

ПАТРИША РАЙС ТЕКСАСКАТА ЛИЛИ

Част 1 от „Непокорните“

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Мисисипи

Пролетта на 1824 г.

— Татко пак пие! — извика Алисия и викът ѝ възбуди повече любопитството, отколкото възмущението на присъстващите. Девојката дотича от предния салон с развята копринена рокля, стигаща до глезените ѝ. — Какво ще правим сега?

— Същото, което правим винаги в подобни случаи, мило дете. Няма да му обръщаме внимание — отвърна Елизабет и отново се взря в огледалото с разкошна позлатена рамка, поставено между двата високи прозореца. Поправи цветята в косите си и огледа обещите си. — Щом пристигнат гостите, Лили ще изсвири нещо, а ние ще посрещаме всеки новопристигнал и ще го съпровождаме до салона. Никой няма да забележи отсъствието на татко. Хана, виж дали вече са сервирали. — Последната забележка бе отправена към чернокожата прислужница, която припряно оправяше гънките на бялата ѝ муселинена рокля.

Прислужницата с тревога огледа в огледалото понаедриялата талия на надменната млада дама. Лили улови погледа на Хана и ѝ махна с ръка да излезе навън.

— Всичко е наред, Хана. Аз ще остана през цялата вечер в салона. Никой няма да забележи нищо. Нали тази вечер Бет очаква от Артемис предложение за брак. Нека да не им разваляме празника.

Двете жени си размениха заговорнически погледи, които сякаш казваха: „Колкото по-рано приключи тази работа, толкова по-добре“, след което прислужницата бързо излезе от салона. Лили зае своето място до великолепното ново пиано „Стейнуей“, с което бяха заменили стария клавесин, доволна, че може да се отдаде на любимото си занимание.

— Лили, още е рано за музика. Защо не кажеш на Беси да ти оправи косата? Изглежда така, сякаш не си се ресала от седмици! — Елизабет се дръпна от огледалото и критично изгледа по-малката си сестра.

Лили само сви безгрижно рамене и нежно докосна клавишите. Нали Беси бе изгубила почти половин час да подрежда златистите ѝ къдрици, но без особен успех. Розовите цветчета, които Алисия настояваше да вплетат в сложната ѝ прическа, вече бяха клюмнали на една страна, а няколко кичура от меката ѝ като коприна коса се бяха измъкнали от пристегнатите панделки. Според Лили не си струваше да поправя своята прическа, въпреки че дълбоко в сърцето си копнееше да има повод да го стори.

— Никой няма да ѝ обърне внимание, Бет. Остави я на мира. — Думите на Алисия сякаш повтаряха често мислите на по-малката им сестра. Младото момиче потръпна и отново се наведе над клавишите.

— Тя е вече на шестнадесет години. Време е да започнат да ѝ обръщат внимание — изсумтя Бет. — Аз направих своя избор, но Лили трябва още отсега да започне да се оглежда, ако иска да си намери съпруг. Какво ще кажеш за Робърт Пол? Струва ми се, че си подходат.

Въпросният млад мъж бе на годините на Лили, имаше сипаничаво лице и непрекъснато пръскаше слюнки върху събеседниците си. Освен това веднъж се опита да пъхне една крастава жаба в гърба ѝ. Идеята за флирт с Робърт Пол накара Лили отново да потръпне. Девојката стисна зъби и с яд удари клавишите. Проехтя гневен акорд от концерт на Бетховен.

Ефраим Портър се появи откъм коридора едва когато започнаха да пристигат първите гости. Той бе висок мъж с непокорна къдрава коса, която постоянно падаше на челото му. Под критичните погледи на двете си по-големи дъщери успя да се провере между столовете от палисандрово дърво. Най-малката, която най-много приличаше на него, не се виждаше никъде. Ефраим се спря и се послуша. Чу звуците от пианото в салона и разбра, че Лили е там. Елизабет и Алисия се намръщиха, но баща им успя да се съвземе и посрещна първите гости.

— Радвам се, че се отбихте, Харпър. Добре дошли. О, Френси, та ти си най-красивата жена на света!

За успокоение на дъщерите си Ефраим повлече гостите от мъжки пол към своя кабинет, накъдето се отправяха и всички пристигащи джентълмени. Дамите оживено бърбяха в салона, несмуцавани от миризмата на бренди, с което любезният домакин щедро черпеше наред. Преди да приключи вечерта навярно всички мъже щяха да бъдат

порядъчно пийнали от „Емпориъм“, специалното бренди на мистър Портър.

Елизабет се приближи към Лили и ѝ прошепна, че баща им вече се е настанил в кабинета и едва ли ще се покаже до края на вечерта. Девойката кимна с разбиране и продължи да свири, без да издава огорчението си. Така ѝ се щеше да чуе няколко успокоителни и ласкави думи от баща си, за да се чувства по-уверена в себе си тази вечер, ала вече бе свикнала да преглъща разочарованията. Тя беше неговата любимка, но след смъртта на майка ѝ той постепенно се отдръпна в един свой свят, където нямаше място за дъщерите му. Младото момиче страдаше, ала вече се бе научило да прикрива чувствата си. Беше надрасла връстниците си не само по височина и съумяваше да скрие болката и страданието зад насмешливи забележки. А имаше толкова много страх и мъка в онези дни, когато смъртта я лиши от майчините ласки, а отчуждението на баща ѝ — от бащините грижи. Сестрите ѝ вече бяха пораснали и бяха достатъчно зрели, за да преглътнат страданието. Ала тя все още не можеше да се примири със загубата на родителите си и навярно никога нямаше да го стори. Затова, докато гостите бърбеха в препълнения салон, тя предпочиташе да излива чувствата си чрез музиката.

Просторното помещение се изпълни със зачервени и развеселени млади господа. Лили зърна кимването на сестра си и засвири бързия вирджински валс. Глъчката мигом стихна, двойките се оформиха за секунди. Елизабет с триумфиращ поглед се понесе под ръка с Артемис Коул, а Алисия се нацупи игриво на красавеца Рандолф Брюстър. Двете по-големи дъщери на Ефраим Портър бяха първите красавици в двата щата и въпреки скромния произход чарът им бе омагьосал всички ергени, подходящи за съпрузи, в радиус от сто мили. Навремето по-възрастните мъже бяха свеждали така глави пред красотата на майка им. Единствената разлика бе в това, че Алисия и Елизабет бяха твърдо решени да не повтарят грешките на майка си. Щяха да се омъжат за богати мъже от стари и прочути семейства, а не за някой безнадежден фермер, който да разпродаде земите им и да пропилее всичко, което имат, преди да са успели да си поживеят. Не, такъв мъж като баща им не им трябваше.

Докато двойките весело се носеха във вихъра на танца, Лили избягваше да гледа към дансинга. Вече бе свикнала по празненствата

да стои зад пианото, далеч от гостите. Понякога до ушите ѝ стигаше по някоя клюка и това ѝ бе достатъчно като забавление. По този начин научаваше доста за живота, тревогите и радостите на всичките им съседи.

— Струва ми се, че в скоро време ще ударят сватбените камбани за тази двойка — изсумтя една дама на почтена възраст почти зад гърба на Лили.

— Говориш за Елизабет и Артемис?

— Не, имам предвид и Елизабет, и Алисия. Очевидно са решили да се омъжат. Пък и кой би ги упрекнал, че искат да се възползват от първата възможност да излетят от семейното гнездо? Толкова приличат на майка си, най-нежната и изящна жена, която съм виждала през живота си. Така и не успях да разбера какво хареса навремето в този Ефраим Портър. Той стана пропаднал пияница точно както преди години предрече майка ѝ.

Младото момиче се намръщи и засвири още по-бързо. Задъханите танцьори едва успяваха да следват забързания такт и в салона настъпи хаос.

Шепотът се снижи, но девойката долови откъслечни думи:

— Горкото момиче... толкова е непохватно, също като баща си... Струва ми се, че той съвсем си е изгубил ума и някой наистина трябва да се погрижи за него.

Лили знаеше, че става въпрос за нея. И преди бе чувала доста забележки по свой адрес. Имаше нещастieto да се роди по-висока от повечето ергени в околността, а лицето ѝ не привличаше мъжките погледи. Дори не бе наследила прословутия чар на баща си. Намираще утеха само в музиката. Знаеше всички мелодии, които бяха нашумели напоследък, и ги свиреше с лекота и наслада, защото музиката беше единствената радост в живота ѝ.

С тези мисли младото момиче се опита да се утеши, когато по-късно вечерта обявиха годежите на сестрите ѝ. С тези мисли се утешаваше и на следващия ден, когато голямата къща се напълни с изискани, богато облечени гости, които се надпреварваха да поднасят многословните си поздравления на Елизабет и Алисия. Баща им побърза да се скрие в магазина, за да сръбне на спокойствие две-три чашки, зарадван от възможността да задоми двете си по-големи дъщери.

Музиката бе всичко, от което Лили имаше нужда. Не ѝ трябваше красив и богат мъж, който да я ухажда. Не искаше да има съпруг, който да я направи щастлива. Не искаше животът ѝ да се променя и бе щастлива посвоему. Но не можеше да свири в къща, пълна с бърбиви и шумни жени. Младото момиче излезе в градината, която някога бе любимото място за отдых на майка ѝ, огледа напъпилите рози, после отиде до вратата, която водеше към задния двор, и погледна през дървената ограда. Зад нея се извиваше прашният път към града. Видя, че от хълма се спускаше един фургон. По надписа му личеше, че принадлежи на някакъв амбулантен търговец. Момичето си каза, че може да си купи нова книга или ноти за пианото.

Красивият млад търговец спря фургона си до вратата и на лицето му, заобиколено с черни къдрави коси, се появи ленива усмивка. Сърцето ѝ замря, а когато той заговори, девойката вече пътуваше с мечтите си далеч оттук.

— Знаех си, че съдбата ще ме доведе тук, при вас, мис, а сега вече съм напълно сигурен в щастливия си късмет. Казвам се Травис Болтън, красавице, и продавам всичко, за което може да мечтае една лейди. Мога ли да ви предложа да хвърлите един поглед на стоката ми?

Лили си помисли, че търговецът не е много по-възрастен от нея, но говори сладкодумно, а спокойният му и уверен тон показваше доста опит в общуването с хората. Имаше очарователна усмивка и игриви очи, които я гледаха с възхищение. Щеше да има за какво да си спомня през дългите и самотни нощи, които ѝ предстояха.

Девойката събра смелост, усмихна се и му се представи, а той пъргаво скочи от фургона и отвори градинската врата.

Сега, като си припомняше тези събития отпреди девет години, Лили погледна високия си тъмнокос син и замислено поклати глава. Търговецът наистина ѝ бе оставил спомен за цял живот.

ГЛАВА ПЪРВА

Тексас

Август, 1833 г.

Лили отмести поглед от осемгодишния си син, който сричаше от буквара на масата, и погледна през високия френски прозорец, който Джим бе поставил тази пролет. Младата жена ядосано стисна облегалката на стола, като видя как навън един от работниците свали почтително шапка, за да поздрави някого, а после продължи да тътри мокасините си в праха по посока към къщата. Тя припряно свали престилката, отвори задната врата и излезе от лятната кухня.

Знаеше, че разправията с работниците няма да ѝ се размине, но се надяваше на малка отсрочка. Съвсем малка. Всичко можеше да се случи в близките дни, дори в близките часове. Джим щеше да се върне. Длъжен бе да се върне. Ала младата жена си припомни, че вече измина цял месец, откакто съпругът ѝ изчезна, и по гърба ѝ полазиха тръпки. Никой не търси цял месец изгубени крави в прерията.

Лили пристъпи напред и бързо слезе по стълбите. Мъжът смутено мачкаше шапката си в ръце и не смееше да я погледне в очите.

— Моля да мъ звините, мем, миз Браун, но мисля, че трябва да ви кажа, че шъ си събера багажа и довечера шъ си замина. Рейнолдс ми рече, че има убава работа за мен и не искъм да я изпусна.

— Ще ти повиша надницата, Джек. Знаеш, че не искаме да напускаш. Ти си един от най-добрите работници на Джим.

Мъжът неуверено запристъпя от крак на крак. По-лесно му беше да изяде шапката, отколкото да продължи тягостния разговор, но нямаше друг изход и продължи да мънка:

— Мем, миз Браун... ний мислим, дето мастър Джим няма да се върне. Претърсихме прерия, цялата, надлъж и шир. Покрай реката открихме следи от индианци. Как може да изчезне мъж като Джим и никой нищо да не знае за него? Съжалявам, много съжалявам, че шъ трябва да го кажа, но ний мислим, че Джим е загинал, а няма да

работим, щото тук веч няма господар. Отдавна не сте ни плащали. И останалите мислят да си грабват капите и да тръгват.

Ако беше в родния си дом, в щата Мисисипи, на верандата щяха да бъдат оставени поне пет-шест шезлонга, за да може една лейди да се отпусне в някой от тях, обляна в сълзи, и да излее мъката си. Но тук нямаше нищо, освен изпотъпканата ливада и прашният двор между къщата, хамбарът и конюшнията. Искаше да седне на стъпалата, да скрие лице в ръцете си и да си представи, че всичко се е оправило като с магическа пръчка, ала през последните години научи много неща и знаеше, че мечтите рядко се сбъдват. Затова младата жена изправи глава и изпъна рамене, макар че беше някак неудобно, защото бе с една глава по-висока от кривокракия Джек.

— Кажи им да изчакат още няколко дни. Джим се канеше да вземе надзирател, който да поеме част от работата в ранчото. Ако се срещна и разговарям с този мъж, ще работите ли с него?

Джек знаеше, че тя лъже, ала от нея се излъчваше толкова гордост и достойнство! В сплетените ѝ златисти коси проблясваха лъчите на слънцето. Макар че тялото ѝ бе скрито от широката риза, панталоните и жилетката, тя си оставаше прелестна и той не можа да устои на молбата ѝ. Работникът стисна зъби и като се проклинаше мислено за своята слабост и глупост, нахлупи шапката на главата си и рече:

— Добре, мем. Ако намерите някой мъж, който да управлява фермата, шъ устанем. Джим беше добър човек. Не искаме на неговата вдовица да ѝ съ случи нещо лошо.

— Вдовица — повтори Лили, докато вървеше към ливадата пред конюшнията. Думата сякаш пареше на езика ѝ. Тя не се чувстваше вдовица. Дали щеше да се почувства така, ако види съпруга си мъртъв? Той беше мъртъв. Всички знаеха, че е мъртъв. Конят му се върна сам. Към седлото му все още бяха прикрепени торбите с храната и пушката на Джим. Беше тръгнал да търси няколко изгубени крави и повече не се върна. В продължение на седмица работниците претърсваха околността, ала, както бе казал Джек, ако беше жив, досега щеше да се върне. Не, съпругът ѝ бе мъртъв и се налагаше да свикне с тази мисъл.

Може би трябваше да чувства някаква вина, да страда и да оплаква себе си и него. Вместо това младата жена изведе един кон и го оседла. Преди доста време бе разбрала, че всъщност мъжете се

нуждаят от нея повече, отколкото тя от тях, ала бе запазила за себе си това откритие. Остави ги да си въобразяват, че жените се занимават само с готвене и чистене, а мъжете управляват и взимат решения. Работниците мислеха, че тя само готви, чисти и топли леглото на Джим, а той управлява ранчото сам. Ала съпругът ѝ знаеше, че това не е така. Тексас беше груба и дива страна и той се нуждаеше от цялата ѝ помощ. Техният брак не бе изпълнен с романтична любов. Те бяха равноправни съдружници. И въпреки че сега ѝ липсваше нейният съдружник, Лили знаеше, че може да се оправя и без него.

Ала имаше нещо, с което трудно щеше да се справи. Работниците в ранчото нямаше да приемат заповеди от жена. Тази страна принадлежеше на мъжете. Тя можеше да язди и да си служи с ласото по-добре от тях, но те никога нямаше да изпълняват нейните нареждания. Щяха да ѝ се подчинят само ако си мислеха, че заповедите идват от Джим. Лили можеше да беснее заради тяхната упоритост и да ги проклина, ала с това нищо нямаше да промени. В околността нямаше много жени и тя почти не общуваше с тях. Някои бяха принудени да работят наравно с мъжете, но нямаха никакви права. Младата жена си припомни времето, когато още си беше у дома, преди да дойде в Тексас. И там мъжете смятаха, че жените са нежни, деликатни създания, които не могат да мислят и да се грижат сами за себе си.

При тази мисъл Лили се засмя, но бързо се опомни, смушка големия кон и се понесе в галоп към града. Не си спомняше кога за последен път бе обличала пола или рокля. Когато за пръв път дойде тук, в Тексас, тя бе едно уплашено шестнадесетгодишно момиче, което добре знаеше всички правила за благоприлично държание, многократно повтаряни от сестрите ѝ. Лили се опита да носи елегантните си муселинени рокли и колосани долни фусты, така както бе научена, ала скоро разбра, че това е невъзможно. След това реши да си ушие памучни рокли като повечето жени, които живееха наоколо, ала и този опит пропадна още по времето, когато Рой проходи. В ранчото не притежаваха роби и затова нямаше достатъчно работници дори само да закарат говедата на пазара. Нямаше кой да седи и отглежда памук, дори не успяваха да оплевят малката зеленчукова градина. Младата жена бързо усвои задълженията си и разбра, че трябваше да се откаже от роклите и елегантните дрехи.

Може би, ако имаше и други деца, нещата щяха да бъдат по-различни. Тя бързо пропъди тази мисъл. Джим прие Рой като свое собствено дете и с нищо не показа, че иска да има и други. Искаше да има повече земя и един ден да забогатее. Изглежда, това го задоволяваше и той не се стремеше към нищо друго. Лили огледа обширните земи, които се простираха наоколо, и усети, че в гърдите ѝ се надига задоволство. Те още не бяха богати, но вече бяха станали заможни хора. Джим винаги бе работил упорито и сега бе постигнал известен успех. Най-тежките години на разочарования и ужасяваща бедност бяха отминали.

Може би занапред също предстояха тежки години, защото се говореше, че ще има война, но младата жена не разбираше от политика и не се интересуваше от нея. Нямаше защо да се тревожи за нещо, което не зависеше от нея. Усложнените отношения с мексиканците от години насам принудиха много от съседите им да се върнат обратно в Съединените щати. За това допринесоха и неспирните епидемии сред добитъка. Ала през това лято тексаската треска по говедата беше затихнала, реколтата беше много добра и някои от новите заселници дотолкова забогатяха, че дори започнаха да се отнасят надменно към коренните жители на Мексико. Когато се заселиха в тези земи, двамата с Джим решиха да станат мексикански граждани, въпреки че повечето от новите заселници не бързаха да приемат поданство.

Трябваше да съществува някакъв мирен изход от това положение, но, доколкото познаваше мъжете, Лили разбираше, че те не могат да живеят щастливо, без да воюват. Устните ѝ се извиха в презрителна усмивка. Вече навлизаше в града. Стигна до малкия магазин, в който се продаваха всякакви стоки, скочи от коня и завърза поводите му за стълба пред стъпалата. Тук можеха да се срещнат много прекупвачи на земя, които само чакаха да се появи някой наивник, за да го ограбят. Когато Лили влезе в магазина, един от мъжете, който се бе провъзгласил за кмет, вдигна поглед от олющената маса, която му служеше за бюро, и възторжено заговори:

— Мисис Браун! Каква приятна изненада! Радвам се да ви видя! Надявам се, че носите добри новини.

Безделниците, които седяха до бара, се извърнаха и я изгледаха с любопитство, но тя вече бе свикнала с интереса, който предизвикваше

появата на всяка жена. Можеше да има брада до кръста, но щом беше жена, пак щяха да я гледат по същия начин.

— За съжаление, нямам добри новини, мистър Диксън. Ако в града имаше свещеник, сигурно щях да го помоля да отслужи панихида за съпруга ми. Но не съм дошла за това. Имам нужда от надзирател, който да ми помага в ранчото. Може ли да ми препоръчате някого?

Цялата сцена бе истински фарс, за да се запази благоприличието. Младата жена отлично разбираше това, но запази сериозното изражение на лицето си, когато Бърт Диксън я погледна важно, свали шапката си и се почеса по главата. Като истинска лейди, тя можеше да общува само с джентълмени, и то само с тези от тях, които ѝ бяха представени. Диксън бе облечен в редингот, имаше доста представителен вид и Лили реши, че е подходящ, за да я запознае с другите мъже. Разбира се, тя предпочиташе направо да говори с мъжете, насядали около бара, както би постъпил Джим, но знаеше, че те нямаше да ѝ обърнат внимание.

Собственикът на магазина се приближи към нея и любезно я поздрави. Лили бе уверена, че безделниците около бара слушаха внимателно. Животът им беше доста скучен — можеха само да дъвчат тютюн, да се наливат с уиски и да говорят за война. Бяха осведомени за всичко, което ставаше в околността. Всички новини и клюки тръгваха оттук. Тя чакаше търпеливо, изпълнена с надежда, че ще успее да намери надзирател за ранчото.

— Трябва да продадете ранчото, мисис Браун — чу се един глас. Оли Кларк бе достатъчно висок и я гледаше отгоре със самочувствието, че той е единственият мъж в града, с когото тя може да разговаря.

Той не само бе висок, но беше и доста красив мъж. Младата жена винаги се бе отнасяла със симпатия към Оли, тъй като той не плюеше събеседника си, докато говореше, нямаше гнили зъби и винаги се отнасяше към нея с подчертана южняшка любезност. Но сега държанието му я дразнеше.

— Това може да реши само Джим — остро отвърна тя. Знаеше, че с отказа си да повярва в смъртта на съпруга си ще го ядоса повече от всичко. — Джим възнамеряваше да потърси надзирател, който да му помага в ранчото, за да може той да се заеме с отглеждането на памук

— излъга Лили, без да ѝ трепне окото. — Аз просто реших малко да поизбързам.

— Все пак, мисис Браун, смятам, че този имот е твърде голям за такава малка жена като вас... — Диксън се опита да се намеси в разговора между двамата високи млади хора, но сам осъзна, че думите му са смешни, и побърза да добави: — Исках да кажа, че трябва да помислите върху предложението на Оли, мисис Браун. Тук непрекъснато идват нови и нови заселници. Можете да продадете част от земята и пак ще ви остане достатъчно, за да живеете добре.

— Ранчото и земята ще останат в наследство на Рой, мистър Диксън. — Младата жена дръзко вирна глава. — Щом не можете да ми помогнете да намеря добър надзирател, ще се справя и сама. Познавам повечето от заселниците в областта. Наистина, ще ми отнеме малко повече време, но ще разговарям с всеки от тях и се надявам да получа по-добър съвет от този, който чух току-що.

От бара се провикна някакъв непознат, с червена кърпа на врата и кафява раирана риза, който очевидно бе слушал спора им с интерес.

— Чух, че Кейд се е върнал в града. Защо не се обърнете за съвет към него? Той има достатъчно опит в ръководенето на ранчо. Може би тази лейди търси мъж като него...

— Кейд? — Лили го изгледа с недоумение. — Така ли се казва? И къде мога да го намеря?

Диксън разтревожено поклати глава.

— Не ви трябва този Кейд, мисис Браун. Той не е...

Тя му хвърли един презрителен поглед и го прекъсна.

— Не е нужно да продължавате, мистър Диксън. Ако той наистина има достатъчно опит, ще го наема. — Обърна се към непознатия, който бе направил предложението. — Къде да го намеря?

Всички се усмихнаха. Лили разбра, че е станала за смях, но не мислеше да се примирява с това. С гордо изправена глава тя настоятелно поиска да не пречат на разговора ѝ.

— Трябва да отидете до ранчото на Ленгтън — обади се непознатият, отново се облегна на бара и килна шапката си назад. — Хората в това ранчо го наричат просто Кейд. Миналия месец се сби с Ралф.

Лили вежливо му кимна в знак на благодарност и излезе на улицата, без да обръща внимание на Оли, който кавалерски ѝ бе

протегнал ръка. Преди да изтече денят, тя щеше да има надзирател за ранчото си.

Юли, 1833 г.

... Високата прерийна трева се къдреше от силния вятър. Това неспокойно зелено море, отдалеч изглеждащо неподвижно, се простираше до хоризонта. Кейд намръщено се взря в разлюляната трева, защото винаги можеше да се очаква, че някой неприятел се е скрил сред зелените вълни. В небето кръжаха лешояди и само това бе достатъчно предупреждение. Младият мъж знаеше, че не е разумно да се приближава към високата трева, но любопитството се оказа по-силно от предпазливостта му.

След няколко минути Кейд разбра причината за кръженето на хищните птици. Сред буйната трева видя труп на непознат мъж. И в същия миг съзря смъртоносната стрела, забита в сърцето му. Обзет от ярост, той се наведе над него и измъкна стрелата от гърдите му.

Гневно изруга и отново се вгледа в трупа на мъжа. Очевидно е бил на средна възраст, с вчесана назад коса, облечен като фермер. Може би не е бил беден, тъй като имаше закръглен корем. Стрелата беше пробила домашнотъканата му риза. Сигурно любящата му съпруга бе изтъкала тази риза. Кейд отново прокле жалката човешка съдба и огледа стрелата. Той дойде в тези земи, за да прекара две-три години спокойно, като се надяваше да не привлича вниманието на белите заселници. Помисли си каква суматоха щеше да настъпи, когато съобщи за убийството.

Гарвановочерната му коса блестеше на слънцето. Очите му неспокойно огледаха перата и ствола на стрелата. Нямаше белези, каквито обикновено поставяха червенокожите по стрелите си. Убиецът е имал дяволски късмет — стрелата бе пронизала сърцето на жертвата. На пръв поглед тя приличаше на стрелите, които използваша индианците от близките племена, но от опитното око на Кейд, който бе наполовина индианец от племето апахи, не убягнаха признаците, че тази стрела е изработена от ръката на бял човек.

Кейд отново погледна нещастника, проснат в краката му, и усети как страхът се надига в гърлото му. Нима ще го обвинят, че той е убиецът?

Край него се полюшваше безбрежното море от зелена трева, а на небето грееше щедротексаско слънце. Младият мъж напрегнато огледа местността, за да запомни къде е намерил трупа, после запуши носа си с едната ръка, а с другата го метна през седлото на коня си. Знаеше, че ще бъде истинско чудо, ако открият убицеца.

Погреба непознатия под един висок дъб, недалеч от лобното му място, и извади плоското шише от торбата, привързана към седлото. Изглежда замислено как една пъстра змия се шмугна сред храсталака недалеч от дъба и внезапно изпита мъка, както всеки самотник с бутилка в ръка. Вече не вярваше, че някога ще успее да преодолее това потискащо чувство.

Припомни си също как бе видял подобна пъстра змия преди много години. Отпи още веднъж от огнената течност и се опита да не мисли за един отдавна отминал ден, когато през прозореца долиташе мелодична испанска песен... Но нима можеше да забрави онези нежни детски гласчета?

Момчето потропваше в такт с мелодията, размахваше пръчката си в пращия двор и неусетно се приближаваше към прозореца, унесено в песента, когато внезапно някаква сянка надвисна над него.

— Махай се отгук, копеле! — Ударът бе бърз и точен. Малкият Кейд падна в праха. — Отивай при оная блудница, майка ти! — Грозните думи бяха произнесени на испански. Не беше за вярване, че този мелодичен език понякога може да звучи така грубо.

Малкият Кейд едва не се разплака, тъй като писмата, които държеше, бяха паднали в праха, но стисна устни и само се отдръпна по-далеч от ботуша на мъжа.

Мъжът злобно изруга и тъкмо бе вдигнал крак, за да ритне отново беззащитното дете, когато го спря загрижен мъжки глас:

— Остави го на мира, Рикардо. Момчето не пречи на никого.

— Апахите от малки трябва да знаят къде им е мястото! — изфуча Рикардо, като напразно се опитваше да прикрие гнева си, за да не си навлече упреците на свещеника.

— Той е само наполовина апах, синко — кротко отвърна свещеникът. — Не забравяй, че момчето е внук на Антонио де Суела.

Кой знае, може би някой ден де Суела ще се върне. Нали не би искал да предизвикаш гнева му?

— Нима де Суела ще признае за свой внук това копеле, тази издънка на един апах и една блудница? Защо, според теб, все още не се завръща тук, в Бексар?

— Не изливай злобата си върху едно невинно дете, Рикардо. — Свещеникът уморено поклати глава. — Не забравяй за Божия гняв. — С тези думи той бавно се отдалечи.

Рикардо изскърца със зъби. Зад него момчето мълчаливо събираше разпръснатите в праха писма. Като истински индианец Кейд беше надарен с жилесто и мускулесто тяло, което с нищо не напомняше за грациозната му майка. Над тъмните му очи небрежно падаше гъстата му гарвановочерна коса, ризата му се развяваше около кръста, но в стойката му се долавяше вродено достойнство. Дори не трепна, когато мъжът отново заплашително вдигна крак над главата му.

Без да спре да ругае свещеника, Рикардо се изплю в праха до босите крака на момчето, след което се обърна и си тръгна, забравил за намерението си да го удари още веднъж. Кейд изчака грубиянинът да излезне от двора и едва тогава се надигна от прашната земя, погледна предпазливо към алеята и посегна към дървената кутия зад гърба си.

Змията в кутията се беше свила на кълбо. Щом момчето надигна капака, тя веднага засъска. Кейд се усмихна, отново стегна кожените ремъци около кутията и внимателно я вдигна от земята. Навярно змията вътре се беше успокоила, защото съскането престана. Момчето тръгна към паянтовата колиба, в която живееше с майка си, като си подсвиркваше с уста. От баща си бе научил как да се справя със змиите. Сигурен беше, че например Рикардо никога няма да се справи с тази змия. Истински късмет имаше този грубиян, че не бе ритнал кутията, защото тогава животът му щеше да виси на косъм.

Седнал под дъба, Кейд усещаше как огненото питие се разлива по вените му и си каза, че тогава, преди толкова години, не трябваше да бъде великодущен. Защото Рикардо си заслужаваше да умре...

ГЛАВА ВТОРА

Лили се опитваше да не мисли какво ще каже на Ралф Ленгтън, когато го намери. По-добре беше да остави нещата да се развиват сами. Мисълта да се подготви предварително за този разговор я плашеше. Докато препускаше в лек галоп из прашните улици, тя си помисли какво ли прави Рой и дали се тревожи, че майка му не се е върнала, за да довършат уроците. Щеше да ѝ бъде доста трудно да се грижи сама за ранчото и за обучението на сина си.

За стотен път си зададе въпроса, дали постъпва правилно, като остава тук, в дивия Тексас, където няма учители и почти не се намират книги и учебници. Ала нямаше друг изход — другият вариант бе твърде болезнен, за да мисли за него. Младата жена свикна с живота в тази дива страна, а Рой не познаваше друг начин на живот. Предложението на Диксън да продаде земята събуди старите ѝ тревоги.

Само мисълта, че ако я продаде, ще се откаже от мечтите на Джим, я възпираше да се замисли сериозно за продажбата. Пък и не беше сигурна, че съпругът ѝ е мъртъв. Може би конят му го бе хвърлил, той се бе ударил лошо и просто му трябваше известно време, за да се съвземе и да се върне в ранчото. Навярно са го намерили приятелски настроени индианци и са се погрижили за него. В Тексас всичко можеше да се случи. Трябваше да се надява на доброто и да прави това, което самият Джим би направил.

С тези мисли Лили приближи към ранчото на Ленгтън. Видя група ездачи, които се бяха наредили в кръг. Тя поздрави Ралф, а възрастният мъж спря коня си и се обърна да отвърне на поздрава ѝ. Останалите продължиха бавно да се разхождат из двора.

— Лили! Радвам се да те видя. Какво правиш тук, и то сама? Джим ще се разсърди много, като научи за постъпката ти.

Думите му бяха придружени със сърдечна усмивка. Младата жена също му се усмихна в отговор. Ралф Ленгтън беше един от мъжете, който разбираше, че тя е упорита жена и държи на своето.

Беше достатъчно възрастен и добре познаваше хората. Не се отнасяше с пренебрежение към Лили. Беше женен от много години, повече, отколкото тя бе живяла на този свят, и за това време се бе научил да уважава умните и смели жени.

— Нямам друг избор, ще трябва да се оправям сама — отвърна Лили. — Работниците предпочитат да напуснат ранчото, отколкото да приемат заповеди от жена. Не мога повече да ги заблуждавам, че Джим ще се върне, Ралф. — Младата жена поклати глава, когато видя, че той се готви да ѝ изкаже съчувствието си. Тя не се нуждаеше от съжаление. Не искаше да плаче. Искаше да продължи да работи и да живее. — Чух, че при теб работи човек на име Кейд, който е работил в ранчо и може да ми стане надзирател. Ти какво мислиш?

Възрастният мъж загрижено поклати глава.

— Е, не знам какво да ти кажа, Лили. — Той видя, че тя го гледа упорито, и се поколеба. — Защо сама не го попиташ? — Ралф извика през рамо. Един от ездачите се отдели от групата, бавно се насочи към тях и я поздрави с кимване.

Лили вече го бе забелязала. Той беше с една глава по-висок от останалите и имаше широки рамене. Харесваха ѝ високи мъже, ала досега не бе виждала толкова огромен мъж и изпита страх. Чак сега разбра защо мъжете в магазина се бяха засмели. Те ѝ казаха, че в околността този мъж е единственият, пред който ще изглежда дребна.

В гърдите ѝ се надигна гняв както всеки път, когато някой ѝ се подиграваше. Ако се беше родила мъж, щеше да им покаже на какво е способна. Е, все пак ще им докаже, че не е по-лоша от тях. Младата жена се изправи гордо на седлото и зачака да разбере каква шега са замислили каубоите.

Мъжът имаше дълга, права черна коса, но за разлика от косите на истинските индианци неговата беше старателно измита. Лили го погледна внимателно и остана шокирана. Лицето му имаше бронзов цвят, а острите скули подсказваха, че във вените му тече индианска кръв, макар че в чертите му се долавяше нещо испанско — в надменната извивка на носа и в издадената квадратна челюст. Гледаше студено и предизвикателно. Това не беше мъж, когото можеше да постави на мястото му с няколко остри думи.

Младата жена почти бе готова да признае грешката си и да се откаже от опитите да го наеме, когато забеляза особения начин, по

който мъжът държеше поводите на коня. Просто ги бе отпуснал нехайно в скута си, уверен в способностите си на ездач.

Той се бе приближил достатъчно близо и тя видя, че прикрепяше с ръцете си едно котенце. Котенце! Лили дълго не можа да откъсне поглед от малката пухкава топка, но накрая вдигна глава и очите ѝ срещнаха погледа на черните, приличащи на обсидиан очи на мъжа. Тя леко се изчерви. В тях сякаш проблесна нещо, но то мигом изчезна и преди тя да разбере какво можеше да означава то, очите му отново придобиха непроницаемия си израз.

— Вие ли сте този, когото наричат Кейд? — Вече ѝ бяха казали, че той няма бащино име. Сега, като го гледаше, разбра, че този мъж едва ли се нуждае от друго име. Все едно да питаш някой вълк каква е фамилията му. Все пак се надяваше, че за разлика от повечето каубои в околността ще се окаже по-умен от един бизон. Той продължаваше да я гледа втренчено, без да отвърне нищо, и тя почувства леко раздражение. — Казаха ми, че имате опит в управлението на скотовъдна ферма. Вярно ли е това?

— Аз ръководех ранчото на полковник Мартин близо до Галвстоун, макар и само за кратко — отвърна той и почеса котенцето зад ухото.

Лили изпита желание да се приближи, да грабне котето и да му каже, че не трябва да се отнася така с една котка, но, изглежда, животинчето се чувстваше съвсем добре у мъжа, а и мисълта да се пресегне към скута му я накара отново да се изчерви. Отпъди тези мисли от главата си и реши да премине към същността на въпроса.

Беше чувала, разбира се, за ранчото на полковник Мартин и знаеше, че е доста голямо. Затова, когато разбра, че индианецът е управлявал това ранчо, въздъхна с облекчение, но все още бе изпълнена с подозрения.

— Какво означава „за кратко“?

Той леко сви рамене, преди да отговори:

— Няколко години.

— А защо сте го напуснали?

Едрият мъж хвърли един поглед към Ралф, който побърза да се намеси:

— Кейд бе несправедливо обвинен в убийство. Трябваше да прекара известно време в затвора, преди да напусне ранчото на

полковник Мартин. Полковникът смяташе, че за Кейд ще е безопасно, ако замине някъде, където няма да го преследват и да го гледат с подозрение. Мога да свидетелствам, че Кейд е почтен човек. Не бих искал да го загубя, но ти наистина можеш да му предложиш по-добра работа, ако, разбира се, и той я иска.

Лили погледна към Кейд, за да види дали думите на Ралф го бяха развълнували, ала той продължаваше да я гледа невъзмутимо. Поради някаква причина тази липса на интерес я дразнеше и объркваше. Знаеше, че не е красавица, но в Тексас мъжете се интересуваха от всичко, което носеше пола. Или панталон, както бе в случая. Все още беше твърде млада и имаше фигура, с която всяка жена можеше да се гордее. Очакваше този мъж да прояви поне малко интерес към нея, ала той продължаваше да я гледа с безразличие, сякаш беше част от пейзажа.

— Не очаквам, че ще пожелаете с охота да работите за една жена. Права ли съм? — Не бе възнамерявала да каже точно това, но думите сами се изплъзнаха от устата ѝ и вече не можеше да ги върне назад.

— Като надзирател ли? — Когато Лили кимна в знак на съгласие, той попита: — Ще трябва ли да спя заедно с останалите работници?

Въпросът му я изненада. Дали не беше женен? Тази мисъл не ѝ беше идвала наум. Сега вече наистина искаше да наеме този мъж. Щеше да бъде много хубаво, ако в ранчото има още една жена.

— В ранчото има една малка пристройка, която един от работниците построи за годеницата си, но те напуснаха преди повече от година. Може би в момента е малко позанемарена, но аз ще наредя да я постегнат. Струва ми се, че ще можете да живеете там.

Той кимна и размени поглед с Ленгтън. После погледна нехайно към Лили и рече:

— В неделя сутринта ще дойда, за да обсъдим условията.

После обърна коня си и се отдалечи, като остави Лили да гледа втренчено след него. Този мъж беше изпълнен с високомерие.

Ралф се ухили.

— Той не е от приказливите, ала когато заговори, думите му са винаги на място. Ще ти върши добра работа, Лили. Само трябва да убедиш останалите си работници, че трябва да се подчиняват на заповедите на един мелез.

Младата жена погледна към Ралф и въздъхна.

— По дяволите! Защо винаги трябва да има усложнения?

Докато я гледаше как се отдалечава, възрастният мъж се засмя доволно. Работниците ѝ си придаваха важност, но Лили щеше да им даде добър урок — след като не желаеха да получават заповеди от жена, щяха да се подчиняват на един червенокож.

— Но, мамо, нали винаги в събота отиваме в града?

Висок и строен, с разрошена черна коса, която падаше на челото му, Рой бе подпрял ръце на бедрата си и като подражаваше неволно на маниерите на баща си, гледаше войнствено към майка си.

— Уморена съм, Рой. Просто искам да седя тук на стълбите и да се любувам на залеза. Защо не откъснеш една узряла диня? Можем да отидем до потока и да си направим пикник.

— Ако имах собствен кон, щях да отида в града заедно с другите мъже — нацупено отвърна момчето, без да обърне внимание на предложението на майка си.

Откакто Джим изчезна, Рой ставаше все по-непокорен. Лили въздъхна и погледът ѝ се зарея към зелената ливада, която се простираше до конюшната. Нейният съпруг бе изгубил сина си от първия брак при нещастен случай с кон и не позволяваше на Рой да има кон и да се научи да язди. Може би това беше грешка, но Джим толкова рядко ѝ се бъркаше във възпитанието на момчето, че тя не бе възразила. Пък и причината беше основателна и тя го разбираше. Лили бе сигурна, че Джим беше прекрасен баща на сина ѝ и рано или късно щеше да му позволи да се научи да язди, ала сега него го нямаше и тя трябваше сама да се справя с всичко. Отчаяно ѝ се прииска сега да е тук, при нея.

— Когато му дойде времето, ще видя какво можем да направим — тихо отвърна тя. — Защо не впрегнеш Люк в каруцата? Можем да отидем за малко до града.

Вместо да нададе радостен вик, момчето я погледна внимателно. В погледа му се четеше страх.

— Татко няма да се върне, нали?

— Не знам, Рой. Наистина не знам... — Искаше да го прегърне и да го притисне до себе си, ала той съвсем ясно ѝ каза преди време, че вече не е нейното малко момче и се дразни, когато тя се суети

прекалено около него. Наистина не знаеше как да се държи с това странно момче, което девет мъчителни месеца бе носила в утробата си, унизявана от презрението на околните. Никой не ѝ беше казвал как да се отнася с малки момчета, особено когато израстват без бащи.

Рой преглътна сълзите си, обърна се и се запъти към обора. Големите момчета не плачат. Синът ѝ твърде рано трябваше да научи това сурово житейско правило. Лили въздъхна и отиде да вземе шапката си.

Привързаха воловете за оградата и тръгнаха пеша по главната улица на града. От магазина на Оли Кларк се чуваше пиянска глъчка и смях. По улицата се разхождаха няколко жени, облечени в басмени рокли и с шапки на главите. Съботата бе единственият им свободен ден и те се забавляваха, като се шляеха по единствената по-оживена улица в малкия град.

Жените не обърнаха внимание на Лили, която бе облечена в обичайните за Тексас панталони, ала тя не се засегна от липсата на внимание. Въпреки това се почувства самотна, както когато сестрите ѝ разговаряха за мода и обожатели. Младата жена изпитваше съжаление към тези жени, които не можеха да мислят за нищо друго, освен за красиви тоалети и мъже.

Лили остави сина си в магазина и той веднага се насочи към купата с бонбони и сладкиши, а тя тръгна след Хуанита по улиците на града. Младата Хуанита бе истинско съкровище и Лили не би могла да се справи без нея. Именно Хуанита приготвяше ястията, за които мъжете си мислеха, че са плод на кулинарните умения на Лили. Хуанита се грижеше за Рой, докато Лили работеше на полето рамо до рамо с Джим. И след като Хуанита искаше да посети болната си братовчедка и да хапне парче пай, Лили бе длъжна да я придружи, за да бъде сигурна, че няма да ѝ се случи нищо лошо. Нейната готвачка ужасно се страхуваше от мъжете и навярно имаше защо.

Лили стискаше напрегнато пушката си, докато двете преминаваха покрай пияните мъже на стъпалата пред кръчмата. Тя рядко бе оставала в града толкова до късно в събота следобед, пък и досега съпругът ѝ винаги беше с нея. Сигурно не трябваше да отстъпва пред молбите на Рой, но вече бе твърде късно. Опитваше се да си вдъхне кураж, като си повтаряше, че познава повечето мъже в града и че никой от тях не би причинил зло на съпругата на Джим Браун.

Но много пъти бе виждала пияни мъже и знаеше, че не може да разчита на тяхното кавалерство. Кимна на един познат, който учтиво я поздрави с повдигане на шапката си, но побърза да настигне Хуанита. Улицата, по която се движеха, лъхаше на нищета и мизерия. Явно тук не живееха почтени и уважавани хора. Къщите имаха доста унил и занемарен вид. Тук-там се виждаха жени, но те бяха от тези, които предлагаша благосклонността си срещу уиски и евтини бижута. Братовчедката на Хуанита бе една от тях, но тя бе единственият близък човек, който Хуанита имаше, и Лили трябваше да се примири с това. Младата жена стисна пушката още по-здраво и последва готвачката си.

— Взимай си проклетото копеле и изчезвай, по дяволите! Сам се погрижи за него! Аз нямам нужда от... — последваха още цветущи ругатни на испански език.

Хуанита спря, изчерви се, хвърли уплашен поглед към жените наоколо и побърза надолу по една тясна уличка. Лили се поколеба за миг. Погледът ѝ се спря върху малко момиченце с руса коса, което бе седнало пред една порутена къща.

То не обръщаше внимание на гневните думи на жената и си играеше с една кукла. Лили погледна към хубавичката закръглена девойка с черни коси, а след това към детето. Те не си приличаха. След това видя една огромна сянка, която се надвеси над детето, и младата жена затаи дъх.

Момиченцето протегна ръчички нагоре. Огромният мъж се наведе внимателно и нежно го повдигна със силните си ръце.

— Аз ти предложих да живееш почтено в моя дом и под моята закрила, Мария — обърна се той търпеливо към жената, която спря да ругае.

Лили чу как жената грубо отговори. Почувства се неудобно, че е станала неволна свидетелка на този разговор, и побърза да настигне Хуанита.

Малко по-късно тя се запита как Кейд смята да се грижи за такова малко дете без майка. Дълго не можа да се отърси от видението на златистите нежни къдрици.

ГЛАВА ТРЕТА

Макар че бе обещал, Кейд не се появи в неделя сутринта. Лили стисна гневно устни и се зае с ежедневните си задължения, без да обръща внимание на недоволния ропот сред мъжете. Каза им, че на всяка цена ще намери надзирател, но те се съмняваха, че ще удържи на обещанието си. Повечето мъже в ранчото бяха махмурлии след съботното си посещение в града и нямаха желание да слушат обясненията ѝ. А още по-малко пък имаха желание да получават заповеди от жена. Докато разпределяше задачите им, Лили долови недоволството в техните очи. Ако не намереше надзирател в близките няколко дни, сигурно всички каубои щяха да напуснат ранчото.

Обикновено Лили сдържаше гнева и се стараеше да не показва раздражението си, но този път ѝ бе особено трудно. Измина цял месец от изчезването на съпруга ѝ, през който тя нито за миг не престана да се тревожи за него. Не знаеше дали е жив или мъртъв. Ала, изглежда, никой не се интересуваше от тревогите ѝ. Работниците се ръководеха само от проклетата си мъжка гордост. Можеше да загуби всичко, което заедно с Джим бяха постигнали за девет години. И всичко заради тези мъже, които я вбесяваха с държанието и отношението си към нея, само защото беше жена. Лили смяташе, че целият мъжки род, и работниците ѝ в частност, надценява своите способности и умения, и се надяваше, че един ден ще успее да го докаже.

Ала сега нямаше смисъл да се разправя повече с тях. Впрегна един вол в каруцата, взе пушката си и подкара към града. Знаеше къде може да намери онзи мъж със странното име Кейд.

Насочи се направо към малката къща в една от страничните улици на притихналия град. Беше прекалено вбесена и дори нямаше представа как ще се държи с Кейд, ако го намери. Когато се приближи към къщата, тя го съзря да лежи проснат на първото стъпало, точно там, където предния ден седеше русокосото дете. Дългите му крака

стигаха почти до средата на улицата, а в едната си ръка държеше плоска бутилка.

Беше толкова пиян, че въобще не я чу. В гърдите ѝ се надигна гняв. Скочи от каруцата, отиде до ръчната помпа пред къщата и с няколко енергични удара напълни ведрото. След това се насочи към лежащия мъж, който не ѝ обръщаше никакво внимание, и с един замах изля пълното ведро върху него.

Преди Кейд да успее да се съвземе и да отърси водата от косата си, Лили отстъпи една крачка и го обсипа с порой от гневни упреци:

— Заради теб, проклетнико, ще изгубя ранчото! Знаеш ли, че трябваше да работя като робиня на това парче земя, а сега всичко отива по дяволите, само защото ти си седиш тук и окайваш жалката си участ? Дявол да го вземе, съпругът ми изчезна, въобще не знам дали е жив или не, но нямам намерение да скръстя ръце и да го оплаквам. Решила съм да запазя ранчото и ти ще трябва да ми помогнеш!

Той бавно започна да се изправя. Приличаше на огромен звяр. Размърда краката и раздвижи могъщите си ръце, които приличаха на дървесни стволове. Ако не бе заслепена от гняв, младата жена сигурно щеше да се изплаши. В този миг иззад вратата любопитно надникна малка русокоса главица. Без да мисли, Лили се хвърли напред, грабна детето и го понесе към каруцата.

Това накара клатушкация се мъжага да изреве, да се опомни и бързо да скочи на крака.

Докато се качваше в каруцата заедно с детето, то се засмя и обви ръчички около шията ѝ. В този миг разяреният баща връхлетя върху тях. Очите му мятаха убийствени погледи, поразяващи като мълнии.

Лили стисна пушката и я насочи към гърдите му.

— Аз взимам детето и ще го отведа в ранчото. Когато престанеш да хленчиш и се съвземеш, можеш да дойдеш и да си го прибереш.

Кейд злобно я изглежда, но нищо не каза, а само се приближи до воловете. Хвана хомота и с голи ръце го измъкна. След това ѝ хвърли един последен изпепеляващ презрителен поглед и с хомота в ръце се отправи към къщата.

За пръв път почувства страх от него, дори потръпна от ужас. Случвало ѝ се бе да се разправя с нагли и глупави мъже, беше се научила да обуздава по-несдържаните и знаеше как да накара и най-злите да се отнасят към нея с уважение, ала никога досега не се бе

сблъсквала с подобен тип. Той не приличаше на останалите. Тя си мислеше, че е прекалено пиян и след като го заплаши, ще я последва, без да се противи. Всъщност Кейд можеше да извади пушката си и тя щеше да бъде безпомощна да му се противопостави. Нямахше да ѝ остане нищо друго, освен да побегне.

Обаче Лили не възнамеряваше да бяга. Вдигна внимателно пушката и слезе от каруцата. Не искаше да излага детето на опасността да попадне в престрелка. Но не можеше да се върне в ранчото. Той бе счупил хамута и сега трябваше да го накара да го поправи.

Изненадано отпусна пушката, когато го видя да излиза от къщата. В едната си ръка носеше люлка за кукли, а в другата пухената завивка на детето. Момиченцето изписка от удоволствие, когато видя, че баща ѝ ги остави в задната част на каруцата. След това, без да поглежда Лили, той се върна в къщата.

Когато дойде отново, носеше малък дървен скрин, пълен с детски дрешки, още завивки и възглавница. Младата жена се приближи към каруцата и започна внимателно да подрежда дрехите. Куклената люлка, издялана от дърво, ѝ се стори много красива. Куклата, която лежеше вътре, също беше красива, облечена в дълга нощница. Лили се отдръпна уплашено, когато Кейд хвърли в каруцата дюшемето и дъските от леглото на детето. Без да каже нито дума, той влезе за последен път в къщата. Когато излезе, носеше великолепно изработено испанско седло с висока ръкохватка, един вързоп с дрехи и две кожени торби, които изглеждаха доста по-тежки от тези, които обикновено мъжете прикрепяха към седлата на конете си.

След като стовари и последните си вещи в каруцата, Кейд мина покрай Лили и се упъти към конюшнията. Тя реши, че ще е най-добре да се качи в каруцата, и тъкмо когато се хвана за пръчките на колата, забеляза малкото сиво котенце, което излезе от къщата. Лили помисли, че няма да е зле да вземе и котенцето, и тръгна към него.

Ала, изглежда, малкото животно имаше други намерения. То измяука, одраска Лили, която се опита да го хване, и се завря под колелата на каруцата. Когато Кейд излезе от конюшнията, като водеше коня си, младата жена бе коленичила под каруцата и се опитваше да достигне котето.

Позата ѝ не беше подходяща за една дама, ала мъжът не каза нищо, а само привърза коня си към каруцата, наведе се и вдигна

котето. Лили сконфузено се измъкна и започна да отърсва праха от дрехите си. Кейд леко подхвърли котето в скута на момиченцето и отиде отпред, за да поправи счупения хамут.

Лили се качи в каруцата и изчака Кейд да свърши с приготовленията. Чувстваше се неловко. Тъй като конят на Кейд беше вързан към каруцата, явно той нямаше намерение да язди. А мисълта да седи на тясната седалка до този мъж я притесняваше. Дори и да беше пиян, той доста умело се справяше с работата си и скоро щеше да бъде готов. Младата жена наистина не знаеше какво да направи, ако той се настани до нея. Реши да държи поводите, но ако той бе наумил нещо друго, едва ли щеше да може да му се противопостави.

Преди паниката напълно да я обземе, Кейд свърши работата си, отиде до задната част на каруцата и се качи. Сви се на кълбо и се зави с една от завивките. Не каза нито дума, когато Лили подкара каруцата извън града.

— Той си е направо чудовище — уплашено прошепна Хуанита, докато наблюдаваше през прозореца как Кейд пренася багажа си в малката къща в задния двор.

— Чудовище? — Лили също погледна и видя как момиченцето щастливо подскачаше из двора. — Не мисля. Той наистина е огромен, но според мен е възпитан и внимателен човек. — Опита се да бъде убедителна, за да успокои страха на Хуанита, ала потръпна, като си припомни гнева в очите му, когато счупи хамута. Доколкото си спомняше приказките за гигантите, най-добре беше човек да не ги предизвиква.

Не ѝ се искаше да мисли за това и отвори фурната, за да провери дали хлябът вече се е опекарал. Скоро мъжете щяха да се приберат за вечеря и тя трябваше да им представи новия надзирател, ала все още не бе успяла да размени и дума с него. Всъщност той не бе казал, че приема работата. Трябваше да намери някакъв начин да се справи с това неудобно положение.

Хуанита я изгледа учудено, но без да каже нещо, се зае с готвенето. Тя беше дребничка и слаба жена, черната ѝ коса бе стегната в кок, ала това не помрачаваше нежната ѝ красота. Беше съвсем различна от господарката си, но двете бяха заедно толкова отдавна, че

различията помежду им не ги притесняваха. Може би животът на Лили бе по-лесен от този на Хуанита. Лили никога не бе завиждала на друга жена заради красотата ѝ. Ала Хуанита бе прекалено страхлива и неуверена в себе си, за да се възползва от красотата, която Бог ѝ бе дал.

„Мъже!“ — помисли си с отвращение Лили. Не смяташе, че всички са едни и същи, защото знаеше много добре, че нейният съпруг бе различен, ала такива като него се срещаха доста рядко. Иначе останалите мъже бяха почти еднакви и в мислите си, и в поведението си. Младата жена сви рамене, въздъхна и излезе навън, за да говори със страховития новодошъл.

Видя, че Рой вече се бе запознал с новия надзирател. Кейд стоеше прав, кръстосал ръце пред мощните си гърди, черната му коса се развяваше и за пръв път, откакто го бе срещнала, лицето му изразяваше интерес. Той внимателно слушаше обърканите обяснения на Рой. Когато тя се приближи, полуиндианецът я погледна и се намръщи. Лили също се намръщи в отговор и скръсти ръце пред гърдите си.

— Един мъж трябва да знае да язди — процеди той. В тона му се долавяше неодобрение.

— Съгласна съм — отвърна младата жена и видя как в очите му се появи учудване. — А момичета имат нужда от майка, която да ги възпитава и да се грижи за тях.

Лицето му трепна, ала той успя да се овладее. „Е, значи не е съвсем глупав“ — помисли си Лили, но нищо не каза, защото го чакаше да продължи.

— Тук има ли жена, която да се грижи за Серена?

— Хуанита и аз ще се грижим за нея. А в замяна... искам ти да научиш Рой да язди.

Мъжът сви вежди и погледна към момчето, което бе сложило ръце на бедрата си и войнствено го гледаше.

— Добре. Ще започнем днес. Ще доведе Серена.

Явно с лека ръка се отървяваше от детето си и нямаше нищо против да го предостави на грижите на Лили. Сигурно смяташе, че тя няма с какво друго да се занимава, освен да се върти из къщи като другите жени. Време беше той да разбере кой е господарят тук.

— Мъжете скоро ще се върнат за вечеря. Ще те запозная с тях, но ти не трябва да им даваш никакви заповеди. Утре ще обсъдим какво

трябва да се направи.

Кейд се извърна и я погледна в очите. Прекрасната ѝ коса бе сплетена на тежки плитки, увити около главата ѝ. Тук-там се бяха измъкнали кичури и младата жена ги издуха от лицето си. То бе загоряло от слънцето и покрито с лунички. Пълните ѝ устни бяха стиснати във властна гримаса и разваляха впечатлението от деликатно оформената брадичка.

— Сам ще се представя — остро отвърна той. — Можеш да заведеш Серена в къщата.

И се отдалечи, преди тя да успее да възрази. Младата жена отвори уста да каже нещо язвително, но отново не успя да продума, а само се загледа в отдалечаващата се внушителна фигура. Цялата трепереше от гняв. Никога, откакто се помнеше, никой не се бе осмелявал да разговаря по този начин с нея! Мистър Кейд Мелезът трябваше да се научи на някои обноски, ако искаше да работят заедно.

Ала тази сутрин изля едно ведро с вода върху него и му крещя като някоя продавачка на риба. Не трябваше да си позволява отново да избухне. Видя, че момиченцето щапукаше в градината, като водеше котето, вързано на въженце.

— Хайде, Рой, ако ще трябва да се занимавам с това хлапе, докато се научиш да яздиш, не е зле да ми помогнеш. Вземи котето, а аз ще взема малката.

Малко по-късно, докато вчесваше измитите и блестящи златни къдрици на детето, Лили изпита истинско удоволствие.

Меката коса обграждаше като ореол детското лице. Облече момиченцето в чисти дрехи, които извади от шкафчето ѝ. Синята муселинена рокля, гарнирана с бяла дантела, подхождаше чудесно на русите му коси и бяло личице. Серена беше наистина прелестна и сърцето на младата жена се сви болезнено, когато си помисли, че и те двамата с Джим биха могли да имат толкова хубаво момиченце. Беше време, когато се надяваше... но така и не се получи нищо.

Може би нямаше да е така, ако връзката им бе изпълнена със страст. Отношенията им с Джим не бяха както подобава на едно истинско семейство... Лили поклати глава и остави детето на пода. Всичко бе отдавна минало и нямаше смисъл да си спомня за него. Беше още почти дете, когато забременя с Рой. Сега вече бе помъдряла

и знаеше, че страстта не беше най-важното в една връзка. Джим ѝ бе дал подкрепата и закрилата, от които така се нуждаеше в онези години.

На предната врата се почука и Хуанита отиде да отвори. Къщата не беше голяма и никога не бяха имали иконом, който да посреща гостите. Лили и прислужницата се редуваха и приемаха това като нещо съвсем естествено. Първата дървена къща, която Джим построи, след няколко години бе разширена. Сега вече бе на два етажа и на всеки етаж имаше по четири стаи. На първия етаж, отделена от другите стаи с коридор, се намираше кухнята. Лили избърса праха от голямата лакирана маса от орехово дърво — нейната гордост — и зачака посетителя.

— Мисис Браун, побързах да дойда веднага след като чух... — Оли Кларк се наведе, за да мине през ниската врата и когато видя Лили, седнала в стария стол-люлка, който бе донесла от Мисисипи, свали шапката си и се поклони. Ако не беше облечена в панталони, нямаше да се различава от коя да е от жените в областта, която си седи вкъщи и се занимава само с отглеждане на деца. Погледът му се спря на детето, което се бе свило в краката ѝ.

— Заповядайте, мистър Кларк, настанете се удобно. Да не би да сте получили известие от Джим? — Младата жена си пое дълбоко дъх и зачака. Страхуваше се от думите, които никога не би искала да чува.

Оли придърпа един голям стол с облегалки и смутено замачка шапката си в ръка.

— Не, мем, не съм получил никакво известие от съпруга ви. Става дума за онзи... Кейд. Чух, когато говореха за него и му се подиграваха. Той е един пияница и мелез, мисис Браун. Не би трябвало човек като него да работи тук и да живее близо до вас. Позволете ми да му обясня как стоят нещата и да го изпратя да си върви. Не е редно уважавана дама като вас да си има работа с такъв негодник като него.

— Не мога да изгоня някого, без да му дам възможност да покаже какво може, мистър Кларк. Макар и да е пияница, той показва много повече разум от повечето мъже, които познавам. След като полковник Мартин му се е доверявал, защо да не мога и аз?

Мъжът пое дълбоко дъх.

— Но той не е бял, Лили. Всъщност... мога ли да ви наричам Лили? — Тя не отговори и той бързо продължи: — Той е полуиндианец, полумексиканец. По-добре да бяхте наели някой от

робите на баща си. Те поне ще изпълняват заповедите ви, когато ги набиете с камшик. А Кейд е в състояние да ви убие. Вече е убивал човек. Трябва да се отървете от него час по-скоро.

От своя гледна точка Оли бе прав. Под непроницаемата си външност Кейд криеше буен характер. Лили вече се бе убедила в това. А и Ралф ѝ бе споменал, че е лежал в затвора по обвинение в убийство. Така че Оли казваше истината, ала само част от нея. Именно това внезапно я изпълни със смътни подозрения.

— Ще дам възможност на Кейд, мистър Кларк. Джим сигурно би постъпил по същия начин. — Младата жена с удоволствие забеляза, че споменаването на съпруга ѝ накара Оли Кларк да се размърда неспокойно на стола. Колко пъти работниците не се съгласяваха да изпълнят заповедите ѝ, защото Джим нямало да постъпи така? Сега тя реши да използва авторитета на съпруга си в своя полза.

Кларк се намръщи и се изправи.

— Джим никога не би наел на работа един пиян индианец. Аз ще се погрижа да намеря някой почтен човек, който ще ви помогне. Скоро ще имате нужда от такъв почтен надзирател. — Хвърли още един озадачен поглед към детето на пода, ала не зададе въпроса, който явно се въртеше в ума му.

Младата жена се направи, че не забелязва нищо, протегна ръка и му се усмихна с най-очарователната си усмивка, както подобава на една истинска южняшка лейди.

— Толкова съм благодарна за загрижеността ви, мистър Кларк. Моля ви, пак заповядайте. Ще ми бъде много приятно. Може да доведете и мис Бриджуотър. Ще се радвам да ви видя.

Споменаването на младото момиче, за което целият град говореше, че е обект на ревностните ухажвания на Оли, само го накара да се намръщи още повече. Оли Кларк ядосано прехапа устни.

— Много мило от ваша страна, мисис Браун. Надявам се, че скоро ще чуете добри новини за Джим.

Лили го погледна и въздъхна с облекчение. Дори изпита необяснимо задоволство. Не знаеше защо Оли Кларк толкова внезапно се загрижи за нейното благополучие, но със сигурност го постави на мястото му.

А сега трябваше да постигне същия успех и с новия си надзирател...

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Няма да се трепя зарад някакъв си проклет червенокож! Съжалявам, мем, но не съм бърхтил целия път до Тексас само за да сърбам ругатните на някой си кат него.

Лили се изправи, отмахна един кичур коса от потното си чело и погледна към слабия мъж, който стоеше пред нея.

— И какво ти нареди този път проклетият червенокож? — попита младата жена, като се опитваше да прикрие раздражението си.

Мъжът се намръщи.

— Рече ми, мем, да съм поправел оградата зад конюшната, вместо да изкарам говедата, което си е моя работа. Аз да не съм някой дърводелец!

Това не бе първият път, когато Лили трябваше да изслушва подобни оплаквания, и навярно нямаше да е последният. Кейд се държеше грубо с работниците и не се интересуваше от мнението им. Явно нямаше намерение да проявява търпение и да любезничи с тях. Той даваше заповедите си, обръщаше се и си заминаваше без повече обяснения. Работниците не бяха свикнали с такова отношение. Джим се държеше с тях повече като приятел, отколкото като господар. Те обичаха да изказват мнението си и да спорят с него, ако не бяха съгласни с нарежданията му. Явно Кейд по нищо не приличаше на Джим Браун.

Но съпругът ѝ го нямаше и сега тя можеше да разчита само на този Кейд, макар да не одобряваше начина, по който се отнасяше с останалите. И с нея в това число. Младата жена въздъхна и търпеливо започна да обяснява:

— Казах на Кейд, че искам днес да нареди на някого да поправи оградата. Сигурна съм, че той е избрал най-способния работник. Ако смяташ, че има някой по-добър от теб, кажи ми името му, а аз ще му кажа да изпрати него. Тази вечер ще имаме за десерт сладкиш от праскови. Едва ли ще намериш друго ранчо, където да ти поднасят по-вкусен сладкиш за вечеря, нали, Том?

Мислено се презираше, че използва женските похвати, за да получи това, което иска. Навремето бе презирала сестрите си за това, но сега се налагаше да използва всичките си умения, за да се оправи с ранчото и работниците. Ако мъжете бяха достатъчно глупави да капитулират пред една мила усмивка, това си беше тяхна грешка. Тя погледна умолително към недоволния работник и с облекчение видя как той кимна в знак на съгласие и се отправи към оградата, забравил за първоначалното си недоволство. Наистина понякога мъжете се държаха като малки деца.

Лили огледа със задоволство добре оформените лехи в зеленчуковата градина. Зимникът ѝ вече бе пълен с едри хубави зелки, сладки картофи и ряпа. Имаха достатъчно, за да изкарат зимата. Сега разкопаваше градината, за да засее семената за следващата година. Работата не беше малко и навярно трябваше да каже на някого от работниците да ѝ помогне, ала те смятаха, че градината е женска работа. Пък и тя изпитваше удоволствие да работи в нея.

Погледна към къщата, където Рой учеше уроците си, а Хуанита се грижеше за Серена. Измина месец, откакто Кейд живееше в ранчото, ала тя, както и в първия ден, все не знаеше как да се държи с него. Той се оживяваше единствено в присъствието на момиченцето. Понякога изпитваше желание да опре пистолет до главата му, за да го накара да я изслуша. Вместо това го караше да влезе в къщата и да я чака, докато приготви леглото и дрешките на Серена. Това беше единствената възможност да привлече вниманието му. Той седеше с невъзмутимо лице, но все пак я изслушваше. Доказателство за това бе днешната му заповед да се поправи оградата — предната вечер бегло му беше споменала за тази задача.

В този миг видя как предметът на нейните мисли бавно прекосява двора. Обикновено Кейд не се връщаше в ранчото преди вечеря и едва ли бе дошъл да се посъветва с Лили. Усети как в гърдите ѝ се надигна негодувание, ала тя се бе научила да потиска чувствата си. Видя, че той се отправя към нея.

Гардеробът му се състоеше от две памучни ризи — едната със скъсан джоб, а другата — цялата в лекета и два чифта дочени панталони. Докато вървеше, силното му и гъвкаво тяло ясно се очертаваше под протритите дрехи и Лили се улови, че го гледа с възхищение. Никога преди това не се бе заглеждала така прехласнато

по някой мъж, затова силно се изчерви. Надяваше се да успее да потисне вълнението си, докато Кейд стигне до нея.

— Искам да изгоня Уилям — спокойно заяви той, когато приближи.

— Той е наистина мързелив, но все пак си върши работата. Какво е направил, за да бъде изгонен? — попита Лили, като се опитваше да изглежда спокойна.

Младият индианец постави ръце на бедрата си. Тази жена, която му плащаше заплата, се опитваше да го ядоса, но той нямаше да ѝ позволи. Русата ѝ коса бе разрошена, а лицето ѝ бе изцапано. Беше свикнал с нейния ръст и му харесваше, че може да я гледа в очите, ала не можеше да разбере защо една жена трябва да върши мъжка работа. Той не споделяше предубежденията на белите мъже, които смятаха, че жената не бива да се занимава с нищо друго, освен с отглеждане на деца и поддържане на къщата. Ала жена, която стреляше с пистолет и яздеше кон като мъж, беше нещо съвсем друго. Обаче се научи да се примирява с много неща в този живот. Това просто бе едно от тях.

— Той е нагъл, не изпълнява нарежданията ми и създава само неприятности. — Не му харесваше, че трябва да обяснява решенията си на една жена, ала тя все пак имаше право да знае.

— Той работи от години за Джим. Джим никога не е имал неприятности с него. — Сякаш дяволът я накара да изрече тези думи. Истината беше, че съпругът ѝ никога не се бе оплаквал от характера на Уилям, но този мъж винаги я бе дразнил. Имаше навика да се промъква безшумно като змия и да подслушва. А и никак не ѝ харесваше начинът, по който я гледаше — сякаш беше парче месо, а не негова господарка. Нямаше да съжалява, ако си замине, но трябваше да знае причината за решението на надзирателя си.

Кейд я погледна и не каза нищо. Младата жена се почувства неловко.

— Виж, ако искаш да работим заедно, трябва да свикнеш да разговаряш с мен и да ми обясняваш решенията си. Аз не мога да уволня някого, само защото ти не го одобряваш. Аз също не харесвам Уилям, но трябва да има причина, заради която да го прогоня. И ако наистина има такава, ще направиш добре, ако ми я кажеш.

На лицето му се появи нещо като усмивка. Явно в този миг тя се чувстваше доста неудобно. Видя как неспокойно приглади плитката си

и зави няколко измъкнали се кичура зад ушите си. Харесваха му сините ѝ очи, които напомняха за безбрежното небе. Забавляваше го начинът, по който тя се отнасяше към него — сякаш беше от онези глупави и бърбиви мъже, които тя явно презираше. Обаче не му харесваше, че оспорва решенията му. Ала бе забелязал, че колкото по-малко говори, толкова по-настоятелно тя го разпитваше. И ако не искаше да го умори с приказките си, трябваше да ѝ отговори.

— Аз не съм Джим — изрече той, скръсти ръце като всеки индианец и зачака, сякаш тези думи обясняваха всичко.

Лили изтри ръце в памучните си панталони и се загледа в този огромен мъж, който с тялото си закриваше слънцето. Трябваше да наклони глава, за да види израза на лицето му. Докато се взираше в него, изпита странно усещане и отново приглади косата зад ушите си.

— Да, ти наистина не си като Джим — проговори накрая тя, като се опитваше да разгадае изражението на лицето му. — Никой от мъжете не очаква да се държиш като Джим. Ако Уилям не те харесва, той може да напусне. Обаче това, че ти не го одобряваш, още не означава, че трябва да го изгониш. Не съм го наела, защото ми харесва. Наела съм го да върши определена работа. Той върши ли си работата?

Младият мъж кръстоса ръце пред гърдите си.

— Не.

Лили се запита как ли ще реагира, ако се приближи до него и го удари. Изпитваше силно желание да го накара да излезе от кожата си, ала знаеше, че не трябва да го прави. Само въздъхна примирено и пъкна ръце в джобовете си.

— Добре, прави каквото искаш. Не знам откъде ще намериш друг да го замести. И без това не ни достигат работници, но това си е твоя работа, нали?

Тя го изгледа предизвикателно, но Кейд нехайно сви рамене. В този миг от къщата се чу плачът на Серена.

— Миналата вечер Уилям не си беше довършил работата и аз го върнах да си я свърши — неочаквано продължи той. — Вместо това той грабна бутилката и се напи като свиня. Сега спи в къщата на работниците. Ще се оправя с него. — И той се упъти към къщата, като остави изумената Лили да гледа след него. Защо, по дяволите, не ѝ беше обяснил още в самото начало, че Уилям се е напил до забравата?

През деня бе доста заета и забрави за раздразнението си към новия надзирател. Вечерта се прибра капнала от умора. Изми се, взе чиста риза от чекмеджето на мъжа си и отиде да потърси Серена. Трябваше да я изкъпе и нахрани. В този миг чу шум от каруца, която влизаше в двора, и надникна през прозореца.

Кейд се увери, че Уилям е напуснал ранчото, провери как е поправена оградата и сега стоеше на двора. Видя пристигналата каруца. Разпозна единия от мъжете и се намръщи. През последния месец Оли Кларк доста често посещаваше мисис Браун. Дамата все още не беше официално обявена за вдовица, а алчните за ранчото кандидати вече се навъртаха около нея.

Неизвестно защо тази мисъл силно го раздразни. Кейд рязко се обърна и се отправи към задната врата. В този миг се чу вик: „Татко!“, а господарката му се появи на предната веранда и се спусна към единия от мъжете.

След малко Лили се намираще в прегръдките на високия мъж с посивяла коса. Той бе остарял и изглеждаше съсипан, но все още беше нейният баща, бащата, когото Лили винаги бе обожавала. Ефраим изтри скришом една сълза, притисна своята дъщеря към гърдите си, въздъхна и нежно я целуна по челото.

— Мина много време, откакто не сме се виждали, мъничката ми. След като получих писмото ти, реших, че непременно трябва да те видя. Имаш ли някаква вест от Джим?

Ефраим Портър усети как дъщеря му потръпна и разроши косата ѝ, както правеше, когато тя бе невръстно момиче. Обзе го тъга. Животът винаги беше такъв, въздъхна той. Заедно с радостта идваше и мъката. Сега, когато Джим бе изчезнал, тя имаше нужда от него. Ефраим я прегърна през кръста и я поведе към къщата.

— Лили Портър Браун! За бога, защо си облечена в тези груби дрехи? — възкликна баща ѝ и я огледа недоволено. Не одобряваше, когато една жена се облича с мъжки дрехи.

— Не започвай с упреците, татко. — Младата жена се отдръпна от него. Оли я изпревари и отвори вратата. Тя го погледна раздразнено и влезе в къщата. В този момент не ѝ беше до гости, но Оли явно имаше намерение да се самопокани.

— Винаги съм смятал, че Джим е прекалено мек с теб. Обзалагам се, че през всичките тези години си го командвала. Трябва

да се засрамиш, Лили Портър. Майка ти съвсем не те е учила да се държиш по този начин.

— Мама умря, когато бях на десет години, татко. Така че не е имала време да ме научи как да се държа по-добре. — Видя, че Серена се е свила на кълбо и е заспала на леглото. В този миг на задната врата се появи Кейд.

Лили усети как двамата мъже настръхнаха в мига, щом видяха високия и строен индианец, ала не им обърна внимание. Оправи разпиляната коса на момиченцето, целуна я по челото и я подаде на Кейд.

— Сигурно скоро е заспала. Нямах време да я нахраня и изкъпя. След това се обърна и представи Кейд.

— Татко, това е Кейд, моят надзирател. Кейд, запознай се с баща ми, Ефраим Портър. — Тя отстъпи настрана, за да им даде възможност да се ръкуват, но нито един от двамата мъже не протегна ръка. Младата жена се намръщи. Видя как Кейд сухо кимна и се обърна към нея.

— Ти имаш гости. Аз ще се погрижа за Серена. — И без да каже нито дума повече, той взе детето и излезе от стаята.

— Кой, по дяволите, е този и къде са слугите ти, Лили? Що за място е това? Ти трябва да имаш някоя почтена компаньонка...

— От доста време, сър, се опитвам да убедя Лили, че този мъж трябва да се махне. Може би вие ще ми помогнете да я накараме да прояви здрав разум. Този индианец Кейд е един пияница и безмилостен убиец. Тя не трябва да има нищо общо с такива като него. Грешката е на Джим, че не купи роби, а нае за работа хора от кол и въже.

Лили сложи ръце на кръста си и гневно го изглежда.

— Тъй като сме законни поданици на Мексико, не можем да имаме роби. Именно поради факта, че някои от заселниците притежават роби, има конфликти с властите в Мексико. Някои хора, като теб например, изглежда, смятат, че са над закона. Аз съм съгласна с Джим — робите са лоши работници.

— А нима един индианец, и при това убиец...

— Нека да не спорим — прекъсна го Ефраим. — Аз се опитвах да убедя Джим, че трябва да си купи роби, но той не се съгласи с мен. Не е почтено да го обвиняваме, когато той не е тук, за да се защити.

Младата жена въздъхна с облекчение и погледна към баща си. Изглеждаше много уморен.

— Пътувал си дълго, татко. Веднага ще ти приготвя стаята, ще се измиеш и ще си починеш. Хуанита ще държи вечерята топла, докато се освежиш. — От думите ѝ се разбираше, че мистър Кларк не е поканен да остане. Може и да беше най-красивият и уважаван мъж в града, ала в нейните очи си оставаше едно твърдоглаво магаре.

След като приготви за баща си стаята на горния етаж и изпрати Оли, Лили реши да потърси Кейд. И двамата с баща ѝ се бяха държали грубо един към друг и това не ѝ харесваше. Нямаше намерение да живее между двама враждуващи мъже, тъй като явно баща ѝ бе решил да остане по-дълго при нея.

Намери Кейд седнал на стъпалата пред пристройката, в която живееше. Държеше Серена в скута си и ѝ подаваше орехи. Когато я видя, отмести детето, изправи се, като бършеше ръце в панталоните си.

— Ако повече не се нуждаеш от мен, искам да остана още малко, докато намеря подходящо място за Серена. Ще ти плащам наем.

Лили го изгледа учудено. Изглежда, Господ му беше дал всичко, освен мозък. Погледът ѝ се спря на широките му рамене. Ризата му бе разтворена отпред и тя зърна гладката бронзова кожа, но побърза да отмести поглед и очите им се срещнаха. Обсидиановите му очи не изразяваха нищо и младата жена усети как по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Моят баща вече съсипа една плантация. Нямам намерение да му позволя да унищожи още една. Ти си надзирател, аз съм твоята господарка, а той е само мой гост. Просто бих искала да бъдеш по-учтив с него. Не искам да се държите враждебно един към друг.

Най-сетне успя да предизвика някаква реакция у него. В очите му проблесна облекчение. Лили почувства задоволство, че най-после успя да преодолее, макар и отчасти, невъзмутимостта му.

Кейд не искаше да издава чувствата си, но изпита облекчение, че не му се налага да тръгва веднага. Серена се нуждаеше от дом и женски грижи, а той едва ли ще може да ѝ ги осигури, ако напусне ранчото. А и освен това много му харесваше прасковения сладкиш на Хуанита.

— Няма да му хареса, че оставам тук — предупреди я индианецът.

— Той не хареса и Джим, но това не ми попречи да се омъжа за него — рязко отвърна младата жена, обърна се и се отправи към къщата.

В живота имаше много по-лоши неща от тези, които баща ѝ не харесваше. От първата си любов бе получила жесток урок и никога нямаше да го забрави.

ГЛАВА ПЕТА

— Искам да се върнеш с мен вкъщи, Лили. Това, което видях и чух през последните дни, ме убеди, че тук не е място за самотна жена. Една лейди не бива да работи, а и индианците са твърде близко. Освен това ми се струва, че скоро ще избухне война. Казват, че мексиканските власти държат американски заселници в затвора в Коахуила и се готвят да ги застрелят. Неминуемо ще има стълкновения между мексиканците и заселници от Севера.

— Татко, няма да замина оттук. Това ранчо е наследството на Рой. Един ден ще му принадлежи и аз съм длъжна да го запазя. А и ти говориш, сякаш Джим няма да се върне повече. Той може да се върне още утре. Какво ще си помисли, ако види, че аз съм напуснала нашия дом?

— Ще си помисли, че си разумна жена. — Ефраим остави чашата с кафе на масата и неодобрително погледна упоритата си дъщеря. Те си приличаха толкова много — и двамата не се предаваха лесно. Обаче този път той беше прав и тя трябваше да го разбере.

— Няма да замина, татко, безсмислено е да говорим повече за това. Не мога да се върна у дома. Там вече няма място за мен. Сега моят дом е тук и аз трябва да остана. — Младата жена се изправи и взе чинията, за да я измие. Джим беше инсталирал помпа за вода още преди да построи кухнята и тя много се гордееше с нея. Е, не беше същото като да имаш роби, които да се грижат за всичко, но тя предпочиташе този начин на живот. Обичаше да бъде самостоятелна, а тази къща беше нейна, тук тя беше господарката.

— Не, заради самата теб трябва да се махнеш оттук. По дяволите, скъпа, та ти си единствената жена в радиус от двадесет мили. Тези мъже не са от камък. Трябва да имаш някой, който да те защитава. Вече минаха два месеца, откакто Джим изчезна. Трябва да приемеш истината. Ако си толкова упорита и не искаш да заминеш, трябва да намериш някой почтен мъж, който да се грижи за теб. Този

Оли Кларк ми се струва чудесен млад мъж. Притежава и единствения магазин в града, нали?

Лили въздъхна и притисна слепоочията си, които започваха да пулсират. Обичаше баща си, но той започваше да ѝ действа на нервите. Фактът, че Оли Кларк притежава магазин, какъвто имаше и Ефраим, явно го бе впечатлил. В очите на баща ѝ той беше мъж с чудесно обществено положение. Навярно беше прав, но тя не възнамеряваше отново да се подчинява на някой мъж. Джим беше добър човек, но той никога не искаше да изслушва мнението ѝ. Мъжете никога не се вслушваха в жените си. Сега имаше възможност сама да взема решения и сама да ръководи живота си. Нямаше намерение да я изпусне. Като начало щеше да се заеме със създаването на памучна плантация.

В този миг Рой се втурна в къщата. Лицето му грееше от едва сдържано вълнение. Спусна се към майка си и започна да се хвали с последните си постижения, беше позволила на сина си да се научи да язди. Това беше едно от нещата, с които Джим никога не би се съгласил. Но Лили бе уверена, че е взела правилно решение.

— Мамо, Кейд каза, че вече яздя достатъчно добре и мога да отида до града. Мога ли да отида, мамо? Моля те, ще ми позволиш ли?

Младата жена отново въздъхна и разроши косата му, като се запита дали все пак не бе избързала. Та Рой беше само на осем години. Сигурно беше твърде малък, за да язди. Трябва да поговори с Кейд. Това щеше да бъде по-лесно, отколкото да търпи мърморенето на баща си.

Тя излезе навън. Кейд беше още на двора. Тъкмо се канеше да отиде в кухнята, където Хуанита се занимаваше със Серена. Рой изхвъркна след нея. Предчувстваше, че майка му и Кейд ще се скарат.

— Кейд! — Лили знаеше, че гласът ѝ звучи по-остро, отколкото би желала, но денят ѝ беше твърде дълъг и уморителен. Оправи къдриците на сина си и зачака нейният надзирател да се обърне и да я изслуша.

Младият мъж бавно се извърна и видя как тя нежно и с любов притискаше момчето към себе си. Вече почти се бе стъмнило, но Лили бе готова да се закълне, че видя копнеж в очите на мъжа, преди той да обърне поглед към нея. Когато очите ѝ срещнаха неговите, те отново

бяха непроницаеми. Може би беше сгрещила, ала когато заговори, гласът ѝ звучеше вече по-меко:

— Рой ми каза, че вече може да язди сам до града. Разстоянието не е малко. Не мислиш ли, че е още рано?

— Той много бързо се научи да язди. — Този път гласът му не звучеше рязко, както обикновено. — Заслужава да бъде възнаграден. Може да почака, докато се освободят няколко работници, и да отиде с тях до града.

Кейд беше прав, разбира се. Беше се подготвила да спори с него, но сега се чувстваше объркана и едновременно с това в гърдите ѝ се надигна гняв. Мислите ѝ се объркаха и не можа да каже нито дума. Не можеше да забрави онзи мимолетен копнеж и желание, които бяха проблеснали в очите на индианеца. Стори ѝ се, че в онзи миг той изглеждаше много тъжен и самотен. Може би все пак не беше чак толкова безчувствен. Размени още две-три думи с него, прегърна сина си и двамата се отправиха към къщата.

Успя да успокои баща си, като се постара да смени темата на разговор. Попита как са сестрите ѝ, как живеят, щастливи ли са. Рой отиде да се измие и си легна. Денят беше доста изтощителен и главата ѝ пулсираше от болка. Най-накрая Лили се извини на баща си и се качи в спалнята да си легне. Вероятно той веднага щеше да се заеме да търси брентито на Джим, но тя не се тревожеше. И без това вече си бе пийнал порядъчно, но това не би обезпокоило никого, освен нея, а тя вече бе свикнала.

Влезе в спалнята, затвори вратата зад себе си и се облегна на нея. В такива мигове особено ѝ липсваше присъствието на Джим. Той беше като преграда между нея и останалия свят, подкрепяше я винаги когато се нуждаеше от това. Беше добър приятел и умееше да разпръсква грижите и умората. През изминалите два месеца, откакто съпругът ѝ беше изчезнал, бе разбрала колко скучен и самотен може да бъде животът. Ако можеше поне малко да разчита на баща си...

Лили отиде до прозореца и се загледа в спретнатите постройки, които двамата с Джим бяха създали със старание и много труд. Всички сгради, от скромната кухня до самата къща, бяха здрави и надеждни като съпруга ѝ. Не бяха блестящи или екстравагантни. Нямахше нищо претенциозно и претрупано; нито красиви жалузи на прозорците, нито безполезна украса, нищо излишно, защото тя не се нуждаеше от

префърцунени неща. Имаше нужда от сигурната защита на четирите стени и покрива на обикновената къща, и Джим ѝ я бе осигурил.

Освен това Джим даде име на сина ѝ и му беше като истински баща. Лили се извърна от прозореца и погледна леглото, което бе споделяла със съпруга си през последните девет години. Детските ѝ мечти за романтична любов бяха погубени още преди да срещне Джим. Той ѝ даде всичко, от което се нуждаеше, с изключение на деца. Защо сега, когато го нямаше, се чувстваше така, сякаш той никога не бе съществувал?

Знаеше, че Джим е загинал, и повече никога нямаше да го види. Ако беше жив, досега той непременно щеше да намери начин да ѝ изпрати вест за себе си, дори и да беше ранен. Беше сигурна в това. Не, явно Джим никога нямаше да се върне.

Стоеше и гледаше втренчено леглото. Самотата я обвиняваше като призрачен воал. Внезапно нощната тишина бе нарушена от звуците на флейта.

Флейта?

Музиката сякаш прогони тъжните ѝ мисли. Лили бързо отиде до прозореца, отвори го и погледна навън. В Тексас рядко се чуваше музика. Сърцето ѝ жадуваше за нея. Копнееше за музиката повече, отколкото бе копняла за любов. Любовта беше нещо краткотрайно, а музиката е вечна и истинска. Толкова истинска, че ѝ се струваше как вижда звуците да се носят в нощта.

Знаеше, че няма да заспи, и реши да разбере откъде идва мелодията. Не искаше да безпокои никого и затова леко се плъзна от прозореца и скочи на земята.

Не беше трудно да проследи откъде идват звуците. Зад гърба ѝ, откъм конюшната, се чуваше пръхтенето на конете, ала мелодията се носеше от противоположната посока, някъде от ниското възвишение пред нея. Двамата с Рой обичаха да ходят на пикник там, преди той да реши, че пикниците са само за малки момчета. Трябваше в близките дни да изведе Серена на разходка до дъбовите дървета.

Не ѝ се искаше да мисли за момиченцето и да се привързва към него. Кейд можеше да я отведе всеки момент и тя не можеше да му попречи. Затова оставяше Хуанита да се занимава със Серена. Ала Лили толкова бе искала да има малка златокоса дъщеричка като

Серена, че сега ѝ бе невъзможно да не ѝ обръща внимание. Тя тръсна глава, за да прогони тези неканени мисли.

Искаше да разбере откъде идва музиката и да забрави за малко ежедневните грижи и тревоги. Вятърът рошеше косите ѝ, а луната хвърляше сребърни отблясъци в тъмното небе. Скоро щеше да има пълнолуние. Младата жена потръпна и се заслуша в нощните звуци, които се сливаха със звуците на флейтата. Тя прекоси прашния двор и продължи напред.

Когато приближи хълма, Лили вече знаеше какво ще открие, но не се върна. Магията на музиката я привличаше неудържимо. Чувстваше се свободна като птица, главата ѝ бе замаяна, а тялото ѝ леко се носеше напред, сякаш се рееше в нощния ефир. Само един път в живота си се бе чувствала така и знаеше, че това никога няма да се повтори.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не трябваше да плаче. Без да каже нищо, Лили седна до мъжа, който изтръгваше тези нежни звуци от грубо изработения примитивен инструмент.

Кейд бе видял, че идва към нето. Широката ѝ бяла риза се открояваше на лунната светлина и тя приличаше на дух, който плува към него. Смяташе, че всички в къщата отдавна са заспали. Не мислеше, че някой ще чуе звуците на флейтата, освен звездите и луната. Младият мъж изсвири песента докрай, след това остави флейтата и погледна към Лили.

Беше невероятно, че този огромен мъж може да създава толкова красива и нежна музика.

— Музиката ми липсва повече от всичко на този свят — прошепна тя. Искаше да се извини, че бе нарушила усамотението му.

Загадъчните очи на Кейд не издаваха нищо. Той кръстоса ръце пред коленете си и кимна.

— Музиката говори на душата.

Думите му изразяваха всичко, което бе скрито дълбоко в сърцето ѝ. Беше радостна, че той толкова добре разбира чувствата ѝ.

— Понякога съжалявам, че не свирех на нещо по-лесно преносимо, като тази флейта например. Джим каза, че не можем да вземем пианото с нас.

Болката в гласа ѝ го стресна. Тя наистина беше много смела жена — говореше за съпруга си, макар да не знаеше къде е той. Почувства

се виновен и объркан. Навярно музиката бе причината, за да покаже болката и мъката си. Той не я познаваше, нито пък тя него. По-добре беше да си мълчи.

— В града има пиано — промълви накрая младият мъж.

Много пъти бе стоял пред салона на Кларк и бе слушал долитащата весела мелодия. Навярно този, който свиреше, не беше добър музикант, но Кейд никога преди това не бе чувал подобна музика.

Очевидно думите му я изненадаха. Лили се обърна към него и в сините ѝ очи проблесна оживление.

— Наистина ли? Защо никой не ми е казал? — Млъкна и погледът ѝ се зарея между дърветата.

Нейният съпруг е знаел: Кейд видя подозрението, изписано на лицето ѝ.

— Предполагам, че в събота вечер в града се вършат доста непристойни неща — промърмори младата жена. — Навярно затова Джим ми казваше, че не трябва да оставаме след залез-слънце в града.

— Другите жени остават — спокойно каза Кейд. Беше ги наблюдавал: дамите, облечени в най-хубавите си рокли — повечето бяха памучни, но тук-там се виждаха и тафтени и проститутките, облечени в крещящи рокли. Никога не беше виждал толкова много жени на едно място. Стоеше навън, гледаше ги и слушаше музиката.

Лили никога не беше особено близка със сестрите си, но все пак бе израснала в къща, пълна с жени, и сега женската компания ѝ липсваше. Липсваха ѝ смеховете, клюките и тайните, разговорите за мода и обожатели. Изглежда, Хуанита не усещаше липса на женска компания. Навярно миналото ѝ тежеше и тя почти не разговаряше или, когато се налагаше, отговаряше с едносрични думи. Съпругата на Ралф Ленгтън беше доста по-възрастна от Лили и трудно можеха да намерят общ език. Младата жена не се познаваше с други жени от града, но нищо не ѝ пречеше да се запознае, ако пожелае.

— Толкова много бих искала да послушам пианото — промълви тя повече на себе си, отколкото на мъжа до нея. Всъщност тя искаше да посвири на пиано, ала нямаше смисъл да говори за това.

— Мога да те заведа, ако искаш. — Думите сами се изплъзнаха от устата му. Нямаше намерение да казва такова нещо. Ала сега, след като ги каза, Кейд си помисли за удоволствието, което ще изпита,

когато види лицата на мъжете, като влезе в салона, под ръка с желаната от всички мисис Браун. Щяха да се почувстват безкрайно унижени.

Младият мъж не очакваше, че тя ще приеме предложението му. Когато тя заговори, той дори не повярва на ушите си.

— Много бих искала, благодаря ти. Мисля, че Хуанита ще може да се грижи за Серена, а баща ми ще наглежда Рой. А има ли и други музикални инструменти, освен пианото?

Кейд лениво докосна с пръсти флейтата, извърна се и се загледа в жената, седнала на тревата до него. Никога досега не беше срещал човек като нея и не знаеше как да се държи. Тя беше бяла жена и беше недостъпна за него. Дори не биваше да разговарят. Ала тя беше господарката, а той — надзирателят. Значи трябваше все пак да общуват помежду си. Ходеше облечена в панталони като мъжете, но той не можеше да се отнася към нея както към Ралф Ленгтън или като към останалите работници в ранчото. Ако беше лека жена, сигурно щеше да я пожелае, ала тя беше лейди. Как, по дяволите, да се държи с жена, която носи панталони?

— Понякога свирят на цигулки — отвърна механично той, докато се чудеше как да се справи със ситуацията.

— А има ли дансинг? — развълнувано попита младата жена.

Въпросът ѝ окончателно го убеди, че тази жена не принадлежи към никаква категория хора, които беше срещал досега. Гледаше на света и на хората с очите на дете. Стана му забавно, когато си помисли, че той странеше от нея, за да не се случат неприятности, а, изглежда, неговото пренебрежение е било по-обидно за нея, отколкото присъствието му. Досега беше смятал, че всички бели жени си приличат и не желаят да разговарят с мелези като него.

— Да, има дансинг — потвърди Кейд.

Беше му приятно да я гледа. Косата ѝ блестеше на лунната светлина като злато. Искеше му се да я носи разпусната, а невинаги стегната на плитка. Имаше малък бюст и тънка талия, но дори под памучните панталони можеше да види, че тялото ѝ е стройно и женствено. Кожата на лицето ѝ имаше златист загар, но той бе сигурен, че под ризата тялото ѝ е бяло като лунната светлина. Не трябваше да мисли за това.

— Аз не танцувам — рязко рече тя.

Макар да знаеше, че тя ще постави някаква граница между тях, почувства горчиво разочарование, че това стана толкова скоро. Наистина господарката му се държеше като дете.

— Нито пък аз — отвърна младият мъж.

Лили усети внезапната грубост в гласа му и побърза да обясни:

— Никога не съм се учила да танцувам. Винаги свирех на пианото, когато другите танцуваха — сестрите ми и техните приятели. Аз... Омъжих се твърде млада, а и Джим не танцуваше.

Кейд широко се усмихна, сякаш бе намерил нещо особено весело и забавно в думите ѝ. Изправи се и протегна голямата си ръка, за да ѝ помогне да стане.

— По-добре е вече да си лягаш, ако искаш утре да станеш рано.

Ръката му беше кафява и мазолеста, но топла и нежна. Лили знаеше, че това, което прави, е истинско безумие, но не я беше грижа. Душата ѝ копнееше за музиката, а този мъж ѝ я обеща.

Освободи ръката си и без да каже нищо за сбогуване, тръгна към къщата.

ГЛАВА ШЕСТА

Когато приближиха салона, Лили чу гласове и смях, примесени със звуците на пиано. Сърцето ѝ учестено заби. Никога досега не беше ходила на танци. Не знаеше точно как да се държи, но звукът на пианото я привличаше неудържимо и тя решително продължи напред.

Почти забрави за разправията с баща си. Той не искаше да ѝ позволи да отиде в града без него, ала младата жена не желаше пиенето му да провали първата ѝ вечер в града. А и освен това нали Кейд беше с нея. Искаше за няколко часа да се отърси от семейството и спомените. Кейд беше чужд човек и не влизаше в сметката.

Лили му беше благодарна, че се беше измил и беше облякъл чисти дрехи заради нея. Дългата му черна коса беше вчесана и той имаше съвсем благоприличен вид с бялата риза от грубо платно и кожената жилетка. Ако някой харесваше бронзов загар на лицето и надменен испански нос, щеше да реши, че метисът е много привлекателен мъж. Всъщност външният му вид не я засягаше. Преди да влязат в салона, тя спря и го хвана под ръка.

Жестът ѝ го учуди и той я изгледа въпросително. Когато я видя облечена в памучната синя рокля, дъхът му спря. Тя подчертаваше стегнатия бюст и бялата ѝ шия. Опитваше се да не мисли за стройните крака, които се криеха под дългата пола. Не знаеше защо, но мисълта за тези крака, които не можеше да види от гънките на роклята, го възбуждаше много по-силно, отколкото когато ги виждаше добре очертани през панталоните, които тя носеше всеки ден.

— Кейд, пиеш ли?

Това беше дяволски глупав въпрос и го изтръгна от мислите за стройното ѝ тяло. Погледна я изненадано. Обикновено тя не задаваше глупави въпроси.

— Яде ли свинята? — нацупено попита той.

Пълните ѝ устни ядно се свиха, но след това се отпуснаха и тя отдръпна ръката си.

— Имах предвид силни питиета — бренди например. Нали в бара се сервират и разхладителни напитки?

— Да, въпреки че Оли няма много сметка от тях.

Тя пое дълбоко дъх и се опита да не забелязва, че надзирателят ѝ не откъсва поглед от гърдите ѝ.

— Сигурно ще има лимонада или нещо подобно, нали?

— Само за дамите — разсеяно отвърна той.

— Е, тогава ще можеш да задоволиш жаждата си и няма да имаш нужда от силни питиета — довърши мисълта си тя.

Думите ѝ го сепнаха и той се втрени в нея, сякаш бе полудяла.

— Мъжете не пият лимонада.

— Все едно чувам как Рой ми обяснява, че вече е твърде голям, за да ходи на пикници. Един истински мъж трябва да бъде достатъчно смел, за да прави това, което иска.

Лили повдигна полата си и тръгна по стъпалата, преди той да може да отговори. Кейд изруга наум и я последва. Надеждата, че ще влезе в бара с красива жена под ръка, се изпари.

Трябваше да знае, че Лили Браун няма да се унижи и да се покаже под ръка с някакъв си мелез. Заболя го, макар да бе сигурен, че тя не се интересуваше от произхода му.

Младият метис беше твърде ядосан, за да помисли за впечатлението, което ще произведе, като се появи в салона, където никога преди това не се бе осмелявал да влезе. Не му се искаше да се забърква в неприятности, а и мислите му бяха заети от полюшващите се поли на Лили Браун. Затова не обърна внимание на погледите, които се приковаха в него, когато влезе в салона. Ала не бе направил и две крачки, когато разбра, че няма да може да избегне неприятностите.

Оли Кларк пристъпи напред и застана пред него. Кейд се стегна. С крайчеца на окото си забеляза приятелите на Оли, които бяха готови да скочат всеки миг от местата си. Не искаше да се забърква в разпавии, но не беше страхливец и нямаше да избяга. Той изправи рамене и гордо изгледа високия мъж пред себе си.

— Тук не се допускат индианци. В салона има бели дами.

Кейд не каза нищо и продължаваше да го гледа невъзмутимо.

В очите на Оли Кларк проблесна едва сдържан гняв.

— Казах ти да се махнеш оттук, индианецо — изръмжа той.

В този миг зад гърба му се чу съскане и преди той да се обърне, една висока жена в синя памучна рокля се хвърли напред и сграбчи индианеца за ръката. Сините ѝ очи изпускаха гневни мълнии.

— Кейд ме придружава и да бъда проклета, ако някой от нас двамата напусне залата, мистър Кларк. — Понижаването му до „мистър“ вместо толкова трудно извоюваното „Оли“, изглежда, не задоволи Лили, защото тя го изгледа свирепо. — И за ваше сведение, Кейд има много повече право да бъде тук от всеки един от вас. И мексиканците, и индианците са живели по тези земи много преди вас. И вие ще имате късмет, ако не ви изгонят обратно в Тексас, след като всичко това свърши.

Кейд стоеше неподвижно. Тя му хвърли един остър поглед, пусна ръката му, повдигна полите на роклята си, за да продължи напред, и се обърна към Оли:

— Бих искала да получа една лимонада, господине. Надявам се, че ще съумеете да проявите любезност и гостоприемство като истински джентълмен.

След тези думи тя гордо вдигна глава и тръгна напред. Кейд се окопоти пръв. Кимна на Кларк и тръгна след нея. Никога преди това не беше придружавал дама, но имаше смътна представа, че трябва да се погрижи да изпълни желанията ѝ. На първо място трябваше да ѝ донесе лимонада.

Когато една дълга ръка се пресегна през масата с разхладителни напитки и взе две чаши лимонада, Лили въздъхна с облекчение. Кейд все пак не беше толкова твърдоглав. Отпусна се и се заслуша в музиката.

Шумът и врявата поглъщаха слабите звуци на пианото, които се носеха от другия край на помещението. Младата жена наблюдаваше пианистката, която явно не беше много опитна и не успяваше да следва цигулката. Танцуващите изобщо не се смущаваха от фалшивата мелодия. Разговаряха високо, смееха се и се носеха по дансинга. Може би бяха пийнали повечко и шумно се забавляваха.

Кейд видя разочарованието в очите на господарката си и се ядоса на себе си, задето я доведе в салона. Може би все пак Джим Браун е бил прав. Една истинска лейди не би трябвало да стъпва в такова място. Ето че още с пристигането я бяха оскърбили и тя се чувстваше разочарована. Нищо чудно да се случи и нещо още по-лошо.

Може би въпреки всичко щеше да се справи с положението. Заради огромния му ръст хората не се осмеляваха да спорят с него. Беше сигурен в себе си и знаеше, че винаги може да получи това, което иска. Реши, че ще е най-добре да помоли за позволение да посвири на флейта. Това едва ли щеше да влоши отношението на околните към тях двамата с Лили.

Остави Лили да гледа тъжно към младата пианистка, намери си място до цигуларя и извади флейтата си от джоба. Много пъти беше слушал музиката, която свиреха, и му беше лесно да влезе в тон. След няколко секунди звуците на флейтата се сляха с тези на цигулката и пианото.

Високите чисти звуци на флейтата привлякоха вниманието на Лили. Тя дори не бе забелязала, че Кейд не е до нея. Огледа се изненадано и го видя седнал до музикантите. Свиреше толкова хубаво, че навярно и концертиращите музиканти биха се засрамили от него. Неговата музика беше много по-въълнуваща от простата песничка, която свиреха музикантите, но тя забеляза, че самите музиканти се оживиха и гледаха с възхищение към Кейд.

Постъпката му ѝ вдъхна смелост. Никога досега не беше ходила на танци, но беше свирила на пиано с години. Младото момиче, което свиреше на пианото, едва ли щеше да протестира. Лили вирна леко брадичка, проправи си път до пианото и седна до девойката.

Звучаха последните ноти на песента и докато танцуващите си отдъхваха и се разхлаждаха с някое питие, Лили се усмихна на изненаданата пианистка.

— Когато бях на твоята възраст, много често свирех на забави. Ще имаш ли нещо против, ако за малко посвирим заедно?

— Не, мем. Майка ми винаги свири с мен, но сега е болна. Аз всъщност не знам много добре нотите и се обърквам.

— Ето какво ще направим. Аз ще засвирия някоя мелодия, а ти ще ме следваш. Съгласна ли си?

Момичето я погледна с облекчение и Лили докосна клавишите от слонова кост. Душата ѝ се изпълни с неизказано блаженство. Пианото беше старо и раздрънкано, но след няколко секунди тя вече изтръгваше от него чудесни звуци. Наистина това, което свиреше, не беше концерт от Бетховен, но все пак мелодията беше приятна и забавна. Танцуващите веднага се отзоваха и се понесоха по дансинга.

Младият метис втрепенено наблюдаваше тази странна жена, мисис Джим Браун, съпруга на фермер, която се бе преобразила в зачервената от вълнение Лили Портър Браун, вдъхновена музикантка. Откритието, че една жена може да има няколко лица, беше истинско чудо за него. Той бе свикнал да поставя жените в определени категории, в зависимост от сексуалните им качества. Лили се издигаше над всички категории.

В един миг Кейд видя, че седи сам на скамейката и никой не му обръща внимание. Стана му приятно и се отпусна. Никога преди това не беше свирил пред публика, но усещаше, че макар той и Лили да свиреха по различен начин, музиката им бе жива и красива. Някой подхвана „Борова гора“ и всички започнаха да тропат и викат от радост.

Момичето, което свиреше на пианото, танцуваше в прегръдките на едно младо момче и Кейд внезапно си спомни какво му каза Лили предната нощ — че никога не е изпитала удоволствието от танца, тъй като винаги е свирела на пианото за другите. Ала, изглежда, това никога не ѝ бе липсвало. В този миг лицето ѝ светеше от радост и той никога не я беше виждал по-щастлива. Тя наистина свиреше прекрасно и музиката ѝ го вълнуваше по особен начин. Младият мъж се запита какво ли ще изпита, ако държи жена в прегръдките си и се носи с нея във вихъра на танца. Дали и Лили се чувстваше по същия начин?

Лили се засмя и вдигна поглед към бащата на Анна, който дойде при нея да ѝ благодари, загдето помогна на дъщеря му. В очите на Алън Уитъкър гореше гордост, докато гледаше към дъщеря си, която стоеше до партньора си и свенливо отпиваше от лимонадата. Лили видя, че мъжът беше щастлив, защото и дъщеря му беше щастлива.

— Тя е много чаровно момиче и за мен бе истинско щастие да свиря заедно с нея, мистър Уитъкър. Спомням си, че когато бях на нейната възраст, изгарях от желание да танцувам, а вместо това винаги бях прикована до пианото. Макар че не искам да се оплаквам, защото много обичам да свиря.

— Анна е болезнено свенлива, затова с майка ѝ се безпокоим, че някак не умее да общува с хора на нейната възраст. А ето че сега се отпусна и се осмели да разговаря с този млад човек. Не знам как го постигнахте, мисис Браун, но съм ви искрено благодарен.

— Нищо не съм направила — увери го младата жена. Но преди да успее да добави още нещо, една голяма сянка закри светлината пред очите ѝ. Вдигна поглед и видя, че Кейд се извисява над нея.

— Мислиш ли, че ще могат да изсвирят сами една песен? Бих искал да имам удоволствието да те поканя на един танц.

Лили трепна изненадано, а Уитъкър се намръщи, но в този миг към тях се приближиха Анна и нейният нов приятел.

— Аз ще свиря за вас, мисис Браун — срамежливо предложи тя. — Какво бихте искали да чуете?

Думите на младото момиче я накараха да се реши. Лили взе ръката на Кейд и стана.

— Знаеш ли „Малката Моли Котън“? — Това беше много лесна мелодия, всяко дете я знаеше, но беше много приятна за танцуване. Лили се усмихна, като видя нетърпеливото кимване на младото момиче. Най-сетне имаше възможност да се опита да потанцува.

Вълнението ѝ беше безкрайно. Без да обръща внимание на факта, че може да плати с живота си, загдето се е осмелил да танцува с бяла жена, Кейд я поведе към дансинга. Ленгтън и съпругата му бяха тази вечер в салона и се присъединиха към тях. Кейд едва успя да прикрие изненадата си, когато видя на дансинга Мария с един от работниците на Лили. Мария беше жена с леконравно поведение, но тя не му бе отказвала леглото си, за разлика от много други жени. Нейният жест бе проява на приятелство и младият мъж го оцени.

Без да знае, че зад гърба им неколцината приятели бяха образували нещо като защитен кръг, когато музиката започна, Лили се усмихна и хвана ръката на Кейд. Цял живот беше очаквала този момент и сега искаше изцяло да му се наслади. Беше мечтала, че един ден някой мъж ще я покани и тя ще танцува, но нямаше представа кой ще бъде той. Искаше да се наслаждава на музиката и на усещането за свобода, което никога досега не беше изпитвала.

Кейд беше смаян от промяната в господарката си. Тя сякаш бе разтворила криле и всеки миг щеше да полети. Сега не се нуждаеше от ничия защита. Краката ѝ почти не докосваха пода, а докато се носеше по дансинга, лицето ѝ бе огряно от такава радост, че и най-коравосърдечният човек не би се осмелил да разруши щастието ѝ. Докато я гледаше, Кейд си помисли, че животът е наистина много

вълнуващо нещо. В този миг не се нуждаеше от алкохол, за да забрави за грижите и да се почувства щастлив.

Когато мелодията свърши, Лили се отпусна в ръцете му и се засмя. За миг, докато тя си поеме дъх, младият мъж задържа стройното ѝ тяло в ръцете си. Сякаш в него избухна огън и докато тя се смееше, той стоеше зачервен и смутен от усещанията си.

Вечерта продължи без особени произшествия. Лили изсвири още няколко мелодии, но под влияние на изпитите напитки джентълмените станаха прекалено груби към жените и танците бяха набързо прекратени. Кейд ѝ предложи да си тръгват и младата жена се съгласи. Двамата се отправиха към каруцата, която ги чакаше отпред.

Той старателно вървеше на разстояние, но тялото му усещаше всяко движение на Лили. Чувстваше се пиян от мирисата на нейния сапун и розова вода, а тялото му гореше на всяко място, където тази вечер го бе докоснала. Припомни си разказите на свещеника за чистилището. „Вече знам как се чувстват хората там“ — помисли си метисът, докато вървеше до тази недостъпна за него жена.

Трябваше да чувства облекчение, че никой не го застреля, загдето се осмели да прекрачи границите, които бяха строго забранени за такива като него. Нещо повече, в момента му се искаше да се беше напил до вцепенение и да не чувства нищо, вместо цялото му тяло да изгаря в треска като на поболяло се от любов момче. В този миг Лили бе извикана от новите си приятели и съседи. Младият мъж си каза, че трябва да се съвземе и да обуздае обхваналата го страст. Знаеше, че чувството, което го владееше, беше страст във всичките ѝ разновидности. Той желаше не само тялото ѝ, макар че това щеше да облекчи болката му. Искаше всичко в тази жена. Искаше нейната радост, нейния дом, нейното семейство, всички тези неща, които никога не бе познавал — и никога нямаше да познае.

Младият метис се намръщи и замислено се загледа в далечината, докато каруцата минаваше по улиците на притихналия град в посока към ранчото. До него Лили весело си тананикаше, без да забелязва затрудненото положение на надзирателя си. Тя беше господарката. Тя беше бяла. Тя беше американка. Тя беше лейди. Опитваше се с тези мисли да изгради неразрушима преграда между тях двамата. Трябваше да сграбчи Мария в някой ъгъл и да задоволи потребностите си, преди да е направил някоя глупост с тази жена.

— Никога няма да разбереш колко високо ценя това, което направи тази вечер за мен, Кейд. — Най-сетне Лили наруши мълчанието. Беше ѝ подарил една вечер, която щеше да помни до края на живота си. Искаше по някакъв начин да му покаже благодарността си.

Той се навъси и изсумтя нещо.

Тя изненадано го погледна. Кейд наистина беше огромен мъж, но по време на танца я беше държал толкова нежно и внимателно в ръцете си и нито веднъж не я настъпи по краката. Започваше да се отпуска в негово присъствие. Сигурно ще се чувства още по-свободно, ако съумее да проникне през преградата, която той беше изградил между двамата.

— Исках да кажа, Кейд, че без музиката вътрешно бях започнала бавно да умирам. До тази вечер не го разбирах. Сега отново се чувствам жива, а това е най-чудесното и прекрасно чувство на земята. Бих искала и ти да можеш да го почувстваш.

Той го чувстваше, ала се съмняваше, че и двамата мислят за едно и също нещо. Все пак можеше да провери.

Кейд отби каруцата от пътя и спря под дъбовете. Тъмнината ги обви като плътно покривало. Само звездите проблясваха на небето. До него достигна нежното ухание на Лили.

Без да каже нито дума, Кейд плъзна ръка около талията ѝ и я притисна към себе си.

Младата жена изохка леко, когато устните на Кейд се допряха до нейните, ала това беше единственият ѝ протест. По тялото ѝ се разля силна топлина и тя нямаше сили да се бори. Устните ѝ се разтвориха и поеха неговите. Горещата му целувка я разтърси и тялото ѝ потръпна от удоволствие.

Това беше истинска лудост. Не се беше чувствала по този начин, откакто беше невинно шестнадесетгодишно момиче и не разбираше нищо. Не можеше да изпитва...

Но беше истина. Когато ръцете на Кейд я погалиха, а устните му се впиха в нейните, тялото ѝ изтръпна от същата наслада, както преди девет години.

С решително движение тя го отблъсна и закри гърдите си с ръце. Кейд мълчаливо взе поводите и подкара каруцата.

ГЛАВА СЕДМА

— По дяволите, тук има доста свободна земя. Тези мексиканци са твърде мързеливи и не им трябва земя, а пък има доста безимотни американци, дето ги сърбят ръцете да се захванат за работа.

Един от мъжете отпи от чашата с уиски и изгледа с презрение говорещия.

— Санта Ана едва ли ще се трогне от подобни приказки. Мислиш ли, че Бови и хората му ще могат да се измъкнат безпрепятствено от Коахуила? Или ще трябва да чакаме мексиканските войски да обсадят града? Докато все още имаме сили да удържим натиска на мексиканците, трябва да заграбим колкото може повече земя. Няма за кога да чакаме.

Третият мъж до бара оправи дантелените си маншети и надменно изтръска няколко пращинки от самото си.

— Ако действаме както трябва, ще има достатъчно за всички. А и покрай реката има доста блатисти земи, които можем да раздадем на глупаците, които ще пристигнат. Освен ако, разбира се, не се сдобием със земята на твоята приятелка. Ако я продадем в подходящ момент, ще вземем доста хубавичка сума.

Вторият мъж отпи още една глътка от уискито си.

— Мисля, че това няма да е толкова лесно. А и цените на земята растат непрекъснато и тя може да поиска твърде много за нея. Ще трябва да намерим друг начин.

Първият мъж се ухили.

— Можеш да се ожениш за нея. Само си помисли какво ще бъде да имаш такова горещо парче в леглото си. Направо настръхвам, като си го помисля.

— Особено ако разбере, че вече имаш жена в Щатите — изсумтя елегантно облечения мъж. — Някои може да не се интересуват от този факт, но аз се съмнявам, че твоята мисис Браун ще го преглътне с лекота.

— А как ще разбере? Никак не е трудно да спечелим баща ѝ на наша страна. Само ако мога да се отърва от онзи проклет индианец...

— Индианец? — Третият мъж внезапно прояви интерес. — За нея работи индианец?

Когато изслуша обясненията на мъжете, на устните на чужденеца заигра странна усмивка.

— Не, няма да яздиш с останалите мъже, и това е последната ми дума! Върни се в къщата и се заеми с уроците си.

— Но, мамо, Кейд каза...

Лили посочи с пръст към задната врата и непокорният ѝ осемгодишен син унило се затътри натам. Напоследък ѝ се събра много. Непрекъснато трябваше да се справя с цяла армия недоволни мъже. Добре поне, че баща ѝ беше отишъл в града, иначе трябваше да изслушва и неговите оплаквания.

Видя Хуанита, която излезе от кухнята със Серена на ръце. Лили въздъхна облекчено и се усмихна. Поне имаше една жена, на която можеше да разчита. Приблужи се и взе Серена.

— Тя е непоносимо разглезена. Това чудовище окончателно ще я погуби — промърмори Хуанита и скръсти ръце пред гърдите си, докато гледаше смеещото се дете.

От вечерта в салона Лили избягваше Кейд и предаваше нарежданията си за него чрез Хуанита. Прислужницата прие новата си роля с известно подозрение, но не попита нищо. Лили не трябваше да постъпва така, но все още не можеше да приеме начина, по който собственото ѝ тяло реагира на целувката на Кейд. Вината беше нейна. Не трябваше да му позволява да я води на танци. Мъжете имаха абсурдни представи за правата си върху жените. Трябваше да предвиди реакцията на Кейд, но не го направи. Нито пък беше очаквала собствената си реакция. Това особено я безпокоеше.

Лили погъделичка Серена и момиченцето весело се засмя.

— Какво пак е направила?

— Реши, че куклата ѝ не е достатъчно бяла и я пхна в сандъка с брашното. След това нахрани котката си със суроватката от маслото, а това, което остана, разля по току-що измития под, по себе си и по котето. Няма да мога да приготвя бисквитите за вечеря.

Хуанита явно беше много ядосана. Никога досега не беше говорила толкова дълго. Лили се усмихна и погледна блестящите очи на детето.

— Всички деца са пакостници, но какво ли щеше да бъде животът без тях?

Лицето на Хуанита се смекчи, но после отново придоби сурово изражение.

— Само ако можеха да се раждат, без да има нужда от мъже — обърна се и се отправи към кухнята.

Това беше проблемът. Лили също тръгна към къщата, за да изкъпе момиченцето. Вече беше почти на двадесет и пет години, но се беше обрекла на безбрачие също като Хуанита. В живота ѝ нямаше мъж, но нямаше да има и други деца. Сигурно щяха да се превърнат в две вечно мърморещи свадливи жени като старите моми.

Джим я беше спасил от тази съдба, но не за дълго. Тя въздъхна и започна да сваля рокличката на Серена. Защо мъжете не могат да се държат благоприлично като жените? И какво ги кара да се превръщат в разгонени животни?

Трябваше по някакъв начин да се примири с Кейд. В този миг зърна надзирателя си, който прекоси двора и се насочи към обора. След него вървеше някакъв мъж. Може би това беше новият работник, който Кейд беше обещал, че ще наеме. Когато непознатият се обърна към светлината, Лили едва успя да сдържи вика си на изненада. После в гърдите ѝ избухна ярост. Това вече преля чашата!

Остави полуразсъблечената Серена в ръцете на смаяния Рой и изхвъркна от къщата. Не можеше да повярва, че Кейд се беше осмелил да постъпи така. Навярно това бе неговият начин да си разчиства сметките.

Кейд веднага видя гневния огън в очите ѝ. Дори и мъжът, който стоеше зад него, го видя и нервно отстъпи назад, сякаш искаше да се предпази от гневното избухване на жената. Дамата в памучните панталони и мъжът в кожената жилетка изглеждаха така, сякаш всеки миг щяха да се нахвърлят един срещу друг.

Преди тя да успее да проговори, Кейд представи мъжа.

— Мисис Браун, това е Ейбрахам Тулан. Току-що го наех да работи за нас.

За нас! Той се осмели да каже „за нас“! Лили го изгледа свирепо, но се опита гласът ѝ да прозвучи нормално.

— Трябва да поговоря с теб, Кейд. — Изражението на лицето ѝ подсказваше края на изречението: „насаме“. Той стоеше пред нея и я гледаше невъзмутимо. Ризата му беше полуразтворена, дългите му крака ясно се очертаваха под тесните дочени панталони, а черната му коса се развяваше от вятъра. Той наистина беше опасен мъж и се превръщаше в истински проблем за нея. Тя много добре знаеше, че не трябва да остава насаме с него, ала в момента в гърдите ѝ бушуваше гняв, а не страст.

Младият мъж кимна, обърна се към мъжа и посочи към обора.

— Иди и си избери кон, Ейб. Ще дойда при теб веднага щом свърша разговора.

Той много добре знаеше какво се готвеше да му каже и въпреки това изпрати мъжа да си избере кон. Лили едва успя да се сдържи и да не даде воля на гнева си, ала когато мъжът влезе в обора, тя се нахвърли върху надзирателя си.

— Какво се опитваш да направиш? — изсъска тя. — Не стига, че непрекъснато слушам оплаквания от теб, ами сега си наел на работа един проклет негър!

Кейд спокойно кръстоса ръце пред гърдите си. Опита се да не обръща внимание на слънчевите лъчи, които играеха в косата ѝ.

— Кларк те караше да наемеш роби. Кажи на останалите, че той е роб. По дяволите, изобщо не ме вълнува какво ще им кажеш. Аз работих заедно с Ейб при полковник Мартин и знам, че той е отличен работник. Ще върши два пъти повече работа от тези мързеливци, които си наела.

Не стига, че ругаеше в нейно присъствие, но нахалството му минаваше всякакви граници. Младата жена изпита желание да го удари по невъзмутимото лице, но си беше дала дума да се сдържа. Пое дълбоко дъх и се опита да се успокои. Искаше да поговори разумно с този човек и да го накара да приеме доводите ѝ.

— Ако им кажа, че е роб, те ще се отнасят с него като с роб. Не мога да позволя такова нещо. Както не мога да си позволя да загубя всичките си работници. Той може и да работи за двама, Кейд, но едва ли ще може да работи за шестима.

Младият мъж видя предизвикателството в погледа ѝ. Той все още пазеше вкуса на страстната ѝ целувка и видът на пълните ѝ устни предизвика у него силно желание. Знаеше, че сигурно си е загубил ума, щом си позволява да мисли такива неща за тази жена, но явно тялото му не се подчиняваше на разума. Запази хладното изражение на лицето си и извърна поглед, за да не гледа гърдите ѝ.

— Остави ги да си отидат. Има достатъчно желаещи за работа. Ти си господарката, а не онези мързеливи негодници.

Тъй като тя не отговори нищо, Кейд се обърна и се отдалечи. Лили остана да гледа втренчено след него. Искаше ѝ се да грабне една пушка и да го застреля. Никога не бе очаквала, че някой от наетите от нея мъже ще се осмели да ѝ говори по този начин. Просто не можеше да повярва на ушите си, а още по-малко можеше да повярва, че седи и като влюбена девойка гледа широките рамене и тесните бедра на отдалечаващия се мъж.

Прилоша ѝ само при мисълта какво щеше да стане, когато работниците видят този негър и разберат, че ще работи с тях. Въздъхна и се отправи към къщата. Може би Оли беше прав. Може би не трябваше да наема Кейд за надзирател. Но откъде да намери друг човек, който ще работи толкова добре като него? В тази страна нямаше бял мъж, който да се съгласи да приема заповеди от жена. Всъщност не беше сигурна дали Кейд се подчинява на заповедите ѝ. Ала той си вършеше работата и това съвсем не беше за пренебрегване.

Лили не искаше да си признае, че управлението на ранчото се изплъзваше от ръцете ѝ, но наистина беше така. Това си пролича и когато баща ѝ се върна. Вече се беше свечерило. Ефраим водеше със себе си и Оли Кларк. И двамата бяха доста пийнали.

Джим никога не се напиваше. През последните дни непрекъснато си спомняше за неговите добродетели. Той може би не беше интересен мъж, нито пък страстен любовник. Беше съвсем обикновен човек, но истински светец в сравнение с мъжете, които беше срещала през живота си. Когато видя двамата мъже, разположили се в голямата стая, Лили стисна зъби, но без да каже нищо се упъти към кухнята. Все пак вечерята трябваше да се сервира навреме.

Тя отправи най-очарователната си усмивка, когато Кларк и баща ѝ похвалиха яденето, направиха ѝ комплимент за външния вид и дори проявиха интерес към Рой. Момчето беше свикнало с пиянските

брътвежи на дядо си, но се намръщи, когато Оли започна да го разпитва за уроците му по езда. Той изгледа гостите по начин, който много напомняше този на Кейд и помоли да го извинят.

— Бъди внимателен — напомни му Лили и го прегърна, преди да го изпрати при Кейд, за да продължи урока си по езда.

Синът ѝ се изскубна засрамено от прегръдката ѝ, но кимна послушно.

— Кейд каза, че вече съм достатъчно добър и мога да яздя с останалите — напомни ѝ той.

— Вярвам ти, но ще яздиш само вечер. През деня трябва да се занимаваш с уроците. Може би в събота ще ти позволя да пояздиш и през деня.

Рой изгледа важно мъжете около масата и без да каже нищо повече, излезе от стаята.

— Лили, струва ми се, че много си разглезила момчето. А и твоят надзирател му влияе доста лошо — смъмри Ефраим дъщеря си.

— Кейд само го учи да язди, татко. Вече сме говорили по този въпрос. Нали не смяташ, че ще бъде по-добре аз да го уча да язди?

Тъй като разговорът взе неприятен обрат, Ефраим примирително промърмори:

— Знам, че се стараеш да правиш това, което е най-добре за момчето, Лили. Ти приличаш на мен и винаги вършиш това, което смяташ, че е правилно. Но мисля, че вече си достатъчно голяма, за да знаеш, че невинаги трябва да правиш това, което ти се иска. Признавам, че навремето бях против женитбата ти с Джим, и сега признавам, че съм сгрешил. Ала трябва да знаеш, че винаги съм искал най-доброто за теб.

— Знам, татко. Обаче и ти трябва да си припомниш, че вече не съм малко момиченце. Искате ли с Оли още кейк? — По този начин най-лесно можеше да отклони вниманието му и да смени темата на разговора.

Ала този път не се оказа толкова лесно. Баща ѝ се наведе през масата и я потупа по ръката.

— Ти наистина вече си пораснала, но именно поради тази причина се тревожа още повече за теб. След като не желаете да се върнеш вкъщи и си решила да останеш тук, трябва да помислиш да се омъжиш отново. Сигурен съм, че и Джим би искал същото.

Лили искаше да затвори очи и да извика от радост. Щеше да бъде чудесно, ако по този начин можеше да се освободи от напрежението, натрупано през деня. А и това сигурно щеше да сложи край на този разговор. Ала може би щеше да ги убеди, че наистина се нуждае от някой, който да се грижи за нея. Затова само се усмихна, стана от стола и взе чинията си, за да я измие.

— Нямам никакво намерение да се омъжвам отново, татко. Джим отсъства само от три месеца и това не означава, че няма да се върне.

— Знаеш много добре, че индианците сигурно са го убили, Лили — намеси се Оли. — Те се крият от другата страна на реката. Аз и моите приятели сме готови да ги нападнем. Не мога да ти обещавам, че ще намерим тялото на Джим, но ще се опитаме. Баща ти е прав. Ти трябва да се омъжиш отново.

Ако Оли Кларк очакваше благодарност за вмешателството си, той се беше излъгал. Лили гневно го изгледа.

— Онези индианци никому не са сторили нищо лошо. И ще е добре да държиш настрана от тях бандата си от пияни негодници. Не искам да ги виждам наоколо. Най-много да подпалят къщата ми. Те май само това умеят.

— Ей, почакай малко, млада лейди...

Отвън Кейд чу сърдите гласове, които се носеха от къщата и спря нерешително. Думите долитаха откъслечно през отворените прозорци, но все пак можеше да разбере за какво спореха хората в къщата. Споменаването на индианците, които живееха зад реката, го развълнува, но болката и горчивината в гласа на Лили го разтревожиха много повече. Тя му беше казала, че не обича разправиите. Напоследък лицето ѝ беше много напрегнато. Онази щастлива жена, която беше видял вечерта на танците, беше изчезнала.

Ала това не беше негова работа. От самото си раждане Лили Портър Браун имаше много повече, отколкото той през целия си живот досега. И нямаше защо да се тревожи за нея. Но мисълта, че тя може да се омъжи за Оли Кларк му причини болка. Обърна се и се отдалечи от прозорците.

Лили се почувства изморена от разговора, извини се и остави двамата мъже, които продължиха да пият. Влезе в спалнята. В този миг ѝ се искаше Джим да беше поставил ключалка на вратата, за да може да се заключи.

Набързо свали дрехите си и се изми с хладката вода от легена до леглото. Беше твърде ядосана, за да може да заспи, но ако оставеше свещта да свети, за да почете малко, някой можеше да забележи светлината и отново щеше да се наложи да слуша пиянски съвети.

Облече нощницата си и прокле наум безизходното положение, в което се намираше. Не можеше да изгони Ефраим. Той беше неин баща и тя го обичаше. Той наистина се опитваше да направи това, което е най-добре за нея. Ала тя вече не беше малкото момиче, което той познаваше. През изминалите години се беше променила, а той не можеше да го разбере. Вече никога не би могла да живее постарому.

Младата жена се отпусна на възглавниците, скръсти ръце пред гърдите си и се загледа в прозореца. Не, тя нямаше да плаче. Трябваше да се справи и да намери начин да сложи край на тези безкрайни спорове.

Ала сърцето ѝ се свиваше от болка. Така ѝ се искаше Джим сега да е при нея...

В този миг, сякаш в отговор на молбите ѝ, на прозореца се появи някакъв призрак. Призракът прекрачи през отворения прозорец и влезе в стаята. Беше прекалено висок, за да бъде Джим, но Лили просто не можеше да повярва на очите си.

Кейд протегна ръката си.

— Хайде, ела с мен. Ще ти покажа звуците на нощта.

Тя не знаеше дали наистина сънува или не, но протегна ръка и хвана ръката на Кейд. Поне щеше да я изведе далеч от онези двамата пияни глупаци в съседната стая.

ГЛАВА ОСМА

Лили наметна само един пенъоар върху нощницата си, обу кожените си мокасина и последва Кейд през прозореца. Двамата се гмурнаха в мистериите на нощта. Когато беше младо момиче много рядко ѝ позволяваха да излиза от къщата късно вечер. След като се омъжи за Джим беше твърде заета и също не можеше да си го позволи. В този миг ѝ хрумна, че сега за пръв път е свободна да прави това, което ѝ харесва.

Обаче не трябваше да го прави с Кейд. Много добре знаеше това, но продължи да върви след него. Двамата задминаха малкия хълм и дъбовете, които заобикаляха къщата, след това отбиха покрай потока и след това тръгнаха по една тясна пътека, която се извиваше през дърветата. Накрая достигнаха до една стръмна скала, разцепена от самотен бор. От върха на скалата се виждаха светлините на фермата, а над тях грееха далечните звезди. Стори ѝ се, че в далечината блещукат светлините на града. Наоколо бе тихо, но след малко се обади една жаба, после още една и накрая образуваха истински хор от жабешки гласове.

Младата жена омаяно слушаше. После се чува и други звуци. Серенадата на щурците от време на време се прекъсваше от писъците на совите. Едва доловимото звънтене на комарите около реката също приличаше на странна музика, а понякога се чуваше пляска на някое животно, което скачаше в реката. Това бе съвсем различна музика от тази, която Лили познаваше, но притежаваше същото очарование.

Тя уви пенъоара около краката си и седна в гъстата трева под бора. Кейд се отпусна до нея, но младата жена сякаш не го забеляза. Двамата седяха мълчаливо. Внезапно в далечината се чу вой, от който Лили потръпна.

— Просто зове другарката си — увери я младият мъж.

— Нима си мисли, че този самотен и тъжен зов ще я привлече?

— иронично попита тя.

— Сигурен съм, че тъгата е най-красивото в неговата песен. — В гласа му се усещаше стаен смях.

— Сигурна съм, че знам за какво си мисли.

Подигравката в гласа ѝ прикриваше горчивината и Кейд замълча.

— Мъжете често прикриват страха си — накрая рече той.

Напрежението, насъбрано през деня, беше изсмукало силите ѝ и сякаш в гърдите ѝ се беше образувала огромна студена буца лед. Младата жена обви коленете си с ръце и подпря глава на тях. Макар и неохотно, трябваше да признае, че в думите му има известен смисъл. Кейд наистина говореше доста разумно.

— Предполагам, че ако един мъж изобщо не се страхува, значи е глупак. Само че ми е трудно да си представи как например мъж като теб може да се страхува.

Кейд тихо се засмя, ала изглежда не му беше много весело.

— Заради ръста ми или заради произхода ми?

Лили се замисли.

— Мисля, че и заради двете. Според мен индианците са като вълците — не се страхуват от нищо. От това, което съм чувала за тях, знам, че те помитат всичко пред себе си. А твоят ръст те прави непобедим, въпреки че това не се отнася до куршумите. Те повалят и най-силния и едър мъж. А и ти се държиш така, сякаш презираш всичко, дори и смъртта.

— Не съм знаел, че правя такова впечатление. Индианците не са безстрашни. Както ти каза, само глупаците не се страхуват. Те просто умеят да прикриват чувствата си. Ако Кларк и бандата му нападнат индианците, които живеят зад реката, той ще намери само възрастни мъже, жени и деца. Можеш да отидеш с него и ще видиш колко се страхуват.

Лили не го попита откъде е разбрал за намеренията на Оли Кларк. Сигурно половината ранчо беше чуло виковете му.

— А ти откъде знаеш какво ще намери Кларк? Виждал ли си ги?

— Те принадлежат към племето на баща ми. Техните бащи и синове бяха избити от команчите преди няколко години, а голяма част от оцелелите загинаха от болести. Опитват се да оцелеят, като отглеждат тикви и царевица и ловят риба в реката. Не искат да наранят никого. Тази земя е била тяхна от векове. Те не могат да разберат защо белите хора искат да им я отнемат.

— Не знам дали ще мога да спра Оли — промърмори младата жена. Почувства разочарование, че той я доведе тук, за да ѝ говори за тези неща, които можеше да ѝ каже и в двора на ранчото.

— Аз мога да го спра. Само ми кажи, когато тръгне към лагера на апахите.

— Не искам повече кръвопролития — отвърна Лили, размърда се недоволено и се приготви да стане.

Изведнъж ръката на Кейд се вкопчи в нейната. След миг той се озова съвсем близко до нея. Тъмното му лице беше опасно надвесено над нейното.

— Няма да има кръвопролития.

Тя се опита да се отдръпне. Ръката на Кейд я стисна по-силно и я дръпна назад, за да не падне от тясната скала. Когато я докосна, цялото ѝ тяло се разля гореща вълна. Тя усети колко напрегната е снагата му и след секунди се намери в прегръдките му, а устните им се срещнаха.

Нощните звуци сякаш изчезнаха. В ушите на Лили зазвънтяха камбани, когато почувства изгарящия език на Кейд. Изохка и се изви към него. Нежните ѝ гърди се притискаха до неговите, силните му ръце я обгръщаха. Телата им пламтяха и тръпнеха от желание. Бяха изминали много години, откакто за пръв път бе познала страстта, но все още помнеше всичко с ужасяваща яснота.

Младата жена знаеше, че трябва да прекрати това безумие, но дивите целувки на Кейд я караха да забрави за всичко. Неговото желание беше толкова силно, колкото и нейното. Ръцете и устните му даваха и вземаха. Беше истинска лудост, но в този миг цялото ѝ съществуване се отдаваше на жарта на целувките му. Той се притисна още по-силно към нея и тялото ѝ се свлече в меката трева.

Кейд ухапа крайчеца на ухото ѝ, а ръцете му намериха гърдите ѝ. Пръстите му бавно се плъзнаха под тънкия пеньоар и тя почувства как цялото ѝ тяло се облива от горещина. Желанието беше толкова силно, че никаква земна сила не би могла да го спре. Искаше да усеца ръцете му, искаше да докосва силното му мускулесто тяло.

Когато ръцете ѝ проникнаха под ризата му и пръстите ѝ погалиха гърдите му, Кейд простена от удоволствие. Лили усети възбудената му мъжественост, тялото ѝ се изви под неговото и устните ѝ потърсиха неговите. В този миг той грубо я отблъсна от себе си.

Младата жена застина от изненада и видя как Кейд се мъчеше да оправи ризата си, обърнат с гръб към нея. От гърдите ѝ се изтръгна болезнен вик. Той я беше отблъснал! Тя бързо се изправи на крака и побягна надолу по склона.

Кейд скочи веднага след нея, ала тя вече се носеше по стръмното и опасно надолнище. Той изруга през зъби. Не трябваше да позволява да се случва всичко това.

Сега тя бягаше из пустата прерия, а той я следваше. Младата жена приличаше на изплашена птица, с пречупено крило, която отчаяно се опитваше да полети. Не искаше да ѝ причинява болка, но нямаше друг избор — трябваше да я спре.

Кейд я стигна, сграбчи я за кръста, завъртя я към себе си и двамата паднаха на земята. Ударът изкара въздуха от гърдите му, ала той я държеше здраво. Отвори уста, за да си поеме дъх.

— Успокой се, Лили — едва успя да промълви Кейд, докато тя яростно размахваше ръце и крака и се опитваше да се отскубне от желязната му прегръдка.

Това, че я нарече „Лили“, въобще не ѝ направи впечатление. Изви се в ръцете му, като отчаяно се опитваше да го ухапе. Кейд едва успя да я притисне до земята.

— Ти не искаше това, което аз мога да ти дам — студено изрече той.

Думите му я сепнаха и тя се отказа от безполезните опити да се освободи. Дори и в този миг тялото ѝ пламтеше от желание. Опита се да отмести бедрата си, които се бяха преплели с неговите. Той леко се отдръпна.

— Ако преди малко си бях позволил да отида докрай, щях да ти причиня болка, а можеше и да забременееш. Срамът да имаш копеле понякога е по-силен от болката. Едва ли би искала да те сполети такава участ.

Разбира се, че не би искала, ала разумът невинаги можеше да заповядва на чувствата. Лили извърна глава. Все още усещаше огромната му втвърдена мъжественост между бедрата си и изгаряше от желание. Мразеше го, загдето мислеше толкова разумно.

— Остави ме!

— Не, докато не ми кажеш, че ме разбираш. Живях с майката на Серена няколко години. Тя беше отчаяна и аз я взех при себе си и ѝ

помогнах, а в замяна тя стана моя любовница. Ала аз съм твърде голям, а тя беше твърде малка. Винаги когато се любехме, тя изпитваше болка и мразеше тези мигове. После ме напусна. Предпочете да стане проститутка. Върна се само за да остави Серена пред вратата ми. Съмнявам се, че тя наистина е моя дъщеря. Навярно майка ѝ просто е искала да се отърве от детето и да ми отмъсти по някакъв начин за неприятните мигове, които е преживяла с мен. Това ли искаш и ти?

Лили потръпна и се опита да мисли разумно, ала тялото ѝ отказваше да се подчини на разума.

— Остави ме! — гневно изсъска тя.

Младият мъж неохотно се отместил по-далеч от нея, ала беше достатъчно близо, за да я хване, ако отново се опита да избяга.

Но тя не избяга. Лежеше неподвижно и се взираше в нощното небе. Трябваше да овладее чувствата си.

— Защо? — накрая попита Лили. — Защо започна, а след това спря?

— Защото съм мъж и защото съм глупак.

И тя си мислеше същото.

— Всичко това няма никакъв смисъл. Аз съм омъжена жена. — И сякаш това обясняваше всичко, защото тя се обърна, без да го погледне.

— Разкажи ми за съпруга си. Как изглеждаше той?

Мисълта за Джим ѝ причиняваше болка. Той никога не беше целувал и галил както Кейд. Тялото ѝ никога не беше тръпнало от възбуда в ръцете му.

— Джим беше спокоен и разумен човек. Никога не е искал невъзможни неща. Той беше с двадесет години по-голям от мен и е имал един брак преди. Загубил е жена си и сина си. Не търсеше любов, а партньор, който да му помага. Беше благодарен за помощта ми. Исках да имам деца от него, но не можах.

Ала Кейд не искаше тя да му разказва за брака си. Беше разбрал, че със съпруга си не бе познала страстта и знаеше, че тялото ѝ жадуваше за нея. Не искаше да тълкува забележката ѝ за децата. Предпочиташе да мисли, че Лили и Рой представляват едно щастливо семейство, такова, каквото той никога не беше имал. Това, което

искаше да разбере, беше дали наистина мъртвия мъж, който намери в прерията, беше Джим.

— Кажи ми как изглеждаше.

Възрастта съвпаднаше. Отначало беше помислил, че мъртвият мъж е прекалено възрастен, за да бъде неин съпруг.

Младата жена се обърна и го погледна. В тъмнината не можеше да види очите на Кейд, но усещаше, че той я гледа напрегнато.

— Имаше светлокестенява коса, която бе започнала да оредява. Оплакваше се, че това го прави да изглежда по-възрастен и затова винаги носеше шапка. Беше висок колкото мен, но малко по-пълен.

Тя замълча. Изглежда се колебаеше какво още да каже, за да го опише по-добре.

— С какво беше облечен, когато напусна ранчото? — попита Кейд.

Лили изненадано го погледна. Усети напрежението в гласа му и разбра, че отговорът ѝ е много важен.

— Беше облечен в овехтяла риза от грубо платно, която аз му бях ушила. Когато яздеше, не обичаше да слага нови дрехи, тъй като се цапат от праха. Носеше тиранти, понеже панталоните му бяха широки в кръста.

Младият мъж въздъхна, обърна се и се загледа в полюшващата се трева. Сърцето му се сви от болка. Повечето хора мислеха, че е безчувствен, ала това не беше вярно. Знаеше, че това, което ще ѝ каже, ще ѝ причини мъка.

— Джим е мъртъв — промълви той, без да я поглежда.

Лили стоеше неподвижно. Не можеше да заплаче. Мислеше, че ще изпита болка, но усети в себе си само някаква празнота.

— Как е умрял? — тихо попита тя.

— Едва ли има смисъл да узнаеш това — отвърна замислено Кейд. И той искаше да знае кой беше този, който съзнателно беше убил един невинен фермер и се беше опитал да нагласи така следите, че убийството да изглежда като дело на индианците. Едно име веднага изплува в главата му. — Мисля, че не е страдал. Погребях го в прерията. Мога да те заведа до мястото, ако искаш.

Младата жена пое дълбоко въздух. Съпругът ѝ беше мъртъв. Вече би трябвало да го знае, но до този миг не искаше да повярва. Джим никога нямаше да се върне при нея. Никога повече нямаше да я

държи за ръката. Нямаше да бъде тук, когато царевицата узрее, нямаше да види зимната буря, нито как пониква памука през пролетта. Никога нямаше да ѝ каже, че всичко се нарежда чудесно и с всяка изминала година ще бъде още по-добре. Винаги му беше вярвала. С него се чувстваше сигурна и защитена, дори понякога мислеше, че той е посилен и от Бог. Беше му вярвала, че всичко ще се оправи, дори когато изнемогваше от умора на полето. Работеше рамо до рамо с него, защото нямаше достатъчно работници, но беше щастлива и спокойна за бъдещето. А сега той си беше отишъл и вече нямаше на кого да разчита. Освен на себе си.

— Налага се да кажа на останалите. Някой трябва да намери гроба му и да установи, че там наистина е погребан Джим. Ще трябва да се отслужи панихида.

Сигурно беше редно да разбере как е умрял, но не ѝ се искаше. Един мъж можеше да умре по много начини, ала никой от тях не е приятен. По-добре беше да не знае нищо.

Кейд много добре помнеше какво се случи последния път, когато съобщи, че е намерил труп — обвиниха го в убийство. Въпреки това решително каза:

— Ще заведе мъжете при мястото, където го погребях.

За негова изненада Лили отрицателно поклати глава.

— Не, по-добре да не го правиш. Те и без това са достатъчно подозрителни. Никога няма да повярват, че не си го убил ти. И няма... няма как да се разбере, че ти не си го извършил, нали?

Сега беше негов ред да поклати глава.

Тя леко кимна и се опита да не мисли какво би могъл да означава жестът му. Джим беше мъртъв от три месеца. Можеше да си представи как ще изглежда мъртвото му тяло.

— Просто трябва да ми кажеш как да намерим това място — промърмори тя. — Има ли някакъв белег, по който да го познаеш? Ще кажа на хората, че някакъв чужденец е минавал насам, чул е за изчезването на Джим и ми е казал как е намерил тялото му и го е погребал преди известно време. Мисля, че това почти отговаря на истината.

Кейд бе поразен, че тя разбра затруднението му, без да задава никакви въпроси, ала той знаеше какво ще предизвика намирането на останките на съпруга ѝ. Тя имаше право да постъпи както желае, но би

било по-добре да изчака още малко с разкриването на истината. Макар че ако Лили държеше официално да се обяви за вдовица, той не можеше да я спре. Тази мисъл не му излизаше от главата.

Знаеше, че няма право да мисли за това. Знаеше, че всички обстоятелства са против него. Ала той си припомни взаимната им страст и пламъка, който ги изгаряше. Тази жена го желаше толкова силно, колкото и той нея, при това, без да се интересува от цвета на кожата му. Разбираше, че не бива да позволява на страстта да замъгли мозъка му. Тя заслужаваше много повече, отколкото той можеше да ѝ предложи, но не можеше да изскубне надеждата от сърцето си. Сега тя бе за него по-ценна от живота му.

В този миг му се щеше да се напие и да забрави за всичко.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Лили вдигна ръка и прекъсна гръмогласните оплаквания на работниците по повод наемането на Ейбрахам. Обяви, че се нуждае от доброволци, които да открият и донесат тялото на Джим. Настъпи смаяна тишина, което даде възможност на Лили да се успокои и да подготви разказа си за чужденеца, който минал през ранчото и ѝ съобщил новината.

Навярно щеше да бъде по-лесно да измисли някоя история, ако отиде до града и наистина се срещне с някой непознат. Ала мисълта, че съпругът ѝ лежи накъде в прерията, както и непрекъснатите оплаквания на работниците, я подлудяваха. Фактът, че Оли Кларк, който предната вечер се напи и заспа на пода в салона, а сега стоеше пред нея и на лицето му беше изписано „нали ти казвах“, я вбесяваше още повече. Лили видя как на лицето му се появи многозначителна усмивка, щом чу думите ѝ.

Мъжете я обсипаха с въпроси. Младата жена огорчено си помисли, че те явно не са в състояние да разберат значението на думата „заповед“. Стоеше мълчаливо и чакаше да млъкнат. С крайчеца на окоото си видя, че Кейд се приближава откъм обора с ласо в ръка, ала не го удостои с поглед.

— Научих преди няколко дни. Просто ми трябваше време, за да повярвам... — Не, все още не можеше да повярва. Поколеба се, опитвайки се да потисне болката. Трябваше да се успокои, за да може да продължи да говори. Мъжете почувстваха мъката ѝ и сведоха натъжено очи. Джек пристъпи напред.

— Само ни кажете къде да забием лопатите, мем, и ний шъ го намерим.

Лили описа мястото така, както ѝ беше казал Кейд предната нощ. Ейбрахам и Кейд оседлаха конете. Някои от недоволните мъже ги последваха. Усмивката беше изчезнала от лицето на Оли. Той изчака Лили да свърши, след това оседла коня си и се присъедини към

останалите. Младата жена очакваше от него поне няколко утешителни думи, но изглежда умът му беше зает с нещо друго.

Тя не искаше да отива с мъжете, а и никой не ѝ го предложи. Труп, погребан преди три месеца, не беше никак приятна гледка. Поне веднъж имаше предимство, че е жена и можеше да се възползва от мъжката галантност. Лили гледаше след тях, докато изчезнаха от погледа ѝ. Сърцето ѝ се беше свило от мъка. После се обърна и се намери лице в лице с баща си.

— Защо не ни каза по-рано? — Гласът му беше разтревожен и може би в него се прокрадваше известно подозрение. Ала той не каза нищо повече. Беше разбрал, че тази Лили няма нищо общо с шестнадесетгодишното момиче, което преди девет години бе напуснало родния си дом.

— И да дам възможност на теб и Оли да ме измъчвате непрекъснато? Сериозно си мислех да не казвам на никого. Тогава може би Оли ще се откаже да напада с бандата си невинните индианци.

Ефраим погледна тъмните кръгове под очите на дъщеря си и поклати глава.

— Не можеш да носиш сама тежестта на целия свят, малката ми. Ако надзирателят ти е наистина толкова добър, както казваш, той ще може да се справи сам с ранчото през зимата. Ела с мен у дома да си починеш и да се съвземеш. Сигурно, ако за известно време се отдалечиш оттук, ще можеш по-трезво да прецениш нещата.

За миг съветът му ѝ се стори разумен. Имаше нужда да замине, да се махне оттук, да се успокои и да не мисли за ранчото. Ала я възпря мисълта какво я чака в Мисисипи. Насмешките зад гърба ѝ, натякванията на сестрите ѝ, скучните и еднообразни дни — всичко това беше не по-малко изморително и мъчително. В ранчото поне щеше да свърши немалко полезна работа.

Лили прегърна Рой и го притегли до себе си в люлеещия се стол. За пръв път от много време той не се отдръпна, а облегна глава на рамото ѝ, като отчаяно се опитваше да скрие сълзите си. И двамата знаеха, че този ден ще дойде, но и двамата не бяха подготвени за него.

Хуанита донесе горещо кафе и кейк. Серена си играеше в краката ѝ с котето си. Рой скочи и си взе парче кейк, но възрастните само отпиваха от кафето и чакаха.

След няколко часа на двора се чу тропот от копита, което означаваше, че мъжете се връщат. Късният септемврийски ден беше топъл. Лили седеше сама в тъмната стая. Тя не беше дала никакви специални разпореждания какво да направят мъжете, когато намерят тялото на Джим. Беше ги оставила те сами да решат какво да правят. Всичко, което искаше да знае, беше дали наистина съпругът ѝ е погребан в онзи набързо изкопан гроб в прерията.

Оли и Джек почукаха на врата и Ефраим им извика да влязат. От всички работници Джек беше най-отдавна с Лили и Джим, затова беше редно той да ѝ съобщи новините. Каубоят пристъпи смутено, като държеше шапката си в ръка и нервно преглътна, преди да заговори.

— Сигурен съм, че е Джим, мем. Дрехите са негови, а и размерите са същите. Той имаше един развален зъб от едната страна. Тъй че... наистина е той. Макар да не мога да кажа какво се е случило. Ний изкопахме дълбок гроб, погребяхме го и сложихме кръст. Аз казах няколко думи. Мисля, че това е достатъчно, мем.

Лили никога не се бе държала като надута южняшка лейди, дори когато пристигна за пръв път, облечена в дълга рокля. Сега съвсем не приличаше на дама от Юга — с тези мъжки панталони и свободната риза с дълги ръкави. Но нещо в начина, по който седеше в люлеещия се стол, с наведена глава и с пълни със скръб очи, напомни на мъжете, че тя е истинска лейди и винаги е била такава.

— Благодаря ти, Джек. Уверена съм, че си направил каквото трябва. Някой ден... Ще ми покажеш къде е гробът, за да занеса цветя.

Оли не можа да се сдържи.

— Няма съмнение, Лили, че онези проклети индианци са го убили. Обещавам ти, че ще събера всичките си хора и ще ги открия на всяка цена.

— Млъкни, Оли. — Младата жена рязко се изправи и го погледна в очите. В този миг вече не приличаше на нежна южняшка лейди. — Ако тези индианци наистина живеят в моите земи, аз ще кажа на хората си да стрелят по теб за нарушаване на границите ми и влизане в частна собственост. В тази къща има твърде много мъка. Не искам да се пролива повече кръв. А сега се махай от очите ми.

С тези думи Лили се обърна и мълчаливо се отправи към спалнята си.

Вбесеният Оли погледна за подкрепа към Ефраим, но той изглеждаше много уморен и съсипан, само сви рамене и каза на Оли:

— Ако застреляш още някого, това няма да върне Джим. А и нямаш доказателство, че наистина са го убили индианците. Остави нещата така както са си, Оли. Лили има добро сърце, но може да бъде много твърдоглава. Ако вярваше, че това ще помогне на съпруга ѝ, вече да се е качила на коня и да е препуснала към тези индианци. По-добре си върви вкъщи и се наспи.

Оли си тръгна. Из околността се разнесе новината за смъртта на Джим. Първи пристигнаха семейство Ленгтън, които водеха няколко от кухненските си роби и носеха един говежди бут за помена. Когато яденето беше приготвено, започнаха да пристигат и други съседи. Скоро прашният двор се изпълни с каруци, коне и хора, които стояха на малки групички и разговаряха.

Лили не подозираше, че тя и Джим са толкова известни. Бяха дошли хора, които тя не беше виждала от години — беше ги видяла в първите дни след пристигането си и след това повече не се беше срещала с тях. Имаше много мъже и жени от града, хора, с които се беше запознала на танцовата забава, а имаше и такива, за които можеше да се закълне, че никога не беше виждала в живота си. Беше невероятен хаос. Навярно щеше да заплаче от благодарност, ако не разбираше, че смъртта е просто повод за тези хора да се съберат.

Един от работниците изнесе люлеещия се стол на верандата и тя можеше да седи в него и да приема съболезнованията на съседите си. Всички ѝ съчувстваха и бяха много загрижени за нея. Лили зърна братовчедката на Хуанита, която даваше заповеди на негрите в кухнята, а Джек и още няколко мъже изнасяха бурета с домашната бира на Джим. Очевидно поменът щеше да продължи през целия ден.

Очите ѝ несъзнателно търсеха Кейд. Видя го за малко, когато помагаше на слугите да нарежат говеждия бут. Може би след това се беше измъкнал, тъй като не се мяркаше сред тълпата. Навярно това беше най-правилното решение, защото сред присъстващите се извисяваше гласът на Оли, който обвиняваше индианците, а освен това се носеха тревожни слухове за нахлуването на генерал Кос и мексиканската армия в Копано Бей. Лили не можеше да повярва, че войниците, пристигнали с корабите, ще извършват зверства, но самото им пристигане от Мексико беше достатъчен повод за безпокойство. Не

й харесваше настроението на хората, които с напредването на деня се разгорещяваха все повече и повече. Кейд имаше смесена кръв и беше по-добре да стои настрана.

Слънцето вече преваляше, говеждото бе изядено, а буретата почти опразнени. Внезапно младата жена забеляза голям облак прах, който се носеше откъм града. Останалите също го забелязаха и всички насочиха погледи към пътя.

Лили усети, че Кейд се беше появил и стои зад нея. Който и да вдигаше тази пушилка, той явно препускаше с всички сили. Добрите новини никога не идваха толкова бързо. Лили скръсти ръце пред гърдите си и мислено започна да се моли. Кейд загреба едно канче вода от ведрото и спокойно отпи. Всички се смълчаха и се взираха напрегнато в приближаващия се ездач.

С прилепнала от пот риза и изцапано кожено елече, ездачът скочи от коня и заговори един от мъжете. Лили наблюдаваше мълчаливо как Бърт Диксън, облечен в жилетка от черен бродат, засипа мъжа с въпроси. Една част от присъстващите се събра около новодошлия и го заобиколи. Това бяха спекуланти със земя и недвижими имоти, адвокати, търговци, мъже, които нямаха постоянна работа и които бяха дошли преди няколко години в Тексас, привлечени от идеята да забогатеят бързо. Младата жена намръщено слушаше възбудените им гласове.

Най-накрая Джек се приближи към нея и ѝ съобщи новината.

— Остин е обявил война на онези негодници в Мексико. В Гонзалес вече се бият. Той свиква армия, за да прогони този проклет генерал Кос обратно в Мексико. Всички мъже ще трябва да заминат като доброволци. Няма да позволим да ни заповядва някакъв си негодник като Санта Ана.

Той не каза „и всички проклети мексиканци“, ала изражението на лицето му и погледът, който хвърли към Кейд, бяха достатъчно красноречиви. Лили се вцепени, но надзирателят ѝ невъзмутимо отпи още една глътка вода от канчето.

— Ти не си войник, Джек. Остави на войниците да водят войната. Ако всички отидат в армията, кой ще ни защитава?

Ала никой не обърна внимание на този разумен довод. Всички бяха обхванати от треската на войната. Мъжете оседлаваха конете и надаваха войнствени викове. Всички те не бяха професионални

войници. Това беше лудост. Половината от тях не бяха хващали оръжие, освен нож, и едва ли бяха виждали нещо повече от ръждясал мускет. В целия Тексас едва ли щяха да се намерят достатъчно пари, за да се купят униформи и пушки. Какво, за бога, си въобразяваха, че могат да постигнат?

Младата жена гледаше смаяно как хората ѝ идваха един по един да се сбогуват с нея. Те заминаваха на война. Реколтата още не беше прибрана и нищо не беше продадено. Тя не можеше да им даде пари. Можеше само да им пожелае щастие и да им даде сушено говеждо и малко царевица, които бяха останали от предишната година.

Лили се извърна, за да не гледа как тези мъже доброволно отиваха на смърт и видя русата главичка на Серена. Детето беше заспало върху една бала сено. Без да каже нито дума на Кейд, тя взе момиченцето и го понесе към къщата. Искаше да се махне от цялата тази лудост.

Кейд гледаше след нея с нарастващо безпокойство. Тази земя, на която се беше родил и израсъл, беше видяла много битки между индианците, ала досега белите мъже не бяха воювали. Мексиканците винаги са притежавали земя в изобилие, живели са спокойно и са умирали в мир. Макар че племето на баща му в миналото неведнъж е трябвало да воюва с белите, накрая пришълците успяха да ги изтласкат в необитаемите земи. Младият мъж от малък познаваше омразата и отмъщението и знаеше до какви опустошения могат да доведат тези чувства.

Той видя Ейбрахам, който стоеше пред вратата на обора и наблюдаваше възбудената тълпа. Поне един мъж щеше да остане, а той можеше да работи за петима. Може би трябваше да намерят още няколко работника. Кейд забеляза, че хубавичката братовчедка на Хуанита го гледа с дързък поглед. Помисли си, че няма да е зле да прекара нощта с нея. Ала си припомни за уплашената жена в къщата и това му причини болка.

Пристъпи към привлекателната жена, която съблазнително полюшваше бедра, но нещо го възпря. Кейд се огледа и видя Рой. Момчето стоеше с объркано и нещастно изражение на лицето до оградата и слушаше гръмогласните викове на гостите, дошли да почетат паметта на баща му. Без да се колебае, Кейд се обърна и тръгна към него.

Хуанита изсъска нещо на братовчедката си, която ѝ отвърна на испански.

— Не ти трябва този мъж, глупачке. Той е чудовище. Нали чу какво каза Мария. Той не е нормален.

— Искам сама да се уверя — отвърна братовчедка ѝ и продължи да гледа с алчен поглед към едрата фигура на Кейд.

Хуанита проследи погледа ѝ и поклати глава. Прислужницата много добре знаеше какво означава да бъдеш изнасилена от такъв силен мъж. Никога повече нямаше да се доближи до който и да е. Братовчедка ѝ беше истинска глупачка, щом така се е прехласнала по този мъж. Той наистина се държеше внимателно с децата, но беше огромен, а това трябваше да бъде достатъчно предупреждение за всяка жена да стои по-далеч от него. Изцъка неодобрително и побърза да се скрие в кухнята.

Ефраим Портър прокара ръце през посивелите коси и погледна с тъга мъжете, които си заминаваха. Започваше да разбира защо дъщеря му иска да живее тук. Тези хора бяха по-щедри и по-открити от онези прекалено учтиви и възпитани хора, сред които беше живял. Навярно в тази дива страна всички бяха такива.

Той все още не беше решил какво да прави. Щеше да има война, а Лили нямаше съпруг, който да я защитава. Трябваше да признае, че той няма да може да се справи с тази задача. Разбираше от търговия и алкохол, но не можеше да се грижи за една жена, нито пък знаеше как да управлява ранчото.

Обърна се и видя как индианецът, когото Лили беше наела за надзирател, повдигна Рой и го качи на седлото на един голям кон. Този мъж беше полудял, щеше да убие момчето. Ефраим се втурна навън, за да ги спре, но двамата изглеждаха толкова щастливи и явно се разбираха отлично, така че не посмя да ги прекъсне. Кейд и Рой препуснаха напред, преди старецът да стигне до тях.

Ефраим поклати глава, седна на предното стъпало и се замисли. Не можеше да забрави лицето на Рой, когато се качваше на коня. Момчето не приличаше на Джим. Джим мразеше конете. И физически не приличаше на него. Рой имаше черна къдрава коса, каквато нямаха нито Джим, нито Лили. Косата на Ефраим беше руса, преди да посивее. Очите на момчето бяха сиви, а старецът не можеше да си спомни някой от техния род да е имал сиви очи.

Но сега това нямаше значение. Рой вече беше на осем години и растеше без баща. Нещо трябваше да се направи.

Възрастният мъж погледна към едрия метис, който яздеше редом с момчето, поклати глава и изруга. Трябваше да поговори сериозно с Лили. Доколкото я познаваше, тя щеше да се омъжи за този мелез само и само синът ѝ да има баща.

Припомни си златистата коса на момиченцето, което спеше в съседната стая, и въздъхна. Трябваше да следи всяка стъпка на дъщеря си. Не биваше да ѝ позволява да се омъжва за Кейд само и само малкото му момиченце да има майка.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Променил си се, сине. Ти вече не мислиш като нас. — Индианецът всмукна от лулата с тютюн, който неговият син донесе. Дълбоки бръчки прорязваха лицето му, видяло много лета и зими.

— Аз вече не принадлежа към племето, татко, не и откакто навърших осем години. Моята майка ме отведе да живея с нейните хора, сред тях аз трябваше да оцелявам: Това е единственият ми път и сега.

Старият мъж затвори очи и Кейд помисли, че е заспал, но той просто беше потънал в спомените. След няколко минути старецът отвори очи и погледна сина си. От всичките му деца той беше най-високият и най-силният.

— Ти си щастлив човек, сине. Два свята са отворени пред теб. Трябва да избереш по-добрия.

Кейд кръстоса крака и се загледа в изгасващия огън. Нощите все още бяха топли и в индианската колиба беше доста задушно. Макар че се възхищаваше от баща си, неговата натура се бунтуваше срещу предопределението на съдбата и срещу боговете, почитани от индианците, които никога не беше виждал. Знаеше, че баща му ще бъде щастлив, ако се завърне при племето и понякога това му изглеждаше най-лесният начин да оцелее, но след това разбираше, че не би могъл да живее сред тях. Светът им беше прекалено ограничен за него и той го чувстваше, дори и в този мит.

— И двата свята са затворени за мен, татко. Трябва да намеря своя път някъде между тях.

— Ти си от рода Липан. Ние се нуждаем от бойци. Винаги си добре дошъл при нас. Ти си този, който е затворил душата си за нас, а не ние.

— Аз не съм боец — твърдо отвърна Кейд. Как можеше да обясни на баща си, че това, което беше научил от мексиканския свещеник в младостта си, бе белязало целия му живот — всички сме божии създания. Баща му говореше за убийството на хора, сякаш

ставаше въпрос за лов на бизони. Той не беше индиански воин, ала баща му никога нямаше да го разбере.

Възрастният мъж се загледа в сина си и заговори за друго.

— Дойдоха много войници. Може би хората на твоята майка са с тях.

— Бащата на майка ми вероятно вече е твърде стар. Той сигурно има и други деца. Щях да науча, ако някой от семейството му се е върнал в хасиендата.

— Няма защо да ги търсиш, сине. Глупаво е. Хората на майка ти са много горди. И твоята майка беше една много горда и глупава жена. Ако ми беше казала, че смята да се връща при хората си, щях да я предупредя, че те няма да я приемат отново.

— Това е минало. Сега трябва да мисля за бъдещето.

Старият индианец поклати глава. Младите винаги са безразсъдни. Беше дошло време да се погрижи за сина си.

— Жрицата на племето има дъщеря, която те харесва. Ако искаш да бъдеш щастлив, вземи я за жена. Един мъж трябва да има деца, за да бъде щастлив.

— Един мъж трябва да може да изхранва жена си, а аз мога да правя това, само когато съм сред белите хора. Жрицата няма да позволи на дъщеря си да напусне племето. Затова трябва да си търся жена сред хората на майка ми.

Всъщност много по-лесно щеше да си намери жена сред индианците, отколкото сред надменните испанци и мексиканци от Сан Антонио, но за баща му всички бели хора бяха еднакви и за него нямаше разлика между американците от Севера и мексиканците от Юга. Нямаше смисъл да му обяснява, че съществуват и жени като Лили Портър. Всъщност тази разлика не можеше да обясни дори пред себе си.

Беше казал всичко, каквото трябваше да знае баща му. Отделните племена в тази част на Тексас бяха разпръснати на стотици мили, но много бързо можеха да си предават сведения, когато това беше необходимо. Въпреки че откакто за втори път си беше взел жена, баща му водеше заседнал живот, все още успяваше да узнае всичко, което ставаше в градовете на бледоликите. След няколко дни научаваше за събитията в хасиендата на майката на Кейд, като винаги му донасяха сведения от мястото на събитието.

Кейд изчака, докато баща му допуши лулата. Това беше знак за прекратяване на разговора. Той се изправи и тихо излезе от задушната индианска колиба. Можеше да остане да пренощува, но нямаше да го направи. Нещо го караше да се върне в ранчото. Може би беше бутилката уиски, която купи в града.

Когато Кейд се върна в ранчото, Лили беше будна. Минаваше полунощ. Той не ѝ поиска разрешение да се отлъчи от ранчото, нито пък се извини за постъпката си. Това не му се случваше за пръв път и вероятно нямаше да е за последно. Тъй като надзирателят ѝ стана рано на следващата сутрин и се зае с работата си, тя нямаше повод да се оплаква. Ала Лили се питаше коя ли беше жената в града, при която беше прекарал част от нощта.

През последния месец и двамата внимателно се избягваха. И макар да не заключваше вратата на спалнята си, прозорецът ѝ винаги беше затворен. Стъклото на прозореца беше хубаво и доста скъпо и Лили не вярваше, че Кейд ще се осмели да го счупи. И дори той да свиреше на флейтата си, през затворения прозорец не проникваха примамливите ѝ звуци. Младата вдовица беше решила никога повече да не се поддава на обаянието на неговата музика.

Не разговаряха и за съботната вечер, когато той я заведе на танците. Лили не знаеше какво става, ала половината мъже от областта се бяха присъединили към доброволната армия на Остин. Вълнението, което беше предизвикано от събирането на мексикански войски в Гонзалес, бе последвано от нов изблик на въодушевление, когато американците плениха Голиад и завзеха много складове с оръжие и муниции. След това мнозина се завърнаха във фермите, за да видят семействата си. Повечето от нейните работници също се върнаха. Те се оплакваха от храната и войнишкия живот. Всъщност спекулантите на земя не се бяха присъединили към американската войска. Те бяха прекалено заети да продават участъци от блатистите земи и печелеха много пари. Така че в града имаше доста мъже, които да се веселят и танцуват, но явно не им беше до забавления.

Лили се готвеше да си ляга, когато видя в небето някакво далечно пурпурно сияние. Един от работниците ѝ беше казал за това, но тя не обърна внимание. Сега, без да се колебае, младата жена се спусна през прозореца, за да види по-добре горящото небе.

Кейд я видя, когато излизаше от обора. Спомни си за вечерта, когато я изведе навън, за да ѝ покаже музиката на нощта и понечи да се върне обратно в обора, за да избегне срещата, ала светлината в небето бе толкова красива, че той остана да ѝ се полюбува.

Сега светеше по-слабо, но гледката беше великолепна. Младият мъж се приближи и застана зад Лили.

— Това може да е знак, че ще настъпят важни промени.

Лили усети трептенето в гласа му и сякаш не обърна внимание на думите му. В гърдите ѝ се надигна вълнение, което я обхващаше винаги, когато той беше близо до нея. Тя не откъсна поглед от небето. Опитваше се да не се подава на влечението към този мъж, ала беше невъзможно. Все едно че се опитваше да избяга от земното притегляне. Той беше толкова близо, че ако протегнеше ръце, тя щеше да се озове в прегръдките му. Усещаше мириса на тялото му, който се примесваше с миризмата на конска пот и кожа. От него не се носеше аромат на парфюм, а обикновена мъжка миризма.

— Промените невинаги са за добро. Могат ли да кажат звездите дали ще има добра или лоша промяна? — попита младата жена.

— Мисля, че това зависи от коя страна ги гледаш. Промените винаги трябва да бъдат добри, иначе няма смисъл от тях.

Понякога говореше като свещеник. Ала по тези места от дълго време не беше идвал свещеник. Беше ѝ интересно да узнае какво мисли той за Бога.

— А ти от коя страна ги гледаш, Кейд? — тихо попита тя.

— От моята — прозвуча простият отговор.

Неговата искреност ѝ хареса. Той се приближи по-близо. Ръцете му почти я докосваха, но тя не се отмести. Обзе я разочарование, когато той рязко се отдръпна и отстъпи една крачка.

— Казват, че това се нарича комета. Нещо като летяща звезда. Някои неща никога не се променят — промълви Лили и обгърна раменете си с ръце. Все още не го поглеждаше.

— Може би. Не трябва да излизаш навън толкова леко облечена. Може да настинеш.

Не искаше да чуе точно това, ала думите му звучаха разумно. Тя кимна и се отправи към къщата. Младият мъж гледаше как се отдалечава и усети как стомахът му се стегна на топка. Може би тя можеше да му даде това, за което жадуваше душата му. Може би тя

беше жената, способна да утоли неговата страст. Може би тя беше жената, която можеше да стане майка на Серена. Може би Лили бе в състояние да бъде всичко това за него, ала сигурно без него тя щеше да бъде по-щастлива. Трябваше ли да открадне бъдещето ѝ? И какво можеше да ѝ предложи в замяна? Баща му беше откраднал майка му, ала той не я беше познавал така отблизо, както Кейд познаваше Лили. Много по-лесно беше да откраднеш една красива непозната, отколкото близка и съкровена приятелка.

— Виж, мамо, аз ще яздя с мъжете! — Момчето беше праметнало една пушка, около раменете си беше увило разноцветно пончо, стигащо до кръста му, и препускаше из двора в лек галоп.

Войските от Ню Орлиънс бяха минали през града в началото на месеца и красивите униформи на войниците бяха направили силно впечатление на Рой. Около смеещите се войници сякаш се носеше аромат на приключения и смели подвизи. Дори и Лили беше развълнувана от тези красиви млади мъже, които с песен на уста отиваха да се присъединят към тексаската армия. Ала след това си помисли, че всички те отиваха на война и можеха да бъдат избити, и настроението ѝ помръкна.

Тя дори не беше сигурна дали знае за какво всъщност отиваха да се бият тези млади мъже. Някакъв глупак в града беше казал, че отиват да защитават Конституцията от 1824 г., ала тя не си струваше дори хартията, на която беше написана. Всъщност американците искаха да завладеят Тексас. Войниците се биеха, за да заграбят колкото се може повече земя от правителството на Мексико и за бедните заселници, които се опитваха да обработват малките си късчета новопридобитата земя. На Лили ѝ се искаше да вярва, че те отиват да се бият за някоя велика кауза, ала животът я беше научил, че не трябва да вярва на гръмките фрази и приживи.

— Не се тревожи. Той язди добре и всичко ще бъде наред. — Кейд се приближи до Лили, видя недоволството, с което гледаше към сина си, и се опита да я успокои.

— Твърде малък е. — Тя се извърна и очите ѝ срещнаха неговите. — Той е всичко, което имам, Кейд. Имам право да се тревожа.

— Аз ще се грижа добре за него, така както ти се грижиш за Серена. Обещавам.

— Вярвам ти. — Младата жена въздъхна и помахна на Рой.

Беше време да се закарат говедата в Ню Орлиънс, ала нямаше достатъчно хора.

Кейд почака още малко, видя, че тя няма да каже нищо повече и обърна коня си, за да се присъедини към останалите. Имаше и още една причина, поради която Лили не искаше да позволява на сина си да язди с мъжете. Тя се намръщи. Ако Рой свикнеше да язди, нямаше да иска да се занимава с уроците си. Той говореше само за понито, за това как Кейд го научил да връзва говедата и как да накара стадото да се движи в правилна посока. Младата жена въздъхна още веднъж и раздражено приглади косата си. Спомни си небрежно написаното домашно на Рой, тъй като момчето бързаше да отиде да язди с Кейд. Не, тя нямаше да му позволи да пренебрегва уроците си.

Трябваше да се намеси и да сложи край, преди да е станало твърде късно. Върна се в стаята и си облече подходящи дрехи за езда. Когато влезе в салона, видя баща си и Хуанита, увлечени в сериозен спор, а до тях Серена смучеше парче бекон.

Лили въздъхна, когато детето се затича към нея с изцапаното парче месо.

— Мамо! Хайде да си поиграем с куклата!

Младата жена се наведе, взе момиченцето и го целуна. Беше й приятно да си играе с детето, но тази сутрин имаше друга работа. Напоследък Серена я наричаше „мамо“ и нищо не можеше да я убеди да й вика по друг начин.

Хуанита погледна разтревожено дрехите за езда на Лили.

— Ще излизаш ли?

— Рой отиде с Кейд без разрешението ми. Ще отида да го върна.

Прислужницата я погледна разтревожено, а Ефраим предупредително се изкашля, преди да заговори.

— Някои от онези наемници, които се наричат доброволци, миналата вечер са дошли в града. Държали се грубо и са обидили много хора. Братовчедката на Хуанита е една от тях. Обещах на Хуанита да я заведа в града.

Серена размаха пълничките си ръчички и се засмя щастливо, когато всички погледи се насочиха към нея. Не можеха да вземат

детето в града, затова то трябваше да остане в ранчото.

Лили кимна в знак на съгласие с безмълвната молба на Хуанита. Момичето искаше толкова малко, а винаги беше давало всичко от себе си. А и освен това нейната братовчедка е била оскърбена и може би се нуждаеше от помощ, а Рой все пак беше в безопасност с Кейд и с другите мъже. Но май ще се наложи като се прибере в къщи, да го нашляпа добре по задника за наказание, че не беше поискал разрешението ѝ да язди с мъжете.

— Аз ще се погрижа за Серена. Рой може да пропусне за няколко часа от уроците си. Ала добре ще го напердаша, като се върне за вечеря. По-добре тръгвайте, а ако има нещо сериозно, изпратете съобщение.

Двете жени се разбраха мълчаливо, без много думи. Не се изискваше голямо въображение, за да си представиш какво могат да направят жадните за похотливи удоволствия мъже. А свободните жени в града сигурно бяха първата им цел. Нямахме лекар, който можеше да излекува подобни рани.

Лили не искаше да се ядосва, ала през по-голямата част от деня беше сърдита. Познаваше добре хората и не искаше прибързано да осъжда постъпките им. Обаче ѝ беше все по-трудно да намира извинения за някои действия. Познаваше добре Кейд и Ейбрахам. Те не бяха способни да буйстват и да нападат беззащитни жени. Може би само някои от мъжете имаха такива животински наклонности.

Навярно не трябваше да мисли така, но смяташе, че мъжете са станали прекалено много. Докато люлееше Серена в скута си, тя помахна на баща си и Хуанита, които се качваха в каруцата. И така, днес щеше да си остане вкъщи и да играе ролята на примерна домакиня и готвачка.

Отправи се към кухнята и се захвана с яденето, което Хуанита беше започнала да приготвя. Мъжете обичаха да има обилно ядене за обяд, а и новите работници, които Кейд беше наел, си хапваха доста добре. Ако не нещо друго, то тази война, или бунт, или както го наричаха, помогна на старите ѝ работници да приемат новите без много оплаквания.

Младата жена се замисли за смесицата от мексикански племена, негри и индианци от Тексас, които работеха в ранчото. Тя отмести голямата тенджерка с боб, после пъкна тавата с омесения хляб във

фурната и погледна с облекчение към мивката, пълна с изчистените пилета. Обядът щеше да стане много вкусен.

Когато към обяд се чуха гласовете на мъжете, които, докато скачаха от конете, спореха и се надвикваха за някакво произшествие. От кухнята се носеше апетитна миризма. Младата жена постави на масата последния току-що изваден от фурната хляб, изтри ръце в престилката си и се упъти навън да потърси сина си. Серена се заклатушка след нея.

Тя забеляза Кейд и гневът ѝ се съсредоточи върху този мъж, който беше позволил на едно осемгодишно момче да язди с възрастните мъже, когато имаше съвсем други задължения.

Младият метис погледна с учудване изцапаната ѝ с брашно престилка, ала думите ѝ го поразиха още повече и той я изгледа слисано.

— Къде е синът ми? Няма да ти позволя всеки път, когато на него му омръзнат уроците, да го вземаш със себе си. Трябва и двамата да ви напердаша за наказание.

Той отметна косата от лицето си. В погледа му се четеше повече недоумение, отколкото гняв.

— Рой не е с мен, Лили. Аз му казах да поиска разрешение от теб, преди да тръгне с нас.

Лили се втренчи в него. Лицето ѝ пребледня, а очите ѝ се разшириха от ужас. Огледа се, но никъде не видя сина си.

— Тогава къде е той?

Кейд успя да я хване, преди да се свлече на земята. Рой сигурно е искал да ги настигне и да язди с тях, но не беше успял. Кейд погледна към обширната равнина пред себе си и усети как нещо в него се прекърши. Беше все едно да търси игла в купа сено.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Знам няколко места, където би могъл да бъде Рой. Нека първо ги проверя. — Кейд се стараеше гласът му да звучи хладнокръвно, макар че съвсем не се чувстваше уверен.

Лили развърза връзките на престилката и я хвърли върху оградата.

— Аз също знам няколко места. Мъжете могат да се нахранят и сами. — Нямахме време да обяснява къде е Хуанита. Спомни си деня, когато тя и работниците се втурнаха да търсят Джим Браун.

Поне понито на Рой не се беше върнало. Това може би беше добър знак. Мъжете ги заобиколиха, разбрали, че се е случило нещо лошо. Младата жена отиде да оседлае един кон. Нямахме намерение да се връща в ранчото дори и по тъмно, докато не открие сина си.

Кейд даде разпорежданията си на работниците, а през това време Лили се метна на коня и се приготви да тръгне, без да каже нищо на останалите. Кейд хвана юздите на коня ѝ, за да я спре.

— Ще се върнеш след час и ще ми докладваш, както трябва да сторят и останалите мъже. Нямам намерение да търся и двама ви — рязко каза той.

В думите му имаше смисъл, а Лили беше твърде разтревожена, за да мисли за тона, с който бяха изречени. Беше му благодарна, че я разбираше — нямаше време за губене. Тя кимна и когато той пусна юздите на коня ѝ, господарката на ранчото препусна в галоп.

Младият метис поклати глава, метна се на седлото и препусна след нея. Някои от останалите мъже също вече оседлаваха конете си. Кейд все още не беше заповядал на всички да се включат в търсенето. Това щеше да стане, след като първо проверят най-близките възможни места.

След един час мъжете се върнаха. Не бяха открили никаква следа от понито и момчето.

Лили се държеше твърдо. Не искаше да плаче. Двамата с Кейд разделиха околността на части и мъжете се разпръснаха в различни

посоки. В ранчото остана само един от работниците да се грижи за Серена и да приема съобщенията на останалите. Всички носеха пушки. Този, който пръв намереше Рой, трябваше да стреля във въздуха, за да сигнализира на останалите да прекратят търсенето. Един от мъжете препусна към града, за да провери дали момчето не е там. Всичко беше организирано много добре, ала хората знаеха, че е невъзможно да се претърси всеки метър от необятната равнина.

Кейд обиколи ранчото, като търсеше някаква следа, оставена от понито или от неговия ездач. Не беше валяло от седмици и почти не се виждаха никакви отпечатъци от хора или коне, ала на една пътека той забеляза утъпкана трева и изпражнения от кон. Пътеката водеше в противоположната посока на тази, в която бяха поели мъжете сутринта. Младият мъж си помисли, че ако момчето е препуснало в тяхната посока, то със сигурност щеше да ги намери, затова в сърцето му се зароди слаба надежда и бавно подкара коня по пътеката. Внимателно се оглеждаше и за най-малките следи от човешко присъствие.

Навремето зорките му очи откриха тялото на Джим в средата на огромната равнина, нещо, което другите търсачи не бяха успели да направят, ала сега задачата му беше по-трудна. Как щеше да намери малкото момче и понито му, когато имаше толкова малко следи? Към залез-слънце Кейд вече изгуби следите. Никак не му се искаше да се върне в ранчото с тази новина, ала трябваше да го направи. Имаше някаква вероятност вече да са намерили момчето, макар и да не беше чул никакъв сигнал за това.

Когато влезе в двора на ранчото вече се беше стъмнило. Видя Хуанита, която плачеше пред вратата на кухнята и разбра, че новините не са добри. Мъжете стояха до оградата. Ефраим Портър беше застанал на задните стъпала с ръце в джобовете, а очите му бяха втренчени неவிждащо в хоризонта. Лили не се виждаше никъде.

Кейд скочи от коня и се насочи към Хуанита, за да попита къде е Лили, но в този миг я видя да препуска към ранчото. Изглеждаше изтощена и отчаяна. Не беше нужно да вижда лицето ѝ, за да разбере страданието ѝ. Той хвана юздите на коня и я свали от седлото. Ако не я държеше сигурно щеше да се строполи на земята. Беше на границата на изтощението. Явно не разбираше нито къде се намира, нито какво става около нея.

— Трябва да хапнеш нещо. Аз ще разпитам мъжете и ще се върна.

Беше много лесно да се подчини на заповедите му и да не мисли за нищо. Ръцете му излъчваха сила, част от която сякаш се вля в нея. Тя кимна уморено и с усилие се затътри към къщата.

Когато малко по-късно Кейд влезе в салона, той я намери да седи сковано в люлеещия се стол, а Серена се беше сгушила в скута ѝ с кукла в ръка. Очите на Лили бяха пълни с толкова мъка и страдание, че той почувства как нейната болка прониква в него. За нея той беше външен човек. Никога досега в живота си не се беше сближавал с никого, ала по някакъв начин тази жена бе обсебила душата му. Това чувство не му харесваше, но не можеше да стори нищо.

— Джек отиде да провери в съседните ферми, а аз ще изляза отново да огледам околността. Мисля, че знам в коя посока е тръгнал Рой. Може би през нощта ще е по-лесно да го чуя, ако вика за помощ.

— Ще дойда с теб. — Лили се надигна, за да остави заспалото дете, ала Кейд бързо пресече стаята, хвана я за раменете и я сложи да седне на стола.

— Не. Другите също трябва да си починат, за да могат сутринта да тръгнат отново. Ти трябва да останеш тук, в случай че Джек се върне с някакво известие. — Нямаше смисъл да ѝ говори обикновените глупости, че се нуждае от почивка. Ако момчето не се намереше, Кейд знаеше, че тя никога няма да намери покой. Твърде много болка имаше в очите ѝ. Вече беше загубила съпруга си. Съдбата не можеше да бъде толкова безмилостна и да ѝ отнеме и детето.

Продължаваше да стиска рамото ѝ.

— Серена ще спи тази нощ в къщата, така че, когато се върнеш, няма да я събудиш — рече Лили.

В този миг в стаята влезе Ефраим. За пръв път не носеше бутилка уиски.

— Ако ми кажеш какво трябва да правя, аз мога да дойда с теб. Сигурно си много уморен.

Кейд се обърна към възрастния мъж, като се опитваше да не гледа зачервените му очи и треперещите ръце. Това бяха следите от алкохола, ала в този миг самият Кейд се нуждаеше да пийне нещо силно. Възнамеряваше да вземе със себе си бутилка уиски, ала видът на мъжа пред него сложи край на тези му намерения. Вероятно

алкохолът щеше да му подейства успокояващо в студената нощ, да му помогне да забрави болката в очите на Лили, ала нямаше да му помогне да намери Рой.

Той поклати глава.

— Нощта крие опасности, а и Лили се нуждае от теб.

Кейд се обърна и излезе, оставяйки сами бащата и дъщерята.

— Той те нарече Лили. — Ефраим съжали за думите си в мига, в който ги каза, но нямаше как да ги върне назад.

— Аз го наричам Кейд. — Дъщеря му се изправи, прегърна Серена и се отправи към спалнята.

Нямаше какво да ѝ отговори и когато Лили излезе от стаята, той отиде да потърси бутилка уиски.

Когато Кейд се отправи към лагера на баща си, вече бе станало доста късно. Беше имал дълъг ден, а вълненията капка по капка изстискаха силата му. Чувстваше се безкрайно уморен. Някъде лежеше едно малко уплашено момче, може би ранено, а той не можа да го намери. Искаше му се да вие от ярост. Вместо това реши да види баща си.

Възрастният мъж погледна с тъга сина си, когато чу молбата му.

— Ако беше останал да живееш с племето, щеше да знаеш по-добре как да откриваш следи.

— Ти ме научи, татко, и аз съм ти благодарен, но дори и за най-великия воин ще бъде трудно да открие следите на едно малко момче, ако не знае в каква посока е тръгнало.

— Лешоядите започнаха да се събират по залез-слънце. Трябваше да ги наблюдаваш — смъмри го баща му.

Младият мъж затвори очи. Думите на баща му се забиха като стрели в съзнанието му. Не беше гледал за лешояди, защото не искаше да си представя, че момчето е мъртво. Чувствата го бяха заслепили. Трябваше да намери начин да не мисли за Лили и за болката ѝ.

Опита се да прогони от главата си страха и тревогата.

— Къде? — попита Кейд, прикривайки чувствата си.

— Около старото корито на реката. Ще кажа на братята ти да дойдат с теб. Може да имаш нужда от помощта им.

Старото корито, издълбано от реката и пролетните наводнения, се ронеше и при най-лекото докосване. Ако някой можеше да се покатери по такова място, то това бяха по-младите му братя. Затова Кейд не възрази на баща си.

Седемнадесетгодишното момче и четиринадесетгодишният му брат веднага се озоваха на повикването на баща си. Макар да изгледаха Кейд с подозрение, двете момчета не казаха нищо, взеха въжета и се метнаха на конете. Те бяха синове на индианка от племето вако, за която баща им се ожени, след като майката на Кейд избяга. Бяха чистокръвни индианци и никога не бяха познавали друг живот извън този в племето. Кейд ги познаваше, ала не се беше сближавал с тях.

Търсенето продължи през цялата нощ и слънцето вече беше започнало да изгрява на хоризонта, когато попаднаха на изпадналото в безсъзнание момче, близо до коритото на реката. Кейд застреля понито на Рой, за да не мъчи повече животното, но момчето не разбра това.

Двамата му по-млади братя внимателно увиха счупеният крак на Рой с одеялата, които свалиха от конете си. Кейд им предложи да го придружат до ранчото, за да получат благодарности за усилията, които положили за спасяването на Рой, ала те отказаха. Той дълго гледа след тях, когато те препуснаха към индианския лагер. Помисли си, че той сигурно щеше да израсне също като тях, ако преди години майка му не беше решила да избяга с него в Сан Антонио.

Лили седеше пред вратата и когато в далечината съзря Кейд, се спусна към него. Виковете ѝ разбудиха мъжете, които наскочаха и бързо започнаха да навличат панталоните си, като триеха очите си, за да се разсънят.

Младата жена плачеше на глас и опипваше челото на момчето, за да се увери, че е живо и няма треска. Тя вървеше отстрани на коня и държеше ръката на сина си, а Кейд бавно водеше коня към къщата.

На петдесет мили наоколо нямаше никакъв лекар, а и Рой доста време беше лежал със счупен крак, така че не можеха да чакат докато се намери лекар. След като сложи момчето в леглото и почисти другите му рани, Лили стисна зъби и погледна счупения крак на сина си.

Кейд беше толкова изтощен, че едва се крепеше на краката си, но когато прочете в очите на Лили какво бе решила, той я бутна настрана. Без да проговори сложи ръцете си върху крака на Рой. Младият мъж си

пое дълбоко въздух и с бързо движение извъртя крака и намести счупената кост.

Силните, изпълнени с болка викове на момчето сякаш разкъсваха сърцето му. Кейд погледна големите си ръце, а след това малкия Рой. Ръцете му бяха причинили силна болка на момчето и тази мисъл го измъчваше.

Откакто го намериха, виковете бяха първият звук, издаден от Рой. Лили изтри сълзите си и каза на разстроения Кейд да седне на стола. След това взе две дъски и започна здраво да увива крака на сина си между тях. Това беше нещо, което научи още като шестнадесетгодишна младоженка, и сега не за пръв път превързваше счупен крак. Животът я беше научил на много неща.

Ефраим подаде бутилка уиски на Кейд, който се бе строполил на стола. Младият мъж отпи една глътка, почувства как течността го изгаря като огън и върна бутилката на мъжа. Беше виждал много страдания в живота си, но болезнените писъци на момчето се забиваха като нагорещени шишове в главата му.

Лили не забелязваше нищо, освен сина си. Привърши с превръзката му и след като се увери, че момчето вече беше заспало, се обърна към Кейд, за да го разпита как е намерил детето й.

Ала младият мъж вдигна ръка, за да я накара да замълчи и заговори:

— Сега ще отида да си почина. По-късно ще ти разкажа всичко, но е добре да намериш някакъв начин да благодариш за спасението на сина си на онези индианци, които Оли и приятелите му искат да избият.

И той напусна стаята, като я остави да гледа смаяно след него.

Когато влезе в стаята си, далече от всякакви обвинителни погледи, Кейд побърза да извади бутилката с уиски. Трябваше да потуши чувствата, които се надигаха в него и да ги унищожи завинаги. Отпи от силната течност и затвори очи. По тялото му се разля топлина. Трябваше да си възвърне разума и да се отърси от мислите за сините очи и русите коси на Лили Портър Браун. В края на краищата и тя беше една обикновена жена като всички останали. Отпи още веднъж

от бутилката. Уискито бавно се плъзна по гърлото му и той почувства приятно замайване.

Без да подозира за страданията на своя надзирател, Лили седеше до леглото на сина си, отправяше горещи благодарности към Бога и чакаше момчето да се събуди. Хуанита се грижеше за Серена, а баща ѝ каза на работниците, че този ден няма да работят. Младата жена едва не се разплака от радост, когато синът ѝ отвори очи и заяви, че е гладен.

Раната на челото му не беше опасна и след като му донесе храна, която той лакомо изяде, младата жена вече беше сигурна, че синът ѝ бързо ще се възстанови. Даде му няколко капки лауданум за обезболяване и Рой отново потъна в сън.

Вече почти се беше стъмнило, когато тя отиде в спалнята, за да си почине. Кейд не беше идвал в къщата и тя предположи, че той все още спи. Лили си припомни мъката, която видя в очите му, когато синът ѝ извика от болка. Тя обгърна раменете си, приближи се до прозореца и се загледа в звездите. Кейд наистина беше много особен човек. Не показваше чувствата си и изглеждаше безразличен към всички, ала тя бе видяла как се грижеше за сина ѝ.

Без да се съблича, тя се отпусна на леглото и затвори очи. Не знаеше защо грижите на Кейд за Рой имаха толкова голямо значение за нея. Все пак ѝ беше приятно и вече не се чувстваше толкова самотна. Може би беше глупачка, ала мисълта за Кейд я успокояваше и я караше да се чувства по-уверена.

Младата жена заспа, изтощена от тревогите през последните два дена. Когато се събуди, навън вече беше настъпила чудесната слънчева утрин. До ушите ѝ достигнаха гласовете на баща ѝ и сина ѝ, които спореха за нещо. Не можеше да различи думите, но като че ли звучаха по-скоро закачливо, отколкото сърдито.

Те виновно я погледнаха, когато тя влезе, а Рой размаха бисквитата, която държеше в ръка и заяви:

— Дядо ми каза, че счупеният крак ще ми помогне да израсна по-висок.

— Е, сигурно е така. — Лили се наведе и го целуна по косата. — А ти да не би да си мислиш, че ще си останеш все същия?

— Имах предвид много висок. Като Кейд. Но дядо само си измисля, нали?

— Предполагам, че ще трябва да почакаме, докато пораснеш, и тогава ще разберем. Боли ли те много кракът? Искаш ли да ти дам нещо, за да намалим болката?

Рой се нацупи.

— Онова лекарство има отвратителен вкус.

Ефраим посочи с глава към вратата, за да даде знак на дъщеря си, че иска да говори насаме с нея. Лили размени със сина си още няколко приказки и го остави да яде следващата бисквита, намазана с мармалад.

— Какво се е случило? — попита младата жена, когато вече бяха в коридора.

— Джек идва рано тази сутрин. Изглежда, че Кейд е пиян и не е на себе си. Каза, че не знае какво да работят днес. Казах им сами да решат какво е най-добре да правят и да се заемат с него. Добре ли съм постъпил?

Кейд беше пиян! Лили ядосано погледна баща си и се запъти към обора. По дяволите! Тя нямаше време дори да се огледа, а той се беше напил!

Обаче щеше да се разправя по-късно с него. Хвана за юздите първият кон, който ѝ попадна, метна се на него и препусна след мъжете. Не можеше да им позволи да почиват два дена.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

След като разпредели работата за деня, Лили препусна обратно към ранчото, за да разреши един по-сериозен проблем. Не желаше да има за надзирател мъж, който се напива. Това щеше да има лошо влияние върху работниците, а самата тя се отвращаваше от пиянството. Беше видяла как алкохолът превръща баща ѝ в съсипан стар човек. Не ѝ се искаше и с Кейд да стане същото.

Може би той имаше основателна причина да търси утеха в бутилката. Навярно е изтощен физически и емоционално. Не го беше виждала пиян от деня, в който го нае за надзирател, така че все пак не можеше да каже, че пиенето му създава проблеми. Или по-точно, поне засега не предизвикваше неприятности.

Искаше ѝ се да оправдае постъпката му. Той беше спасил живота на Рой. Това навярно бе достатъчна причина, за да извини неговия характер. Мъжете винаги си мислеха нещо подобно: „Ако съм добър днес, то мога да си позволя да се отдам на удоволствия вечерта“. Имаше достатъчно опит и познаваше начина на мислене на мъжете.

Ала той не трябваше да постъпва така. Навярно, ако му обясни, Кейд щеше да я разбере. Не трябваше да се ядосва. Трябваше да говори спокойно и разумно. Той можеше да пропилява времето си в пиене, но не и за нейна сметка.

Когато се върна в ранчото, за нейна изненада Кейд вече беше станал и беше оседдал коня си. Изглеждаше дяволски зле. Вероятно всяко движение му причиняваше главоболие, ала той се беше избръснал и беше вчесал косата си. Дори и в това състояние изглеждаше много силен и мъжествен в тесните си дочени панталони и в ризата с дълги ръкави.

— Дадох нарежданията си на работниците. Трябва да поговорим, Кейд. — Лили се приближи, а погледът ѝ не се отделяше от безстрастното му лице.

— Трябва да отидем да благодарим на хората, които спасиха живота на Рой — каза Кейд. — Вземи коня ми. Ще отида да приготвя

онзи кон. Предполагам, че е подходящ подарък. — Той взе юздите на коня ѝ, но не ѝ помогна да слезе от седлото.

Младата жена отвори уста, за да възрази, но се отказа. Нямаше представа как ще открие индианците, които спасиха живота на сина ѝ, и как да им благодари. Ала Кейд знаеше. Може би щеше да успее да поговори с него по пътя.

Малко по-късно, когато вече седеше върху големия кон на Кейд, тя се запита какво, по дяволите, прави. В този миг Кейд излезе от обора, като водеше един от нейните коне. Мустангът имаше лош нрав и никой от работниците не искаше да го язди. Ако в обора беше останал само този кон, навярно Кейд проявяваше голямо благоволение, като ѝ позволяваше да язди неговия собствен кон. Огледа и ливадата зад оградата и не видя никакъв кон. Сигурно след загубата на понито на Рой нямаше да имат достатъчно коне. Трябваше да провери колко животни са останали, особено след като надзирателят ѝ искаше да подари два от конете ѝ на индианците.

Те препуснаха по посока на ниските дървета край потока, където Оли ѝ беше казал, че живеят индианците.

— Все още не съм ти благодарила, че спаси живота на Рой — рече тя. — Ще ми кажеш ли как успя?

— Помогнаха ми.

Чертите на лицето му бяха изопнати. Той смушка коня си и препусна напред. Явно не искаше да разговаря.

Но Лили не желаше да се отказва от намерението си и препусна след него. Пред тях се простираше просторна равнина и имаше достатъчно място да яздят един до друг. Нямаше намерение да гълта праха след него.

— Някои хора се чувстват неудобно, когато им благодарят. Това е разбираемо, ала не е причина да се проявява грубост. Ако пиенето те прави такъв, тогава ще е по-добре да се откажеш от него.

Кейд ѝ хвърли поглед, който би накарал водата да замръзне, ала тя беше прекалено ядосана и не му обърна внимание.

— Аз не съм някаква безправна индианка, която покорно ще язди зад теб, така че не се отнасяй с мен по този начин. Държиш се като магаре.

Тя го предизвикваше. Никой досега не беше успял да проникне зад бронята, която си беше изградил, ала тя беше влязла под кожата му

и се държеше подчертано предизвикателно с него.

— Не съм в настроение за разговори — процеди той. Щяха да бъдат заедно през целия ден и той не искаше да я ядосва, ала нямаше да ѝ позволи да му налага желанията си.

— Е, тогава чудесно. Няма нужда да разговаряш.

И като му хвърли един надменен поглед, вдовицата Браун смушка коня си — коня на Кейд — и препусна напред. Младият мъж изгледа бедрата ѝ, които се впиваха в хълбоците на коня. Наистина тази жена заслужаваше уважение.

Лили не беше закусвала, нито обядвала и когато приближиха гората, стомахът ѝ се свиваше от глад. Ако Кейд бе изминал целият този път през нощта, сигурно беше много изморен. Тъкмо щеше да му каже, че е гладна, когато той я настигна и ѝ подаде царевична питка и манерка с вода. Тя го изгледа кисело, но взе питката.

Вече бяха съвсем близо до гората и Лили се опита да се пребори с безпокойството си. И тя беше чувала много истории за жестоки диваци, които се крият като духове в тревата и дърветата, а след това се появяват с бойни викове и нападат нещастните жертви. Знаеше, че много семейства бяха изгорели живи в къщите си, а много нищо неподозиращи пътници бяха избити от свирепите индиански воители. Всичко това я караше да изтръпва от страх, ала Кейд ѝ беше казал, че индианците, при които отиваха, не са войнствено настроени и тя му вярваше. Все пак тя беше с него и сигурно нямаше от какво да се бои. Освен това те бяха спасили живота на Рой. Това показваше, че не бяха жестоки диваци. А и наистина искаше да види тези хора, за които толкова много беше слушала, но никога не беше срещала.

Погледна скришом към надзирателя си. Ако индианците приличаха на него, наистина имаше от какво да се страхува. Ако си боядисаше лицето с цветовете на войната, ако вземеше лък и стрели и затъкнеше нож в колана си, щеше да представлява доста страховита гледка.

Когато той навлезе в тясна пътека между дърветата, Лили неохотно го последва. Лъчите на късното октомврийско слънце вече преваляха зад гората и тя се огледа неспокойно. Ако знаеше, че ще яздят толкова дълго, щеше да настоява да тръгнат на другата сутрин. Перспективата да прекара нощта далеч от ранчото никак не ѝ харесваше.

Ала изглежда Кейд не се притесняваше от настъпващата нощ. Те продължиха покрай реката и когато стигнаха индианското селище, слънцето вече беше залезло. До тях достигна мирис на пушек от огъня, на който вероятно индианките приготвяха вечерята.

Когато навлязоха в селището, от колибите наизлязоха индианци, които ги гледаха любопитно. Лили се почувства неловко от изпитателните им погледи. Тя спря своя, когато и Кейд спря неговия, и не потрепна, когато една стара жена се приближи, докосна нейният кон и каза: „Това е конят на Кейд“.

Младият мъж скочи на земята и каза няколко резки думи на жената на нейния език. Тя го изгледа и бързо се отдръпна настрана. Без предупреждение Кейд хвана Лили през кръста и я свали от коня.

— Баща ми ще се срещне с нас, когато е готов. Последвай жрицата. Тя ще ти покаже къде ще можеш да починеш и да се нахраниш. — Той посочи към старата жена, която сега беше застанала пред една покрита със слама колиба.

Когато Лили я последва в колибата, индианката нито се усмихна, нито каза нещо, ала младата жена имаше усещането, че тя сякаш се забавлява от ситуацията. В колибата Лили се оказа център на внимание от страна на няколко млади момичета. Тя видя, че покрай стените са наредени нарове, отделени един от друг с бизонски кожи. Когато възрастната жена се приближи до огъня, който гореше в средата на колибата, Лили попита:

— Говориш ли езика на бледоликите?

— Малко — гласеше отговорът.

Лили въздъхна с облекчение. Все пак поне можеше да разговаря с нея. Явно младите момичета не разбираха нито дума английски и продължаваха да я гледат втренчено.

— Добре ли познаваш Кейд?

Индианката се поколеба, сякаш въпросът я затрудняваше, и накрая каза на испански:

— Истински мъж.

Лили знаеше достатъчно думи от испански, беше ги научила от Хуанита, и я разбра. Само един глупак нямаше да забележи, че Кейд наистина е „истински мъж“.

Жената донесе едно ведро с вода и с жестове ѝ показа, че може да се измие.

Лили беше изморена и мръсна от дългата езда и беше благодарна, въпреки че не можеше да проумее как щеше да се измие без сапун и кърпа, но нямаше друг избор. Ако всички тези жени продължаваха да стоят и да я гледат втренчено, можеше само да измие лицето и ръцете си.

В този миг на входа на колибата се появи Кейд. Жрицата го сгълча остро, но той я избута настрани и хвърли едно пакетче към Лили.

— Това е сапун. Скоро ще се върна. — После изрече няколко неразбираеми думи, след което старата индианка и кискащите се момичета излязоха навън. Лили остана сама. Бързо свали дрехите си и остана по долна риза. Не смееше да се съблече повече, защото всеки момент можеше да дойде някой.

Изми се и облече ризата и панталоните си. Искаше ѝ се да ги смени с чисти, но нямаше други дрехи. В колибата се носеше аромат на супата, която вреше на огъня. Нямаше нищо против да се запознае с бащата на Кейд, ала беше гладна и предпочиташе първо да хапне нещо.

Жрицата се върна. Носеше канчета и черпак. Дъщерите ѝ не бяха с нея. Тя подаде черпака на бялата жена и ѝ показа с жестове, че трябва да сипе супа в канчетата. След това индианката посочи към изхода. Това означаваше, че Лили трябва да изнесе едно от канчетата и да го остави пред входа на колибата. Това я изненада, но се досети, че може би второто канче е за Кейд, а той явно нямаше право да влиза в колиба, където живееха неомъжени жени. Взе канчето и го остави пред колибата.

Не ѝ бяха дали прибори за ядене. Тя погледна към жрицата и видя, че индианката натопи пръсти в канчето, извади едно късче месо и го пъхна в устата си. Никак не ѝ се искаше да се храни с пръсти, но беше твърде гладна.

В този момент, за нейна изненада, се появи Кейд като носеше канчето, което Лили бе оставила отвън. Той седна до огъня, кръстоса крака и започна да се храни.

Лили потопи пръсти в канчето, избра си едно парче месо и го поднесе към устата си, като се опитваше да не се покапе. Кейд ѝ хвърли един поглед и по блясъка в очите му тя разбра, че не е завързала добре ризата си около врата, ала нямаше намерение да я оправя, докато той я гледа.

Хранеха се мълчаливо, а когато свършиха, измиха ръцете си в една купа с вода.

— Баща ми ни чака — каза Кейд и подаде ръка, за да ѝ помогне да стане.

Тя пое ръката му, изправи се и го последва. До слуха ѝ достигнаха звуците на флейта и думкането на барабани.

Кейд я поведе към една индианска колиба, пред която се бяха събрали много хора. Когато Кейд и Лили влязоха вътре, голяма част от тях останаха навън. В колибата беше пълно с индианци, гореше огън и беше много задушно. Прииска ѝ се да излезе на чист въздух, но любопитството ѝ надделя.

Тя седна на мястото, което ѝ посочи Кейд. Някой докосна косата ѝ. Кейд каза нещо остро и ръката се отдръпна, ала младата жена знаеше, че всички погледи са насочени към нея. Не беше свикнала да бъде център на внимание и се чувстваше неловко. Как ли биха се чувствали сестрите ѝ в подобна обстановка? Техният смях и шегите им едва ли щяха да бъдат уместни тук. Имаше чувството, че женските им превземки нямаше да имат успех сред тези хора.

Възрастният мъж, седящ на мястото, което според Лили щеше да бъде „начело на масата“, ако в колибата имаше маса, бавно заговори. Кейд му отговори спокойно, а присъстващите се спогледаха и започнаха да мърморят нещо. Лили видя мъжа, който свиреше на флейта и го погледна, но неговата музика не беше толкова хубава, колкото на Кейд.

Почувства как безпокойството ѝ нараства и се огледа наоколо. Видя сериозните лица на двама млади индианци, които внимателно я изучаваха. Лили също ги погледна внимателно. По-младият наведе глава и отклони погледа си, но по-големият леко се усмихна, преди да се обърне към Кейд.

Започна с интерес да разглежда приликите между възрастния мъж, който навярно беше бащата на Кейд и двете момчета. Момчетата все още не бяха достатъчно възмъжали, но вероятно нямаше да станат високи колкото Кейд или баща му. Кейд, разбира се, беше по-висок от баща си и от всички мъже в колибата.

Макар че бащата на Кейд имаше характерен нос, той не беше така остър, както на сина му. Двамата му по-малки сина приличаха на баща си. В колибата беше доста тъмно и тя не можеше да види добре

очите им, но явно бяха черни. Кейд имаше по-дълги мигли, но очите му имаха тяхната бадемовидна форма.

Тъкмо беше започнала да сравнява устните им, когато внезапно разбра, че бе настъпила тишина. Огледа се и видя, че в очите на Кейд проблеснаха весели искрици.

— Моят баща те поздравява с добре дошла. Желаете ти дълъг живот и много синове.

— Можеш ли да му изкажеш моята голяма благодарност за помощта, която оказа при спасяването на Рой? И ако мога да направя нещо, аз с удоволствие ще го сторя... — Лили безпомощно се огледа. Навярно трябваше да покаже благодарността си, като им даде нещо.

Кейд се обърна и преведе думите ѝ. Възрастният мъж кимна одобрително и даде знак на двете момчета да излязат напред.

— Това са моите природени братя — обясни ѝ Кейд. — Те ми помогнаха да намерим Рой. Казах им, че конете, които доведохме с нас, са техни.

Това беше най-малкото, което можеше да направи. Лили се усмихна на момчетата. Навярно Кейд се чувстваше добре, защото никога не го беше виждала да се държи толкова любезно.

— Какво да им кажа? — прошепна тя.

— Аз ще им изразя твоята благодарност и ще им кажа колко много цениш това, което са направили за теб и сина ти. — Той се извърна и отсечено заговори на момчетата. Те кимнаха почтително, погледнаха още веднъж към Лили, обърнаха се и излязоха.

Явно това, което им каза Кейд, бе достатъчно като израз на благодарност, защото баща им побърза да ги отпрати. Последва още една размяна на реплики между Кейд и баща му, и след това, за нейна изненада, жените се надигнаха от местата си и започнаха да излизат.

— Последвай жрицата — тихо ѝ нареди Кейд.

Е, какво пък, не беше по-различно от обичаите, които имаха и белите — мъжете се оттегляха да изпуснат пурите си, а жените излизаха на верандата, за да поклюкарстват. Когато излезе навън, Лили пое дълбоко от чистия въздух. Искеше ѝ се да остане и да послуша дали ще има още музика, но това явно не беше прието.

Тя последва жрицата, а тя я поведе към една малка колиба, която не беше забелязала при пристигането им. Беше по-различна от останалите в селището, но младата жена реши, че не е удобно да

задава въпроси. Индианката ѝ посочи колибата и Лили наведе глава и влезе. Вътре беше тъмно. Горящите въглени в огъня хвърляха слаби отблясъци по стените.

По пода бяха разпръснати бизонски кожи и одеяла. Явно трябваше да пренощува тук, но Лили никак не искаше да прекарва нощта далеч от сина си. Можеше да има треска и тя се тревожеше за него.

Погледна към изхода, но ако индианците приличаха на мъжете, които познаваше, те едва ли щяха да свършат скоро с мъжките си разговори. А сама през нощта едва ли щеше да намери пътя обратно.

Въздъхна примирено и оправи одеялата, за да си легне. Не обичаше да спи с дрехите, но нямаше да се остави да я хванат заспала, без дрехи. Вече се унасяше в сън, когато една голяма сянка закри огъня. Тя извика уплашено, но различи силуета на Кейд.

— Какво правиш тук? Ще тръгваме ли?

— След като прекарам нощта с моята съпруга.

След това смайващо изявление, Кейд се отпусна до нея, ръцете му я обгърнаха, а устните му се впиха в нейните.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Тежкото му тяло я задушаваше. Силните му гърди се притискаха към нейните и тя напразно се опитваше да го отблъсне. Най-после Лили успя да откъсне устните си от неговите и извика:

— Да не си пиян?

— Не и сега — бе отговорът, а устните му се плъзнаха зад ухото ѝ.

— Тогава сигурно си полудял. — Младата жена се изви и се опита да се изплъзне, но пръстите му нежно погалиха гърдите ѝ. Беше минало доста време, откакто мъж я бе галил по този начин и бе карал кръвта ѝ да кипи. Чувстваше се замаяна и безпомощна.

Ръката на Кейд обгърна едната ѝ гърда, а палецът му леко започна да разтрива зърното ѝ. Лили изохка и отново се опита да го отблъсне, но устните му отново се впиха в нейните.

Езикът му се преплете с нейния, а ръката му продължи да гали гърдата ѝ. Сякаш във вените ѝ потече огън. Мислеше, че никога повече няма да изпита подобно усещане. Беше толкова отдавна, че вече бе забравила. Знаеше само, че е готова да му даде всичко, което ѝ поиска.

Всичко стана толкова бързо и внезапно, че тя нямаше време да се осъзнае. Преди да разбере какво става, младият мъж изхлузи ризата през главата ѝ, а пръстите му бързо започнаха да разкопчават копчетата на панталоните ѝ. Тя отчаяно се опита да го отблъсне, но той бързо смъкна панталоните ѝ.

Тогава усети как ръката му се плъзна между бедрата ѝ и откри най-съкровеното място. Сякаш всичко в нея експлодира. Ръцете ѝ се опитваха да го отблъснат, ала той ги изви и ги вдигна над главата ѝ. Лили се почувства напълно безпомощна. Тя извика, когато стройното му мускулесто тяло се притисна до нейното. Усети устните му на гърдите си и бедрата ѝ се извиха и потръпнаха от желание.

Той откъсна устни от гърдите и прошепна:

— Прости ми, скъпа.

В този миг твърдата му мъжественост проникна в нея.

Когато тялото му се сля с нейното, Лили извика от облекчение. Викът ѝ го накара да се поколебае, ала вече бе твърде късно. Той пусна ръцете ѝ и нежно я погали по бузата. След това се изви и внимателно проникна по-дълбоко в нея. Тя простена и пръстите ѝ се забиха в бедрата му, а тялото ѝ нетърпеливо се притисна към неговото.

Сега от устните на Кейд се изтръгна вик на облекчение, той започна да се движи по-бързо и след миг и двамата достигнаха кулминацията. Телата им изгаряха от наслада и Лили отново извика. По тялото ѝ се разливаха горещи вълни и двамата се понесоха във водовъртежа на изгарящо удоволствие.

По бузите ѝ се стичаха сълзи, и тя се вкопчи още по-силно в широките му рамене, когато тялото на Кейд потръпна върху нейното. Никога досега не беше изпитвала подобно щастие. Дори и след като той се отдръпна от нея, тя все още го усещаше дълбоко в себе си. Той я бе изпълнил докрай. Тялото ѝ беше зажадняло за ласки, но никога не си беше представяла, че може да изпита нещо подобно.

Защо, за бога, трябваше да изпитва подобна наслада само с мъже, които не бяха подходящи за нея?

Кейд я целуна по страните, усети вкуса на сълзите и се извърна към нея.

— Съжалявам, скъпа. Опитах се да не ти причинявам болка.

Лили сложи глава на рамото му. Кейд не беше съблякъл дрехите си. Не беше останало време. Сигурно и двамата бяха полудели.

— Не си ми причинил болка — прошепна тя.

Той я погледна недоверчиво. Бузите ѝ бяха мокри от сълзите, а той беше усетил, че тя е много тясна. Въпреки че беше висока жена, Лили имаше нежно тяло. Страхуваше се, че всичко е било твърде болезнено за нея, но вече беше твърде късно, за да съжалява.

— Може би следващият път ще бъде по-добре — утеши я той.

По-добре? Как би могло да бъде по-добре? Тялото ѝ все още потръпваше от изживяната страст. Следващият път? Не ѝ се искаше да мисли за това. Знаеше до какво може да доведе това и макар да не бе забременяла от Джим, не искаше да рискува.

Тъй като тя лежеше, без да помръдва, Кейд помисли, че е заспала. Той я настани по-удобно в прегръдките си и се отпусна успокоен.

Беше го направил. Тя беше негова. Сега трябваше да съумее да я запази.

На разсъмване Лили се събуди. Беше ѝ студено и тя потърси одеялото, за да се завие. Ръката ѝ напипа мускулесто тяло.

Тогава си спомни къде се намира и какво бе направила. От устните ѝ се изтръгна проклятие и тя се опита да стане, но една сила ръка я хвана.

После тази ръка се плъзна по гърдите ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха от възбуда и тя потръпна. Не трябваше да му позволява да я люби отново. Не и толкова скоро. Ала когато Кейд легна върху нея и я притисна към бизонската кожа, пръстите ѝ сграбчиха косата му и устните ѝ жадно потърсиха неговите.

Усещането беше невероятно. Езикът на Кейд проникна в устата ѝ, а ръцете му се плъзнаха надолу. След това езикът му откри нови чувствителни места и тя започна да стене и да се извива. Краката му бавно разтвориха нейните.

Този път той веднага проникна дълбоко в нея и младата жена се изплаши от невероятната наслада, която се разля по тялото ѝ. Но целувките и нежните му ръце я караха да следва ритъма му. Неговата мъжественост я изпълваше докрай, тялото ѝ се извиваше под неговото и двамата отново се понесоха по вълните на екстаза.

От гърдите ѝ се изтръгна вик на облекчение, а топлото семе на Кейд се изля дълбоко в нея. Беше наистина невероятно, че след толкова години, отново изпитваше страстта, която беше познала през една пролетна вечер. Ала беше истина и тялото ѝ потръпваше от наслада и задоволство.

Той бавно се отдръпна от нея, изтърколи се на една страна и нежно я зави с одеялото. Те лежаха един до друг, а задоволените им тела се докосваха. Лили въздъхна щастливо и заспа.

Когато се събудиха, слънцето вече беше изгряло. Ръцете му отново се протегнаха към нея. Цялото тяло я болеше, но тя видя, че той отново беше възбуден и я желаше. Не можеше да го отблъсне. А и как би могла след преживяното през изминалата нощ? И когато той проникна в нея, Лили откри, че и тя го желае не по-малко.

Двамата лежаха изтощени и успокоени. Лагерът започваше да се събужда и отвън долитаха различни звуци.

Кейд погледна към измачканата долна риза на Лили. Искаше да я види гола, но имаше време и за това. Щеше да бъде търпелив и да чака да настъпи нощта.

Златистата ѝ коса се беше разпръснала по бизонската кожа и за него тя беше невероятно красива. През полуотворените ѝ клепачи, сините ѝ очи го гледаха със страст, а устните ѝ бяха подути от целувките му. Погледът му се плъзна по твърдите ѝ гърди, плоския корем и стройните бедра. Наистина беше много красива жена. Вече беше избрал съпругата си.

Лили се изправи и заговори:

— Трябва да се върна вкъщи, при Рой. Той може да има треска, а никой не знае как да му помогне.

Думите ѝ го изтръгнаха от страстните му видения. Тя не го обвини, че я бе изнасилил и не каза, че съжалява за изминалата нощ. Знаеше, че и тя го желае. Беше се страхувал, че може да го отблъсне, но сега се беше уверил в страстта ѝ. Макар че беше тясна като младо момиче, тя беше истинска жена и той знаеше, че може да я задоволи.

— Сега ти си омъжена жена. Можеш да отидеш да се измиеш. Зад дърветата има поток.

След тези думи младият мъж бавно се изправи и започна да обува панталоните си. Лили усети как сърцето ѝ учестено заби, докато гледаше как силните му ръце закопчават панталоните. Преди да осъзнае думите му, той вече беше излязъл.

По дяволите! Кога щеше да започне да мисли с главата си? Когато беше близо до нея, тя забравяше всякакъв разум. Отново се държеше като неопитно шестнадесетгодишно момиче. Никога ли нямаше да се научи да се държи като зряла жена?

Бързо се облече и тръгна да търси потока. Не знаеше какво искаше да каже той с думите, че вече са мъж и жена. Можеше да не обръща внимание на думите му, но не можеше да пренебрегне желанията на собственото си тяло. Потопи се в студената вода и разгледа тялото си. По него ясно личаха следите от страстната ѝ нощ с Кейд. Припомни си колко дълбоко бе излял семето си в нея. Дори сега да не беше забременяла, навярно скоро и това щеше да стане.

Ала той поне ѝ беше предложил името си, ако въобще можеше да се каже, че има име. Лили нито за миг не се съмняваше, че той наистина смята, че те вече са женени. Преди не беше искал да се люби с нея, защото се страхуваше, че тя може да забременее и да роди незаконно дете. Сега, в неговите очи, това, което бяха направили беше напълно законно и той вярваше, че е неин съпруг.

Наистина положението беше доста интересно, но не ѝ се искаше да мисли за това на гладен стомах. Помисли, че сигурно ще е много вълнуващо да има в леглото си всяка нощ мъж като Кейд, но що се касае за нещо повече...

Потръпна от студ, излезе от водата и бързо започна да се облича.

Кейд се появи и без да разговарят изядоха закуската си, а след това оседлаха конете. Нямаше официално сбогуване. Няколко жени бяха излезли от колибите си и ги наблюдаваха. Лили им махна с ръка за довиждане, но в отговор получи само многозначителни усмивки.

Когато излязоха от индианското селище, видяха двамата по-малки братя на Кейд, които изпробваха новите си коне. Момчетата им хвърлиха бегъл поглед и се скриха между дърветата, а Кейд и Лили останаха сами.

— Никога не съм мислила, че ще дойде ден, когато ще предпочитам да яздя отстрани на седлото — каза Лили. Твърдото мъжко седло ѝ убиваше.

В очите на Кейд проблесна весело пламъче.

— Сигурно не си мислила, че ще яздиш цяла нощ, а на другия ден отново ще ти се наложи да яздиш. Може би трябваше да останем в лагера.

Бузите ѝ пламнаха от своеобразния начин, по който беше нарекъл това, което бяха правили през изминалата нощ.

— Ще запомня думите ти — остро отвърна тя.

Те яздиха мълчаливо известно време, когато любопитството ѝ надделя.

— Кейд? — Той се обърна и я погледна въпросително. Знаеше, че може би ще съжалява за въпроса си, но трябваше да знае. — Какво означаваха думите ти, че вече сме женени?

— Ти прие моя кон, нали? — Кейд кимна към големия сив кон, който тя яздеше. — Ти ме покани в къщата си и ми даде като зестра

два мустанга. Моят баща одобри това. Това е всичко, което е необходимо, за да се оженим.

Неговият доволен тон я ядоса.

— Знаеш много добре, че това не е всичко, което е необходимо, за да сме мъж и жена!

Той сви рамене и подкара коня си по тясната пътека между дърветата.

— Ако искаш, можем да отидем в града и да се разпишем в книгата на кмета. Наблизо няма свещеник. Бих искал да те заведа в църквата в Сан Антонио, но сега там се води война. Какво повече искаш да направя?

— Можеше поне да ме попиташ дали съм съгласна — рязко отвърна Лили. Всъщност той беше прав. Сватбите бяха рядко явление в тази страна. И тя би предпочела да се омъжи в Сан Антонио, но след като градът бе превзет от американците, там бе пълно с бунтовници и не беше подходящо място за сватби. Всъщност беше й все едно дали ще се омъжи в църква, но би искала поне да я попита, и баща й и синът й да присъстват на церемонията. А сега дори не се чувстваше истински омъжена. — Ако съм омъжена, какво е името ми? Мисис Кейд?

Кейд поклати глава.

— Мисля, че не. Ще бъде по-лесно, ако се наричаш сенъора де Суела. Това е името на дядо ми по майчина линия.

— А имаш ли индианско фамилно име?

— Не, само първото име, което са ми дали при раждането. Не останах с племето достатъчно дълго, за да имам второ име. Моят баща е Липан, но това не е фамилно име.

— А какво е първото ти име?

Бяха излезли от гората и пред тях се простираше прерията. Младият мъж се обърна и я погледна. В очите му отново блесна весело пламъче. Лили никога не го беше виждала да се смее или дори да се усмихва, но вече се научи да различава някои изражения на лицето му.

— Моят баща ми даде индианско име, което в груб превод звучи: „Голямата стрела“. Никога не съм го питал защо ми е избрал такова име. Майка ми ме наричаше Луис Филип, на името на баща й. Кое от двете предпочиташ?

Тя леко се усмихна.

Голямата стрела. Можеше да си представи малкото ревящо бебе, което бе наречено с това име. Навярно бащата на Кейд притежаваше чувство за хумор, за разлика от сина си. Луис Филип наистина не му подхождаше.

— А защо те наричат Кейд?

— Това е испанската дума за музика — каденца. Може би те са смятали, че с това име ще ме обидят, но на мен ми харесва.

Лили не искаше да знае кои са тези „те“ и защо са искали да му се подиграят за любовта към музиката. Не знаеше абсолютно нищо за този мъж, а и не беше сигурна дали би искала да узнае.

— Кейд ти подхожда — убедено рече тя.

— А де Суела? — Той я изгледа въпросително. — Или може би трябва да си измисля някакво фамилно име? Едва ли някой ще разбере разликата.

Младата жена се замисли и поклати глава.

— Мисля, че сам трябва да решиш.

— Де Суела е старо и уважавано име. Мисля да си остана с него.

Лили де Суела. Всъщност това мексиканско име едва ли ѝ подхождаше повече от индианското, ала тя се съмняваше дали има право на него. Ако след нощта, която бяха прекарвали заедно, се роди дете, би било хубаво то да има име, но тя все още не се чувстваше негова съпруга. Тепърва трябваше да опознава самата себе си.

Съмняваше се, че Кейд може да я разбере. Мислите ѝ бяха заети с преживяното през нощта, но колкото повече приближаваха до ранчото, толкова повече мислеше за Рой. Не можеше да мисли едновременно и за двамата. Рой беше с нея от девет години, а Кейд познаваше само от девет седмици. Рой спечели.

Пришпори коня на Кейд и препусна напред. Вече се виждаха очертанията на ранчото. Трябваше да престане да мисли за всичко друго, освен за сина си. Трябваше да го види и да се увери, че е добре.

Кейд не я настигна. Сега бяха на нейна територия. В племето на баща му беше обичайно жените да притежават собствеността. Без да се замисли, той беше дал на Лили всичко, което имаше. Може би в света на белите беше по-различно, но той беше уверен, че е по-добре да я остави тя да ръководи нещата. В неговото племе от мъжете се изискваше да защитават семейството си и да осигуряват храната, като ходят на лов. Той щеше да си върши работата извън къщата. В къщата

беше нейното семейство. Не очакваше, че ще го приемат там, но щеше да ги накара да го уважават. Имаше достатъчно време за това.

Когато приближи, Кейд забеляза, че в двора на ранчото е спрял непознат фургон. Той бе боядисан в яркочервено и целият изрисуван с някакви картини. Виждаше се голям надпис: „Пътуващото медицинско шоу на професор Манголини“.

Кейд скочи от коня и забеляза, че Лили изглежда неспокойна. Това събуди подозрение в душата му. Тя приветстваше някакъв непознат с добре дошъл, но гласът ѝ звучеше пискливо, което беше необичайно за нея. Непрекъснато се оглеждаше нервно наоколо. Когато Кейд се приближи до фургона и видя непознатия, разбра причината за притеснението ѝ.

Професор Манголини беше висок, тъмнокос, много красив и се усмихваше на Лили като стар познат. Рой изцяло приличаше на него.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Лили помисли, че сигурно е полудяла. Това, което беше правила предната нощ, беше достатъчно основание да я убеди, че е загубила и малкото здрав разум, който ѝ беше останал. Ала просто не можеше да повярва, че наистина пред нея стои Травис Болтън, а баща ѝ и мъжът, с когото преди броени часове беше правила любов, я наблюдават от прага на къщата. Сигурно халюцинираше. Навярно сега ще се събуди и всичко ще си бъде постарому.

Господи, той беше дори по-красив, отколкото си го спомняше. С годините лицето му беше възмъжало. Наистина около очите му се забелязваха малки бръчици, ала те все още излъчваха онази невероятна жизнерадостност, която я бе пленила, когато беше на шестнадесет години. Просто не можеше да повярва, че след всичките тези години стои в двора на ранчото си и разговаря с него. Не беше чула и дума от това, което ѝ говореше.

Мислеше за Рой. Как щеше да го задържи настрани от Рой? Или вече Травис го е видял? Дали е забелязал приликата? Трябваше да бъде глупак, за да не я забележи. Разбира се, Травис не познаваше Джим. Може би ще си помисли, че тя просто си пада по високи мъже с къдрави черни коси и сиви очи. Тази мисъл я накара да погледне към Кейд. Отново беше харесала висок и чернокос мъж, но в косата му нямаше и помен от къдрици, а очите му бяха твърде далеч от сивите. Какво, по дяволите, ще прави сега?

— Е, Лили, ще ме представиш ли на този джентълмен? С баща ти вече се запознахме.

И сама можеше да види това. Като се опитваше да потисне гаденето, което се надигаше в гърлото ѝ, тя посочи към Кейд.

— Това е Кейд, моят надзирател. Кейд, това е Травис Болтън, стар приятел от Мисисипи.

С обичайната усмивка на търговски пътник Травис протегна ръка към метиса. Кейд го погледна, погледна Лили, поколеба се за миг и

прие протегнатата ръка. Травис потрепна от силното ръкостискане, но продължи да се усмихва.

Младата жена използва възможността да се измъкне, промърмори нещо и се затича към къщата. Отказваше да повярва, че всичко това е истина. Сега трябваше да мисли за Рой. За останалото щеше да се тревожи по-късно.

Завари сина си, щастливо усмихнат, да си играе с оловни войници, и сърцето ѝ замря. Значи Травис вече го е видял. Може би Господ го беше изпратил, за да я накаже за греховете ѝ. Или пък, за да я спаси. Всъщност не знаеше кое от двете предположения е по-вярно.

Девет години бяха много време, ала тя си спомняше всичко много ясно: вълненията на сестрите ѝ около техните годези, фургонът на амбулантния търговец, който се движеше надолу по пътя, и Травис Болтън, който дръзко седеше на седалката. Той беше най-красивият мъж, когото беше виждала през живота си, а освен това и най-високият. Когато скочи от фургона и ѝ отправи ослепителната си усмивка, тя се почувства като изящна красавица и изведнъж целият свят стана по-хубав. И той не направи нищо, което да наруши тази представа. Освен че я остави бременна с Рой и изчезна, без да се ожени за нея.

Навярно тогава не е бил на повече от деветнадесет години. Това не беше оправдание за постъпките му, ала Лили не можеше да измисли друго извинение. Никога не каза дори дума на баща си за авантурата си с Травис. Когато два месеца по-късно срещна Джим Браун и изненадващо заяви, че ще се омъжи за него, баща ѝ реши, че е разстроена, загдето сестрите ѝ са вече омъжени, а тя не е красавица и няма много надежда да си намери съпруг. Той едва ли беше разбрал, че тя се е омъжила, за да не роди незаконно дете. Поне досега.

Да върви по дяволите Травис Болтън! Един път вече едва не разруши живота ѝ. И какво търсеше сега тук? Беше решил отново да я прелъсти? Е, този път това нямаше да стане толкова лесно.

— Погледни какви страхотни войници ми подари мистър Болтън! Ще го помолиш ли да остане малко при нас? Той е пълен със забавни истории.

Лили целуна челото на сина си, за да провери дали има треска, и се опита да каже спокойно:

— Мистър Травис е търговски пътник, Рой. Сигурна съм, че е трябвало да обиколи много градове и села. Предполагам, че и Кейд може да ти разкаже много интересни истории, ако го помолиш.

— Той веднъж ми разказа как се е научил да язди. Знаеш ли, че той не е имал кон, докато не е хванал един мустанг? И аз искам да хвана един.

Имаше много неща, които не знаеше за Кейд. Как си въобразяваше Рой, който дори още не можеше да язди добре, че ще може да хване див мустанг? Сигурно си мислеше, че лесно ще се пребори с него и ще го подчини на волята си. Младата жена разроши косата му и въздъхна. Трябваше да измисли как да се справи с положението.

Чу веселите гласове на баща си и Травис, които влизаха в къщата. Двамата си подхождаха. Баща ѝ винаги е бил по-добър търговец, отколкото фермер. Кейд сигурно е отишъл да провери дали работниците са свършили работата си за деня. Трябваше да го помоли да се храни със семейството ѝ. Може би нямаше да е уместно веднага да съобщи за „женитбата“ си, ала вече не можеше да позволи той да се храни с работниците.

Обаче се оказа, че не е трябвало да се притеснява за това. Когато вечерята беше готова, Кейд се изми и се присъедини към останалите на масата. Лили почувства въпросителният му поглед, когато влезе, облечена в синята памучна рокля, с която беше на танците. Това беше най-новата рокля, която имаше. Другите бяха прекалено натруфени и подхождаха повече на младо момиче. Когато тя влезе, Травис и баща ѝ се изправиха на крака. Кейд последва примера им.

Той беше бесен и Лили веднага го забеляза. Но какво можеше да направи тя? До масата седеше бащата на Рой. По дяволите, повече нямаше да мисли за бащата на Рой. Тя зае мястото си и когато мъжете я последваха, наведе глава, за да каже молитвата, а след това помоли да ѝ подадат солта. Това беше единственото, което можа да измисли.

— Преди да спре при нас, Травис бил решил да се отправи към Сан Антонио. Казах му, че е по-добре да не ходи там. Ти познаваш тази страна по-добре от мен, Лили. Знаеш ли къде ще може да продаде стоката си?

— Стоката си? Твоите „лекарства, които лекуват всичко“, това ли е стоката ти, Травис? — Не можа да прикрие подигравката в гласа си.

Бяха изминали девет години, а той все още продаваше боклуците си, сякаш бяха нещо изключително.

— Е, Лили, не трябва да говориш с такова пренебрежение за моите медицински познания. Предполагам, че не си спомняш доктор Джоузеф от Начиз? Работих с него няколко години, преди да умре, а след това усъвършенствах формулите за пет от неговите лекарства. Току-що разказах на баща ти за книгата, която написах. Съдържа пълно описание на моите открития.

— Имаш ли лекарство, което да излекува счупен крак? Имаш ли нещо, което да помогне на Рой да се чувства по-добре и да го предпази от куцане? Дали твоят голям опит те е научил да се справяш с подобни болести?

За миг Травис изглеждаше смутен, но след това на красивите му устни отново се появи обаятелната му усмивка.

— Е, Лили, ти май прекали с насмешките си към мен. Ти вече си направила всичко, което предписва медицината в подобни случаи. Аз мога да му дам лекарство, което ще успокои болката, ако отново се усили, но неговото младо тяло ще се възстанови с учудваща бързина.

Искаше й се да му каже да не се притеснява за нейния син. Не беше сигурна дали той е разбрал, че Рой е и негов син. Трябваше да избягва стълкновенията с него. Всъщност, повечето мъже на негово място щяха да постъпят като него и да се възползват от наивността на едно шестнадесетгодишно момиче. Просто тогава тя се беше изпречила на пътя му.

Младата жена бързо погледна към Кейд. Той мълчеше, но тя беше сигурна, че много добре знае кой е Травис. Кейд може и да не говореше много, но никога не пропускаше нищо. Не знаеше какво гласи закона, но вероятно, ако реши, Травис би могъл да й вземе Рой. Не й се вярваше, че той би пожелал подобно нещо, но все пак нямаше намерение да му дава възможност да опита.

— Кой е професор Манголини?

Лили вдигна стресната глава. Досега изобщо не беше сигурна, че Кейд може да чете. В тази страна повечето от мъжете не можеха да четат, освен адвокатите. Не беше очаквала, че ще срещне грамотен индианец.

Травис се облегна назад и отпи глътка вода.

— Хората са свикнали да вярват, че чуждестранните доктори са по-добри и знаят повече. Затова реших да се нарека професор Манголини, за да привлека по-голям брой хора.

— По-скоро, за да увеличиш продажбите си — поправи го Лили. Травис се намръщи.

— Прозвуча така, сякаш съм извършил престъпление. Това не е справедливо, Лили. Да не мислиш, че продавам фалшиви златни дрънкулки?

В този миг Ефраим се плесна по челото.

— Сега си спомних, че съм те виждал! Ти се появи онази пролет, когато двете ми по-големи дъщери се сгодиха. Тогава се опита да ми продадеш някакъв железен тиган. Във фургона ти имаше и половин дузина бутилки с контрабандни напитки.

Около масата се възцари тишина. Лили погледна към Травис. Погледите им се срещнаха и тя разбра, че той вече знае. Малко късно, но все пак беше разбрал.

— Просто се опитвах да си изкарвам прехраната. Спомням си, че през онова лято имах голям късмет. Върнах се, за да направя опит да спечеля сърцето на най-прелестната девойка, която някога бях срещал, ала узнах, че току-що се е омъжила. Тогава това почти разби сърцето ми. Наистина в живота се случват странни неща — хора, които са били разделени от стотици мили, след толкова години, се срещат отново.

Едва ли бяха толкова странни, помисли си Кейд. Можеше да заложи и последния си долар, че този мазен негодник е минал през родния град на Лили и е разбрал от сестрите ѝ, че сега тя е богатата вдовица и притежава ранчо. Сигурно Лили и сама разбираше това.

Кейд погледна към нея и видя, че тя не е на себе си. Очите ѝ бяха някак безжизнени, дори и когато се подиграваше на този мъж. Този мъж някога я беше наранил, беше ѝ причинил много болка, ала това невинаги беше достатъчно за една жена да обърне гръб на такъв красавец. Кейд мислено изруга. Едва ли имаше голям шанс със своя полуиндиански-полуиспански произход.

Вечерята продължи. Лили накратко разказа за посещенията си в индианското селище, като не пропусна да възхвали любезността на индианците и похвали интелигентността на момчетата, които бяха спасили живота на сина ѝ. Думите ѝ настроиха баща ѝ по-

миролюбиво, но той продължаваше да хвърля изпитателни погледи към Кейд.

Когато накрая Лили се извини и каза, че смята да си легне, Кейд не издържа повече. Той докосна ръката ѝ, а тя се обърна сякаш я беше опарил.

— Трябва да поговорим, преди да си легнеш. Може ли да излезем навън?

Младата жена го гледаше с ужасени, широко отворени очи и той отдръпна ръката си.

— Не тази вечер, Кейд, моля те. Ти много добре знаеш какво трябва да се направи. Доверявам ти се напълно.

Кейд я проследи с поглед как излиза от стаята. Думите ѝ му причиниха силна болка, сякаш му беше забила нож в гърдите. Тя се отказваше от него. Смяташе да се държи така, сякаш нищо не се беше случило. Тя отиваше да си легне сама в онова проклето легло.

Трябваше да очаква това. Трябваше да очаква, че тя ще го измами и ще го предаде, като се откаже от него. Достатъчно беше видял през своя живот и се беше научил да приема много неща. Но просто не можеше да повярва, че след всичко, което бяха преживявали миналата нощ, тя ще се обърне и ще си отиде. Това надминаваше всичко.

Но тя го направи и той стоеше заедно с останалите и гледаше как излиза от стаята. Не желаше да стои повече тук, извини се и излезе през задната врата. Ще вземе Серена, ще се затвори в бараката си, ще изпие бутилка уиски и ще прати по дяволите тази бяла жена. Беше наистина лудост да си въобрази, че може да се ожени за една лейди и да има собствен дом. Той не се самозалъгваше и знаеше, че не може да ѝ предложи нищо повече от сивия си кон и неясно бъдеще. Не можеше да се заблуждава, че ще ѝ даде това, което никой друг не може, защото един друг мъж беше сега в къщата и беше баща на детето ѝ. По дяволите, защо този Травис трябваше да се появи точно сега?

Ала когато видя Серена и нейното пълничко, но сладко личице, решителността му се възвърна. Нямахте да се откаже, поне не без бой. Щеше да намери начин да изгони професор Манголини Травис Болтън от своята територия.

Когато по-късно прозорецът на спалнята ѝ се отвори, Лили не се изненада. Всички в къщата бяха заспали и наоколо цареше тишина. Не

можеше да заспи и бе сигурна, че и Кейд не е заспал. Не можеше да реши какво да прави. Какво щеше да му обясни?

Беше седнала в леглото, облежната на възглавници и покрита с юрган. Златистата ѝ плитка бе праметната през рамото. Кейд почувства как го облива топлина, но първо трябваше да получи едно обяснение.

— Той е бащата на Рой, нали?

Младата жена не се опита да отрича очевидното и кимна с глава.

Въпреки че знаеше отговора, все още му се искаше да не е така. Кейд се облегна на стената, пхна ръце в джобовете и се загледа в бледия ѝ силует.

— А къде е мястото на Джим в тази картинка?

Тя гневно го изглежда.

— Джим знаеше. Не ме гледай по този начин. Джим искаше съпруга. Един женен мъж може да вземе три пъти повече земя, отколкото един неженен. Детето му беше умряло и Рой се превърна за него в сина, който беше изгубил. Двамата бяхме щастливи.

Младият мъж се намръщи.

— Значи затова тялото ти е толкова зажадняло за ласки и ти се съгласи да се отдадеш дори на мелез като мен. А сега имаш възможност да си върнеш бащата на Рой, а мен ще ме захвърлиш.

Лили удари с юмрук по възглавницата.

— Не ми говори по този начин, Кейд. Нямах право. Това, което направихме, беше по твое желание. Ти не си ме питал за мнението ми. А сега Травис е тук и ако поиска, може да вземе Рой. Но да бъде проклет, ако позволя това.

— А аз да бъда проклет, ако позволя да си отидеш от мен — тихо каза Кейд и тръгна към леглото.

Лили отхвърли завивките и светкавично измъкна дългата пушка, която Джим държеше винаги зад леглото.

— Не се приближавай, Кейд. Миналата нощ ти постъпи така, както ти искаше. Сега е мой ред.

— Ти си моя съпруга, Лили. Да не би да мислиш, че аз ще спя там — и той посочи към прозореца, — когато ти спиш сама в това легло? Или може би се каниш да спиш със стария си приятел Травис?

— Махай се, Кейд. Не желая повече да те слушам. Сега за пръв път ще се наложи ти да ме изслушаш. Когато Травис си отиде, ще решим какво да правим, но дотогава ще стоиш далеч от мен. Все още

не съм готова отново да бъда съпруга на когото и да било, разбра ли, Кейд? Трябваше да ме попиташ още миналата нощ.

— Ала ти с готовност прие това, което ти предложих. — Дулото на пушката опря в гърдите му. Той го сграбчи и изтръгна оръжието от ръцете ѝ. — Няма да му позволя да те вземе. Ще се боря за теб.

Недоизречените думи „и той ще загуби“ сякаш едновременно пронизаха сърцата им.

Той ѝ подаде пушката и изскочи през прозореца.

Запита се дали не сбърка. Дали нямаше да бъде по-добре, ако го бе приела в леглото си и по този начин затвърди правата му. Може би трябваше да обяви, че се е омъжила за него и да го помоли да защити Рой от Травис. Ала все още не беше готова за това. Този път щеше да помисли първо за себе си.

Но когато легна в самотното си легло, тялото ѝ копнееше за Кейд.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Хуанита, това са най-вкусните курабийки, които съм ял, а аз съм се хранил и на кралски трапези.

— Където не се поднасят курабийки — промърмори Лили, без да вдига поглед от червената вълнена пола, която шиеше.

Подигравателните ѝ думи не направиха впечатление на младата прислужница. Тя продължи да се усмихва свенливо, постави още една чиния с курабийки пред Травис и излезе от стаята.

— Разбира се, че и кралете ядат курабийки, нали, Рой? — Момчето се беше свило край огъня, а кракът му беше опрян на малко дървено столче, което Кейд беше донесъл.

Рой вдигна поглед от книгата, която Травис беше намерил във фургона.

— Кой го е грижа какво ядат кралете? Аз обичам курабийки — промърмори той и отново заби нос в книгата. Видът му говореше, че не си струва да обръща внимание на глупостите на възрастните.

— Той е твое дете, Лили. Не е мое. Струва ми се, че разваляш момчето. — Думите бяха изречени тихо, така че никой друг не ги чу.

Младата жена трепна — не се обиди, знаеше, че Травис иска да я подразни — ала това беше първият му намек за миналото и това, което ги свързва.

— Джим беше практичен човек, а не някакъв празноглав фантазьор. И по същия начин възпита Рой — спокойно отвърна тя.

В този миг Хуанита влезе в стаята. Носеше нова чаша горещо кафе и я постави пред Травис. Той хвана ръката ѝ и я целуна, като че ли пред него стоеше изискана дама.

— Струва ми се, че съм влюбен, Лили. Тази жена е всичко, за което един мъж може да си мечтае. Винаги съм искал да имам жена, която да готви толкова вкусно.

Младото момиче внимателно издърпа ръката си, но не избяга от стаята, както обикновено, когато някой мъж ѝ правеше комплименти. Лили учудено ги изгледа, ала Травис изглеждаше невъзмутим.

— Е, това е нещо, което не можеш да очакваш от мен — рязко каза тя.

Хуанита продължаваше да мълчи и да се усмихва срамежливо.

— Готвенето не е единственото ѝ качество, от което се възхищавам — промърмори Травис, обърна се към нея и я изгледа многозначително.

Лили се изчерви, но в този миг вратата се отвори и в стаята влезе баща ѝ, следван от Оли Кларк. Тя се изправи и мило се усмихна.

— Мислех, че ще доведеш и мис Бриджуотър, Оли. Наистина съм закопняла за женска компания.

Думите ѝ прозвучаха малко заядливо, но всъщност ѝ харесваше вниманието на Оли. Приятно ѝ беше да я ухажват, още повече, че никога не ѝ се бе случвало. Оли и Травис се състезаваха да спечелят благоволенieto ѝ и се надпреварваха да изпълняват всяко нейно желание. Това щеше да бъде много забавно, ако не беше Кейд. За него двамата мъже се държаха като клоуни.

Той влезе в стаята, когато Травис разпитваше Оли за подробности около положението в Сан Антонио, а последният охотно му отговаряше. Хуанита му подаде чаша кафе. Кейд я пое и без да погледне към Лили, отиде до огъня и подхвърли нещо в скута на Рой. После отиде до малкото легло в ъгъла на стаята, където спеше Серена и взе детето.

— Остани да вечеряш, Кейд — обади се Лили, когато той се отправи към вратата. — Сигурно си гладен. Хуанита, навярно е останало от задушното, а има и царевични питки, нали?

Рой разглеждаше предмета, който Кейд му донесе.

— Това злато ли е, Кейд? Има ли злато в този камък?

Оли и Травис прекъснаха разговора си и отидоха да разгледат парчето скала. Кейд поправи завивката на Серена и се приближи към масата, където Хуанита вече слагаше чиния с топло задушено.

— Разбира се, че не е злато. Красиво е, но няма стойност.

Двамата мъже разочаровано се върнаха на масата, но Рой продължаваше да търка парчето скала в ръкава си и да го гледа с възхищение. Кейд започна да се храни, без да обръща внимание на Оли и Травис. Ефраим му предложи уиски. Той го погледна и сипа малко в чашата си с кафе.

Лили се намръщи и прибра полата, която шиеше, в кошничката с принадлежностите за шиене. Изправи се и отиде при Рой.

— Време е да си лягаш, млади момко. Кракът ти се нуждае от почивка, за да може да зарасне по-бързо.

— Що се отнася до мен, и тук ми е добре — опита се да протестира момчето, но взе патериците, които Кейд му беше направил.

— Скъпи, поне още една седмица ще трябва да си лягаш по-рано. — Лили разроши косата му и го целуна по челото.

Рой пожела учтиво лека нощ и без да протестира повече се отправи към стаята си.

— Той е чудесно момче, Лили. Един ден ще ти помага да управляваш ранчото — каза Оли и взе една курабийка.

— Аз пък останах с впечатлението, че ти искаш да я убедиш да продаде ранчото — подхвърли Травис, премести чинията с курабийките по-близо до себе си и си взе две.

— Това е най-доброто решение за жена, без съпруг, който да се грижи за нея и да я защитава — невъзмутимо отвърна Оли.

— Ще престанете ли да говорите за мен, сякаш ме няма в стаята? Оли, чува ли се нещо и града за Коледа? Ще има ли празненство? Разбира се, ще бъде чудесно, ако има танци, но без да се пие уиски. — Тя погледна намръщено към Кейд, който нарочно си сипа още една чаша уиски.

— Сега няма много желаещи да отидат в града и да оставят домовете си незащитени. Много мъже преминаха реката, за да се присъединят към войската на Хюстън и често посягат на чуждата собственост.

— Според слуховете, Хюстън ще се нуждае от тези бандити, когато ще трябва да се сражава с генерал Санта Ана.

Травис с въодушевление говореше за събитията в Тексас, сякаш беше дете, което се радваше на новата си играчка. Той беше посетил лагерите около Сан Антонио и беше разговарял с генерал Остин. Според Травис тези военни командири щяха един ден да управляват Тексас. За заселниците като Лили беше много по-важно да не пострадат посевите и да не остане добитъкът без храна, затова не споделяше ентузиазма на Травис.

— Няма да си върнат земите в Мексико, след като ги изгонихме от форт Аламо. Те са само едни страхливци. — Оли не поглеждаше

към мъжа, който продължаваше да се храни невъзмутимо, но всички разбираха какво иска да каже.

Кейд отчупи парче хляб и го потопи в соса.

Той може и да има много недостатъци, но поне не е надут самохвалко като Оли Кларк, помисли си Лили и отиде да му донесе още хляб. Понякога Кейд я вбесяваше дотам, че ѝ се искаше да го удари, но Оли нямаше право да се отнася пренебрежително към него и да го обижда.

Травис видя недоволството ѝ и смени темата. След малко Оли си тръгна, като увери Лили, че ще бъде много щастлив, ако прекарат заедно Коледа.

— Не мога да разбера защо каниш този мъж в къщата си, Лили. Той е коварен като змия. — Травис неохотно побутна настрани чинията с курабийките и се усмихна на Хуанита, която му подаде още една чаша кафе.

Кейд се закашля от сухия хляб, а Ефраим го потупа по гърба. Лили подозрително погледна към Кейд, но само сви рамене. Беше уморена и не ѝ се искаше да спори с никого.

Остави баща си да обяснява.

— Той иска да купи ранчото на Лили — каза Ефраим. — Оли живее в града, но мечтае да стане ранчоро. Аз също се опитвам да я убедя да продаде това ранчо.

— Ще бъде глупаво от нейна страна, ако продаде ранчото, особено на такъв мошеник като Оли Кларк. Един негов приятел в града се опита да ми продаде земя, която дори не съм виждал. Може и да ви се струвам лекомислен, но не съм глупак. — Травис се изправи и погледна към Лили. — Защо не дойдеш с мен да се поразходим и да глътнем малко свеж въздух? Струва ми се, че прекалено много работиш.

Първата ѝ мисъл беше да погледне към Кейд и да види неговата реакция, но се отказа. Нямаше значение какво мисли Кейд. Той не ѝ искаше разрешение за това, което правеше. Дори не се отнасяше към нея с уважение, въпреки че тя беше негов работодател. Ако веднъж беше достатъчно глупава, за да се люби с него, това не означаваше, че е негова съпруга и нямаше защо да се държи като такава.

Без да поглежда към Кейд, Лили стана и взе шала си. Беше неделя и тя бе облякла най-хубавата си рокля. Кейд не показа с нищо,

че е забелязал това, ала Травис ѝ направи комплимент. Но Травис винаги е бил прекалено галантен с жените.

Излезе на верандата и се спря да го почака. Небето бе осеяно със звезди и приличаше на черно кадифе. Младата жена пое дълбоко свежия въздух, примесен с мириса на дима, който излизаше от комина.

— Чаках да ми кажеш за Рой, Лили. Още колко дълго смяташ да мълчиш?

Е, знаеше, че рано или късно трябваше да говори с него по този въпрос и може би беше по-добре да приключи веднъж завинаги. Облегна се замислено на парапета, без да поглежда към него.

— Какво има да ти казвам? Както сам виждаш, той е добре. След като порасне, това ранчо ще бъде негово и той го знае. Какво повече може да искаш?

— Ти все още не ми казваш истината, Лили. Не каза, че той е мой син. — Травис хвана шала ѝ и я обърна към себе си. — Ако беше почакала още един-два месеца, аз щях да се ожения за теб и да бъдем едно семейство.

Лили недоверчиво го изгледа.

— Откъде можех да зная това? Цяла седмица фургонът ти беше зад къщата, а една сутрин изчезна. Ти си замина, без да ми кажеш нито дума. Тогава ми се искаше да умра. И навярно няколко месеца по-късно щях да сложа край на живота си, ако не бях срещнала Джим. Мислех да се хвърля в реката. Рой не е твой син, Травис. Той е мой син и на Джим.

Травис отметна един кичур коса от челото ѝ.

— Тогава бях на деветнадесет години, Лили, и избягах, защото се уплаших. Нямах никакви пари, а шерифът ме гонеше по петите. Ти беше най-хубавото нещо, което се беше случвало в живота ми. Какво можех да направя? Да те изтръгна от семейството ти? Какво можех да ти предложа, освен един фургон? Затова отидох при доктор Джоузеф. Трябваше да добия някакъв опит и да изкарам пари. Бях решил едва тогава да се върна при теб.

Лили се отдръпна.

— Сега вече няма никакво значение, Травис. Това е минало и няма защо да се връщаме назад. Рой и аз сме щастливи. Можеш да продължиш по пътя си, без да се тревожиш за нас. И няма защо да

стоиш повече тук. Сам виждаш, че сме добре и не се нуждаем от помощта ти.

— А аз? Нямам ли право на решение? Току-що открих, че имам син и семейство, за което не знаех нищо. Да не би да очакваш от мен просто да се кача във фургона и да си замина? Знаеш ли колко самотни нощи съм преживял? Колко пъти съм гледал светлините на къщите, покрай които съм минавал, и колко пъти съм мечтал да имам свой дом и семейство?

— Травис, ти винаги си умеел да говориш убедително, но сега наистина очаквам от теб още утре да се качиш във фургона си и да се махнеш оттук. Не си създаден, за да бъдеш фермер, нито пък аз мога да свикна с твоя начин на живот. Ако искаш да ни видиш, винаги ще бъдеш добре дошъл при нас, но това е всичко, Травис. Моят син принадлежи на това място и ти не можеш да ми го отнемеш.

— Да не би да мислиш, че се готвя да ти го взема? Ако исках, вече щях да съм го направил. Той е много умно и забавно момче, но е още дете и има нужда от майка. Лили, скъпа, омъжи се за мен! Мога да се установя да живея тук и да лекувам хората. Чувствам, че Тексас е мястото, което винаги съм търсил.

Младата жена вдигна поглед към огряното от звезди небе. Най-после чу думите, за които толкова бе жадувала. Те звучаха като сладка музика в ушите ѝ. Преди девет години тя беше направила предложение на Джим да се ожени за нея. А Кейд изобщо не си направи труда да я попита. Но колкото и примамливо да звучаха тези думи, сега тя не можеше да приеме закъснялото му предложение.

— Открих, че ми харесва да живея сама, Травис. Не се нуждаю от съпруг. Съмнявам се, че някога ще се омъжа отново.

— Не говори така, Лили. — Травис я обгърна през кръста и започна да обсипва с леки целувки шията ѝ. — Може би си забравила колко хубаво ни беше заедно. Позволи ми да ти припомня. След това ще решиш дали искаш да живееш без любов през останалата част от живота си.

Травис отново започна да я целува, ала в този миг една ръка го хвана за яката и го дръпна назад. Вбесен, той се извърна, готов да се нахвърли върху натрапника. Кейд го хвана за ръката.

— Дамата каза не, гринго. Трябва да се задоволиш с този отговор и да се изметеш час по-скоро оттук.

— По дяволите, кой си мислиш, че си ти, дивако? Сега аз разговарям с дамата, и ще е най-добре да се махнеш. — Травис сви юмрук и се приготви да се нахвърли върху Кейд, но Лили го хвана за ръката.

— Престанете и двамата. Ако не бях толкова ядосана, щях да се смея. Къде бяхте всички вие, когато бях на шестнадесет години и отчаяно исках някой да ме покани на танц? Е, вече не се нуждая от никакъв мъж. Така че намерете си някой по-подходящ обект, за когото да се биете. Аз не заслужавам усилията ви.

Младата жена се обърна и се отдалечи, без да поглежда назад. Кейд я изпрати с поглед, а след това се обърна, все още готов да се бие с другия мъж. Беше изпил достатъчно уиски и сега кръвта му кипеше.

— Не ме гледай така свирепо, каубой. — Травис изтупа сакото си. — Нямам никакво намерение да ти позволя да разкрасиш лицето ми, само защото си пийнал малко повече. Да не би сериозно да мислиш, че имаш някаква надежда да се ожениш за нея?

— Имам по-голяма надежда, отколкото ти. Поне знам как да се грижа за ранчото.

И Кейд се отдалечи, като остави Травис да се позамисли над думите му. Травис можеше да притежава много качества, които бяха недостъпни за Кейд, но това, от което се интересуваше най-много Лили след сина си, беше ранчото.

И за някого това можеше да бъде голям късмет.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Предстоящите коледни празници внесоха оживление в живота на Лили.

Всички в околността бяха обхванати от радостна възбуда. Възможността за пръв път семействата да се съберат заедно и истински да празнуват Коледа след толкова години усилена работа, вълнуваше жените. Заселниците от Кентъки, Алабама, Мисисипи, дори и тези, които бяха дошли чак от Англия или Германия, си припомнях обичаите и трескаво се приготвяха за празненството.

Салонът на Оли бе украсен с борови клонки, жълъди и шишарки. Отнякъде донесоха и магнолиево дръвче. Разнасяше се аромат на изсушени портокалови кори и канела. Мъжете запалиха голям огън и през целия ден щедро се предлагаше пунш с уиски, но този път жените не се мръщеа и не се караха на мъжете си. Войната витаеше във въздуха, но поне този ден можеха да си позволят да забравят за нея.

Лили прекара пръсти по клавишите на пианото и се засмя, като чу звуците, които Рой изтръгна от флейтата. Кейд я беше издялал специално за него. През този ден младата жена щеше да се отпусне и да забрави за грижите и тревогите. Нямаше да мисли как ще плати на Ленгтън за робите, които ѝ даде, за да ѝ помогнат при събирането на памука, нито пък за говедата, които трябваше да се закарат на пазара. Всъщност това не бяха най-големите ѝ проблеми. Тя погледна към Кейд, който с ленива походка се разхождаше из салона и отпиваше от чашата с пунша, и въздъхна.

Не знаеше какво да прави с Кейд, но беше сигурна, че пиенето няма да разреши проблемите. Огледа се и видя Травис, който си пробиваше път през тълпата и се насочваше към нея. Травис беше отишъл на „разузнаване“ из областта, когато получиха известие, че форт Аламо е в ръцете на бунтовническата армия на Остин. Лили се зарадва, че е успял невредим да се върне за Коледа.

— Изглеждаш великолепно, Лили. Трябва по-често да срсваш косата си по този начин. Тази прическа много ти отива. — Той леко

докосна златистата ѝ коса, която тя старателно бе сресала.

— Сигурно нищо няма да остане от прическата ми до края на вечерта — пренебрежително отвърна Лили, като се стараеше да не обръща внимание на възхищението, с което я гледаше. Той наистина можеше да я накара да се почувства красавица. Искаше ѝ се да не беше така. Тогава всичко щеше да бъде по-лесно.

— Остави на цигуларя да свири и ела да танцуваш с мен, скъпа моя. Искам отново да те почувствам в прегръдките си. Липсваше ми... — прошепна Травис в ухото ѝ.

— Тук се танцува рил, Травис. При този танц едва ли ще имаш възможност да ме държиш много в прегръдките си, така че ще танцувам с теб. Ала това е всичко, което ще направя за теб. — Тя хвана ръката му и се изправи.

Не се изненада, когато видя, че Кейд се присъедини към танцуващите заедно с Мария. Когато тя свири на пианото, той свири на флейта и сега беше негов ред да потанцува. Обаче тя се съмняваше, че само тази бе единствената причина, която го накара да танцува точно в този момент.

Всъщност беше ѝ приятно да наблюдава как двамата с Травис се състезаваха за нея. Лили много добре знаеше, че в залата имаше прекалено много мъже и на всяка жена над десет години се падаха по дузина танцьори, но ѝ се искаше, за пръв път в своя живот, да се почувства привлекателна и желана като сестрите си. Чаровната усмивка на Травис стопляше сърцето ѝ, а скритият поглед, който Кейд ѝ хвърли, я накара да почувства известен триумф. Изглежда той не беше толкова невъзмутим, за какъвто се представяше.

Лили танцува с Оли, с баща си и дори с Джек. Мъжете бяха зачервени и възбудени от изпитото уиски. Смееха се, разговаряха високо и се надпреварваха да танцуват с всяка жена, до която успяваха да се доберат. Лили видя как дори и Хуанита се присъедини към танцуващите, заедно с Травис.

Тя с благодарност взе чашата пунш, която някой ѝ подаде, и се усмихна на майката на Анна, която свиреше на пианото. Травис се появи и отново я увлече сред танцуващите. Не беше нужно да поглежда, за да разбере, че от дясната ѝ страна беше застанал Кейд, когато след първия кръг Травис се оказа далеч от нея. Усещаше горещата му ръка, която обвиваше кръста ѝ, а миризмата на сапун,

която ръката му излъчваше, се примесваше със сладникавата миризма на брилянтин, с който обилно се бяха намазали останалите мъже.

Когато започна втората част на танца, той отново застана до нея. Погледна я с тъмните си загадъчни очи и без да каже нищо, галантно ѝ подаде ръка. Лили го последва. По дяволите, не беше свикнала мъжете да я забелязват. Наистина беше възбуждащо преживяване.

Музиката ставаше все по-бърза и Лили почувства как главата ѝ се замайва. Оли я завъртя, мярна ѝ се усмихнатото лице на Хуанита, а Травис ѝ прошепна няколко страстни думи. Кейд отново я държеше през кръста и тя се носеше във вихрения устрем на танца.

Когато музиката спря, младата жена бе толкова задъхана и замаяна, че щеше да падне, ако Кейд не я беше подхванал.

Кейд видя преbledнялото ѝ лице и без да каже нищо, я поведе към изхода. Забеляза, че Ефраим им хвърли недоволен поглед, но не му обърна внимание и изведе Лили навън във ветровитата декемврийска нощ.

— Застани тук, за да не си на течение — каза той и я заслони от едната страна.

— Добре съм. Сигурно е от пунша. По-добре да се върна в залата — прошепна Лили, като избягваше погледа му. Никога не се бе чувствала по този начин. Главата ѝ се въртеше и тя се страхуваше, че няма да може да остане права. За бога, та тя дори не носеше корсет. Сигурно е от пунша.

— В чашата, която ти дадох, нямаше алкохол — каза Кейд и препречи входа със силните си ръце. — Погледни, тази нощ има пълнолуние.

Младата жена се облегна на стената и го изгледа втренчено. Започна да разбира какво иска да ѝ каже и тази мисъл я изплаши. Един кичур от черната му коса беше паднал на челото му и Лили се запита как ли щеше да изглежда, ако косата му беше сплетена на плитка от дясната страна на главата му, а лявата му е обръсната, както на баща му. Сигурно ще изглежда добре с пера и мъниста в плитката си. Зачуди се дали и той има татуировки като повечето индианци. Та тя дори не знаеше как изглежда тялото му под ризата.

— Добре съм, Кейд. Наистина съм добре. По-добре да се върна вътре, преди баща ми да е излязъл да ме търси. — Опита се да се

изправи, но той беше прекалено близо до нея и не ѝ даваше да помръдне.

— Имаше две пълни луни, Лили. Това е достатъчно време да разбереш дали ще имаш дете.

Знаеше, че той ще я попита за това. Погледна над рамото му, към тъмното нощно небе.

— Аз не съм редовна в това отношение, Кейд. Не мога да преброя колко пъти си мислех, че Джим и аз... — тя млъкна. Не ѝ се искаше да говори за интимния си живот.

Лицето ѝ отново пребледня. Кейд вдигна ръка, докосна я леко по бузата и бързо отдръпна ръката си.

— За моя баща ти си моя съпруга, но заради твоя баща ние трябва да отидем и да се разпишем в книгата на кмета в града. Трябва само да ми съобщиш кога искаш да стане това важно събитие.

Той нямаше намерение да я изостави, както бе сторил Травис. Това поне беше някакво утешение. Младата жена затвори очи и се опита да си представи ръката на Кейд върху бузата си, но не успя. Той не беше нежен мъж. Знаеше много добре това. Не беше сигурна дали иска нежен мъж. Не беше сигурна дали изобщо иска какъвто и да е мъж. Но ако наистина беше бременна...

— Ще ти кажа кога — промърмори тя.

Той прие думите ѝ като признание и ръката му отново докосна русата ѝ коса, но този път не се отдръпна. Никога не бе имал жена с такава златна коса. Майката на Серена беше светлокестенява, макар че когато е била по-млада, може би косата ѝ е била по-светла. Косата на Лили го пленяваше, но не повече, отколкото го омайваше самата тя.

Усещаше ужаса ѝ, както животното подушваше страха. Не знаеше дали тя се плаши от самия него, от затруднението, в което бе изпаднала, или и от двете. Седеше скована и смутена пред него, но все пак го гледеше дръзко, сякаш го предизвикваше с обещанията си. Тя винаги е била силна жена, но той е по-силен от нея и двамата го знаеха. Нямаше да спечели, ако я принудеше да стигне по-далеч, отколкото самата тя искаше.

— Ще настинеш — каза той и ѝ предложи ръката си.

Лили се поколеба, но я прие. Той стисна силно нейната. Малката ѝ ръка потъна в неговата. Испита задоволение, като почувства гладката

й длан в своята, и я поведе към залата. Когато влязоха, той пусна ръката ѝ и се отдалечи.

Лили не си спомняше останалата част от вечерта. Баща ѝ се беше напил и трябваше да го заведат до каруцата. Рой възбудено разказваше на децата как се бе загубил в прерията и индианците го спасили. Накрая се измори и Травис го заведе при каруцата. В края на вечерта се случи произшествие. Един от конете се беше подплашил, тъпчеше яростно с копита и ноздрите му се свиваха. Кейд внимателно се приближи до мустанга и спокойно започна да му говори. Думите му като по чудо успокоиха уплашеното животно.

Когато конят позволи на Кейд да го хване за юздите, хората, които се бяха скупчили пред вратата, отдъхнаха с облекчение. Някакъв пиян глупак се беше опитал да го яхне и го беше подплашил. Конят можеше да го стъпче, но благодарение на Кейд самохвалкото не пострада.

Ала никой не благодари на Кейд. Съпругата на мъжа се разплака от облекчение и семейството ѝ я отведе вкъщи. С песни и викове хората се качиха в каруците си и се отправиха към домовете си. Празненството беше свършило. Кейд подаде юздите на коня на един възрастен мъж, който каза, че е негов, и отиде да вземе собствения си кон.

Той беше с една глава над другите и Лили лесно го различаваше сред тълпата. Никой не говореше с него. Същето ѝ се сви при мисълта, че е толкова самотен. Искаше ѝ се да отиде при него, ала Хуанита ѝ подаде заспалата Серена, Рой също хленчеше, че му се спи, а Травис я чакаше с баща ѝ в каруцата. Младата жена се качи, седна на седалката и притисна до себе си малкото телце на детето, макар да ѝ се искаше да усети мускулестото тяло на баща му.

Тя не искаше съпруг на всяка цена. А със сигурност не искаше съпруг, който почти не разговаря с нея и изобщо не се съобразява с желанията ѝ. Не искаше мъж да се намесва в живота ѝ, да ѝ казва какво да прави и какво не, и да очаква от нея нещо много повече от това, което е склонна да му даде. Беше се наситила на всичко това.

Ала вероятността след девет години отново да носи дете под сърцето си, я караше да изтръпва. Не беше сигурна дали наистина иска да има друго дете и реши да се опита да не мисли за това.

През следващите дни животът продължаваше, сякаш нищо не се беше променило. Памукът бе закаран в града, където щяха да го изчистят, балират и след това да го натоварят на корабите. Сега, след като форт Аламо бе завзет и Сан Антонио бе в ръцете на американците, повечето от мъжете се завърнаха по домовете си, за да помогнат при събирането на реколтата и при подготовката за пролетната сеитба. Лили изслуша скептично новините, че Оли бил определен да представлява областта в Конгреса. Изглежда мъжете смятаха, че войната е приключила и че те са спечелили. Младата жена обаче не мислеше, че генерал Санта Ана ще прояви милост към заселниците.

Тя не беше питала Кейд какво мисли той за всичко, което ставаше. Надзирателят ѝ беше зает от сутрин до вечер. Грижеше се за кравите, които щяха да раждат, събираше теленцата, които се бяха загубили в прерията и можеха да бъдат разкъсани от койотите и нямаше нито минута свободно време. Мнозина от работниците, които се бяха уморили да си играят на войници, се бяха завърнали и му помагаша, ала той изглежда смяташе, че е лично отговорен за всяко новородено теленце, както и за всяко умряло или изгубено животно. Лили го виждаше само по време на ядене, а и тогава той беше толкова изморен, че почти не разговаряха.

Когато една вечер Кейд се прибра измокрен до кости, завари в салона Травис, Оли и Ефраим, седнали до огъня и потънали в разгорещен спор. Лили сновеше около тях и им поднасяше напитки и чинии с горещо ядене. Когато тя се наведе и сложи една кана до Травис, той разсеяно я прегърна и я потупа по бедрата. В този миг търпението на Кейд се изчерпа.

Младата жена ахна от изненада, когато видя как той грубо сграбчи ръката на Травис, измъкна го от стола и го запрати към вратата. Оли скочи от стола си, за да се нахвърли върху индианеца, но Кейд го хвана за яката и го запрати след Травис.

Двамата мъже се олюляха, но преди да се опомнят, мускулестият метис отвори вратата, със силен ритник ги изхвърли навън в проливния дъжд и ядосано затръшна вратата след тях.

В този миг се появи Рой, който беше чул трополенето и беше дошъл да види какво става. Лили гледаше втренчено изкривеното от

гняв лице на Кейд. Той мълчаливо посочи с пръст на Рой към вратата и момчето безмълвно се прибра в стаята си.

С кана уиски в ръка Ефраим гледаше младия гигант, който стоеше в средата на стаята. От дрехите му капеше вода, а юмруците му все още бяха гневно стиснати, докато оглеждаше внезапно опразнената стая. Възрастният мъж поклати глава и отпи от чашата си.

— Със сигурност знаеш как да разчистваш стаята — промърмори Ефраим.

Кейд огледа бъркотията наоколо — столовете бяха преобърнати, чиниите се бяха разлели, а подът беше изцапан с кал. После отиде и взе чинията със задушеното, която се топлеше до огъня за него. Занесе я до масата, седна и без да промълви нито дума, започна да се храни.

Ефраим повдигна учудено вежди, а после отпи още една глътка уиски, като скри усмивката си зад чашата. Изглежда, че останалата част от компанията му нямаше да се върне скоро. Май трябваше да се задоволи само с този индианец.

Внезапно, в изблик на великодушие, той побутна каната с уиски към Кейд.

Той я погледна, но не посегна към нея, а продължи да се храни мълчаливо.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Лили нахлузи панталоните си и започна да ги закопчава, докато разсеяно гледаше през прозореца. Дъждът беше спрял и небето беше ясно. Духаше вятър и дърветата в далечината се поклащаха, ала денят приличаше по-скоро на приятен пролетен ден, отколкото на ден в края на януари.

Видя как Кейд излезе от бараката си със Серена на ръце и като шляпаше из калта, се насочи към кухнята. Хуанита вече беше приготвила за закуска овесена каша и топло мляко. Кейд не се извини за поведението си снощи, но младата жена забеляза, че Травис се отнасяше с повече уважение към нея, особено в присъствието на Кейд. Оли очевидно се беше върнал към задълженията си на конгресмен и се занимаваше с по-важни дела. А и след пристигането на Травис неговото ухажване значително охладня.

Всъщност Оли не ѝ липсваше, а по-резервираното отношение на Травис ѝ харесваше. Вече беше стигнала до най-горното копче на панталоните. Навярно трябваше да си поговори с Кейд за грубото му държание, но денят беше толкова хубав и не ѝ се искаше да го разваля с разпавии. Травис беше баща на Рой, но не ѝ беше съпруг и нямаше право да си позволява волности. Кейд просто го постави на мястото му. Всъщност Травис сам си беше виновен и си беше получил заслуженото.

Обаче не беше сигурна, че точно Кейд има право да раздава правосъдие. След като баща ѝ не се намеси, а и тя самата не се защити, Кейд нямаше право да протестира срещу поведението на Травис и не можеше да приеме покровителственото му държание. Да, трябваше да си поговори с този своенравен метис.

Лили нетърпеливо погледна надолу към последното копче, което не можеше да закопчее. Хвана двата края и се опита да ги застъпи, ала не успя и се втрени невярващо в пролуката между тях. Винаги е била слаба като дъска, а и напоследък нямаше апетит и ядеше много малко от вкусните ястия на Хуанита. Отдавна не беше обличала тези

панталони, защото те се нуждаеха от закърпване. Те винаги са ѝ били малко тесни, но сега...

Причината за отеснелите панталони бавно се оформи в съзнанието ѝ. Нямаше смисъл да си затваря очите пред очевидното. В душата ѝ се надигна тревога и тя отново погледна през прозореца. Видя, че Кейд излезе от кухнята и се насочи към обора.

Нямаше смисъл да отлага. Лили взе колана, за да пристегне панталоните и излезе от къщата. Вече беше уверена, че след онази нощ в индианското селище е забременяла. Всъщност, след прилошаването по време на коледното празненство подозираше, че ще има дете. Знаеше, но не искаше да мисли за това и все отлагаше разговора си с Кейд. Сега нямаше време да се разкайва и да оплаква съдбата си. Трябваше да действа, и то незабавно.

Кейд се изненада, когато видя, че тя решително се насочва към него. Откакто снощи изхвърли Травис от къщата, тя се държеше, сякаш не го забелязва. Не го избягваше, но просто се отнасяше към него все едно беше част от мебелите, които я заобикаляха.

Не можеше да разбере израза на лицето ѝ. Страните ѝ бяха зачервени, а сините ѝ очи блестяха гневно. Сигурно се беше случило нещо, която я бе ядосало, но той само си помисли колко хубаво би било, ако можеше да целуне тези гневно свити устни. Ако дадеше воля на въображението си, той почти можеше да почувства нейните дълги и стройни крака, увити около тялото му. Гледаше с гордост високата жена, която се приближаваше към него. Минаха три месеца, откакто се люби с нея. В този миг тялото му изгаряше от желание и почувства как мъжествеността му набъбва само при вида на тялото ѝ, чийто женствени извивки се очертаваха, въпреки грубите мъжките дрехи.

Кейд стоеше и гледаше как тя се приближава към него. Когато заговори, гласът ѝ беше студен и спокоен.

— Мисля, че е време да отидем при кмета.

Той я погледна слисано. Думите бавно достигнаха до съзнанието му. Прекрасната ѝ коса беше сплетена в плитка, но няколко кичура бяха паднали на челото ѝ и сега се развяваха от вятъра. Погледът му се насочи към надрелите ѝ гърди, които се очертаваха под старата риза, а след това се премести към колана, който придържаше панталоните, но не можеше да скрие горното незакопчано копче. Тя беше толкова слаба и стройна и той не беше забелязал лекото напълняване в талията.

Внезапно в гърдите му се надигна гордост, той вдигна глава и погледите им се срещнаха. Младият мъж прочете страха в очите ѝ, въпреки че тя се опитваше да изглежда смела.

— Утре е събота. Нали няма да е късно, ако отидем утре при кмета?

Лили затвори очи от облекчение. Когато ги отвори видя, че тъмните очи на Кейд продължаваха да я гледат втренчено. Ако можеше да мисли само за широките рамене, големите ръце и бронзовото, скулесто лице, което излъчваше такава сила и достойнство, всичко щеше да бъде наред. Ала между тях имаше хиляди прегради и тя знаеше, че няма да ѝ бъде никак лесно, но трябваше да го попита за едно нещо, което беше особено важно за нея.

— Искам да ми обещаеш нещо, Кейд.

Той чакаше търпеливо да продължи. Знаеше, че в такива мигове повечето жените винаги поставят условия и му беше интересно да чуе нейните.

— Бях свидетел как алкохолът съсипа баща ми и разори семейството ни. Не искам да видя как наследството на Рой се погубва по същия начин. Знам, че повечето мъже пият уиски, но не искам да имам за съпруг пияница.

Кейд видя, че лицето ѝ изразяваше непоколебимост.

— Искаш да ти обещаая, че повече няма да пия, така ли? А ако не ти обещаая?

Лили потрепна при мисълта какво ще стане, ако не ѝ обещае, но бързо се съвзе. Нямаше намерение да отстъпва.

— Тогава ще отгледам детето си сама.

Тя беше уплашена, но Кейд разбра, че няма да се откаже от изискването си. Кимна неохотно в знак на съгласие и попита:

— Да кажа ли на останалите?

Младата жена се замисли, но после поклати глава.

— Не. Просто както обикновено ще отидем до града. Не искам да се вдига голям шум. Е, ако имаше свещеник, щеше да е другояче, но сега е по-добре да не казваме нищо.

И така, просто щяха да свършат една работа. Докато тя се отдалечаваше, Кейд гледаше как тежката плитка се полюшва на гърба ѝ, и в гърдите му се надигна непознато чувство. Толкова отдавна не беше чувствал нищо, че сега не можеше да разпознае обзелото го

чувство. Замисли се за Лили. Тя се бе държала с него по такъв начин, сякаш му казваше да се погрижи за стадото или да свърши някоя друга работа в ранчото. Запита се какво ли ще стане, когато ѝ покаже, че след сватбата тя няма да смени само името си, но и ще се наложи да промени много неща в живота си.

Кейд се прибра рано вечерта, ала Травис не си беше заминал, както Кейд се надяваше. Беше се разположил удобно до огъня и учеше Рой да играе шах, а Лили сновеше наоколо — помагаше на Хуанита да сложи масата, отговаряше на въпросите на Серена и мажеше с масло филии царевичен хляб. Кейд забеляза, че тя беше облечена в една стара рокля, която той не беше виждал досега и погледът му се спря на талията ѝ. Широката дреха я прикриваше и нищо не се забелязваше. Испита прилив на гордост, че неговото дете расте в корема ѝ.

Той зае мястото си до масата и Серена веднага се покатери на коленете му. Преди Ефраим да му предложи каната с уискито, Лили постави пред него чаша кафе. Кейд отпи от кафето и поклати глава в знак на отказ към бащата на Лили. Младата жена извика Травис и Рой, и двамата също заеха местата си. Кракът на Рой вече не беше стегнат с шини, но момчето все още леко накуцваше.

Лили изглеждаше уморена. Тя също седна на масата и наведе глава, за да каже молитвата си. Внезапно една собственическа мисъл прониза мозъка му. От утре той ще бъде неин съпруг и по закона на белите щеше да се грижи тя да не се преуморява.

Кейд надrobi хляб в чинията на Серена и ѝ даваше малки хапки. Хуанита изтича в кухнята да донесе още хляб, а Травис се облегна на стола си и помоли за още кафе. Лили понечи да се изправи, за да донесе кафеника, който се топлеше на огъня.

— Вземи си сам, Болтън — процеди Кейд, без да вдига поглед от чинията си. — Имаш два крака и две ръце.

Лили застина на мястото си, изумена както от това, че Кейд въобще бе заговорил, така и от думите му.

— Аз си мислех, че индианците настояват жените им да работят. Изглежда ми странно, че ти нареждаш на един мъж сам да се обслужи.

— Индианските съпруги поднасят храната на мъжете си, които са работили през целия ден, за да нахранят семейството си.

Травис взе чашата и отиде до огъня. Върна се и изгледа свирепо Кейд.

— Ти си само един наемен работник и аз не ти дължа никакви обяснения, но трябва да ти кажа, че си плащам за стаята и за храната, ако намекваш за това. Продадох доста от моята стока. Изглежда хората наоколо оцениха опита и знанията ми. Можеш да попиташ Лили.

В този миг в стаята влезе Хуанита, която крепеше кана с мляко в едната ръка, а в другата държеше метална подложка, на която беше поставена тавичка с топъл хляб. Лили веднага стана, за да ѝ помогне, но Кейд вече беше скочил на крака и ѝ посочи с глава да седне на мястото си. Взе каната и тавичката, остави ги на масата и само с един поглед отпрати уплашената прислужница в ъгъла.

— По дяволите, човече, та ти я изплаши. Какво ти става тази вечер? — възкликна Травис.

Кейд седна на мястото си и стисна гневно юмруци.

Лили започна да разбира какво става. Беше благодарна на Кейд за неговата загриженост, ала това не му даваше основание да се държи грубо. Обаче не можеше да му го каже, защото това само щеше да влоши положението. Около масата витаеше напрежение и дори децата го усещаха. Младата жена погледна към Хуанита и тихо каза:

— Вземи Серена и Рой и ги заведи да довършат вечерята си в кухнята.

— По дяволите, Хуанита, ти ще останеш тук. Ако някой трябва да излезе, то това ще бъда аз. — Травис се надигна.

Хуанита го изгледа презрително, приближи се към Кейд да вземе Серена и промърмори нещо на испански. Кейд ѝ отвърна на същия език, което я накара да му хвърли изненадан поглед, ала взе момиченцето и даде знак на Рой да я последва.

Момчето не искаше да отива в кухнята.

— Защо не може да остана? — нацупено протестира той. — Аз не съм бебе. Ако тук ще има бой, искам да присъствам.

— Ако ще има бой, той няма да е в стаята, а навън, и ако искаш, ще можеш да го видиш. А сега излизай, без повече възражения. — Лили едва сдържаше гнева си към двамата мъже. Стана и побутна недоволния си син към вратата. Когато се върна на масата, Травис и Кейд все още се гледаха враждебно, а баща ѝ отпиваше от чашата с уиски и развеселено ги наблюдаваше.

— Какво каза Хуанита? — попита Травис. Не му беше приятно, че не разбра разговора между прислужницата и Кейд.

— Ако съм я разбрала правилно, тя каза, че всички мъже са магарета. — Лили взе вилицата си и започна да се храни. Надяваше се, че все пак здравият разум ще надделее.

— Ти или се опитваш да бъдеш по-тактична, или си наивна — обади се Кейд и също се зае с яденето си.

Лили му хвърли ядосан поглед.

— Аз много добре знам какво мисли Хуанита за мъжете, както и защо мисли така. Какво искаш да кажеш?

— Една лейди винаги е тактична и любезна.

— Какво, по дяволите, знаеш ти за истинските дами? — кисело попита Травис. Чувстваше, че нещо важно му убягва и това не му харесваше.

Кейд бавно се изправи. Приличаше на разярен бик, който всеки миг ще се нахвърли върху жертвата си.

— Моята майка беше дама. А какво ще кажеш за твоята?

Преди Лили да успее да направи нещо, което не подобава на една истинска лейди, като например да хвърли чинията си по тях, Ефраим се намеси:

— Не мисля, че поведението ви прави впечатление на някого. — Обърна се към дъщеря си и лукаво се усмихна. — Лили, мисля, че е време да направиш избора си, преди тези двамата да са се избили. Ако не искаш да се върнеш с мен у дома, и държиш да останеш тук, ти трябва да си избереш един мъж и всичко да си дойде на мястото си. В противен случай, ще наблюдаваш как двама възрастни мъже се бият като разгонени мъжкарки за женската.

Младата жена го изгледа ядосано.

— Много по-лесно ще бъде да кажа на всички да се махате оттук и да ме оставите на спокойствие, включително и ти. Уморена съм до смърт от мъже, които ми казват какво да правя.

Кейд повдигна цинично вежди и отново се зае с чинията си.

Травис нервно скочи на крака.

— Баща ти е прав, Лили. В тази страна на всяка жена се падат по десетина мъже, а това е опасно. Ние се познаваме от дълго време, а едва ли можеш да кажеш същото за останалите мъже, които живеят наоколо. А и много добре знаеш какво още ни свързва — той я погледна многозначително, — така че наистина трябва да сложим край на тези глупости. Ти знаеш какво чувствам към теб, Лили. А и Рой има

нужда от баща. В тази страна има много възможности за мъж като мен. Ти можеш да управляваш ранчото, ако искаш, а аз ще открия лекарски кабинет в града. Мога да си създам добра практика и дори, след няколко години, мога да се кандидатирам за Конгреса. Така че ще мога да ти осигуря живот, какъвто наистина заслужава една лейди. — Травис млькна и със свито гърло зачака отговора ѝ.

Любопитството надделя и Кейд вдигна поглед, за да види как тя ще реагира на тази реч. Беше убеден, че любимата му жена ще отхвърли предложението на Травис, но все пак чувстваше леко безпокойство. Знаеше много добре какво я свързва с Травис, ала сега същото я свързваше и с него.

Младата жена бе притисната до стената. Внезапно си помисли, че Кейд е прекалено необуздан и заслужава да бъде наказан. Или може би беше по-добре да се омъжи за този лицемер, Травис, който нямаше да ѝ се бърка в работата и щеше да я остави да управлява ранчото, както намери за добре. Запита се дали да не приеме предложението на Травис, само за да подразни Кейд.

Тя почувства напрегнатият му поглед. Той мълчеше, макар да знаеше, че от отговора ѝ зависи цялото му бъдеще. Внезапно решението ѝ стана по-реално дори и от живота, който растеше в нея. Травис беше хубав мъж и беше баща на Рой, но между тях вече нямаше нищо. Винаги е бил един красив, но за съжаление доста повърхностен мъж. От друга страна Кейд имаше опасен характер и тя дори не го познаваше добре. Обаче все пак предпочиташе да се омъжи за един непознат и непредсказуем мъж, отколкото за лекомисления Травис.

Кейд нямаше да бъде съпруг, какъвто беше Джим. През изминалите месеци не беше спряла да размишлява за чувствата на Кейд към нея и дали той въобще имаше чувства. Ала все някога трябваше да започнат. По някакъв начин трябваше да кажат на света, че те са мъж и жена и смятат да бъдат заедно и в богатство и в бедност, в радост и скърби, докато смъртта ги раздели. Не ѝ беше лесно с Джим. Сигурно нямаше да е лесно и с Кейд. Навярно даже щеше да ѝ бъде доста по-трудно, но сега нямаше смисъл да мисли за това. Те трябваше да започнат съвместния си живот, без повече да отлагат.

Лили въздъхна, като си помисли какво ще предизвика съобщението ѝ, но се изправи и се усмихна с най-чаровната си

усмивка.

— Татко, надявам се, че ще бъдеш щастлив да чуеш, че вече съм направила избора си. Всъщност взех това решение преди Травис да се появи. Кейд ме разбра, когато го помолих да изчакаме известно време и да не ти казваме веднага, но мисля, че вече е дошло време да узнаеш. Кейд и аз се оженихме преди три месеца и аз очаквам да родя детето му през юли.

Сега беше ред на Кейд да се заеме с останалото и да оправи бъркотията, за която сам си беше виновен.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Рой чу гневните викове, измъкна се от кухнята и се втурна към салона да защити майка си. В първия миг не я видя, но обстановката го изуми и той остана до вратата, за да чуе за какво се караха възрастните.

Кейд беше сграбчил Травис и го стискаше здраво, въпреки гневните протести и викове на последния. Очите на момчето се разшириха, когато той видя как Ефраим, Травис и Кейд си крещяха един на друг.

— Никаква проклета индианска сватба не може да ми попречи! Момчето е мой син и да бъда проклет, ако позволя на някого като теб да му стане баща!

Ефраим почервеня от гняв.

— Върви по дяволите! Лили няма да иска съгласието на един скитащ амбулантен търговец! И ти нямаш никакво право да...

Ала нито Кейд, нито Травис му обърнаха внимание. Кейд продължаваше да стиска ръцете на Травис.

— Аз няма да взема момчето от теб, но и ти няма да го отнемеш от майка му, ясно ли е? — извика индианецът.

В този миг Кейд се огледа и видя пребледнялото лице на Рой и широко отворените му очи. Обърна Травис и му го посочи. Травис утихна и Кейд го пусна.

Той оправи раздърпаното си сако и пристъпи към сина си. Ефраим понечи да го дръпне, но Травис го отблъсна.

— Остави ме, Ефраим — процеди той и се обърна към Рой. — Твоята майка ти каза да останеш в кухнята, синко.

Обикновено мъжете се обръщаха към момчето с думата „синко“, което заместваше „момче“. Досега Рой не се бе противопоставял на това обращение, но сега извика:

— Ти не си ми баща и не ме наричай „синко“!

Думите на момчето го смутиха, но той продължи:

— Джим наистина е бил чудесен баща и аз сигурно не мога да се сравнявам с него, Рой, но той е мъртъв, а майка ти има нужда от съпруг. И аз бих искал да бъда този мъж и да се опитам да го заместя като баща.

Травис имаше черна, вълниста коса като неговата, а и начинът, по който говореше, го караше да прилича още повече на Рой. Подари му оловни войници, разказваше му интересни истории, научи го да играе на шах и през последните месеци двамата станаха добри приятели. Идеята Травис да му стане баща изглеждаше примамлива, но момчето вече беше достатъчно голямо, за да разбере, че нещата не са толкова прости. Той погледна въпросително към другия мъж, който го научи да язди и който спаси живота му.

Кейд нямаше голям опит в разплитането на обърканите взаимоотношения между хората, но знаеше как да се оправя с уплашени животни. Той седна на пода, кръстоса крака и кимна на Рой да последва примера му. Момчето се подчини.

— Аз не съм твой баща, както и твоята майка не е майка на Серена — започна Кейд, — но ти имаш нужда от баща, както Серена има нужда от майка. Твоята майка се съгласи да роди дете от мен, така че аз ще остана с нея до края на живота си. Тя не иска да се разделя с теб, иска всички да живеем заедно и да бъдем едно семейство. Разбираш ли?

Гласът му звучеше меко и убедително и някак не подхождаше на този огромен мъж, който рядко говореше. Думите му сякаш хипнотизираха момчето и Рой продължи да го гледа втренчено и след като той млъкна.

Травис погледна към мъжа и детето, които седяха на пода — тъмнокосият индианец с широки рамене и осемгодишното момче, което го гледаше в захлас. В сивите очи на Рой се четеше доверие и Травис изруга.

— Кейд, той е още малък, за да разбере това, което му казваш. Нещата са между теб и мен. Остави Рой на мира.

Кейд го погледна.

— Ти си този, който не разбира, Болтън. Лили вече направи избора си. Ти си този, който трябва да се махне.

Рой премести погледа си от Кейд към Травис и отново се обърна към Кейд.

— Аз искам Травис да остане — рече момчето. — Нали, мамо, мистър Травис може да остане?

— Ако той се опита да се усуква около дъщеря ми, аз ще го изхвърля! — Ефраим погледна злобно към пътуващия търговец, който бе обезчестил дъщеря му.

— Аз ще остана! — отсече Травис и предизвикателно се огледа. — Ще купя земя и ще се преместя от ранчото, но никой няма да може да ми отнеме момчето.

— Чудесно, но ти предлагам да си намериш и жена. — Кейд се изправи и подаде ръка на Рой. — Вече е време да си лягаш, момче. Утре сутринта пак ще поговорим, а сега отивай в леглото.

Рой неохотно се надигна. Имаше чувството, че ще изпусне нещо много важно, което ще промени живота му, но дори и Травис кимна в знак на съгласие, че трябва да си ляга, така че той тръгна към вратата.

Тримата мъже останаха сами.

— Утре сутринта ще отидем в града, за да се разпишем в книгата на кмета — обърна се Кейд към бащата на Лили. — Можеш да дойдеш с нас и да ни бъдеш свидетел. — Обърна се и излезе от стаята, като остави двамата мъже да продължат разправията си, ако имаха желание за това.

— Вече е време да се качиш на кон, Рой. По-късно можеш да седнеш в каруцата, ако си уморен.

Кейд беше оседлал големия си кон, който беше подарил на Лили. Младата жена се усмихна. Той за пръв път след тяхната „сватба“ щеше да язди коня, който явно вече принадлежеше на цялото семейство.

Рой погледна недоверчиво към майка си, но тя изглежда беше съгласна с Кейд. Травис изведе един дребен петнист кон и помогна на Рой да го възседне.

Ефраим седна на пейката до Лили, а отзад се настаниха Хуанита и Серена. Травис яздеше своя кон. Лицето му беше намръщено и той нито веднъж не погледна към Лили.

Наистина представляваха много интересна група, помисли си Лили, докато пътуваха към града. На Серена изглежда й беше студено и тя хленчи почти през целия път до града. Хуанита както обикновено мълчеше, а мъжете също не горяха от желание да водят разговори.

По пътя към Сан Антонио срещнаха малка група войници от Тенеси, които отиваха да се присъединят към войската във форт Аламо. Травис спря коня си и отиде да разговаря с тях, но Ефраим бавно подкара каруцата напред. Лили се обърна и видя как Травис оживено разговаря с войниците и дори ръкомаха възбудено.

— Това беше сенаторът Дейвид Крокет! Той каза, че с всеки изминат ден към тяхната армия се присъединяват все повече и повече доброволци. Те отиват да помогнат в битката срещу генерал Санта Ана. С такива мъже Тексас скоро ще бъде освободен от мексиканците — развълнувано съобщи той, когато се върна при тях.

— Мексиканците имат многобройна армия — каза Лили. — Санта Ана е събрал още няколко хиляди. Така че тези луди глави няма да постигнат нищо друго, освен мексиканците да ни прогонят от домовете ни.

— Лили, ще се убедиш, че генерал Санта Ана не може да управлява цял Тексас. Просто няма възможности за това. А и той не мисли като нас. Да не си въобразява, че може да ни накара да ядем мексиканските им царевични питки и да гладуваме? Ние не сме като мързеловите мексиканци, които той командва.

Кейд го изгледа злобно, но не каза нищо и препусна напред. Младата жена гледаше след него с чувство на гордост, примесено със страх. Тя не знаеше нищо за него, ала въпреки това го разбираше. Обаче не беше нейна работа да обяснява отношението на Кейд към войната, след като той самият нямаше желание за това. Може би все някога хората щяха да разберат, че той е толкова мексиканец, колкото и индианец. Той беше една наистина странна комбинация от двете раси.

Пристигането им в града не направи впечатление, тъй като беше събота и улиците бяха пълни с народ. Кейд и Травис се погрижиха за конете и воловете, а Ефраим помогна на Лили да слезе от каруцата. Не знаеше за какво бяха разговаряли мъжете предната нощ, но забеляза, че са по-внимателни към нея. Наистина щеше да бъде приятно разнообразие, ако престанеха да си разменят гневни погледи.

Групата се насочи към големия магазин, където беше кабинетът на Бърт Диксън. В града се предвиждаше да се построи отделна сграда за кмета, но все още нямаше такава. Магазинът беше пълен с безделници и мисълта, че всички ще я зяпат, не й беше приятна, но Лили гордо вдигна глава и преди да влязат, хвана ръката на Кейд.

Той я погледна изненадано, но се усмихна нежно, стисна малката ѝ ръка в своята и се огледа за Диксън. Диксън водеше оживен спор относно граничната линия, но млъкна и погледна новодошлите. Когато забеляза Кейд, той леко се намръщи, но се надигна неохотно и се приближи към новодошлите.

— Мисис Браун, каква приятна изненада! Довели сте цялото си семейство. Оли го няма, но съм сигурен, че много ще съжалява, загдето не е могъл да се види с вас.

Кейд нямаше намерение да протака нещата и затова се намеси, преди Лили да успее да отвърне с някакъв учтив отговор.

— Ние сме дошли, за да се разпишем в книгата за бракове.

Диксън беше смаян. Отстъпи една крачка, погледна ръката на Лили, която лежеше в тази на Кейд, а после към намръщените лица на мъжете зад нея, и проумя, че под „ние“ се разбират Кейд и Лили.

Той бавно поклати глава.

— Съмнявам се, че може да направите това. Индианците не са официални жители на Мексико. Аз мога да регистрирам само гражданите на Мексико.

— Аз съм гражданин на Мексико, Диксън. Моята майка е де Суела. — Кейд търпеливо чакаше следващото възражение. Не беше изненадан, тъй като целият му живот беше преминал в обиди и унижения. Обаче Лили не беше свикнала да я подлагат на такива оскърбителни разпити и обидено вирна глава.

— Имате ли доказателство? — Диксън разгледа листа хартия, който Кейд му подаде и отново поклати глава.

— Ти не си жител на Остин. Можеш да отидеш с този лист при свещеника в Сан Антонио. Той би могъл да ви ожени, въпреки че ви съветвам, мисис Браун, да се откажете от тази лудост. Вие притежавате много земя тук. Не трябва да позволявате тя да отиде в ръцете на този безскрупулен индианец.

Кейд взе листа от ръцете на Диксън и го прибра в джоба си.

— Ранчото си е нейно, Диксън. Щом твърдиш, че познаваш добре мексиканските закони, ще знаеш, че то няма да стане мое дори и ако тя умре, освен ако преди това не ми го прехвърли. Ние вече сме женени. Аз искам само да се подпишем официално в книгата.

Лили изненадано погледна към Кейд. Тя наистина мислеше, че собствеността на съпругата след сватбата автоматично се прехвърля на

съпруга. Поне такъв беше законът в Мисисипи. Това наистина не беше справедливо, но тя се учудваше, че мексиканците не се придържаха към него.

Очевидно Диксън мислеше същото и презрително погледна към Кейд.

— Можеш да се опитваш да измамиш тази глупава жена, но не и мен. Отивай при свещеника.

До този момент Травис и Ефраим не се намесваха в спора, но когато Кейд се обърна, за да си тръгне, и двамата пристъпиха напред.

— Какво искаш да кажеш с това, че не искаш да позволиш на моето момиче да се регистрира в книгата? Тя е достатъчно голяма, за да може сама да си избере съпруг. Кой те е упълномощил да се държиш по този начин? Аз познавам лично мистър Стивън Остин и ще се погрижа той да узнае за поведението ти.

Травис подкрепи доста по-енергично думите на Ефраим. Той пристъпи, хвана дребният мъж за яката и го повдигна във въздуха.

— Слушай, Диксън, аз също не одобрявам Кейд, но няма да стоя тук и да слушам как обиждаш една дама.

Наоколо се беше събрала доста голяма тълпа. Лили огледа нервно зяпачите. Искаше ѝ се сега да се намира на стотици мили оттук. Някои от жените изглеждаха доста вбесени. Може би от факта, че обсъждаха по този начин решението на една жена, а може би защото един мъж се опитваше да попречи на законна женитба. Някои от мъжете се подхилваха на затруднението на Диксън. Всъщност не го бяха избирали за поста, който заемаше, и немалко от мъжете не го одобряваха. Други обаче го подкрепяха и гледаха към Лили сякаш беше боклук, който трябва да бъде изхвърлен.

Обстановката се нажежи, но преди да избухне скандал, Кейд си пробви път през тълпата, а след това се върна, носейки една тежка книга. Лили го изгледа смаяно. Тя никога не беше виждала тази книга и не можеше да разбере как Кейд я откри толкова бързо. Той отвори книгата, отгърна я на точно определена страница и започна да чете на отличен испански. Когато прочете пасажа, вдигна глава и спокойно погледна Диксън.

— Предполагам, че откакто си станал кмет, си научил испански. Или може би трябва да ти превода?

Фактът, че един индианец не само четеше толкова гладко текст на испански, но и свободно говореше този език, накара тълпата да онемее.

— Звучи ми като на проклет мексикански — промърмори някой отзад.

Хуанита презрително го изглежда.

— Той прочете текста от закона на езика, на който е написан. Но ако не го разбирате, мота да ви го превода.

— Но ние вече не сме жители на Мексико! — извика някой. — Ние декларирахме своята независимост!

— Не, не сте. Вие само се обявихте срещу конституцията от 1830 г. Тази книга определя законите в тази страна и ние или трябва да ги спазваме, или излиза, че нямаме закони — обади се Травис. — Какво прочете, Кейд?

— Той прочете пасажа, в който се казва, че съпругата запазва цялата собственост, която е имала преди брака и може да се разполага с нея така, както желае — обади се един мъжки глас от дъното на стаята. — Диксън, препоръчвам ти да регистрираш този брак.

В стаята настъпи тишина и мъжът пристъпи напред. В първия миг всички помислиха, че е чужденец, но това не беше вярно. Макар че не живееше в тази част на страната, повечето от присъстващите в стаята го разпознаха. По един или друг повод те се бяха срещали със Стивън Остин и благодарение на него сега живееха в Тексас.

Диксън промърмори нещо неразбрано, но взе регистъра. Кейд подаде ръка на мъжа, който го подкрепи и Стивън Остин я пое.

— Добре би било, ако всичките ми проблеми с индианците се решат толкова лесно — промърмори мистър Остин и се обърна към Лили, за да ѝ поднесе поздравленията си. — Имате ли сестри, мем? Може би, ако тук имаше повече жени и по-малко мъже, щяхме много лесно да разрешим голяма част от проблемите си.

— Сестрите ѝ не са като нея, сър. — Ефраим се приближи и застана до дъщеря си. — Тя се интересува от човека, а не от парите му. Не съм сигурен дали бихте искали да имате тук жени като нея, още повече при всички тези негодници, които се мотаят наоколо. — И той хвърли един унищожителен поглед към Диксън и приятелите му.

— Хайде да свършваме по-бързо с всичко това и да се връщаме вкъщи — прошепна Лили на Кейд, когато той пое писалката, която

Диксън му подаде.

Кейд я погледна изпод вежди. Погледът му беше толкова красноречив, че младата жена се изчерви. Тя не искаше да каже, че изгаря от нетърпение да остане насаме с него, но изглежда Кейд имаше намерение изцяло да се наслади на брака си. А ето че сега само един подпис и той щеше да има пълно право на това.

Тя се опита да придърпа бонето си напред, за да скрие пламналите си бузи. Не знаеше какво ще прави, когато се приберат вкъщи. Сега нейната спалня щеше да бъде и спалня на Кейд. Реши, че по-късно ще мисли за това.

Рой и Хуанита застанаха от двете ѝ страни, когато тя внимателно изписа до неговото и своето име в регистъра. Той беше написал Кейд де Суела и сега тя официално беше мисис Кейд де Суела.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Когато остави писалката, Лили повдигна глава и срещна втренчения поглед на Кейд. Той се наведе и леко я целуна по бузата. Всичко друго сигурно щеше да предизвика буря от недоволство. После той я хвана за ръката и я поведе навън. Докато си пробиваха път през тълпата, отвън се чу весела мелодия. Сватбите тук бяха рядко събитие и тази беше чудесен повод за празнуване.

Травис ги настигна и когато двамата спряха, целуна бързо Лили.

— Има обичай да се целува младоженката. Предлагам ви да се измъквате по-бързо оттук. Аз и Ефраим ще се погрижим за децата.

Кейд може би трудно се решаваше да говори, но затова пък действаше бързо. Той подаде ръка на Травис в знак на примирие. Другият мъж го погледна, после погледна Лили и Рой, а след това пое ръката на Кейд и я раздруса. През този ден, за пръв път в живота си, бе мислил за някой друг, не само за себе си.

Без повече церемонии, Кейд прегърна младата си съпруга през кръста и двамата излязоха от магазина.

Лили не очакваше, че всичко ще свърши толкова бързо. Тя мислеше, че ще има време да привикне с новото си положение, да бъде известно време с приятелите и семейството си, а след това да се разходи из града с Кейд под ръка, така както го бе правила с Джим. Представяше си, че ще се съберат вкъщи на сватбен обяд и ще има доста време, докато настъпи вечерта, когато за пръв път ще остане в спалнята си насаме с Кейд.

Отвори уста да протестира, но съпругът ѝ я вдигна и я сложи на седлото, а след това се метна зад нея. Тя беше прекалено смаяна и затова не можа дори да каже една дума. Беше облякла синята си рокля и това налагаше да седне странично на седлото. Кейд я притисна силно към гърдите си и пришпори коня.

Препуснаха, сякаш ги гонеше дяволът, но когато излязоха извън града, Кейд изведнъж намали ход и разтревожено я попита:

— Добре ли си? Аз не помислих... бебето дали е...

Лили облегна глава на раменете му и поклати глава.

— Пристигнах с волска каруца от Мисисипи, когато бях бременна в четвъртия месец. Добре съм.

Точно такава жена му трябваше. Внезапно изпита желание да насочи коня към дърветата и да я обладае върху тревата. Но в следващия миг си каза, че независимо че е смела жена, съпругата му е истинска дама. Тя заслужаваше нещо много по-добро от брачно легло в прерията. Не можеше да ѝ предложи кой знае какво, но щеше да направи всичко, за да я направи щастлива.

Кейд насочи коня към гората. Усети недоумението на Лили, но беше по-лесно да ѝ покаже, отколкото да ѝ обяснява.

Яздиха около час, вече приближаваха реката и тогава младият мъж обърна коня на север. Лили знаеше, че сега се намираха в нейните земи. Усещаше твърдите му бедра, силните мускулести гърди и по тялото ѝ се разля топлина. Не беше забравила нощта, която прекараха заедно и страхът ѝ се примесваше с вълнуващо очакване. Кейд не беше Джим. Той щеше да иска от нея много повече, не само топла храна и чиста къща.

Те спряха до малкото сечище край бистрия бълбукащ поток. Небето беше покрито с бели облаци, а между боровете беше мрачно. Подухваше лек пролетен вятър и наоколо цареше спокойствие.

В средата на една поляна се издигаше малка палатка, подобна на индианската колиба, в която прекараха нощта в селището на баща му. Кейд ѝ помогна да слезе от коня и младата жена го погледна объркано. Палатката бе покрита с бизонски кожи, за да предпазват от вятъра, и ако се запалеше огън вътре, сигурно щеше да бъде много приятно и уютно. И напълно уединено.

Кейд се беше погрижил да бъдат сами през първата си брачна нощ. Или по-скоро ден. Младата жена погледна към слънцето, което едва се виждаше през облаците. Беше около обед. Да не би той да смяташе да си легне с нея по обяд?

— Влез вътре, за да се скриеш от вятъра. Сега ще запаля огън. — Кейд нежно я побутна към палатката.

Тя се поколеба и недоумяващо го погледна.

— Тази палатка твоя ли е?

В очите му проблесна весело пламъче.

— Да. Тя е преносима и е моя. Донесох я от селището преди няколко седмици.

Лили не го попита защо го е направил. Знаеше дяволски добре защо. Изсумтя неодобрително, но приближи до палатката, повдигна кожата, която закриваше входа и влезе вътре.

Земята беше постлана с меки бизонски кожи. В единия ъгъл бяха натрупани одеяла и образуваха нещо като легло. Имаше и няколко керамични съда, които Кейд беше донесъл. Явно искаше палатката да прилича на истински дом.

Той влезе като носеше дърва за огъня. Внезапно вътре стана тясно. Той изпълваше почти цялото пространство, дори и когато клекна да запали огъня. Младата жена се отдръпна в ъгъла. Тя потръпна от студ и разтърка ръцете си. Гледаше го как стъкмява огъня. Той беше единственият мъж, който я караше да се чувства дребна и уязвима. Не беше съвсем сигурна дали това ѝ харесва. Запита се как ли другите жени свикват с подобни чувства.

Дърветата загоряха и Кейд се обърна към нея. Видя, че трепери, внимателно се приближи до нея и я загърна с шала ѝ. Младата жена не чувстваше страх, но беше ужасно объркана. Беше негова съпруга, а изобщо не го познаваше.

Тъмните му очи се срещнаха с нейните. Той протегна ръка, за да освободи косата ѝ от бонето. Този интимен жест я накара да потръпне. Кейд развърза панделките и пръстите му разплетоха плитката ѝ. Косата ѝ се разсипа като златен водопад.

Докосването му предизвика топли вълни по тялото ѝ. От силните му ръце се излъчваше някаква магия и Лили се почувства изгубена. Вече отлично знаеше, че не може да контролира чувствата си към този приказен мъж. Пръстите му вече разкопчаваха корсажа и сърцето ѝ започна бясно да бие, когато той погали гърдите ѝ.

— Толкова много съм мечтал да те видя как изглеждаш на дневна светлина, без всичките тези дрехи — промърмори младият мъж, съблече ръкавите на роклята и я смъкна до кръста.

Само фината муселинена долна риза, завързана с панделки, я предпазваше от жадния му поглед. Лили прикри гърдите си с ръце, но Кейд мълчаливо ги отдръпна настрани. Очите му сякаш вкусуваха голотата ѝ и тя потрепери.

Той развърза връзките на кръста ѝ и единствената ѝ фуста бавно се свлече на земята, последвана от синята рокля. Лили настръхна, но този път не от студ. Отънят вече гореше силно и в палатката беше станало доста горещо.

Големите ръце на Кейд обгърнаха раменете ѝ и той я привлече към себе си. Тя беше негова съпруга и трябваше да му се покорява.

Ала когато устните му се впиха в нейните, ръцете ѝ го притеглиха силно, за да почувства цялата сладост на целувката му. Това нямаше нищо общо с покорността. Езикът му проникна в устата ѝ и желанието избухна в нея. Сякаш във вените ѝ потече гореща лава.

Той бързо смъкна долната ѝ риза. Голите ѝ гърди се триеха в памучната му риза, а ръцете му я галеха по гърба.

Кейд я събори върху бизонската кожа и легна до нея. Той все още беше напълно облечен. Ръцете му бавно изследваха всяко късче от голото ѝ тяло. Струваше ѝ се, че ще експлодира от желание.

Ръцете му почувстваха влагата между краката ѝ и той силно простена и се притисна към нея. Ала този път беше решил всичко да бъде както трябва. Отдръпна се и трескаво свали ризата си.

Когато видя голите му бронзови гърди, Лили изтръпна от вълнение и протегна ръка, за да погали възбудената му мъжественост.

Кейд се наведе над нея. Ръцете му отново се плъзнаха по голото ѝ тяло. Той искаше да се наслади докрай на голотата ѝ и не бързаше, но Лили се извиваше от желание.

— Красива си — промърмори младият мъж, когато я притисна към бизонската кожа. Пръстите му обхванаха гърдите ѝ, устните му завладяха нейните и Лили усети как краката ѝ сами се разтварят и се повдигат.

Кейд все още не беше свалил новите си панталони от еленова кожа, затова се отдръпна и започна да ги изхлузва. Когато го видя напълно гол, и съзря огромната набъбнала мъжественост, младата жена изохка от изненада, но нямаше време да почувства страх. Той вече беше върху нея, силните му бедра обхващаха тялото ѝ и след миг тя почувства как той проникна в нея и я изпълни докрай.

— Не искам да нараня бебето. Кажи ми как да го пазя — прошепна той.

Този прост въпрос предизвика сълзи в очите ѝ. Сърцето ѝ се изпълни с топло чувство на благодарност. Пръстите ѝ леко погалиха

устните му.

— Бебето е добре и расте там, докдето дори ти не можеш да достигнеш. Просто бъди нежен с неговата майка.

В черните му очи проблесна диво желание и той отново впи устни в нейните. Целувките му ставаха все по-неистови, бедрата ѝ се увиха около кръста му и тя се притисна още по-силно към него.

Бронзовото му тяло се движеше върху нейното, пръстите ѝ се забиха в раменете му и Лили се опита да обуздае тласъците му, ала страстта беше по-силна и от двамата. Телата им се бяха преплели, двамата стенеха и охкаха от изгарящо желание, когато най-последно започнаха да се движат ритмично в бясно кресчендо.

Лили чувстваше, че е част от вулкан, който всеки момент ще изригне, когато и двамата достигнаха кулминацията. Усещането беше такова, че тя мислеше, че ще полудее. Телата им се разтърсваха отново и отново от тръпките на освобождението. Дори и когато треперенето спря, младата жена се чувстваше така, сякаш се бе превърнала в малка купчинка пепел. Всичко свърши и тя беше негова. Принадлежеше му напълно, нищо не беше останало от самата нея.

Не знаеше колко време бяха лежали, все още вкопчени един в друг, когато Кейд се отдръпна от нея, покри я с едно одеяло и я прегърна със силните си ръце. Все още усещаше възбуда между краката си, дори и сега, когато лежеше задоволена в ръцете му. После затвори очи и заспа.

Когато се събуди, осъзна, че лежи по корем, Кейд беше разтворил краката ѝ, а устните му хапеха ухото ѝ. Едната му ръка обхвана гърдите ѝ, а другата повдигна възбудения му член и той отново проникна в нея.

Това, което правеше с нея, беше наистина невероятно. Като не спираше да се движи, той я обърна и това предизвика у нея непознати усещания. Струваше ѝ се, че няма да издържи и сърцето ѝ ще се пръсне от екстаз и наслада. Вкопчи се още по-силно в него, телата им сякаш плуваха в гореща лава.

Кейд я притисна до гърдите си и започна да шепне в ухото ѝ нежни думи на испански. Лили разбра някои от тях, но не всички. Може би той говореше на диалекта на апахите, ала думите галеха ухото ѝ като музика.

— Никога не е било както сега — промълви младата жена и погали гърдите му. Сега можеше да ги разгледа и видя, че те наистина бяха татуирани с отличителните знаци на племето му.

— Радвам се, че не ти причиних болка — прошепна Кейд.

Той я накара да изпита екстаз, за какъвто не бе и сънувала, а всичко, което каза, бе, че се радва, че не ѝ е причинил болка! Младата жена се усмихна и го целуна по рамото. Те идваха от различни светове, имаха различни възприятия и затова вероятно гледаха по различен начин на живота. Може би, отстрани погледнати, те представляваха доста интересна комбинация.

— Тук ли ще стоим през целия ден? — Лили усети, че той отново се възбужда, но не беше сигурна, че ще има сили да се люби отново.

— През целия ден и през цялата нощ, толкова дълго, колкото можем. Ти ме накара да чакам цяла вечност.

Тя прокара ръка по гърдите му и леко се намръщи. Навсякъде имаше равномерен бронзов загар, само ръцете му може би бяха малко по-тъмни. Докосна го по шията. Контрастът между белите ѝ пръсти и тъмната му кожа ѝ достави удоволствие.

— Наистина трябваше да те накарам да чакаш цяла вечност. Ние не знаем почти нищо един за друг. А и не можем да прекараме останалата част от живота си в леглото.

— Ти се тревожиш прекалено много. Имаме покрив над главите си и достатъчно храна, за да не гладуваме. Какво повече можеш да искаш? Ще имаме деца и ти ще ги учиш на много неща, така както правиш с Рой. Аз ще се грижа за стадото и ще се постарая то да стане по-голямо, за да можем да продадем повече и да получим по-добра цена. Животът е много прост, Лили.

Тя го плесна по ръката и се опита да стане. Кейд я блъсна назад. Ръцете му разсеяно започнаха да гаят разкошните ѝ гърди, а след това се спуснаха надолу и погалиха заоблението ѝ корем.

— Не ми говориш като обикновен индианец, Кейд. Ти прочете съвсем гладко на испански онзи пасаж от закона. Съмнявам се, че има повече от трима души в Тексас, които свободно могат да го прочетат, а още по-малко да го разберат. Трябвало е да станеш адвокат, а не прост говедар.

— Тези думи сигурно много щяха да се харесат на майка ми. Може би е по-добре, че вече не е жива и аз не трябва да те запознавам с нея.

— Отново се опитваш да извърташ като добър адвокат, а аз съм виждала доста адвокати. На колко си години, Кейд?

Вероятно тя не си беше изгубила ума от любенето им, но той чувстваше, че е влюбен до безумие в нея. Тя беше много по-красива, отколкото си представяше. Краката ѝ му се струваха безкрайно дълги и той отново искаше да ги почувства около кръста си. Косата ѝ приличаше на слънцето, когато залязваше над пустинята и сякаш излъчваше златно сияние. Той усети как дишането ѝ се учести, когато я докосна по най-съкровеното място и влажните ѝ устни се разтвориха.

— Би трябвало да кажа, че съм видял тридесет и две зими. Защо?

Пръстите му отново бяха събудили желанието у нея, ала тя погледна очите му. Видя, че те я гледат напрегнато и това не беше само страст. В тях се бе спотаило нещо друго, което той искаше да скрие от нея.

— Къде си бил през всичките тези тридесет и две години? Какво си правил? Сигурно не си се научил да четеш на испански в ранчото на полковник Мартин.

— Научи ме един свещеник, който няколко години се занимава с мен, докато бях малко дете. Аз съм скитник, Лили. Не си мисли, че съм нещо повече от това, което виждаш. И ако не искаш да се любим отново, по-добре се завий с това одеяло. Трябва да намеря нещо за ядене, ако не искам детето ми да гладува.

Лили не протегна ръка към одеялото и те отново се любиха, докато телата им не се отпуснаха изтощени върху бизонските кожи.

Когато отново се събудиха, вече беше почти тъмно и огънят беше изгаснал. Лили усещаше, че стомахът ѝ се свива от глад и макар докато лежеше до Кейд не ѝ беше студено, когато се раздвижи, потръпна от хлад. Помисли си за живота, който растеше в нея и се запита дали бебето се чувства добре след безумието на родителите му. Пое ръката на Кейд и неохотно се изправи.

— Аз ще отида да донеса вода и още дърва за огъня, а ти се облечи. Сложих няколко капана и дано да се е хванал някой заек, иначе не знам какво ще ядем.

Кейд взе кожените си панталони, за да ги обуе. В гърдите ѝ се надигна странно чувство. Той беше неин съпруг. Беше се омъжила за индианец. Сигурно сестрите ѝ щяха да припаднат като научат.

Погледна към заоблениа си корем и се усмихна. Той щеше да ѝ даде децата, за които копнееше. Тя щеше да прекара живота си сред деца, тревожейки се как да се предпази, за да не се раждат прекалено често. Не мислеше, че Кейд някога ще се умори да се люби с нея.

Кой знае защо, тази мисъл я изпълни с радост.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Преди да заспят, Кейд се изправи до леглото и извади от джоба си някакъв малък предмет. Хвана ръката на Лили и нежно го постави на пръста ѝ.

— Исках да ти го подаря, когато се разписахме в книгата на кмета. Ала може би тогава, пред всичките онези не беше много подходящо да ти го поднеса.

Лили погледна пръстена. Среброто нежно блестеше на светлина на огъня. Пръстенът беше широк и тежък, с тъмни и светли ивици. Приличаше на стар испански пръстен. Между тях нямаше вече и следа от престорена срамежливост, затова тя не сведе очи, когато Кейд я погледна с покоряваща топлина.

— Този пръстен е принадлежал на майка ти, нали?

Той кимна и започна да ѝ обяснява:

— Да, носила го е майка ми, а преди това баба ми. Майка ми искаше да го продам, тъй като в онези дни едва се прехранвахме. Но аз го запазих, защото успях да открадна нещо за ядене.

Лили почувства как стомахът ѝ се сви от тези думи. За пръв път Кейд ѝ позволяваше да надникне в миналото му. Докосна пръстена, после вдигна ръка, за да отмести кичура черна коса, паднал на челото му. От допира до косата му я побиха тръпки. Младата жена пристъпи още по-близо към него. Той я прегърна и тя отпусна глава на рамото му. Лили усети, че той все още не смее да я притисне по-здраво към гърдите си.

— Ще ми разкажеш ли някога за майка си? Не мога да си представя как е могла да издържи живота в индианското селище? Сигурно е била много силна жена...

— Да, беше много твърда, но накрая силите ѝ започнаха да я напускат. Всъщност я уби връщането в цивилизования живот. — Кейд притисна устни към косата ѝ. Досега не бе срещал жена, която да ухае така приятно.

— Защо млъкна? Трябва ли да те моля за всяка дума, свързана със спомените ти? Ако само ще ми мълчиш, ще те ударя.

Кейд беше гол до кръста и затова тя можеше да избере къде точно да го допре. Младият мъж изохка, когато Лили притисна лицето си към рамото му. Тя изви лицето си и той приближи устните си към нейните. След миг двамата се озоваха в леглото, като се смееха, без да разбират на какво.

— Сега вече разбрах, че можеш да се смееш, ако поискаш — рече тя, измъкна се от прегръдката му и седна на леглото. Беше облечена само с нощница и покрита с одеяло, което беше паднало от раменете ѝ.

На светлината на огъня Кейд видя вдлъбнатината между гърдите ѝ, които не бяха много едри, но добре закръглени. Приятно му беше да си мисли, че сега, когато тя носи тяхната бъдеща рожба, гърдите ѝ ще се наляят още повече. Усещаше се обвързан с тази красива жена, което не помнеше да е изпитвал в досегашния си живот.

— Индианците никога не се смеят — отвърна той с напълно сериозен вид.

Младата жена не каза нищо. Притисна се бързо към гърдите му, зарови пръсти под мишниците му и започна да го гъделичка, докато накрая Кейд не издържа и започна да се смее с пълен глас.

— Моли се за помощ — каза му тя и изви ръката си, за да я измъкне, защото младият мъж я бе притиснал към ребрата си.

— Ох, как ме дразниш! — засмя се той и продължи да се отбранява от немирните ѝ пръсти.

— Имаш късмет, че Хуанита успя да ме научи да разбирам малко испански — прошепна Лили, — защото иначе нямаше да спра да те измъчвам.

Това беше лъжа, тъй като младият мъж я бе стиснал така здраво в мускулестите си ръце, че тя едва си поемаше дъх. Смелата ѝ закана го накара да се превие от смях. Не можеше да си спомни друг път да се забавлявал така, дори и като момче. Отново я хвана за ръцете, завъртя я към себе си и започна да я обсипва с целувки.

— Спри, Кейд, спри веднага, преди да си ме наранил.

Тя се опита да се освободи. Искаше да не се чувства напълно безпомощна, прикована към гърдите му. Колкото и приятна да беше тази борба, имаше много по-важни неща, за които трябваше да

поговорят, затова не искаше да забравят за грижите, които ги очакваха на утрешния ден.

Кейд веднага се подчини, пусна я и я погледна с безпокойство.

— Да не би да те заболя някъде?

Лили се повдигна на лакти и погледът ѝ се спусна към мястото, където еленовата кожа обвиваше бедрата му.

— Мислех по-скоро за теб. Не ми се иска да те събличам отново, и то толкова скоро.

Кейд отново избухна в смях и я погали по косата. Къдриците ѝ се спуснаха леко на рамото му.

— Ако не успея да прекратя опитите ти да ми заповядваш, ще станеш нетърпима. Не разбра ли, че вече не гледам на теб единствено като на моя господарка?

— Като че ли някога си се държал с мен като подчинен — невъзмутимо отбеляза тя. — А сега ми разкажи за майка ти.

— Тя отдавна е мъртва.

Лили отново го смушка в ребрата, но сега това бе израз на гняв, а не шеговита закачка.

— Отново ли искаш да започна играта с ръцете? Престани да се опитваш да отбягваш въпросите ми. Вече знам, че когато поискаш, можеш да говориш много ясно. Докога ще се преструваш, че не можеш да говориш по-добре от невежите индианци?

— Това ми е навик. Освен това, за кого да се стараеш да говориш, щом никой не те слуша?

Лили облегна лакти на гърдите му и се загледа в скулестото му лице. На светлината на огъня той не приличаше нито на индианец, нито на испанец. Той беше само Кейд и никой друг не можеше да се сравнява с него — мъж с изваяно тяло и с железни мускули. Младата жена не можа да се сдържи и го ухапа по рамото, но той въобще не трепна, въпреки следата от зъбите ѝ, само нежно я отдръпна от себе си.

— Това пък защо го направи?

— Не можах да устоя — призна си тя и го изгледа закачливо. — А може би си мислиш, че си намерил в мое лице една глупава бяла жена, която само чака с нетърпение да се омъжи за теб, за да ти народи цяла купчина дечурлига? Ако наистина си въобразяваш нещо подобно, по-добре ще е да ти върна още сега пръстена на майка ти и баба ти.

Кейд изсумтя и още веднъж я отмести от гърдите си.

— Не ме мисли за глупак. Досега си се справяла много добре с ролята на послушна съпруга и примерна дъщеря, обаче всъщност приличаш на див мустанг, който изглежда кротък, само докато не се опиташ да го оседлаеш. Аз нямам намерение да те оседлавам, но ще видиш какво ще ти се случи, ако още веднъж се опиташ да ме ухапеш...

Кейд усети с тялото си как младата жена се раздруса от смях и се усмихна. Той не знаеше, че тя дори като дете никога не е била така щастлива и никога не се е чувствала така волно, както в този миг. Като че ли сега тя се опитваше да навакса пропуснатите радостни моменти от детството си. Но младият мъж не можеше да проумее защо тъкмо той се оказа единственият човек, който бе в състояние да я накара да се отпусне и да забрави всичко.

Тя отново го ухапа по ръката и той леко изръмжа, след което отмести главата ѝ към рамото си.

— Ако не искаш да те взема отново, по-добре да кротуваш. И какво искаше да научиш за майка ми?

Тя се допря до бедрото му и остана сгъшена до топлината на тялото му.

— Не мислиш ли, че е крайно време да ми разкажеш нещо за нея?

Кейд я изглежда нервно, но в полумрака тя не забеляза това. Той се примири с мисълта, че няма да може да се отърве от любопитството ѝ и се замисли за отдавна случилите се събития, за които не обичаше да си спомня.

— Тя беше истинска красавица. Баща ми я видял за пръв път, когато яздела коня си около имението, и още на другия ден повел племето си на бой, за да може да я отвлече.

— Но на мен баща ти ми се стори доста миролюбив. Не мога да повярвам, че е бил способен на такава смела постъпка.

— Не забравяй, че тогава е бил един от най-добрите бойци на апахите. Той е от рода Липан и е истински воин. Преди тридесет години тяхното племе владее по-голямата част от западната територия на днешен Тексас. Всички младежи са се надпреварвали да докажат смелостта си и сръчността си. Но точно тогава той не се е интересувал толкова от убийства и грабежите, колкото от възможността да си намери жена, която да завладее сърцето му. Пък и

да откраднеш една красавица от бледоликите — нали и за това се изисква доста смелост и сръчност?

— Тогава апахите са също толкова глупави, колкото онези идиоти в града, които си мислят, че Хуанита ще ги удостои с внимание. Е, какво да се прави, мъжете винаги са си били глупави... Няма никакво значение от кое племе са, или към коя раса принадлежат.

— Понякога наистина постъпваме като глупаци — призна Кейд и разроши косата й. — Но баща ми не е изнасилвил майка ми, макар тя да не е имала нищо против. Напротив, именно той е настоявал да стане негова жена. Завел я в леглото си чак след брачната церемония. Можеш ли да допуснеш, че една лейди е способна да се влюби в един апах?

— Хм, не знам — замисли се тя и го целуна по гърдите. — Просто не мога да си представя как е могла да се влюби в него, щом като те са били толкова различни. Той й е бил съвсем чужд, мъж от друга раса. Всичко ги е разделяло, не само цветът на кожата, но и обичаите, езика, вкусовете, нравите. Навярно той е живеел в индиански вигвам, а няма съмнение, че тя от дете е привикнала с голяма и удобна къща, пълна със слуги и изящни вещи. Сигурно първите месеци са били ужасяващи за нея.

Лили допускаше, че майка му непременно е трябвало да произхожда от богат род. Доста странно бе това допускане в една страна, която тънеше в жестока мизерия, дори и да се оказеше, че е вярно. Може би като повод за такива мисли бе послужил старинния испански пръстен, който Кейд току-що й бе дал. Но младият мъж наблюдаваше в захлас как се повдигат гърдите й, наслаждаваше се на чувствата, които го изпълваха при всяко нейно докосване и трудно можеше да се съсредоточи върху мислите за онези отдавна отминали събития, станали преди раждането му.

— Баща ми й казал, че в индианското селище нищо не я заплашва. Вече бил научил няколко десетки испански думи, тъй като на индианците от племето апахи се налагало да общуват с испанците от десетилетия. Освен това баща ми всъщност е бил доста необикновен мъж. За разлика от повечето свои съплеменници, той ясно е разбирал, че ще бъде невъзможно да се спре нахлуването на белите в земите на апахите и на другите индиански племена. Бледоликите са били прекалено много, броят им неколккратно превишавал този на индианците, пък и били много по-добре

въоръжени. Затова, когато племето му започнало постепенно да се стопява, той си взел бяла жена. Белите не позволявали на индианците да убиват бизоните, дори заявили на апахите, че трябва да се научат да обработват земите като тях, бледоликите.

Лили досега не бе очаквала, че Кейд може да бъде тъй разговорлив, и го слушаше, без да го прекъсва. Замисли се върху думите му, от които навяваха спомени за страданията на неговия народ, като същевременно му задаваше по някой и друг въпрос, не само защото не всичко веднага й ставаше ясно, но и защото не искаше той да спира разказа си. Рядко се бе чувствала така щастлива, сгъшена до мощните му гърди, долепила ухо до топлата му кожа. Долавяше равномерните удари на сърцето му. Но въпреки всичко не можа да се стърпи и му зададе най-важния за нея въпрос:

— Все пак, щом баща ти е имал такива ценни качества, защо майка ти го е напуснала?

— Защото не е успяла да свикне с трудния живот на индианците. Това, което ще ти разкажа сега, не съм го научил нито от баща ми, нито от майка ми, понеже и двамата явно не обичаха да говорят за тези събития, а от по-старите жени в индианското селище. Когато ме е раждала, майка ми едва не умряла. Аз съм бил прекалено едро дете за нея. Баща ми е бил могъщ и смел воин, от когото се е очаквало да се грижи за всички жени от рода. Ако една жена остане сама, без съпруг или баща, който да се грижи за прехраната й, в онези тежки и сурови времена е била обречена на гладна смърт. Затова тя отивала да живее в къщата на сестра си, като от благодарност й помагала в домакинската работа и в отглеждането на децата. Ако съпругата няма сестра, воинът е длъжен да потърси друга жена, която да й помага.

— Искаш да кажеш, че баща ти си е довел втора жена? — запита Лили с негодувание. — Тогава е истинско чудо, че майка ти не го е убила.

Сега вече не беше забавно, но Кейд се засмя на интонацията й.

— Ако правилно те разбирам, сигурно няма много да се зарадваш, ако доведе втора жена, която да ти помага в къщата след едно тежко раждане?

— Сигурна съм, че веднага ще посегна към пушката и ще те застрелям. Само ако се опиташ да погледнеш към някоя друга жена, не е зле да си припомниш, че Травис само чака да му дам знак и веднага

ще дотърчи при мен, но няма да го направи безкористно, разбира се. За мен не е толкова важно дали ще се оженим или не, колкото да си бъдем верни един на друг. За мен леглото е най-важното на този свят и нямам никакво намерение да го споделям с някоя друга.

На Кейд вече не му беше до смях. Едрата му ръка нежно погали мъха по врата на младата жена и приближи лицето ѝ към неговото.

— Запомни добре какао ще ти кажа сега. За мен ти си единствената жена на този свят. Не ме изоставяй и аз никога няма да помисля за друга.

Лили усети настойчивостта в гласа му и си помисли, че си заслужава да отдадеш живота си на мъж като него. Това не е любовна игра, която ще приключи с първите проблясъци на зората. Независимо какво ще направи той, дори и да я разгневи с някоя необмислена постъпка, тя или ще има този мъж, или всичко ще отиде по дяволите. Последната мисъл малко я уплаши и тя отново си припомни за нещастната съдба на майка му.

— Не мисля, че вината е била изцяло на бащата ти — прошепна тя. Внезапната промяна в темата накара Кейд да примигне, но тъй като той не каза нищо, младата жена разгорещено продължи: — Струва ми се, че майка ти се е изплашила от твоето раждане и може би е отказала повече да легне с баща ти.

Това бе нещо напълно неочаквано за него. Кейд отново я притегли към себе си и жената се облегна на мощните му гърди.

— Искам да престанем с този разговор за моите родители. По-добре е да се занимаваме само със себе си. Пък и каква полза да се мъчим да отгатнем какво се е случило преди толкова години... — Лили кимна и той побърза да довърши разказа си. — През цялото си детство съм мислел, че майка ми мрази баща ми. Ако той ми кажеше нещо, тя веднага ми нареждаше точно обратното. Понякога изпадах в недоумение какво всъщност се иска от мен. Майка ми започна да се държи с мен като със зрял мъж, достоен да я разбере, едва след като тя успя да убеди онзи търговец да я върне в града на белите. Но след като заживяхме отново сред цивилизованите хора, майка ми се убеди, че с нищо не са по-добри от червенокожите. Те я мислеха за блудница, която е спала с всички мъже от индианското племе. Когато майка ми се завърна в Сан Антонио и узна, че цялото ѝ семейство отдавна е заминало за Мексико, тя остана съвсем сама, без ничия подкрепа и с

нея наистина се отнасяха като с някаква презряна блудница. Когато се раздели с баща ми, аз бях само на осем години. А щом станах на дванадесет, тя напусна този грешен свят.

В гласа му зазвуча горчива нотка и Лили разбра, че не трябва повече да го разпитва. Истинско чудо бе, че мълчаливият надзирател си бе позволил да наговори толкова много думи. Само го целуна нежно и като не дочака отговора му, започна да обсипва с целувки гърдите му. В един миг Кейд не можа повече да издържи предизвикателните ѝ ласки, изохка и след миг тя се озова притисната от коравото му тяло. Никога нямаше да забрави милувките, с които той я дари през следващите минути.

Прекалено бързо изтекоха миговете, изпълнени с несравнима с нищо наслада. Лили отново лежеше до него и слушаше как неговите гърдите равномерно се надигат в съня му. Едната му ръка бе отпусната върху корема ѝ, а другата бе подпъхната под главата ѝ. Всичко ѝ се струваше нереално, като сън. Може би това се дължеше на обстоятелството, че се познаваха отскоро, като се виждаха само сутрин, седнали край масата за закуска, увлечени в спорове за постоянно недостигащите пари и разменящи мнения за непрестанните тревоги около ранчото. Онези сцени в трапезарията ѝ бяха напълно реални, но тези мигове в леглото, когато тя се бе сгушила сред топлата му прегръдка — това ѝ изглеждаше като несбъднат блян.

Когато се събуди на сутринта, огънят гореше, но леглото беше изстинало. Навярно Кейд отдавна бе станал и сигурно вече се бе заловил за работа. Изведнъж се досети, че е напълно гола под завивките, затова побърза да се завие с одеялото и си каза, че трябва да става. Никак не ѝ се искаше да напуска леглото, в което като че ли още усещаше натиска на стегнатото му тяло, но постепенно умът ѝ започна да се прояснява и тя си повтори за кой ли път, че се налага да стане. Все още ѝ се виеше свят, затова наведе глава към коленете си и за миг остана неподвижна в тази свита поза. Масивният сребърен пръстен проблесна в полумрака и тя изпита неясно, но тягостно чувство като всеки, който току-що се е обвързал с обещание да сподели живота си с човек, когото все още не познава добре.

Когато Кейд се върна, я завари в тази странна поза и разтревожено приклепна до нея.

— Да не би да ти е зле?

Загрижеността в гласа му малко я ободри. Младата жена се опита да се усмихне.

— Няма нищо. Нали знаеш, че след някоя и друга седмица всичко ще се оправи. Нищо ми няма, само трябва малко да ме почакаш, за да се съвзема.

— Не знаех, че толкова скоро ще започне да ти прилошава от бременността. Трябваше да ме предупредиш, че всяка сутрин изпадаш в такова състояние.

Лили отново притисна чело към коленете си, за да избегне укора в погледа му.

— Няма нищо странно. Предполагам, че съм се преуморила, затова съм леко неразположена. Но след малко всичко отново ще бъде наред.

Кейд обаче не ѝ повярва и неспокойно я изглежда, след което бързо отиде до огъня, за да ѝ приготви кафе.

— Като се съвземеш, ще те отведе вкъщи.

Значи с това щеше да приключи тяхната първа брачна нощ. Лили се запита дали Кейд вече не съжалява за всичко, което ѝ бе наговорил през нощта. Дори се съмняваше дали отново някога ще го види така весел, толкова словоохотлив.

Съмняваше, че ще успее да го накара да се промени, но ако откриеше ключа към сърцето му, може би той отново щеше да ѝ позволи да се докосне до скритите струни в душата му. Нищо чудно Кейд да се промени, когато тя роди детето. Понякога и най-коравосърдечните мъже омекват пред малките деца.

Колко по-лесно би било всичко, ако той я обичаше, но младата жена не вярваше, че ще има такова щастие. Травис я научи на този горчив урок — любовта е само едно нетрайно чувство, което причинява на романтично настроените девойки повече мъки, отколкото радости. Бе живяла спокойно с Джим през изминалите години. Сега трябваше да се опита да изгради ново семейство с Кейд. Цялата разлика сега бе в това, че с Кейд всичко бе доста по-сложно и объркано в сравнение с добродушния Джим Браун.

— Какво мислиш за Травис? — внезапно го попита тя и вдигна глава, за да наблюдава изражението на лицето му, огрято от огъня.

— Ако е наистина такъв, за какъвто го мисля, този мъж не трябва да остава тук. А ако иска да остане, най-добре е да се премести в

пристройката, където живеех аз.

Това ѝ се стори забавно, но Лили само въздъхна и взе чашата с кафе от ръката му.

— Надявам се, че съм постъпила правилно, като реших да родя Рой. Да му кажа ли истината за Травис?

— Само ако те попита — отговори Кейд и напрегнато я погледна. — Може би и той има свои тайни. И кога ще ми разкажеш по-подробно за него?

— Няма нищо за разказване. — Лили сви рамене. — Бях само на шестнадесет години, а в бащиния ми дом всички се занимаваха само с предстоящите годеежи на двете ми по-големи сестри. Травис се появи съвсем неочаквано. Никой не го познаваше. Поговорихме за това-онова. И двамата бяхме млади, но самотни. Когато тайно се измъкнах през нощта да се срещна с него, въобще не подозирах какво ме очаква. Майка ми вече беше починала и никой не се потруди да ми обясни какво може да се случи на едно младо и неопитно момиче. Травис ми доказа, че ме желае, дори ми прошепна, че ме намира за необикновено красива, с една дума успя да ме накара да се почувствам жена... А аз тогава имах нужда тъкмо от това. Въобразявах си, че ще иска да се ожени за мен. Но една сутрин, когато се събудих, открих, че фургонът е изчезнал.

Този подлец си беше заминал дори без да се сбогува с мен. Така изминаха три тягостни месеца, без да получа никаква вест от него. Вече разбрах какво се случва на младите момичета, които се влюбват в пътуващи търговци. Джим си търсеше жена и аз му предложих да се оженим. Нищо необикновено дотук.

— Значи за втори път се омъжваш, защото се налага. Не искам да кажа, че съжалявам. Мисля, че отново бих го направил, но само с теб.

— Знам, но все пак не можах да разбера защо искаш да се ожениш за мен. Ако причината не е в желанието ти да завладееш имението, тогава какво те принуждава да се обвържеш с мен?

— Трябва ли отново да ти обяснявам защо? — запита я Кейд и я погледна с любопитство.

Младата жена внезапно разбра, че стои съвсем гола пред този мъж, който довчера бе само надзирател на ранчото ѝ. Веднага се огледа, за да намери дрехите си, но не престана да мисли какво може да означава въпроса му.

— Предполагам, че причината е в това, че наоколо, в радиус от петдесет мили, няма друга жена, с която да можеш да утоляваш мъжките си страсти. О, забравих за Анна Уитъкър.

Кейд побесня, сграбчи дрехите ѝ и ги метна в скута ѝ.

— Наоколо има достатъчно жени! Не си въобразявай, че си единствената! Но си единствената истинска лейди, която ме забеляза.

Докато се обличаше, Лили го гледаше с очи, широко разтворени от изненада.

— Съмнявам се, Кейд, че другите жени не са те заглеждали. Господи, та ти трябва да си сляп, за да не си го забелязал досега.

Той се усмихна и ѝ подаде парче хляб.

— Е, не предполагам, че съм способен да привличам женските погледи. Но би трябвало да знаеш, че тук няма друга лейди, освен теб. Ох, всичко в главата ми е така объркано... Искам да кажа, че никоя жена не може да се сравнява с теб. Въпреки че си толкова изискана, ти не ме отмина с презрение като другите бели жени. И не говориш с мен като с някакъв прост селянин. Ти ме изслушваш, каквото и да ти кажа, дори и да не си съгласна с мен.

Лили дори не успя да се закопчее, защото побърза да отхапе от хляба, но внезапно се намръщи.

— Не мога да се преструвам на прекалено изискана лейди, защото просто не съм такава. И не мисля, че искаш да се ожениш за мен само защото винаги те изслушвам внимателно. Ясно ми е, че искаш да ти готвя, да пера и да чистя, въобще да правя всичко, което се очаква от една съпруга...

Кейд измърмори нещо, но тя не го разбра и си помисли, че може би ѝ се подиграва. Ала ръцете му вече повдигаха ризата ѝ и устните му потърсиха нейните.

— Всяка жена може да готви и да чисти, ала не всяка може да се люби като теб.

Кейд не ѝ разкри, че тя умее да го възбужда и гали по-добре от всяка друга жена, но Лили усети, че всъщност с тези горещи целувки искаше да каже точно това.

След като той ѝ доказа чувствата си, тя трябваше за втори път тази сутрин да започне да се облича.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Те се метнаха на конете и се прибраха в ранчото. Когато се прибраха, в първия миг децата не ги забелязаха. Най-после Серена първа ги видя, нададе радостен вик и се завтече в прегръдките на Кейд, а Рой бавно тръгна към широката веранда, като от време на време хвърляше недоволен поглед към Кейд и Серена.

Лили се опита да го прегърне, но момчето се намръщи, отдръпна се от нея и измърмори:

— Травис си замина.

Лили само го погали по косата и се усмихна.

— Нали е пътуващ търговец, Травис постоянно пътува нанякъде. Такъв си е той, никога не го е свъртало на едно място. Но ще се върне, момчето ми. Тъй като сега Кейд е с нас, ще приготвя легло за Травис в пристройката, където досега живееше Кейд, и той ще може да спи там винаги, щом пожелае. Сега доволен ли си?

— Това означава ли, че ще мога отново да се върна в старата си стая? — Откакто си бе счупил крака, Рой спеше на долния етаж в голямата къща, а Травис трябваше да се задоволи с тясното таванско помещение над спалнята. Момчето изглеждаше доволно при мисълта, че сега отново ще може да спи в таванската стая.

Кейд се приближи към тях, носейки Серена на ръце.

— Таванската стая е за теб. Ще оставим Серена да спи в тази стая, в която ти спиш сега. Наближава времето за сеитба и може би не трябва да отлагаме, а още тези дни да се заемем да приградим още една пристройка към къщата. През лятото ще се роди бебето, затова не ми се струва разумно да оставим дядо ти да спи в същата стая.

При случайното споменаване за бъдещото бебе Рой срамежливо погледна към майка си, но тя не му обърна внимание, а взе Серена на ръце и започна да си играе с нея, като че ли нищо важно не се беше случило. Рой успя да прикрие разочарованието си, кимна като истински джентълмен и се отдръпна към дядо си, за да му разкаже за предстоящите промени.

Лили въздъхна облекчено и погледна към Кейд.

— Малкият посрещна доста спокойно новината за бебето, нали?

— Така и трябваше да се очаква. Той е добро дете, Лили, затова трябва да престанеш да се безпокоиш за него.

Лесно му беше да каже тези думи, но тя продължаваше да се терзае. Кейд поведе коня си към конюшната, а Лили влезе в къщата. Баща ѝ невъзмутимо се клатушкаше в люлеещия се стол на верандата, заслушан в бърборенето на Рой. Когато тя се приближи към стола, той само я изгледа многозначително.

— Май новият ти съпруг няма да ме изгони от ранчото? — попита я Ефраим със заядлив тон. — Но нека не си въобразява, че нямам друга работа, освен да забавлявам дечурлига.

— Въобще не е ставало дума за това, татко. Както винаги, ти сам ще решиш с какво да се занимаваш. Цял живот си работил. Защо сега не се възползваш от възможността да си отдъхнеш и чак след това да решиш с какво ще се заловиш? Трябва да намериш някой способен и честен мъж да поеме работата в магазина в Мисисипи, ако искаш да се оттеглиш от търговията.

Ефраим се изкашля смутено и погледна недоверчиво към дъщеря си.

— Сестрите ти така и не одобриха идеята ми да продължа да се занимавам с търговия. Казаха ми, че вече съм прекалено стар. Съпругът на Елизабет ми събщи, че е намерил кой да поеме работата в магазина. Ако навремето ти беше послушала съвета ми и се беше омъжила за онзи Травис, сега нямаше да имаме неприятности с магазина.

— Травис също като мен не искаше да напуска Тексас, но обстоятелствата го принудиха. А ти всъщност мечтаеше да ме омъжиш за Оли. Съжалявам, татко, но вече нищо не може да ме застави да се върна там. А ти винаги си добре дошъл при нас. Можеш да останеш колкото пожелаеш. Освен това никой от нас не може да се сравнява с теб в търговските дела.

— Е, това вече е нещо съвсем друго. Ще помисля за предложението ти.

Лили го остави да обмисли плановете за близкото бъдеще. Младата жена отлично знаеше защо съпругът на Елизабет е наел друг човек да работи в магазина. Ето че и днес баща ѝ вече беше опиянен,

макар че оставаше доста време до обед. Никой не можеше да пресметне каква част от зестрата на трите му дъщери бе изхарчена за проклетото бренди, но явно не ставаше дума за някаква незначителна сума. Лили не искаше да завижда на по-голямата си сестра, че е побързала да спаси каквото е могла от парите на баща им, но все пак Елизабет можеше да щади достойнството му. През изминалите три месеца той се опитваше да прикрие притесненията си, но Лили ясно разбираше какво го измъчва.

Младата жена така и не можеше да проумее защо един мъж продължава да пие, след като разбира какво зло причинява на себе си и на близките си. Баща ѝ като че ли забравяше за нея в мига, когато посягаше към бутилката. Лили се бе научила да се примирява с участието си, въпреки болезнените унижения и страдания. Животът ѝ бе запълнен с толкова грижи, че постепенно престана да обръща внимание на порока на баща си. С всеки изминат ден те се отчуждаваха все повече. Сега, след девет години, пропастта между тях се бе задълбочила още повече. Все още го уважаваше като свой баща, но Ефраим Портър вече не можеше да влияе на решенията ѝ.

Когато Лили влезе в кухнята, Хуанита намръщено я изглежда, но се успокои, щом разбра, че господарката ѝ е в добро настроение.

— Не е ли ужасен? — попита прислужницата с невинно изражение, докато Лили огледа врящите тенджери над огъня.

— Не, Кейд не е ужасен, напротив, много е мил и добросърдечен.

— Ами! Всички мъже са дяволски изчадия, само че на някои не им личи от пръв поглед.

Лили не изтърпя предизвикателството на прислужницата, остави лъжицата и ядосано извика:

— Бях щастлива с Травис, а после и с Джим. Баща ми пиеше прекалено много и докара безброй нещастия на семейството ни, но дори и той не е дяволско изчадие. Все пак е с добро сърце, стига да не е пиян. Джим не беше кой знае какъв смелчага и умник, но правеше всичко, което бе по силите му, за да живеем по-добре. Можеш ли да го упрекнеш в нещо?

Хуанита скептично поклати глава.

— Но той жадуваше да има своя земя със същата страст, с която другите мъже могат да копнеят за някоя жена. И малко му оставаше да

осъществи мечтата си.

— Не е греховно да мечтаеш. Ти не мечтаеш ли да имаш деца?

Хуанита се озърна притеснено, но си замълча и продължи да меси тестото.

— Знам, че винаги си мечтала да имаш деца. Желанието не е грях. Грях ще бъде да откраднеш дете. Онези мъже в града все още те желаят. Няма да е грях, ако пристигнат тук и започнат да те ухажват, но без да те обиждат. Ако обаче започнат да пият, ако се държат нагло и безсрамно, това вече ще бъде греховно. И въпреки това те си остават хора като всички нас, а не дяволи.

— Лъжеш се! Всички мъже са преоблечени дяволи! Просто не искаш да го признаеш. Попитай някой път мъжа си. Той знае какво правят дяволите...

Лили се отчая, че ще може да разубеди нещастната прислужница. Явно, че нищо не можеше да разклати вярата ѝ. Не знаеше дали Кейд вярва в Бога, но нали бе наполовина индианец, а всички знаят, че червенокожите вярват в какви ли не божества, суеверия и заклинания. Може би и Кейд не прави изключение. Дано подозрението ѝ не се окаже вярно...

Обаче Хуанита не се беше отказала от спора. Вечерта, когато се събраха край масата, тя се обърна към Кейд — нечувана постъпка за жена, която едва се осмеляваше да погледне някой мъж, и то само когато беше неизбежно.

— Кажи на жена си, че наистина има дяволи сред нас — неочаквано започна прислужницата в момента, когато му оставяше чинията на масата.

Кейд посегна към хляба, отчупи края му и отговори, без да се замисли какво се крие зад въпроса на Хуанита:

— Ами да, виждам ги всеки ден, по няколко пъти. Всичките ходят на два крака.

— Засрами се! — ядосано извика Лили. — Защо я окуражаваш да се занимава с тези глупости? Ако не внимаваме какво говорим пред нея, тя ще започне да ни сервира дори кактуси на масата, само и само за да ни предпази от зли поличби.

Кейд само повдигна въпросително вежди и продължи да маже масло по филията.

— Е, Хуанита, няма нужда да използваш кактуси, за да ни предпазиш от силите на злото. Бог е достатъчно могъщ, за да бди над нас.

Лили разпери отчаяно ръце и продължи да разбърква с лъжица кашата на Серена. Единствено Рой следеше с интерес спора между възрастните.

— Виждал ли си жив дявол, Кейд? Дядо веднъж ми прочете един разказ от Библията за дяволите.

— Има много разкази за рогатите същества, Рой. За теб най-важната грижа трябва да бъде да се предпазиш от тяхната лукавост. Много лесно можеш да бъде обладан от злото, ако не спазваш Божиите заповеди.

Но любопитството на едно осемгодишно момче не можеше да бъде задоволено само с това кратко напътствие, затова Рой продължи да настоява, за да разбере нещо повече.

— Как разбираш дали някой дявол се е изпречил на пътя ти?

— Познавам го по делата му. Тези злокобни същества винаги се опитват да те изкушат, причиняват всевъзможни нещастия както на теб, така и на околните. Но стига вече сме говорили само за дяволите и техните лудории. По-добре да си изядеш вечерята и повече да не мислиш за тях.

Рой започне да дъвче замислено, но не минаха и пет минути, когато отново подхвана деликатната тема:

— Вчера срещнах в града някакъв непознат. Това се случи, след като се разделихме и ти тръгна с мама. Мъжете по улицата го наричаха „Испанския дявол“. Видях го как изрита едно улично псе, но жената, която вървеше с него, с нищо не показа, че се възмущава от постъпката му.

— Това може да е само приятелят на Оли от Бексар — обади се Лили. — Хората не го обичат, защото е мексиканец, но все пак той помогна на Бърт Диксън. Сега много мексиканци предявяват претенции за западните земи. Не трябва да го обявяваме за злодей, само защото той е по-различен от останалите.

— Един мъж, който е способен да изрита някое безпомощно улично куче, не може да е много добър — възрази й Кейд. — Как му е името?

— Не мога да си спомня — намръщи се Лили. — Отскоро се появи тук и досега съм го виждала само два или три пъти. Ралф или Бърт ми спомена името му. Не беше ли Рикардо?

Кейд се вцепени и бавно остави ножа на масата.

— Рикардо? Нисък е, но винаги добре облечен? С посивели коси?

— Май че така изглеждаше — Лили остана изненадана от сподавения му глас. — Нали ти казах, че не успях да го огледам по-старателно. Тук се появи само веднъж или два пъти.

— Хуанита, досещаш ли се за кого говорим? — Младият мъж се обърна към дребната прислужница, която шетаеше около огнището и не искаше да седне на масата при тях.

Хуанита колебливо кимна.

— Прислужницата има право да твърди, че дяволите винаги са скрити зад човешки образ. Особено с Рикардо всички трябва да бъдем много предпазливи.

Лили изчака Кейд да обясни защо посрещна така странно вестта за появата на този Рикардо, но младият мъж повече не каза нито дума и тя се ядоса. За щастие тъкмо в този миг Хуанита поднесе пая на Рой и момчето започна да го разчупва. Младата жена си каза, че в този миг не трябва да разваля радостта на сина си и замълча.

Но след това баща ѝ започна да коментира толкова рязко поведението на Кейд, че Лили се изнерви окончателно. Тъкмо поведе Рой към леглото, когато на масата отново се заговори за дяволите в човешки образ и за този загадъчен и покварен Рикардо. Като че ли злъчните забележки на Ефраим Портър не можеха да смутят Кейд, който се облегна на мраморния плот над камината, наскоро поръчан от Лили, но красивото ѝ лице пламна от срам и възмущение и тя мълчаливо тръгна към стаята си. Опитваше се да не показва гнева си, но бременността вече я измъчваше, пък и през целия ден не бе успяла да почине.

— Не, не се притеснявай, дъще. Няма много да задържа тук Кейд — обади се Ефраим зад гърба ѝ в мига, когато тя отвори задната врата. — Струва ми се, че и той няма да издържи да ме слуша още дълго, ако ти не си до него.

За кой ли път тя се помоли да доживее деня, в който баща ѝ ще спре да се напива. Колко мил бе, когато бе трезвен! Но той се

изолираше от света с бутилката, и при всяка среща с близките си веднага започваше да се заяжда по най-дребния повод. Лили си повтори, че трябва да не му отговаря, когато е в такова състояние, и побърза да влезе в стаята си.

Кейд влезе в стаята, преди тя да започне да се мие. Младата жена все още не можеше да свикне с този досаден навик на мъжа си — навремето Джим винаги я изчакваше да се измие и да легне, преди да влезе при нея. Но Кейд очевидно не искаше да я изчаква. Ето и сега започна да съблича ризата си още от вратата.

Той се наведе, взе сапуна от цинковата вана и започна да се търка, без да отделя погледа си от нея. Тя беше свалила робата си, а долната ѝ риза стигаше само до кръста, като едва закриваше гърдите ѝ. Помисли си, че трябва да се прикрие, но после си каза, че е смешно, особено като се има предвид какво бяха вършили двамата предишната нощ в леглото.

„Пък и не само тази нощ“ — помисли си младата жена и смъкна долната си риза.

— Не ме изкушавай, Лили. Ако искаш да спим, сложи си ризата и си легни, за да не те виждам. А сега едва се сдържам да не си смъкна панталоните.

Лили притисна ризата си до голите си гърди и се обърна към него. Кейд беше успял да насапуниса ръцете и гърдите си, но предметът на нейния интерес бе по-надолу по тялото му. Погледът ѝ се плъзна по стегнатите му панталони. Сякаш в гърлото ѝ заседна буца. Явно Кейд не се шегуваше, защото подутината в предната част на тесните панталони се забелязваше съвсем ясно.

— Вече съм готова да си легнем — прошепна тя.

Кейд въздъхна с облекчение и се усмихна, а тя се плъзна сред завивките, което му позволи да огледа стегнатите ѝ бедра. Спомни си как други жени го бяха упреквали, че е дяволски ненаситен в леглото. Обаче с истинска лейди като Лили той бе готов да се въздържа, защото тя беше бременна. Затова изпита неопишуемо облекчение, като разбра, че тя все още го желае.

Така че през нощта бяха забравени и дяволите, и доброто и злото, дори и онзи загадъчен испанец Рикардо.

Лили видя, че Кейд влезе в хамбара, намръщи се, с рязко движение смъкна престилката си и се затича след него. Отново ѝ беше прилошало и се чувстваше уморена от шетането, затова реши най-после да се разбере с мистър Кейд де Суела щом останат сами.

Когато тя влезе в хамбара, Кейд тъкмо взимаше хамутите на коня си. Младият мъж не спря, макар че веднага я видя. В леглото можеше да бъде пламенен любовник, но навън винаги бе сдържан и мълчалив. Само кимна сухо, когато Лили се доближи до него и опря ръце на кръста си.

— Чух, че се каниш с няколко мъже да изореш памуковите плантации — започна тя.

Кейд мълчеше. Очевидно си мислеше, че не е нужно да отговаря на тези встъпителни думи.

— Нима не е прибрано всичко от полето? Ако още тези дни не закараме говедата на пазара, няма да имаме с какво да купим семена за следващата година.

— Повече няма да отглеждаме памук — отговори той и продължи да опипва хамутите, като измъкна някакво протрито парче кожа и го захвърли настрана. Мургавите му ръце ловко разгънаха сбруята. Като че ли думите на Лили се плъзгаха край ушите му.

— Не мислиш ли, че би трябвало първо да ме попиташ? — процеди тя през зъби, като едва се съдържаше да не избухне. — Нямам ли право да знам какво се върши в собственото ми ранчо?

— Памукът изисква прекалено много работници, а аз не искам да наемаме роби — уморено въздъхна Кейд и тръгна към вратата, убеден, че с тези думи въпросът е изчерпан.

Лили се затича след нето, дръпна го за ръкава и той се обърна.

— Не искам да стигам до просешка тояга, ясно ли ти е? Освен добитъка, памукът е единственото, което тук може да ни донесе пари. Как си въобразяваш, че ще се прехраним, ако не продаваме и памук, и говеда?

— Ще отглеждаме жито. — Мускулестият метис можеше с едно движение на ръката да я отстрани от пътя си, но само се отдръпна от нея.

— Няма кой да ти купи проклетото жито! — избухна тя.

— Ако го мелим, ще се намери кой да го изкупи. Може да продаваме тук, в ранчото и няма да харчим пари за превоз. Ако бяхме

по-близо до Сан Антонио, можеше да продаваме мляко и масло. Хората в града биха го купили охотно.

— Нима искаш отново да станем недодялани фермери, които едва свързват двата края! Не разбираш ли, че ако има още една сушава година, ние ще трябва да си търсим ново ранчо някъде далеч оттук? Само Бог знае откъде ще намерим това жито, което искаш да мелиш, докато памук се ражда в изобилие в Тексас. Ако толкова държиш да отглеждаш жито, отивай някъде другаде да си основеш собствено ранчо!

Кейд не отговори нищо, защото искаше по-скоро да приключат този досаден спор.

Лили продължаваше да го гледа с нарастваща ярост. Всъщност се чувстваше безпомощна, макар да полагаше всички усилия да го прикрие. Мъжете в ранчото отдавна се подчиняваха само на заповедите на Кейд. Дори ако тя се опита да им нареди нещо, те веднага щяха да го попитат дали наистина трябва да изпълнят последната заповед на господарката на ранчото. С изключение на Джек и двама-трима от ратаите, всички останали бяха наети от Кейд. Затова всички работници охотно му се подчиняваха, а той дори не се интересуваше от нейното мнение за един от най-важните въпроси — какви култури да обработват през следващите години.

— Искам да ти припомня, Кейд — продължи тя с малко по-мек тон, — че тази земя е моя и съм длъжна да знам какво се върши в ранчото.

— Не искам да имаме роби. А без негри памук не може да се отглежда, защото отлично знаеш, че нито белите, нито червенокожите ще се заемат да работят в памуковите плантации.

— Може да наемем от робите на Ралф, докато се разрасне стадото.

— Не, не съм съгласен.

— Проклет да бъдеш! Защо ли не послушах Оли, когато ме съветваше да те изгоня! — Отчаяна от безсилието си, но нежелаеща да признае поражението си, Лили го изгледа гневно, втурна се към двора и ядосано, с все сили затръшна вратата зад гърба си.

Обаче Кейд бе по-бърз от нея и я настигна, преди тя да се качи на коня си. Прегърна я през кръста и се изви, за да се предпази от яростно размахващите се ръце на жената. Знаеше, че Лили може да бъде много

силна, когато е разгневена, затова побърза да я прегърне още поплътено и след миг двамата се озоваха вплетени един в друг. Лили не можеше да помръдне, затова безпомощно замята глава. Дългата ѝ плитка се прехвърляше от едното ѝ рамо на другото, докато пламналият ѝ поглед се опитваше да му подсказва какви чувства бушуват в гърдите ѝ.

— Ако искаш да яздиш, трябва да имаш придружител. Не мога да те оставя сама сред полето. Знаеш, че наоколо гъмжи от опасни хора.

— Ти ли ще ми нареждаш какво да правя? Пусни ме, Кейд! Май си забравил кой е господаря в това ранчо. Аз съм зряла жена и мога сама да се грижа за себе си.

— И Джим беше зрял мъж, но тръгна сам през полето и загуби живота си. Моля те да ми обещаеш само едно: никъде няма да ходиш сама.

— И какво ще стане, ако откажа да ти се подчинявам? — Лили неволно откри къде е уязвим младият метис и го изгледа с победоносно изражение. Бяха тъй плътно притиснати, че бедрата им се бяха преплели, но разгневената жена не обърна внимание на този факт.

— Ще накарам Ейбрахам да не се отделя по цял ден от теб. Ако пък искаш да имаш друг телохранител, само ми съобщи решението си и няма повече да ти досаждам.

Нямаше съмнение, че проклетият Ейбрахам ще изпълни всяка заповед на Кейд.

— Мразя те! — извика тя, с рязко дръпване се изскубна от прегръдката му, гневно се обърна и затича към къщата.

Това бе краят на техния меден месец. Той с изумление видя как тя изхвърча навън, като шумно тръшна вратата под носа му. После се запъти към обора, за да прибере наметалото си. Навярно още преди мръкване дъждът щеше да премине в сняг. През мразовития февруари това бе обичайно явление.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Отношенията между младоженците се обтегнаха още повече, когато една сутрин Кейд стана още преди разсъмване, остави бележка на Хуанита, че ще се върне преди обед и яхна коня си. В първия миг Лили не повярва, че съпругът ѝ е заминал някъде, без да я събуди, но стисна зъби и успя да прикрие разочарованието си. Не искаше да предизвиква съжаленията на околните, затова се престори, че е знаела за заминаването му и се зае с ежедневната къщна работа.

В това време младият мъж си проправяше път сред гъстата гора към индианското селище. Отиваше на среща с баща си. В главата му все още кънтяха последните думи на Лили. Никой досега не го бе наранявал толкова жестоко. Знаеше, че тази рана в душата му скоро няма да зарасне. Непоносима бе мисълта, че тя го мрази, макар че досега неведнъж бе изпитвал омразата на хората около себе си. Дори бе свикнал да не обръща внимание на проявите на ненавист и злоба. Но с Лили всичко бе съвсем различно. Кейд не бе сигурен какво точно трябва да очаква един мъж от съпругата си, но искаше да получи от нея онази топлота и нежност, която досега му бе отказвана от всички хора, с които се бе срещал. Смътно се досещаше, че с необмисленото си напускане на семейното огнище тази сутрин преди разсъмване той само отлагаше мъчителното решение, но се надяваше, че поне няма да влоши отношенията им, като не се вижда с нея през близките няколко дни.

Конят му знаеше пътя към индианското селище, затова Кейд се замисли дълбоко върху горчивия спомен от снощното им спречкване. Той я пожела още в онзи прелестен миг, когато я видя облечена в дочени панталони, плътно прилепнали към бедрата ѝ, изправена на седлото и предизвикателно гледаща към насъбралите се мъже. Тогава тя му се струваше непостижима за скромен метис като него, но когато отвърна на ласките му, младият мъж не се поколеба да се обрече и да ѝ отдаде сърцето си, макар да знаеше, че никак няма да му е лесно. И ето

че сега трябваше да преодолее първото препятствие към тяхното щастие.

Искаше я, защото тя бе истинска лейди, но това не му даваше право да се държи с нея като с някоя блудница, като с Мария например. С блудницата можеш да не се церемониш, понеже ѝ плащаш да ти достави удоволствие и само това те интересува, когато си е такава жена в леглото. Но сега всичко бе съвсем различно. Наистина Лили можеше да го накара да изпита наслада по-добре от всяка друга жена, но Кейд нито за миг не можеше да забрави, че ранчото е нейно, а той е само нает от нея като надзирател и тя очаква от него да изпълнява стриктно нарежданията ѝ.

Ала сега тази лейди му беше жена и очакваше дете от него. Освен това младата му съпруга не беше бедна и той можеше да си позволи да мечтае за нещо повече от безрадостното сиво ежедневиe, от непрестанната борба за оцеляване. Лили му вдъхна надежда, накара го да копнее за по-добри дни. Сега дойде времето да уреди един свой стар дълг, едно отмъщение, което от години бе смятал за невъзможно. Знаеше, че Рикардо се е върнал и тази мисъл не му даваше покой. Не можеше да забрави и стрелата, стърчаща от гърдите на Джим Браун. Стрела, която явно не беше изработена от ръката на червенокож.

Този път Кейд щеше да се възползва от предимствата на изненадата. Нямахше да се остави Рикардо да го притисне до стената и да бъде принуден да го убие при самозащита. Или той, Кейд, да загине от ръката на този злодей. Но времената бяха смутни. Проклетите бунтовници бяха обсадили форт Аламо, а това неминуемо щеше да принуди генерал Санта Ана да поведе мексиканската армия на север, за да освободи тази важна крепост. Сега беше опасно да се пътува, особено в посоката, в която младият метис бе потеглил. Кейд съзнаваше, че е изправен пред важен избор — или щеше да действа без отлагане, или ще изчака до пролетта.

Баща му с нищо не показва, че е изненадан от появата му. Дрехата от еленова кожа прикриваше повечето от белезите и татуировките на застаряващия воин, но в очите му не бе угаснала онази жар, която Кейд никога нямаше да забрави. Гордият индиански вожд бе остарял и косата му бе посивяла, но все още бе украсена с пера, както подобаваше на индиански вожд.

Баща му бавно седна до огъня в средата на индианското селище, с лаконичен жест покани сина си да седне до него и му подаде дългата си лула. Край тях непрекъснато минаваха жени и деца, оглеждаха ги крадешком и бързаха да се скрият във вигвамите. Една старица му донесе парче печено месо, Кейд го пое и леко кимна, без да изпуска от поглед смръщеното лице на баща си. Все още чакаше разрешението му да заговори.

— Кога ще се роди детето ти?

Не очакваше този въпрос, но покорно отвърна:

— Когато житото изкласи.

Младият мъж не се учуди от осведомеността на стария воин. Баща му не забравяше никого от многобройната си челяд. Двамата му сина, най-младите от семейството, често прескачаха до града и явно го осведомяваха най-подробно за последните събития.

— Време е вече да имаш свои синове и да ги отгледаш като бъдещи бойци на нашето племе. Добре е, че си намерил жена. Ще ти народи много синове.

„За разлика от майка ти“ — младият метис знаеше, че тази горчива мисъл не преставаше от години да измъчва баща му, макар че името ѝ въобще нямаше да бъде споменато от двамата мъже край огъня, защото тъкмо днес Кейд не искаше да разгневява баща си.

— Тя е силна жена. — Това бе единствената похвала, която можеше да си позволи да изрече в защита на Лили. — Но очаква да ражда и затова не можех да я кача на седлото. Има ли вести от град Бексар?

Баща му всмукна дълбоко от лулата и едва след това му отговори:

— Отново са издигнали стените. — Изглежда многозначително сина си. — Не е разумно да се връщаш там. Тук синовете ти ще израснат по-силни.

— Земята на моята майка сега принадлежи на мен — отвърна Кейд.

Това баща му не можеше да проумее. Първата му жена не му бе донесла зестра, нито коне, нито друго богатство, нищо, освен деца. Той не притежаваше своя земя, но синът му бе израснал сред белите и сега разсъждаваше като тях. Може би това бе единствената зестра от майка

му и следователно сега принадлежеше на Кейд. Баща му кимна намръщено в знак, че го разбира.

— Техните войски се приближават с всеки изминат ден — предупреди той. — Все пак снеговете ще ги позабавят. Ще бъдат истински глупаци, ако пътуват сега, когато дните са толкова къси.

„Но това означава, че няма да имам време да осъществя всичките си планове“ — разтревожено си помисли младият мъж и трескаво започна да премисля всичките възможности за измъкване от затрудненото си положение. Беше се впуснал в опасна игра, но не искаше да въвлича в нея нито Лили, нито децата.

Вместо да потърси индианската колиба, в която двамата с Лили бяха преспали, Кейд прие поканата на баща си да остане тази нощ в неговия вигвам. Но не можа да заспи, измъчван от мисли за любимата си. Винаги досега бе спал сам, но напоследък разбра колко приятно е да споделя постелята си с топла и любяща жена. Желаше я и сега, въпреки че тя бе далеч от него. Може би времето щеше да накара страстите му да утихнат, но сега мисълта за нея и за детето, което тя очакваше от него, не му даваше покой.

На зазоряване Кейд отново потегли на път, но не беше яздил дори един час, когато разбра, че го следят. Успя да разпознае кои са двамата преследвачи и се усмихна. „Ще трябва да си поговоря с тях“ — помисли си младият мъж.

Никога не се разделяше с пушката, когато бе на път, но я насочваше срещу хора само в краен случай. Е, сега случаят бе точно такъв. Вдясно от него нещо про шумоля в храстите. Може би беше катерица. Бледоликите никога не биха доловили този лек шум, но червенокожите ловци долавяха и най-слабото полюшване на листата в храсталака. Очевидно по-малкият му брат още много трябваше да се учи, преди да стане опитен воин и ловец.

Когато момчето се хвърли на гърба му, Кейд бе готов за самоотбрана. Рязко се обърна и го сграбчи за ръката, след което опъна поводите на коня си, за да се прикрие от нападението на втория преследвач. Насочи дулото на пушката си към гърдите на момчето и го дръпна от коня му. После Кейд скочи от седлото и двамата се затъркаляха по пътеката, обсипана с меки борови игли. След миг Кейд се изправи, притиснал с крак ръката на първия преследвач и стиснал ръце около врата на втория.

Двамата преследвачи мълчаха, слисани от изненадващата му бързина.

— Никога не трябва да се опитвате да дебнете така непохватно — ядосано процеди Кейд. — Няма да успеете да се промъкнете незабелязано зад гърба на никой опитен боец от племето на команчите.

По-младият смутено започна да се оправдава, а другият преследвач неохотно приклепна, без да каже дума.

Само с една силна плесница Кейд успя да накара по-младият да млъкне и продължи с разгневен тон:

— По дяволите! Нали и тримата сме синове на един и същи баща, нали и трима ни той е учил как да се справяме с всякакви трудности? Хм, тогава ще е по-добре да ви използвам при това опасно пътуване, вместо да ви оставя да дебнете всяка моя стъпка.

Момчето се изчерви от срам.

— Отивам в Бексар. Трябва ми някой, който да наглежда къщата, докато отсъствам, но наблюдението трябва да се извършва скрито. В никакъв случай не искам да узнаят жена ми и другите мъже от ранчото. Ти, малкия, си най-подходящ за тази задача. Ако се случи нещо непредвидено, трябва сам да решиш как да постъпиш. А брат ти трябва да е някъде наблизо, за да може да ти се притече на помощ. Баща ни ще знае къде да ме намери. Ако се справиш добре, ще те заведа в една непозната за теб местност на лов за бизони.

Последните му думи се оказаха решаващи за двамата млади индианци, които бяха природени братя на Кейд — тримата имаха общ баща, но Кейд бе роден от испанка, а другите двама — от втората жена на баща му, жена от племето на апахите. Опазването на жените и децата не беше кой знае колко почетна задача, но ловът на бизони — о, това бе нещо съвсем различно — подвиг, достоен за истински мъже! От пастир никога не можеш да очакваш, че ще се държи като смел и доблестен воин, да не говорим за онези немощни старци, които оставаха във вигвамите да се навъртат около жените и дечурлигата от племето. Освен това никой от племето не желаше да се влачи със стадата, които често стигаха до територията на съседното и враждебно настроено племе на команчите. Предложението за лов на бизони бе къде по-примамливо.

Двамата червенокожи гледаха с широко отворени от възхищение очи по-големия си брат, който разказваше какво възнамерява да

извърши и им обясняваше какво ще бъде тяхното участие. Младежите бяха готови да изпълнят всички заповеди на Кейд. Въпреки че все още не бяха достатъчно подготвени за сблъсък с команчите, можеха да се справят с всеки от бледоликите жители на града и околността.

Кейд тръгна към ранчото, а двамата червенокожи младежи се заеха с изпълнението на заповедите му. Мислеше си, че в най-скоро време ще успее да се сдобри с Лили и тази надежда сякаш му придаваше криле. Но когато къщата изникна пред погледа му, той видя спрелия пред нея фургон и ядосано изруга.

Когато влезе в къщата, Кейд завари Травис надвесен над камината, с парче кейк в ръка, погълнат от весел разговор с Хуанита. Гостенинът бавно се изправи и с усмивка поздрави Кейд.

— Не бих искал да съм сега на твое място, приятелю. Лили е в непоносимо настроение. Е, и двамата знаем, че скоро ще ѝ мине, но искаш ли да се опитам да я поразвеселя, преди да се скарате отново?

Кейд го изгледа с леден поглед, след което му обърна гръб, наведе се да вземе Серена на ръце и попита Хуанита:

— А тя къде е?

— Качи се на коня си и тръгна към памуковата плантация.

Травис невъзмутимо продължи да отхапва от пая и да коментира последните събития:

— Тя взе Ефраим със себе си. Още е толкова рано, а вече успя да смърми стареца. Каза му, че днес не трябва да се доближава до бутилката с уиски, преди да се поразходи с нея на чист въздух. Мисля, че и Рой тръгна с тях. Не разбрах само защо Лили взе със себе си пушката.

„Значи е изпълнила поне едно от моите нареждания“ — помисли си младият метис и въздъхна облекчено, макар че Ефраим и Рой не бяха идеалната компания, която той би подбрал за Лили.

Кейд посочи с ръка към Серена и измърмори на Хуанита:

— Момичето трябва да отиде до тоалетната.

Прислужницата не каза нищо, хвана детето за ръката и го поведе навън. Двамата мъже останаха сами в стаята.

— Какво ново в Сан Антонио? — Американските заселници рядко прибавяха думите „де Бексар“ към името на стария град. Кейд отдавна се беше научил да приспособява изразите си към езика, използван от събеседниците му.

— След пристигането на Дейвид Крокет духът на войниците малко се оживи. Хюстън настоява да прогонят неприятеля колкото е възможно по-скоро. Наемниците искат да предприемат офанзива и да нахлуят в Матамарос. Доколкото се простират сведенията ми, всички заселници искат да се върнат по фермите си. Съмнявам се дали може да се намерят в цялата околност поне трима мъже, които да са на едно мнение какво трябва да се прави от тук нататък. А дори и да намериш такива трима единомишленици, те ще променят мненията си още на следващия ден.

— Знаят ли, че генерал Санта Ана ще дойде? — попита Кейд и посегна да вземе едно парче от кейка.

— Никой нищо не знае — отвърна Травис и се опита да прочете мислите на събеседника си, като се взря напрегнато в мургавото му лице. — Само се носят някакви слухове, че мексиканците са наводнили местността със свои шпиони. Обаче все пак не е за вярване, че момчетата на Бови ще се уплашат от слуховете, разпространявани от тези проклети мексикански псета. Повечето от войниците не могат да изтрезнеят по цял ден. След бягството на населението от Голиад войската го превзе и създаде такава бъркотия, че сега не може да намериш здрава къща, в която да пренощуваш поне една нощ. А ти чул ли си нещо подозрително?

— Чух, че идват насам. Ще бъдат тук само след няколко дни.

— Искам да остана тук, за да видя какво ще се случи. — Травис пъхна ръце в джобовете си и внимателно изгледа младия метис. — Ако започне ново сражение, ще трябва да събереш и въоръжиш всички мъже от ранчото. Аз нямам друг близък, освен Рой, затова трябва да се постарая да го опазя от куршумите.

Кейд стисна зъби, но се постара да не издава чувствата си, само кимна в знак на съгласие.

— Ако останеш тук при нас, вземи моята стая. Рой трябва да се скрие в плевника.

Кейд излезе на двора, намери свеж кон и препусна към памуковата плантация. Знаеше, че с Лили ще бъде най-лесно да говори насаме. Разбира се, може би тя въобще няма да пожелае да разговаря с него, докато не се приберат в стаята, където тя ще може на спокойствие да му се накара за отлъчването му от ранчото без предупреждение. „Какво да се прави — въздъхна младият мъж, — щом

искаш да живееш с една жена, ще трябва да търпиш и недостатъците ѝ.“

Тя очевидно бе заповядала на работниците да спрат работа, за да огледа плантацията и да прецени какво може да се спаси от посевите, ако не успее да наеме достатъчно работна ръка от близките села. Кейд изруга, като видя как жена му подвикна на баща си и на Рой и тримата се наведоха над стръковете от току-що покълналия памук.

Не беше облякла онези тесни дочени панталони, които така съблазнително прилепваха към бедрата ѝ. Вместо тях бе взела някакви отпуснати работни панталони, а раменете си беше закрила с грубо наметало. „Откъде ли е намерила тези дрехи? — зачуди се Кейд. — Нима ги е взела от работниците?“ За миг си припомни как бе целувал гърдите ѝ и се запита дали е закопчала всички копчета на ризата си. Жалко, че ризата ѝ не се виждаше, скрита под пончото. Ясно се виждаше само златистата ѝ плитка, която се полюшваше на гърба ѝ.

Кейд слезе от коня и закричи през посевите към малката група. Лили се престори, че въобще не забелязва приближаването му, макар да разбираше, че това не може да продължава дълго. Той свали раницата от гърба си, застана близо до нея и зачака жена му да се приближи. Очакваше, щом го види, да се нахвърли върху него с порой от упреци, но Лили само се изправи, опря ръце на кръста си и го изгледа студено.

— Защо се върна? Да не би твоята индианка да те е изгонила от вигвама си?

Младият мъж не знаеше дали да я удари или да я целуне. Накрая реши, че нито едно от двете не е уместно, а само се опита да я успокои.

— Децата имат нужда от дрехи. Дойдох да те попитам искаш ли да дойдеш с мен в града да купим платове, за да им ушиеш по някоя дреха. Може би ще харесаш нещо и за себе си. Да не забравим да потърсим дрехи и за Рой.

Лили го изгледа с изумление. Всеки друг мъж на негово място би пристъпил смутено към своята любима с многословни извинения, с букет в ръце. А Кейд прескочи всички предисловия, извинения и молби за сдобряване, като направо премина към следващия етап. Тя можеше да си мисли каквото пожелае, но той явно нямаше да му обърне внимание.

— Все още не си заслужил прошка — изрече тя през стиснатите си зъби. — Няма да ти простя, докато не ми се извиниш за грубостта си. А освен това никъде няма да отида, докато не довърша работата, с която съм се заела.

— Не се безпокой за работата. Ние с Рой ще я свършим до края на утрешния ден — намеси се Ефраим и се усмихна, като забеляза как лицето на момчето помръкна.

След половинчасов спор Лили накрая отстъпи пред настояването на Кейд и се съгласи да го придружи до града. Младата жена отлично знаеше, че пътуването може да се отложи за събота, но и тя, и Рой искаха за малко да си починат от тежката работа сред необятната памукова плантация.

Все пак не трябваше да прекаляват с разноските за дрехите. Затова Лили грижливо прибра всички стари дрехи на Рой. Не се знаеше дали нямаше отново да потрябват. Гардеробът, който Кейд бе донесъл в къщата за дрехите на Серена, сега беше препълнен с всичко необходимо за малкото момиче. Освен това трябваше да купят и пелени за детето, което Лили очакваше. Сега мисълта за предстоящото раждане стана по-осезаема и в скоро време я накара да забрави за много от тревогите си.

Лили отскубна няколко стръка памук, стисна ги със задебелите си от работа длани, след което обърса потното си лице с края на пончото. Детето навярно щеше да се роди през най-горещото време на годината и надали щяха да му трябват много дрешки през първите два-три месеца, но нали после идваха студените есенни нощи...

Дано само тя не се разболе. Тогава всичко ще се обърка. Пристъпи към въжето, на което съхнеше неизбеления муселин, и започна да измерва парчетата плат. Ще го изпере и изглади, ще има достатъчно да ушие дрехи на всички деца.

Може да използва и новата си риза, макар че старата беше започнала да се окъсва. А за Серена може да приспособи нещо по-скромно, вместо елегантните дантелени дрешки, които Кейд бе купил за нея.

В града не се забелязваха обичайните безделници. Повечето от тях се бяха укрили в Гонзалес и Сан Антонио, за да не бъдат нападнати от бунтовниците. Някои от мъжете дори може би щяха да се присъединят към войската. Имигрантите прииждаха все повече и

повече, а всеки от тях искаше да се сдобие със земя. А след като властите, подкрепяни от генерал Санта Ана, отказаха да дават парцели на американците, бунтовете бяха неизбежни, и то в най-близко бъдеще. Местните безделници очакваха да спечелят доста пари от продажбата на парцелите си.

Лили не чу кога Оли се е приближил зад гърба ѝ.

— Оли! Нима съветът вече е приключил заседанието си? Да не би да сте взели вече онези важни решения, които цялото население на областта отдавна очаква от вас?

Оли я хвана за лакътя и я поведе към тезгяха на магазина.

— Трябва да поговорим, скъпа.

Въпреки масивната си фигура Кейд можеше да стъпва леко като тигър. Докато Лили пазаруваше в магазина с децата, той ги чакаше отвън, но бе влязъл незабелязано, щом видя приближаването на Оли.

Младият мъж не посмя да се обади, защото магазинът бе изпълнен с купувачи, но застана до нея с такъв намръщен вид, че на всички стана ясно какви са намеренията му.

— Мистър Кларк — хладно кимна той. — Мислех, че отдавна сте заминали за Сан Фелипе.

— И аз бих искал да сте заминали нанякъде — отвърна Оли, без да се старае да прикрива недружелюбния израз на лицето си.

Лили хвана парче плат и го опъна на тезгяха между двамата мъже.

— От този плат ще стане чудесна рокличка за Серена, тъкмо за Коледа, нали? — Сините ѝ очи погледнаха весело към Оли. — Мислиш ли, че ще ни лишат от проповедниците, ако станем република? Винаги съм обичала църквата. Може би ще успеем да намерим някой свещеник, когато детето се роди и ще трябва да го кръщаваме.

Кейд прегърна жена си през кръста и я притегли към себе си, а зад него Оли стисна юмруци и лицето му почервения, но успя да се овладее и само сухо кимна. Все пак намери сили да отговори любезно на въпроса ѝ:

— Ще има свобода при избора на религията. И тогава насам ще се завтекат проповедници от всички църкви. Вече се носи слух, че методистите в най-скоро време ще бъдат тук. А сега, ако ме извините...

Кейд отпусна ръка от кръста ѝ, когато Оли се отдалечи към задната част на магазина.

— Знаеш ли, скъпа, ако до Коледа не намерим проповедник, ще те заведа в Бексар. Там познавам един свещеник.

— Но ще ни излезе прекалено скъпо, Кейд. Елизабет ме научи как да плета дантела. Ще опитам да си припомня уроците на сестра си. Пък и коледните рокли не се носят във всекидневието.

Преди тя да остави плата на тезгяха, Кейд го грабна от ръката ѝ и го занесе на продавачката.

— Ще вземем от този плат — бавно рече той, а продавачката го гледаше занемяла от учудване.

Лили кимна, за да потвърди думите на мъжа си. Кейд отиде до края на щанда и добави парче памучен плат с изрисувани по него нежни виолетови цветя.

— Опаковайте и този плат. Струва ми се, че ще стигне за новата рокля на съпругата ми.

Лили се опита да протестира, но не посмя да каже дори една дума като видя пламенния поглед на Кейд. Само побърза да прибере муселина преди мъжът ѝ да е открил топа от скъпа коприна на най-горния рафт на щанда.

Към тях се приближи заместник-управителя на магазина и любезно им се усмихна. Нали не все ден купувачите бяха толкова щедри. Лили смутено побърза да вземе платовете, загърнати в хартия от продавачката. Кейд се огледа, за да провери дали не трябва да купи още нещо, и забеляза Рой, вперил поглед в шапките.

Кейд се приближи към него и му избра най-малката шапка, ала и тя се оказа прекалено широка за Рой.

— Трябва да се опитаме да я стесним — рече Кейд, когато забеляза разочарованието по лицето на момчето. — Но ако не успеем, ще ти намерим друга.

— Нима можеш и шапки да правиш? — попита момчето с блеснали очи. Въпросът не беше лишен от смисъл, понеже досега никой не беше виждал Кейд с шапка на главата.

— Най-здрави са шапките от кожата на миещата се мечка — отвърна Кейд и измери обиколката на главата му.

— Наистина ли? — зарадва се момчето. — Като шапките на полицаите от Тенеси? Ще оставиш ли и опашката?

— Къде си виждал миеща мечка без опашка? — засмя се Кейд и взе Серена от ръцете на Хуанита, за да я заведе до големия стъклен буркан, напълнен с какви ли не сладкиши. — Може ли да вземем четири парчета от тези? — После подаде по едно на всяко от децата и извади една кесия от джоба си, за да я подаде на Лили. — Взemi каквото си харесаш. Ще те чакам отвън с двете деца.

Лили стисна кесията и сърцето ѝ се разтуптя. Вътре като че ли наистина издрънчаха истински златни монети. Не беше виждала толкова пари закуп от времето, когато баща ѝ ръководеше магазина. След като бяха пристигнали в Тексас, тя и сестрите ѝ пазаруваха главно на кредит. След това пристигаше Джим, за да уреди сметките, но младата жена не можеше да забрави в каква оскъдица живееха тогава. Обърна се да го попита откъде е намерил толкова много пари, но Кейд вече бе излязъл през вратата с децата.

Хуанита и един от продавачите не отделяха погледите си от младата жена, докато тя се колебаеше дали да надникне в кесията.

— Ох, господи! — прошепна тя, побърза да стегне връвта на гърлото на кесията и с решителна стъпка се насочи към онзи плат с живописно щампован десен, който си бе харесала още с влизането им в магазина, но досега не се беше осмелила да го докосне. Бъдещото ѝ дете, детето на Кейд заслужаваше да бъде обличано в най-хубавите дрехи, които можеха да се намерят в цял Тексас.

— Досега никога не съм виждала някой червенокож да разполага с толкова много пари — промърмори продавачът. — Да няма някаква измама?

— Мога да разбера дали монетите са фалшиви или не — ядосано отвърна Лили и нежно погали разкошния плат. Реши да вземе по-голямо парче, защото трябваше да помисли и за нова риза на мъжа си.

— Наистина ли сте омъжена за индианец? — Продавачката се беше доближила неусетно до колегата си зад щанда и я гледаше с нескрито любопитство.

— Не е важно къде е роден, важното е, че е истински мъж — гордо отвърна Лили. — А сега ми покажете какви копчета и ширити може да ми предложите.

Когато Лили най-после приключи с покупките, Кейд я посрещна пред входа на магазина, с весела усмивка и самодоволно пъхнал ръце в джобовете си. Край него Рой разхождаше понито, на което се беше

покачила Серена. Щом жена му се показа на вратата, той бързо пристъпи към нея и взе пакетите от ръцете ѝ, като се наведе и прошепна на ухото ѝ:

— Истински мъж ли, Лили?

— Да, макар и да е глупак. — Тя вирна нос и забърза към фургона.

— Поне не съм чак толкова глупав, колкото Оли Кларк. За сетен път се убедих, че не трябва да те оставям сама — рече той и побърза да я настигне, за да ѝ помогне да се качи на високата седалка.

— Оли не е глупак, само че е много страхлив. И затова изгуби мис Бриджуотър. Достраша го да започне да я ухажва. А тя от отчаяние се омъжи за първия срещнат. Не мога да си представя как е намерил кураж да ме посети няколко пъти.

Кейд имаше собствено мнение по този деликатен въпрос, но все още не беше събрал доказателства в подкрепа на подозренията си. Затова само измърмори нещо пренебрежително, въпреки гневния поглед на жена си и побърза да я успокои, като нежно я прегърна през кръста.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Изстрелите проехтяха още преди фургонът да напусне очертанията на града.

Страхът за жената и децата му в първия миг скова сърцето на Кейд, но той бързо се окопоти и размаха камшика. Не си спести упреците заради прекалената си самонадеяност. Беше постъпил прекалено лекомислено, като тръгна за града без Ефраим и Травис.

— Легнете, всички залегнете! Рой, не се мотай! Ще се върнем в града — извика Кейд и насочи коня си между нападателите и фургона.

Изчака, за да се увери, че всички са изпълнили заповедите му, и препусна в посоката, от която се стреляше. Куршумите можеха да го надупчат, но в този миг младият мъж мислеше само как да спаси любимите си жена и деца.

Проехтя още един залп и тревата наоколо се разклати, но сега Кейд ясно видя откъде се стреля. Димът от стрелбата се виеше издайнически над магазина на Оли. Кейд само стисна зъби и веднага се сниши от едната страна на коня си като истински индианец.

В целия град хората наизскачаха от къщите. Нещо обичайно беше да се стреля в събота вечер, след като пияните каубои биват изхвърлени от разгневените кръчмари, но стрелба посред обед в делничен ден — това бе нещо съвсем друго. Няколко мъже вече припряно оседлаваха конете си и Кейд прошепна къса молитва да се сетят първо да прикрият фургона, а чак след това да се впуснат в преследването. Самият той сигурно нямаше да може да опази Лили и децата във фургона от групата побеснели нападатели.

Когато стигна до магазина, стрелците бяха изчезнали. Оли притича отвътре и завари Кейд, слязъл от коня, да оглежда подозрително всяко кътче наоколо. Младият метис беше уверен, че тъкмо тук преди малко са се криели стрелците. Във въздуха миришеше на барут, сред тревата се търкаляха изпуснати в бързината куршуми. Кейд взе един куршум и внимателно го огледа, после проследи

неясните следи в тревата и в калта, докато накрая огледа и ботушите на Оли, който се беше изправил на пътя му.

Оли беше обут с грубо скроени кожени ботуши, като повечето от мъжете в този затънтен край. Мокасини носеха главно индианците и простите работници по плантациите. Кейд напрегнато се взря в една по-ясна следа в праха. Със сигурност можеше да каже, че това бяха следи от подковани токове на мъжки ботуши. Но такива ботуши носеше цялото мъжко население от тук до Мексико Сити. Кейд примирено въздъхна. Не беше открил много и явно нямаше да успее лесно да залови убийците, но поне едно беше разбрал — трябва да търси някой, обут в ботуши.

— Какво става тук? — намръщено го попита Оли, стиснал пушката си в ръка и насочил поглед към редицата от дървета зад магазина.

Кейд се обърна назад към фургона, в който го чакаха Лили и децата. От всички страни започнаха да прииждат мъже, повечето от тях въоръжени. Дори и Рой се приближи към салона, а това бе сигурен признак, че стрелбата е преустановена.

— Аз би трябвало да те питам какво става! — гневно отвърна Кейд. — Имаш късмет, че бандитите успяха да избягат. Но ако се случи нещо на Лили и децата, ще застрелям всеки подозрителен тип, който се изпречи на пътя ми.

С тези думи Кейд отново се качи на седлото и потегли, като остави вбесения Оли да кашля сред праха, вдигнат от копитата на коня му. Според Кейд самият Оли не беше замесен в нападението, но можеше да бъде някой от многобройните му приятели. „По дяволите — помисли си младият мъж, — нима Оли си е въобразил, че ще успее да ми отмъсти по този подъл начин?“

Когато Кейд се приближи към фургона, Лили изглеждаше разтревожена, но все пак не казваше нито дума, макар че струпаните около нея мъже я отрупваха с въпроси. Серена плачеше, а Хуанита се опитваше да я успокои. Мъжете видяха Кейд, обърнаха гръб на младата жена и започнаха да разпитват младия метис.

— Може пък някое момче да се е упражнявало в стрелба по зайци. — Кейд се опитваше да омаловажи случката, за да накара мъжете да се разотидат. — Стрелбата беше хаотична и никой не е засегнат.

Слушателите с неохота изслушаха обясненията му, а най-недоверчивите дори отидоха до магазина на Оли, за да проверят сами какви следи са останали от бандитите. Но постепенно интересът на мъжете спадна и те започнаха на групи да се разпръскват във всички посоки. Неколцина все пак изгледаха подозрително Кейд и промърмориха някакви обидни думи, сред които се открояваха думи като „червенокожи дяволи“ и други подобни, но все пак се въздържаха да повишават глас в присъствието на Лили.

Тя взе Серена в скута си, а Кейд върза хамута на коня си към задната стена на фургона и се качи на високата седалка до нея, след което взе поводите и подкара фургона. Изгледа с безпокойство Рой, който яздеше до тях своето пони, но момчето изглеждаше напълно уверено на седлото.

— Ще издържиш ли да яздиш по целия път до ранчото, Рой? — попита го Кейд.

Рой въздъхна притеснено, но се постара да отговори убедително, като истински каубой:

— Да, сър. Мислиш ли, че ще ни нападнат отново?

Излиза, че и момчето не е повярвало на наивните му опити да заблуди мъжете с версията, че някой е стрелял по зайци. Трябваше да го успокои, да му вдъхне кураж, защото и той самият не знаеше какви изненади го дебнат в следващите часове.

— Не, няма да посмеят — спокойно започна Кейд. — Ние така сме ги уплашили, че дълго време няма да припарят в околността. Но все пак човек не знае какво му готви съдбата и затова е най-добре постоянно да бъде нащрек.

— Да, сър! — Рой изви юздата на своето пони и се отдалечи на няколко метра от фургона, за да може по-добре да огледа местността.

Лили изчака Серена да спре да хлипа и едва тогава запита Кейд:

— Според теб, кой може да е искал да ни убие?

— Не мога да кажа нищо със сигурност, но бих ти препоръчал да внимаваш особено с Рикардо, приятеля на Оли. — Нямахше право да скрива подозренията си от нея. Тя щеше сама да стигне до същия извод, ако научи всички подробности, за които той още не й бе разказал. Пък и винаги бе предпочитал да говори с нея без увъртане. Жена му трябваше да бъде наясно кои са враговете им, макар че, според него, нямахше да й харесат обясненията му.

Лили искаше да му зададе много въпроси, но беше усвоила уроците на мъжа си по сдържаност и хладнокръвно посрещане на опасностите. Само притисна Серена още по-плътно в скута си и реши да отложи сериозния разговор за мига, когато ще пристигнат в ранчото. Зад нея Хуанита не преставаше да мърмори молитви на испански.

Само Рой не се примири с мълчанието, налагано от Кейд и Лили. Още щом започнаха да се показват покривите на къщите от ранчото, момчето весело се провикна и пришпори коня си в галоп. Когато фургонът зави във вътрешния двор и спря пред голямата врата, на стъпалата се появиха Травис и Ефраим, въоръжени с няколко пушки и пистолети, вперили разтревожени погледи във фургона.

— Рой, отведи коня си в конюшните и кажи на Ейбрахам да се погрижи и за нашите коне — нареди Кейд и скочи от седалката на фургона, след което пое Серена от ръцете на Лили и подаде ръка на жена си.

Травис вече беше заобиколил фургона и помагаше на уморената Хуанита да слезе. За миг я задържа в ръце, като че ли се опитваше да я прегърне, но очевидно се засрами от укорителните погледи на всички присъстващи и побърза да я спусне на земята.

Когато Хуанита се прибра в къщата и се почувства в безопасност, тя побърза да разкаже всичко на Травис и той незабавно отиде при Кейд, за да научи повече подробности за произшествието.

— Рой ми каза, че по пътя са ви нападнали. — Търговецът изгледа загрижено младата жена, но тя не му обърна внимание, защото беше заета с багажите, пък и малката Серена трябваше веднага да бъде преоблечена.

— Няма за какво да се безпокоиш — промърмори Кейд и вдигна рамене.

Младият мъж се беше надявал, че с щедрите си подаръци и покупки от магазина в града ще успее да умилостиви сърцето ѝ, но сега се оказа, че между тях двамата отново се издигаше ледена стена.

Лили взе кафеника от огнището и без да бърза, наля по една чаша на Кейд и на себе си. В стаята бе така топло и приятно, а навън продължаваше да брули пронизващият февруарски вятър. Травис и Ефраим влязоха при тях и веднага започна спор за загадъчните нападатели. Лили усещаше присъствието на Кейд, който отпиваше от кафето само на една крачка зад гърба ѝ, но не смееше да се обърне към

него и да му разкрие тревогата си от пътуването, още повече, че другите двама мъже не откъсваха поглед от младоженците. Не можеше да забрави предупреждението на Кейд за някой си Рикардо, когото тя въобще не бе виждала през живота си. А може да са се познавали навремето, дори да се е държала с него хладно и високомерно, и сега този Рикардо да си отмъщава на нея и на нейното семейство?

— Все пак не разбрах добре. Нападнаха ли ви или не? — Ефраим уморено се отпусна на стола, опря пушката си до стената и погледна към двамата млади мъже край камината. Към него се приближи чернокосият му внук, огорчен от погледите, с които Кейд и Травис му бяха дали да разбере, че не трябва да пречи на сериозния мъжки разговор край огъня.

— Стреляли са по зайци — повтори Кейд и отпи от чашата си.

— Глупости — отсеке Травис, който все още се разхождаше из стаята с пушката си под ръка. — Погледни Хуанита. Още трепери като лист. Рой не можа да ми каже две свързани думи, а Лили е пребледняла като призрак. Поне можеше да ѝ предложиш стол, за да седне.

— И сама мога да си намеря стол — нервно възрази Лили. — Отдавна вече не съм дете.

Кейд с неохота прие предизвикателството на Травис. Донесе един стол пред камината и покани Лили да седне. Тя се отпусна в стола с лекота, учудваща за напълнялата ѝ фигура, а Кейд мислено се изруга, че не се беше сетил навреме, та трябваше този Травис да го подсеща. Все пак можеше да бъде доволен от хладнокръвието на жена си, която до този момент твърдо стискаше устни и се стараяше да не изпада в паника. Малко бременни жени биха се държали така при подобна опасност.

— Ако наистина не са стреляли по зайци, тогава излиза, че са искали само да ни изплашат. От толкова голямо разстояние не можеха да ни уцелят.

Ефраим изръмжа нещо и посегна към каната с кафе.

— Ако ти се успокояваш с тази мисъл, аз пък започвам да се тревожа.

— И аз не съм никак спокоен — призна Кейд. Предпазливо протегна ръка към врата на жена си, макар че все още не смееше да я погледне в очите. В първия миг тя се вцепени, но постепенно започна да се отпуска, защото той не си позволи повече ласки в присъствието

на баща ѝ и децата. Може би с този дребен, но гальовен жест Кейд искаше да ѝ покаже, че не е престанал да мисли за нея.

— Е, слушаеме те — подкани го Травис, настанил се удобно до масата, след като най-последно бе оставил пушката си до стената и опънал крака върху съседния стол.

Кейд се колебаеше. Не разполагаше със сигурни улики, а само с неясни подозрения. Може би думите му щяха да прозвучат доста наивно, но внезапно си припомни, че в най-скоро време трябва да потегли за Сан Антонио, затова преодоля смущението си и започна:

— Може да не е имало сериозна опасност и наистина някакви момчета да са се опитвали да ударят някой заек. Но все пак открих следи от мъжки ботуши с подковани токове, каквито носят само опитните ловци, и то по-заможните от тях. Невъзможно е да съм се заблудил, защото следите бяха пресни и се виждаха много ясно. Нито един беден ратай или каубой не може да си купи такива скъпи ботуши. Нито пък съм виждал да ги носят невръстни хлапета.

Двамата му слушатели го гледаха с недоумение. Бяха израснали на изток, където всеки се разхождаше с такива ботуши и затова не схващаха какво може да означава такава следа тук, в Тексас.

— Повтарям, това бяха ботуши с подковани токове, испанска изработка — натъртено повтори Кейд и допи кафето си, след което остави чашата на масата. Хуанита веднага се втурна да я напълни отново и той разбра, че прислужницата всъщност търси повод, за да остане край масата при мъжете. — И мога да ви уверя, че не познавам никой в околността, който да носи такива скъпи ботуши.

— Но все пак имаш предвид някого, нали? — обади се Лили и най-последно го погледна в очите.

Сините ѝ очи му се сториха студени като зимния вятър, който се блъскаше в дървените капаци на прозорците. Но Кейд веднага си каза, че може би тази пронизваща студенина в погледа ѝ не е насочена към него, а към неизвестния убиец и тя е загрижена като всяка жена за безопасността на децата си и съпруга си. Затова младият мъж се осмели да отпусне ръка на облегалката на стола ѝ, но не посмя да я погали по бузата, въпреки изгарящото го желание. „Май съм се размекнал прекалено много през последните дни“ — помисли си той.

— Може би имаме работа с някой, който има причини да ме мрази дотолкова, че е готов да ме нападне от засада. Досега никой не

се е опитвал да ме убие. Може би тези изстрели бяха само за предупреждение, или само за сплашване и това навярно е било част от плана му. Но поне едно е ясно — очакват ни доста тревожни дни. — Кейд не спомена, че неизвестният нападател може да е бил толкова подъл, че да е убил Джим със стрела, подобна на индианските, за да насочи следите към единствения човек с примес на индианска кръв в околността — Кейд. И кой можеше да гарантира, че този хитроумен план нямаше отново да бъде задействан?

— Кой може да е този проклет копелдак? Трябва да го открием! И щом се докопаме до него, аз лично ще се погрижа да го откажа от всякакви намерения дори и да припарва около ранчото — възбудено реагира Травис, скочил на крака, преди Кейд да успее да отвори уста.

— Искаш лично да се разправиш с него? — глухо попита Кейд.

Младият мъж почувства как Лили се беше отдръпнала, за да не усеща допира на ръката му зад гърба си.

Травис схвана пренебрежителния намек в думите на Кейд и явно се замисли как най-бързо да се измъкне от неловкото положение, като типичен хитър търговец, затова Кейд побърза да го изпревари:

— Е, явно е, че засега не можем да се доберем до него. Той е мексиканец, който притежава влияние пред Остин и сред колониите, претъпкани със заселници. Нищо чудно, ако думата му се чува и в градския съвет.

— Нима намекаш за Рикардо? — сепна се Лили.

— Да, говоря именно за Рикардо де Суела, сега се подвизава под това име, макар че всъщност не принадлежи на славния испански род де Суела. Първата жена на дядо ми е била вдовица и той е неин син.

— А защо те мрази толкова силно? — Травис внезапно започна да се интересува от разказа му и дори спусна краката си от стола, а после се усмихна на Хуанита, когато тя побърза да долее кафе в чашата му и му поднесе царевична питка.

— Всичко започва от това, че Рикардо винаги е мразел майка ми. Навремето тя е отказала да се омъжи за него, дори и когато е останала съвсем сама и беззащитна, след като се е върнала в Бексар от индианското селище на племето на баща ми. Това е стара семейна вражда. Не искам да ви занимавам с нея, но ще ви кажа най-важното само за сведение, за да знаете пред какъв неумолим враг съм изправен

сега. Налага се спешно да замина за Бексар, но не искам да ви оставя тук в пълно неведение и неподготвени за следващото нападение.

Лили скочи от стола и го блъсна назад, като гневно изгледа Кейд.

— Искаш да ни оставиш сами, на произвола на съдбата? Някакви загадъчни твои роднини ни приветстват с дъжд от куршуми, а ти си позволяваш да мислиш за разходки? Да не би да си намислил да се присъединиш към онези идиоти, които явно са решили да си оставят костите във форт Аламо?

— Лили... — Травис и баща ѝ веднага я наобиколиха, но тя въобще не им обърна внимание, вперила очи в Кейд.

Младият мъж стоически посрещна яростните ѝ упреци, със същата невъзмутима физиономия, която бе успял да запази през целия ден.

— Трябва да отида там, защото ме чака една твърде важна и неотложна задача, а никой не може да ме замести. Нищо не зная за причините, поради които едни бледолики воюват с други, но само пълни глупаци или истински герои могат да се опълчат на десетократно по-многобройна войска. Аз нямам нищо общо с тази война. За мен най-важното сега е животът тук, с теб и децата, в това ранчо.

— И навярно ще ми кажеш, че аз като всяка жена нямам никакво право да се намесвам в плановете ти, нали? Ами че аз съм само твоя съпруга и нищо повече.

— Имам сметки за разчистване с онзи мъж. Освен това вече ти казах повече, отколкото беше редно да знаеш.

— Как можа да ми кажеш това? — прошепна тя, запъхтяна от яростта, която я задушаваше.

— Мога да си го позволя, защото в момента от мен няма много полза тук в ранчото. Ти пожела да се справяш сама с всичко. Освен това тук са баща ти и приятелите ти.

Но дали той щеше да бъде в безопасност там, в града, сред тълпи необуздани и въоръжени мъже? Опита се да прочете някаква надежда за промяна в погледа му, но срещна неумолимия блясък на черните му очи и сърцето ѝ се сви от мъка. Явно Кейд нямаше да се откаже от намеренията си. Мразеше го така, както никога не беше мразила.

— Наистина имаш право. Не се нуждая от теб. От никого не се нуждая. Можеш още сега да тръгваш за проклетия град. Уморих се до

смърт, имам нужда малко да полегна.

С тези думи Лили бавно излезе от стаята.

Ефраим и Травис не казаха нищо, а Кейд тръгна към конюшната. Къщата се оказа прекалено тясна, за да бъдат всички заедно. Стара традиция е младоженците да прекарват сами медения месец и винаги, когато този обичай се нарушава, и най-малкото спречкване може да прерасне в сериозна кавга пред смаяните погледи на роднини и приятели. Пък и този път корените на спора бяха доста по-дълбоки от ежедневните караници.

Травис се извини на Ефраим и се отправи към своята стая, като си мислеше за съвета на мургавия метис да бди над Лили и децата. Досега се беше занимавал само със себе си, но жадуваше да се грижи за още някого. Пък и нали имаше свой принос в това семейство?

Кейд се върна тъкмо за вечерята, но Лили въобще не му проговори. Децата вече си бяха легнали, затова младата жена напълни един поднос с храна и се присъедини към Хуанита пред камината, като остави тримата мъже на масата.

Ефраим и Травис се опитаха да протестират, обаче Кейд не продума. Тя му беше казала, че няма да търпи да се отнася с нея като към някоя презряна слугиня. Той не знаеше как да ѝ обясни, че той никога дори не си бе помислял за подобно отношение, че винаги е била най-скъпото за него от мига, когато тя отвърна на първата му целувка. И сега трябваше да отиде при нея до камината, а не да стои край масата, потопен в тягостно мълчание. Все още не беше заслужил мястото си в ранчото, все още не беше заслужил и сърцето ѝ. Но за да го заслужи, трябваше да отиде в онзи проклет град.

Другите двама мъже го гледаха намръщено, без да кажат дума. Кейд въздъхна примирено и взе чинията си. Отиде до камината и остави чинията на лавицата. Кимна на Хуанита и тя се отдръпна, за да му стори място до ниската маса. Младият мъж не седна на разклатения стол, а кръстоса крака на пода до Лили и започна да се храни.

Тя се опита да не му обръща внимание, но това бе невъзможно. Едрата му фигура бе съвсем близо до нея. Черната му коса лъщеше на светлината на огъня. Той бързо нави ръкавите на ризата си и тя разбра, че му е станало прекалено топло край буйния огън в камината. По

мургавите му ръце заиграха отблясъците от пламъците. Е, сам си беше виновен, че седна толкова близо до камината. Тя не му бе продумала, откакто бе влязла в трапезарията.

Не трябваше да се омъжва за него. Може би щеше да бъде по-разумно, ако го остави да замине за Сан Антонио и повече никога да не го види. Пък и нали най-важната причина за брака им беше да даде името си на детето ѝ и само от време на време да я посещава в леглото.

Лили знаеше, че бременността е истинската причина за сълзите, напирани в очите ѝ. Все пак беше жена с вроден усет за практичното и си каза за кой ли път, че е постъпила съвсем разумно, като е потърсила баща за детето си. Нямаше защо да очаква нещо повече от този мъж и не трябваше да се изненадва от разочарованията, които той ѝ поднасяше с всеки изминат ден.

Но съвсем други мисли ѝ навяваха спомените за нощите, които бяха прекарали заедно. Сега, когато Кейд седеше толкова близо до нея, младата жена неволно си спомни за миговете, изпълнени с блаженство, когато се сгушваше в прегръдката му, когато усещаше трепета на тялото му, напрежението на мускулите му, топлината, излъчвана от пламтящото от страст мъжко тяло. Помнеше и следващите мигове, когато, вече успокоен, мургавият красавец нашепваше гальовни думи в ухото ѝ, галеше гърдите ѝ, милваше корема ѝ, а който дремеше бъдещата им рожба. Не, Лили искаше да забрави тези мигове, изпълнени с нега, защото именно тогава в нея се породил усещането, че винаги ще бъде с него, защитена и стоплена от ръцете му и устните му. А ето че всичко се бе оказало празна надежда.

Младата жена тихо се изправи и тръгна към кухнята с празните чинии. Хуанита побърза да я настигне и двете жени се заеха да отделят остатъците от храната в копанята на прасето, след това поляха съдовете с гореща вода и се заловиха с миенето. На масата Ефраим и Травис допиваха кафето в пълно мълчание, без да престават да поглеждат сърдито към високия индианец край камината.

Лили се върна от кухнята и все така мълчаливо се отправи към спалнята си. Мъжете изчакваха Кейд да приключи с вечерята си и се спогледаха озадачено, когато младият метис въобще не ги погледна, а направо тръгна към задната врата.

Лили чу как се отваря прозореца на спалнята ѝ, но вече се беше разсъблякла и нямаше време да наметне някоя роба. Предвидливо

беше залостила резето на вратата, за да му покаже, че не желае да бъде обезпокоявана, но не очакваше, че Кейд ще се осмели да нахлуе през прозореца. За пъргавото му тяло височината не беше никаква пречка. Движеше се безшумно, като истински червенокож. Силуетът му изпълни рамката на прозореца, светлината от свещта огря скулестото му лице. Но младата жена така и не ѝ остана време да разчете какво бе изписано в дълбочината на черните му очи, които я гледаха втренчено. Само затаи дъх и се опита да не гледа широките му гърди, които се показваха изпод разтворената риза.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Кейд протегна ръка към нея и нежно започна да разплита плитката ѝ. Пръстите му едва докосваха копринените ѝ коси, които се разпиляха като водопад по раменете и гърба ѝ.

— Връщам се при теб, любима — тихо заговори младият мъж и предпазливо запристъпя около нея, като че ли трябваше да успокоява плашлив кон. Индианецът беше израснал повече сред животни, отколкото сред хора.

— Джим никога не би постъпил така. — Лили захвърли четката си и побърза да се отскубне от прегръдката му. Но нямаше къде да се скрие, освен в леглото. Нали тя сама току-що бе залостила вратата.

— Но аз не съм като Джим — възбудено прошепна младият метис. — Трябва да отсъствам само няколко дни, за да уредя старите си задължения. Винаги съм се справял и с най-трудните положения. От какво се страхуваш?

— Нищо не искам да слушам. Върви, където щеш!

Кейд застина в недоумение, защото не знаеше с какво ще успее да я успокои. Не можеше да потегли към града, когато тя беше изпаднала в такова настроение, но пък и не биваше да отлага заминаването си. Можеше да се справи с всякакви животни, да проследи и да се пребори с най-злия враг в прерията, можеше да живее в лишения и оскъдица, но не можеше да убеди една жена.

Затова само я прегърна през кръста и нежно ѝ прошепна:

— Всеки мъж има своите задължения, Лили, и няма право да се крие от предизвикателствата.

Тя рязко се изви, за да се отдалечи от него и го изгледа с леден поглед.

— Не, всеки мъж трябва да избира дали да остане при любимата си жена, или да се запилее по пътищата. Там е цялата разлика.

В полумрака фигурата ѝ му се стори толкова нежна, че му се прииска да я стисне в прегръдката си и никога да не я пусне. Искаше само да гали красивото ѝ лице, да я утешава с ласките си, да я приспи

в обятията си. Но знаеше, че тя няма да отстъпи, затова ръцете му не се помръднаха.

— Никак не ми се ще да те оставям сама, Лили. Много по-лесно ще ми е да остана тук при теб, да заспивам всяка вечер като усещам главата ти на гърдите си, да махна с ръка и да зарежа всичко останало. Но нали трябва да се погрижа за нашето бъдеще, нали трябва да предотвратя всяка опасност, която може да помрачи дните ни. Може и да не успея да се справя, но съм длъжен да опитам, не разбираш ли, скъпа?

В гласа му се долавяше нотка на оправдание. Лили не можеше да повярва на ушите си, затова го погледна право в лицето. Но черните му очи оставаха непроницаеми както винаги, скулестото му лице бе като изсечено от тъмен камък. Без дори да си дава сметка какво прави, жената повдигна ръка и го погали по челюстта, която изглеждаше твърда като камък. За нейна изненада се оказа топла и неочаквано мека.

Кейд се отказа да се съпротивлява и я вдигна на ръце. Дори само това докосване я разтърси. Дълбоко в душата ѝ се раздвижи нещо, което изглежда отдавна се беше спотаило и замряло. Този мъж не подозираше какъв трепет можеше да изпита тя, само като я носи на ръцете си. Може би Кейд дори и не искаше да знае какво изпитва тя.

Тя бавно обви ръце около врата му, а той я притисна още по-близо към гърдите си и само се вслуша в ускореното ѝ дишане.

— Не мога да понасям мисълта, че ме мразиш, Лили.

— Не те мразя! — Тя отпусна глава на рамото му. — Само се бях уплашила. И сега се страхувам. Страхувам се за теб, Кейд. Винаги съм се страхувала да не ме оставиш. Винаги ме е плашело нещо в теб. Не мога да ти го опиша. Това е нещо, неподвластно на мен, и тук дори и ти, Кейд, не можеш да ми помогнеш.

Той разбираше чувствата ѝ, но не знаеше какво да ѝ отговори. Можеше само да се опита да я утеши с ласките си, да я отведе в леглото и там набързо да се опита да уреди всичко, но тя успя да докосне някаква много нежна струна в сърцето му и мисълта за леглото някак си остана настрана. Само я погали по гърба с едрата си длан и тихо я попита:

— Как искаш да ти докажа, че нищо няма да ни раздели, Лили? Каж ми какво искаш да направя за теб.

— Не искам нещо лесно от теб. Искам преди всичко да започнеш да ми вдъхваш доверие, искам да ти вярвам. Все още не се познаваме достатъчно и затова понякога сме изпълнени с недоверие един към друг.

Лили неволно бе заговорила за едно от най-вълнуващите я чувства. Когато се омъжи за Джим, все още бе твърде млада и му се доверяваше като дъщеря на баща си. А сега вече бе по-опитна, по-разумна и трудно даряваше доверието си на мъжете. А на Кейд въобще не вярваше.

Той притисна бузата си към косата ѝ и вдъхна нежното ѝ ухание. В ръцете му тя му се струваше лека като перце, като върбова клонка. Беше жилава като върба, винаги можеше да се огъне, но никога нямаше да се пречупи. Той знаеше, че никъде нямаше да намери жена, която така да му подхожда, но въпросът беше как да я накара и тя да го разбере.

— Ако нямах доверие в теб, нямаше да ти позволя да се грижиш за Серена и за бъдещото ни дете, Лили. Сега вече наистина не знам как да те накарам да ми повярваш. Никак не ми е лесно да заслужа любовта ти, особено когато онзи тип Оли непрекъснато ти нашепва да се отървеш от мен.

— Ако Мария се беше съгласила да се грижи за Серена, сигурно щеше да се залепиш за нея. Внимавай, много внимавай, Кейд, защото в някои мигове думите ти започват да ми напомнят за ласкавите слова, които ми ги шепнеше Травис навремето. — Лили се разгневи от спомена, стана от стола и отиде към прозореца. Припомни си онази кошмарна нощ, когато Кейд и Мария се бяха спречкали напред улицата.

— Откъде, по дяволите, ти дойде наум тази глупост? — ядосано извика Кейд и се приближи към нея.

— Чух как вие двамата се карахте в онзи ден, преди да дойдеш в моето ранчо. Ти ѝ предлагаше да живее при теб. Много добре знаеше, че не можеш да постъпиш на новата работа като надзирател на ранчото, ако не намериш кой да се грижи за Серена. Но тя отказа да се грижи за момичето.

— Тя се грижеше за Серена, докато аз живеях в града. Вярно е, че отначало исках да я доведа тук в ранчото, за да я накарам да се откъсне от онези типове, с които се беше свързала. Но никога не съм ѝ

предлагал да се омъжи за мен. Може би затова тя така силно ми се разсърди. Струва ми се, че тази жена отдавна трябваше да си намери мъж, който да я обича и закриля.

Лили пое дълбоко дъх и погледна към двора. Едва сега започна да разбира, че е можело да бъде много по-зле, ако тогава Мария се е съгласила да дойде с Кейд в ранчото. В този миг тя усети как ръцете му се сплитат около кръста ѝ. Той се беше приближил зад гърба ѝ безшумно, с дебнещи стъпки, както могат да се движат само червенокожите. Не искаше да го упреква за миналото му. Отдавна бе научила имената на всичките жени, с които той бе имал някаква връзка. Но нали и самата тя не беше невинна девственица? По-добре беше да мисли само за бъдещето, за дните, през които двамата ще споделят и радостите, и тревогите.

— Опитвам се да не мисля прекалено често за миналото, Кейд — прошепна тя, все още обърната към прозореца. — Не исках отново да се омъжвам. Не исках животът ми отново да зависи от някой мъж. Но ето че се случи и сега не съм щастлива. Можеш ли да ме разбереш, Кейд? Можеш ли въобще да разбереш как се чувствам?

Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ. Лицето му се доближи към нейното, когато заговори:

— Трябва ни време да свикнем един с друг, Лили. Двамата ще се справим с всичко. Нали знаеш, че няма по-ужасно бреме от самотата?

Младият мъж не я остави да му отговори. Устните му се сляха с нейните и той отново усети сладостта им с езика си, отново усети омайната прелест на заоблените ѝ гърди. След миг вече я носеше на ръце към леглото.

Преди да заспят, Лили почувства как ръката му се плъзга по подутия ѝ корем и сънено промърмори:

— Бебето може би ще бъде по-едро от Рой. Толкова съм надебеляла.

— Не, скъпа, въобще не си дебела. Ти си прекрасна. Искам и ти, и бебето никога да не се отделяте от мен — започна да я успокоява Кейд, а тя само въздъхна и легна на едната си страна.

Беше я нарекъл „прекрасна“. Никога друг мъж не я бе наричал така. Лили се усмихна в мрака и се унесе в съня.

Кейд лежеше буден дълго време след като тя заспа, замислен за своята жена, за нейните тревоги и грижи. Отново и отново си

повтаряше, че не трябва да я измъчва, независимо от проблемите си, че не трябва да позволява някой да смути щастието им. Обаче тя все пак трябваше да разбере, че той бе истински мъж, който никога не се отказва от намеренията си.

Лили въобще не разбра защо на следващия ден Кейд трябваше да потегли още на разсъмване, въпреки студения проливен дъжд, но само стисна зъби и се постара с нищо да не показва огорчението си. Той ѝ бе казал, че е прекрасна и че ѝ има пълно доверие, а тя му беше повярвала като някаква глупачка. И тъй като не можеше да измисли как да го спре, сега трябваше да изнамери някакъв начин да се утеши.

След такъв обилен валеж памукът се намокри и дори започна да мухлясва, а беритбата стана почти невъзможна. Кейд беше наредил на работниците какво да предприемат през времето, когато щеше да отсъства от ранчото. По това време на годината нямаше какво друго да се прави, освен да се закърпват хамутите на конете и да се грижат за добитъка. Ако северният вятър изненада стада наред голата прерия, нищо чудно да изгубят много глави добитък. Особено застрашени са новородените телета — и от студа, и от койотите. Но каубоите бяха достатъчно опитни и знаеха как да се опазват от всички опасности. Не беше необходимо Лили да се намесва в работата им, затова тя въобще не излизаше навън, а само понякога се заглеждаше унило през прозореца.

Хуанита веднага долови страданието на господарката си, но не знаеше как да я утеши. Все пак се опитваше да ѝ намери някакво занимание. На няколко пъти се опита да я накара да вземе Серена на коленете си, по три пъти на ден ѝ поднасяше кафе и кейк. Наивната прислужница вярваше още от детството си, че нищо не успокоява душата така, както обилната и вкусна храна.

Докато Рой учеше уроците си, Лили четеше на Серена приказки от една стара книга, която бе донесла навремето от старата къща край Мисисипи. Но още на третата страница от поредната приказка младата жена се изнервяше и ядосано захвърляше книгата. Серена се опитваше да протестира и тогава се намесваше Ефраим. Старецът кротко се навеждаше, вдигаше книгата от земята и започваше да чете оттам, докдето Лили беше стигнала. Дъщеря му с радост му отстъпваше

книгата, а малката Серена с весел възглас се преместваше от скута на Лили върху коленете на Ефраим.

Навън дъждът не спираше вече четвърти ден. В стаята камината сгръвяше хората и ги караше да се струпват около огъня. Лили се чувстваше добре само там, край пращящите в огъня дървета. Иначе не спираше да се тревожи за ранчото, залято от неспирния порой. Мислите за реколтата не ѝ даваха покой денем и нощем.

Освен това не спираше да се тревожи за Кейд, който навярно сега препускаше нанякъде само с износената риза от еленова кожа и изтънялото наметало на гърба си. Добре, че се бе досетила да му даде старата филцова шапка на Джим, но и тя не можеше да го предпази от студения зимен вятър.

Лили се приближи до лавицата и извади кошничката с иглите, напръстника и конците, които наскоро си беше купила. По-точно Кейд ѝ ги беше купил. Досега тя не се беше осмелила да го запита откъде е намерил толкова много пари. Може би беше по-добре въобще да не знае нищо за произхода им.

В стаята влезе Травис и се зае да помага на Рой в решаването на задачите по аритметика, докато Лили опъваше плата върху масата. Младата жена забеляза, че Хуанита се зае да поднася кафе, щом Травис се появи в стаята, макар че вече отдавна трябваше да е кухнята, за да приготви вечерята. Лили повдигна въпросително вежди и изгледа прислужницата, но Хуанита не забеляза многозначителния поглед на господарката си.

„Крайно време е да се науча да кроя и шия като всички останали жени“ — помисли си Лили. Разстла на масата старата нощница на Рой, сложи върху нея изрязания от картон шаблон и се опита да си представи как ще изглежда кройката на новата рокличка за Серена, но след няколко минути се отказа. Кроенето и шиенето винаги изискваха твърде много въображение, докато плетенето беше доста еднообразно.

Дъждът спря след вечерята и Лили въздъхна с облекчение. Може би Кейд ще успее да се приюти някъде и да изсуши дрехите си. Тя не си правеше илюзии, че ще му бъде лесно да намери подслон сред прерията. Сигурно е тръгнал по едва очертаващите се пътеки, познати само на индианците, далеч от всички лагери на белите. Може би тази нощ ще прекара на открито под някое дърво.

Лили не можеше да си обясни защо толкова се безпокои за него. В края на краищата той сам си беше избрал тази участ. Но от притеснение не можеше място да си намери. Отвори скрина и измъкна старите кожени ботуши на Джим, изтърка ги с парче еленова кожа, обу ги и тръгна към конюшнията.

Тя все още носеше панталоните на Джим, макар че беше бременна. Когато влезе в конюшнията, мъжете се надигнаха от купата със сено и започнаха да я убеждават да не се качва на коня, но тя беше непреклонна. Тогава Ред, един от по-младите каубои, побърза да оседлае своя кон и твърдо заяви, че няма да се отделя от господарката си, докато тя е сама извън къщата.

Все още беше прекалено рано за разливите на реките. Навън духаше свеж вятър и Лили веднага се почувства по-добре, забравила за спарения въздух в тясната кухня. Пред погледа ѝ се простираше придошлата река и необятната плантация с измокрените стъбла на памука. Видя низината, където Кейд искаше да отглежда жито, както и стадото коне в съседния парцел. После обърна коня си обратно към къщата и Ред я последва.

Внезапно чу как Ред изруга зад гърба ѝ. Той бе постъпил отскоро на работа в ранчото, но вече бе разбрала, че той не обича да спестява цветистите изрази. Особено шумно ругаеше, когато мислеше, че няма никой наблизо. За нейно учудване думите на Ред сега не ѝ направиха впечатление, по-скоро ѝ беше любопитно каква е причината за гнева му.

Щом се обърна, и на нея ѝ се прииска да започне да ругае. Вместо това само заби мълчаливо шпорите в корема на коня си и го накара да препусне в галоп. След нея Ред я следваше с все сили.

Оли и неговият приятел не бяха успели да слязат от конете си, когато Лили се появи пред тях и с рязък глас им заповяда да спрат. За миг те я изгледаха с недоумение, защото не можеха да повярват, че конникът с панталони и куртка от еленова кожа, с ресни по ръкавите, може да се окаже жена. Едва когато тя се приближи съвсем, мъжете видяха дългата ѝ плитка.

— Лили! Какво, по дяволите, правиш навън в такова лошо време? Нима съпругът ти ти позволява да излизаш в прерията, когато вали като из ведро...

— Млъкни, Оли. Какво правите вие двамата тук, в моето ранчо? И успя ли да разбереш кой е стрелял онзи ден по нас на излизане от града? — Лили се изправи на седлото и изгледа с нескрито подозрение мъжа, който мълчаливо се беше навел над седлото на втория кон. Спомни си, че веднъж го бе виждала, но лицето му лесно се запомняше. Комбинацията от остри черти и мургава кожа, черни мустаци и посивели коси по слепоочията го отличаваха от всички наоколо. Внушителният му вид донякъде се омекотяваше от ниския му ръст. Не само Оли, но дори и тя се извисяваше с една глава над него.

Оли отново смръщи красивите си вежди, готов да избухне, когато вратата се отвори и на верандата се появи Травис. Облечен с изящна бродирана жилетка от черна коприна и прилепнал по тялото му редингот, Травис никак не приличаше на търговски пътник. Двамата новопристигнали го изгледаха с учудване.

— Не ме гледай така, старче — рече Травис и тръгна с небрежна походка към шарения фургон, пълен с амбулантни стоки. — Имам нужда да се поразтъпча, след като пийнах малко от моя медицински еликсир. Само това питие може да смекчи болките в ставите ми в такъв дъждовен ден. Опитвали ли сте някога тази напитка, джентълмени? Приготвям я според рецептата на стар негър, лечител и магьосник от Ню Орлиънс, като допълвам въздействието ѝ с добавки, плод на моите научни опити. Експериментирах с години, докато най-последната напитка стана превъзходна. Оставям я да престои известно време, за да се подсилят лечебните ѝ свойства, за да може да унищожава още в зародиш причинителите на всяко заболяване. Само с две бутилки от този чудодеен еликсир, джентълмени, и ще ви гарантирам добро здраве за години напред. Искате ли да опитате?

Лили едва не избухна в смях, като видя изумените лица на Оли и приятеля му, заслушани в хвалебственото слово на Травис. Отдавна не го беше чувала да хвали стоката си с такова ревностно усърдие. Очевидно не бе загубил дар слово, макар че явно бе решил да се пошегува с гостите. Ако наистина искаше да им продаде стоката си, то първо щеше да им предложи да слязат от конете, сетне да се впусне да ги кани да споделят трапезата и чак тогава щеше да започне да ги увещава да купят нещо от него. При това с щедра отстъпка, специално за видни гости като тях.

— Мисля, че джентълменът се подиграва с нас — промърмори испанецът, когато Травис спря, за да поеме дъх и да чуе мнението на слушателите си.

Оли пак се намръщи и се обърна с гръб към фургона.

— Трябва да поговорим, Лили. Мисля, че ще бъде по-добре, ако никой друг не подслушва разговора ни. Отдавна сме приятели и освен това не искам да те карам излишно да страдаш. От уважение към паметта на Джим... Няма ли да ме поканиш в къщата?

Лили мислеше да му възрази, че въобще не е искала да се среща с него, но си каза, че ще е по-мъдро да го изслуша. Може пък да узнае нещо за Кейд? Но дори и нищо да не научеше за любимия си мъж, винаги можеше да заплаши Оли, че Кейд е излязъл да наобиколи стадата и може да се върне всеки момент.

Травис скочи от фургона с бутилка в ръка.

— Ще съжалявате, джентълмени, защото се лишавате от една отлична възможност да изцерите всяка болка. Вече са ми останали само няколко бутилки, а пролетта е още твърде далеч. Познавам мистър Кларк, но не ми се вярва да сме се запознавали с вас, сър. Аз съм професор Манголини, но приятелите ми ме наричат Травис. — Търговецът се усмихна сърдечно и подаде ръка на мъжа, възседнал стройния арабски жребец.

— Аз съм Рикардо де Суела. — Той не пое ръката на Травис, а съсредоточи вниманието си изцяло върху Лили. — Дойдох тук, само защото моят приятел ме помоли. Той се страхува, че може да не повярвате на думите ми и иска аз да ги потвърдя пред вас.

Лили сведе поглед и неволно огледа ботушите на де Суела. Това бяха великолепни плетени кожени ботуши, испанска изработка. Младата жена за миг се замисли, но бързо се сепна и вдигна сините си очи.

— Тук сте сред приятели. Може напълно откровено да ни разкажете всичко, което считате, че ще бъде от полза за хората в ранчото.

Ред доближи коня си до нейния. Без да разбира всичко, което ставаше пред верандата, той само си каза, че господарката е решила да покани двамата непознати в къщата, затова побърза да спусне ръка към пушката на седлото си.

Травис се върна на верандата и се облегна на стълба, с бутилка от „медицинския еликсир“ в ръка.

— Ние тук сме като едно голямо и щастливо семейство, джентълмени. А моите медицински познания осигуряват тъкмо това — здраве и щастие за всеки. Това питие далеч не е единствената стока, която имам честта да ви предложа. Може би вие или вашите близки искат да се отърват от брадавици, обриви, сипаница? Имам прах, който ще ви спаси от тези злини. Ако разкажете за моя препарат из града, всички ще ви бъдат благодарни. Тази красива местност е дарена от Бога с всичко, за да се живее щастливо и безгрижно, но липсва само едно — добър и мъдър лекувател. Аз съм готов да отстраня този досаден пропуск на Всевишния. Е, джентълмени, какво ще пожелаете?

— Лили, можеш ли да накараш този шут да млъкне най-после? Трябва да говорим за твърде важни неща.

— А може би първо ще опиташ от лекарството му. Пък и защо не изчакаш да се прибере Кейд?

— Тъкмо за него трябва да разговаряме и ти отлично разбираш това. Отпрати тези натрапници и ме остави да ти разкажа всичко, което съм научил. Или вече ми нямаш доверие?

Лили огледа „натрапниците“. За нейна изненада на вратата се беше показал баща ѝ с пушка в едната си ръка, а с другата пазеше децата да не излизат навън. Откъм хамбара бавно прииждаха нейните работници, които в този дъждовен ден нямаше какво друго да правят, освен да се погрижат за добитъка в обора. Те също бяха въоръжени. Като че ли някой бе предупредил всички обитатели на ранчото и всеки бе грабнал пушката. Явно Кейд ги беше обучил както трябва.

Тя сви рамене и отново погледна към Оли.

— Никога не съм имала тайни нито от теб, Оли, нито от тези мъже наоколо. Кажи направо какво те води насам или се връщай там, откъдето си дошъл.

— По дяволите, Лили, защо си тъй твърдоглава... — Оли млъкна, защото Рикардо внезапно сръга коня си и привлече вниманието на всички присъстващи. Оли Кларк се намръщи, но продължи. — Стрелбата онзи ден е само началото на сериозните затруднения, пред които ще бъдеш изправена. Всичко е заради онзи Кейд. Мъжете в града едва сдържат негодуванието срещу индианците и мексиканците, които са заграбили най-хубавите земи наоколо. Той е

враг, Лили. Ако утре се появи генерал Санта Ана, този Кейд ще се присъедини към него, ще ни обвини в предателство и ще ни убие. А това съвсем не се харесва на хората в града.

Лили потръпна, но успя да прикрие усмивката си. Този номер беше съшит с бели конци. После погледна остро испанеца.

— Мислех, че мексиканските бунтовници са решили да отхвърлят тиранията и се борят заедно с нас, за да бъдем всички свободни. — Обърна се към Оли и продължи: — Не те ли е страх от отмъщението на червенокожите? Сигурен ли си, че в този миг Кейд не е повел апахите и команчите срещу града?

— Никак не е смешно! — извика Оли. — Опитвам се да те предупредя, преди да е станало късно. Не исках да пострадаш нито ти, нито някой от семейството ти, но явно си под влиянието на твоя Кейд. Продай ранчото колкото може по-скоро и бягай оттук, ако си решила да запазиш този метис като свой съпруг, но по-добре ще е да се отървеш още днес от него. Всички хора в града ще одобрят това решение.

Сега Лили не издържа. С шегите вече бяха приключили и започна сериозният разговор.

— Благодаря ти за загрижеността, Оли. Ще се погрижа всички обитатели на ранчото да не се разделят с пушките денем и нощем, за да посрещнем някои от по-буйните жители на градчето, ако те пристигнат тук, за да ни учат как да живеем.

— Не го разбрахте, мисис Браун. Оли се опита да приказва любезно с вас, но се опита да скрие нещо. Е, аз пък няма защо да се преструвам на благовъзпитан. Трябва да ме изслушате, защото после може да съжалявате.

Лили дръпна юздата на коня си и отговори с престорено примирение:

— Сега по мъж се казвам де Суела, сър. Какво още имате да ми казвате?

Мъжът пребледня от ярост, но Оли побърза да се намеси:

— Глупости, Лили, този Кейд те лъже в очите. Никога не е бил от рода де Суела. Той е само един незаконороден мелез и хладнокръвен убиец. Знаеш ли какво се е случило в Галвстоун? Убил е един мъж със стрела и е задигнал парите му. Откъде, според теб, Кейд намери пари за щедрите покупки вчера в моя магазин? Момчетата казват, че за него е добре дошла смъртта на Джим посред безлюдната прерия, без

всякаква причина, като наоколо не е имало никого, освен твоя Кейд! Откъде ще се вземе онази стрела, която е сложила край на живота му?

Лили бързо посегна към пушката на седлото си. Но преди да успее да я отвърже, Травис изръмжа нещо. Тя рязко се обърна към него и видя пистолета в ръката му.

— Струва ми се, джентълмени, че за днес наговорихте достатъчно. Ще се радвам да видя гърбовете ви. Момчета, ще бъдете ли така любезни да изпратите двамата джентълмени до пределите на ранчото? И ако се опитат да се върнат, препоръчвам ви първо да стреляте, а после да задавате въпросите. Още от баба си съм научил тази стара мъдрост. Върши работата с всяка твар, която реши да се изпречи на пътя ви: от гърмяща змия до неканени натрапници.

Ред тръсна глава и останалите мъже бавно наобиколиха Лили. Оли се намръщи, но Рикардо веднага смушка коня си и го подкара в галоп.

Лили чу как Рикардо ругае, докато се отдалечаваше бързо от къщата. Внезапно се почувства отпаднала и с радост се облегна на ръката на Травис, преди да слезе от коня.

— Дано всичко, което казаха, се окаже лъжа, Лили, защото иначе ще трябва да удуша съпруга ти със собствените си ръце — промърмори той и я поведе към верандата.

Младата жена бе толкова изтощена и обърквана, че дори не се опита да му възрази, докато се приближаваха към къщата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Докато предпазливо се приближаваше към кирпичените стени, които от далечината изглеждаха внушително надвиснали над тревистата прерия, Кейд си повтори, че е много важно да успее да ги изненада.

Безброй пъти беше минавал по тази пътека, когато беше още дете. Но и днес се вълнуваше от приказната гледка, която го бе поразила още когато майка му за пръв път го бе довела тук. Глината по стените се беше напукала от безмилостното тексаско слънце, дори на места най-външният слой беше олющен и се виждаха хралупи, напълнени с кал. Отдавна тук не живееше никой и къщата се бе превърнала в свърталище на паяци, змии, койоти и всякакви други твари, които можеха да оцеляват в жестокия климат на прерията. Още при предишното си посещение младият мъж бе видял, че плоският покрив се е продънил на две места от пролетните бури и дъждовете са заливали пода с вода, която е замръзвала през студените зимни нощи. Затова някога красивите плочки по пода сега бяха начупени и мръсни. След още две-три години тук нямаше да остане нищо, освен една жалка съборетина.

Но сега, когато Кейд се приближи съвсем, постройката изглеждаше почти незасегната от пронизващите прерийни ветрове. Оказа се, че и този път баща му е предугадил събитията. Очевидно някой се бе върнал, за да се скрие в старата им къща.

Сега не трябваше да се отчайва. От години бе чакал този ден. Усилията му да открие семейството на майка си досега не бяха се увенчали с успех. Кейд подозираше, че някой съзнателно му пречи да узнае нещо повече за рода на майка си. Всички следи сочеха, че те се опитват да предпазят някого. Но дори и новите обитатели на къщата да не бяха замесени в тази загадъчна история, все пак поне би трябвало да му разкажат нещо за дядо му. Нали са купили земята от него.

Кейд напредваше съвсем бавно, за да може мъжът, застанал на пост до вътрешната стена, да може да го забележи и да се убеди, че е

сам и при това невъоръжен. Добре, че беше пренощувал в Бексар, за да се измие и преоблече. Все още носеше старата филцова шапка на Джим, която Лили му беше дала, но беше облякъл най-хубавата си бяла риза и новите си панталони от еленова кожа. Не беше забравил и яркочервената кърпа около врата си. Трябваше му само шарф около кръста и болеро, за да прилича на истински идалго. Дори и седлото на коня му беше испанска изработка, с висока дръжка, като седлата на каубоите, вместо плоските седла на заселниците от Севера.

Голямата врата бавно се отвори пред него. Кейд очакваше да бъде посрещнат с насочени дула на пушките, но ето че влезе във вътрешния двор без всякакви пречки и завари там само един пазач и някакъв старец.

Младият метис скочи от коня си и внимателно огледа стареца. Той беше висок почти колкото Кейд, много слаб, с бастун в дясната си ръка, облечен много по-скъпо от Кейд, с изящна бродерия по черния си сюртук. Нямаше наметало на раменете си, въпреки зимния вятър. Навярно току-що е излязъл от къщата, повикан от пазача заради посещението на непознатия метис.

Едно момче притича, за да поеме поводите на коня му. Кейд неохотно ги пусна, защото не беше привикнал да го посрещат гостоприемно. Все пак старецът също го следеше с подозрителен поглед и това беше съвсем естествено в тези смутни времена. Кейд трябваше да се раздели с коня си, макар че това много би затруднило бягството му.

Като се опираше на бастуна си, старецът бавно се приближи, без да откъсва очи от Кейд. Годините не бяха пощадили лицето му. Черните му очи бяха хлътнали, но все още в тях се долавяше същия пламък, както и в очите на Кейд. Устните му потрепваха. Спря се на половин метър пред Кейд и още веднъж го измери с поглед.

— По-висок си, отколкото си мислех, съдейки по описанието на слугите ми. Ако приличаш на баща си, ще мога да си обясня някои загадки от миналото.

— Той не е толкова висок, но е по-жилав дори и от мен. Майка ми много го е обичала, преди да се намразят завинаги.

В очите на стареца се появиха сълзи, но само кимна сухо и закуцука към къщата.

— По-добре е да влезем вътре. Вятърът е много студен, а аз съм вече твърде стар.

Кейд за миг се поколеба и погледна сивите облаци, надвиснали над високите стени. Цял живот бе мечтал за този миг. Искаше да запомни това небе, тези облаци и вятъра, който свиреше в пустия двор, посипваше с прах мокасините му и изпълваше гърдите му с опиянение. После се обърна към къщата и видя до вратата нетърпеливо пристъпващия старец.

Беше си дошъл у дома.

— Дръж ме, дядо! — провикна се Серена и протегна ръце.

Преди две години Джим беше докарал със сал по реката чугунена печка след продажбата на първата реколта памук. Сега Ефраим пържеше бекон на тигана върху печката. Като чу вика на внучката си, той се обърна и леко я смъмри:

— Изчакай малко, миличка. По-добре иди да дотягаш на майка си с прищевките си.

Лили вдигна глава от бродерията и се усмихна. Наближаваше рождения ден на Хуанита и прислужницата беше успяла да измоли от господарката си правото на един свободен ден, за да отиде в града с Травис. Затова Лили трябваше сама да се справи с приготвянето на обяда и предложението на баща ѝ да я замести много я облекчи. Наближаваше края на петия месец от бременността ѝ, а тя се чувстваше толкова натежала, като че ли всеки момент ще роди. „Рой беше много по-дребно бебе“ — каза си тя и поклати глава.

Затова не искаше да помръдва от ъгъла на кухнята, в който се беше настанила удобно от два часа насам, и само раздаваше нареждания на Ефраим и Рой какво да се свърши в къщата. Мъжете трябваше да знаят колкото е възможно повече за домакинството.

— Рой, трябва да приготвиш повече яйца, иначе няма да стигнат за всички. И не забравяй, че който готви, се храни последен.

— Но яйцата свършиха, майко — намръщи се момчето.

— Кокошките са по-умни, отколкото си въобразяваш. Сигурно са скрили някое и друго яйце. Провери ли всички полози?

Рой с отвращение захвърли престилката на Хуанита, която бе навлякъл по изрично настояване на майка си, макар да му стигаше до

петите, и тръгна към курника, без да спира да мърмори за яйцата и кокошките.

Когато момчето затръшна вратата зад гърба си, Ефраим се усмихна и погледна дъщеря си.

— Все пак ще стане мъж на място, Лили, и не бива да се притесняваш прекалено за него. Постепенно ще се научи на всичко. Винаги съм искал да имам син, но сега ми стига това, че имам такъв разумен внук. Дори се гордея с него.

— Радвам се, че детето познава поне единия си дядо. Освен това се надявам, че завинаги ще останеш при нас. Кейд и Травис се държат доста грубо с него, а и той, като всяко дете, иска да му обръщат повече внимание. — Лили подаде лъжицата на малката Серена, подаде ѝ една купа и момиченцето се зае да приготвя обяда за куклата си с напълно сериозен израз на лицето.

През последните седмици Ефраим доста бе ограничил часовете, които прекарваше пред бутилката, защото дъщеря му непрекъснато му намираще работа, пък и Травис все по-рядко се съгласяваше да му прави компания в пиенето. Кейд все още отсъстваше, Лили ставаше все по-трудноподвижна и двамата мъже трябваше да поемат все по-голяма част от къщната работа. Лили ограничаваше намесата си само до съветите и преценките. Тя се запита дали като се върне Кейд ще приеме тази промяна в ежедневието им.

Серена продължаваше да се върти сред кухнята и да пляска с ръчички, а младата жена затвори очи и се отпусна на облегалката на люлеещия се стол. Вече не бе уверена, че мъжът ѝ ще се върне. Измина почти месец, откакто бе заминал. Колко дни му бяха необходими да отиде до Бексар и да се върне? Наистина всички реки бяха придошли и беше станало трудно да се пътува. Може би изчакваше някъде да престане този проклет дъжд. Валеше от седмица, а небето така и не се проясняваше. От три седмици при тях не се бяха отбивали посетители и тя не знаеше нищо за събитията извън ранчото. „Мили боже — помоли се тя, — дано само лошото време е причина за закъснението му, дано не му се е случило някакво нещастие!“

Винаги щом се замисляше за внезапното му заминаване, Лили не можеше да обуздае гнева си и пръстите ѝ започваха нервно да потръпват, а главата я заболяваше все на едно и също място, зад слепоочията. Така беше, когато уши лепената му риза, а не можеше да

му я премери. Така беше и в деня, когато бебето се размърда в корема ѝ за пръв път. Непрекъснато си мислеше за всички възможности: и добри, и лоши. Може би дълбоко в душата си тя не бе престанала да го мрази, че нахлу в живота ѝ с неподозирани устрем и оттогава всичко се обърка. Имаше за какво да си поговорят като се върне. И той нямаше да ѝ се изплъзне, докато не ѝ отговори на всеки въпрос.

Не искаше да пропусне дори и миг от този ден на разплата, за който си бленуваше и нощем, и денем. Само тя имаше право да му търси сметка за пропиляното време по пътищата на Тексас и нямаше да се лиши от това удоволствие, след толкова дълги часове, прекарани в мъчително очакване. Не вярваше на злостните слухове, разпространявани от онзи надменен испанец Рикардо, с дейното съучастие на Оли Кларк, но тъкмо сега Кейд трябваше да бъде тук, за да защити честта си.

Ефраим изкрещя от болка и Лили скочи на крака, объркана, без да разбере какво става. Рой се показва на вратата с купа, напълнена с яйца, но така се сепна, че се втурна на помощ на дядо си, без да обърне внимание на яйцата, които се посипаха на прага.

Около ръкава на стареца се извиваха пламъци, докато той отчаяно крещеше и се опитваше да намери в суматохата някакъв съд, пълен с вода, за да угаси огъни. Рой грабна ведрото от печката, а Лили се опита да го хване, за да обгърне ръкава му с кърпата. Въздъхна облекчено, като видя как момчето успя да надигне тежкото ведро и с първото пливане изгаси пламъците. В изпълнената с безпорядък кухня се разнесе острата миризма на обгоряла кожа.

Къде беше сега Травис с прехвалените мехлеми против всякакви страдания? С помощта на сина си тя поведе сгърчения си баща към спалнята. Серена притичваше след тях, смълчана и уплашена от виковете на дядо си. Ефраим стоически се сдържаше да не охка, но Лили разбра, че едва понася болките и се ядоса, че не може да му помогне. Отдавна го беше предупредила да внимава и да не слага прекалено много дърва в печката, да се пази от врящата мазнина, но кой ли я слушаше... Навред се разхвърчаха искри и тук-там се подпалиха краищата на близкото одеяло. Сигурно тези печки можеха да се подсигурят по някакъв начин, но сега тя не беше в състояние да мисли за такива подробности.

Като стигнаха до леглото, жената побърза да свали обгорялата риза на баща си, след което донесе делвата със свинска мас. Когато започна да маже раната, Ефраим силно изохка, но в момента тя не се сещаше за друг лек против изгаряне. Щом свърши, побърза да му сипе уиски в чашата, защото в къщата нямаше по-добър цяр за всякакви страдания.

Рой се суетеше около нея и накрая тя не издържа, кресна му да отиде до огъня, да изгаси пламъците из кухнята и да изнесе един дюшек, където Ефраим да може да лежи, без тя да го изпуска от погледа си. Старецът се възпротиви, но се закашля и се подчини на заплахата ѝ, че може да изтърси плода си, ако ще трябва по няколко пъти на ден да го надига от дюшека.

След това Лили остави Рой да стои край постелята на дядо си и отиде в кухнята да стъкми нещо за ядене. Днес мъжете ще трябва да се задоволят само с бисквити, шунка и малкото останали яйца. Нямаше да им хареса, но в тази бъркотия не можеше да направи повече.

Като привърши работата си в кухнята, Лили побърза да се върне при баща си. Той все още лежеше в безсъзнание, а Рой, смръщил вежди като зрял мъж, се опитваше да успокои сестричката си.

— Изтичай до фургона на Травис и виж дали няма някакъв учебник по медицина. Може би ще открием някакво по-добро средство да намалим страданията му.

Трябваше да се опита да направи нещо, а не само да плаче безпомощно край постелята на баща си, пък и Рой трябваше да има с какво да се занимава.

Момчето се върна с куп книги за най-различни болести. Сред тях тя видя наръчник за лекуване на рани от огнестрелно оръжие. Младата жена трескаво разгърна страниците и намери заглавие „Рани от изгаряне“. Трябвало да се намокри раната със студена вода. Нямаха лед в къщата, нито рапично масло. Дали ще бъде достатъчна свинската мас? На последната страница с почерка на Травис беше записана някаква рецепта за „Чудодейния цяр на Търнър“, със забележката отстрани, че лекува всякакви рани.

— Изтичай пак до фургона и потърси от това лекарство.

Докато го чакаше да се върне, Лили огледа ръката на баща си. Още не я беше превързала. Не откри признаци за инфектиране. Може би Рой ще успее да намери това лекарство, тогава тя ще измие

свинската мас и ще намаже раната с мехлема. Но няма ли само да причини нови страдания на баща си?

Навън дъждът отново заваля и Лили се разплака от отчаяние. От седмици небето беше сиво и потискащо. Няма ли да се проясни поне за час-два? И кога ли ще се върне Кейд...

Чу скърцане от колела на волска каруца пред къщата и едва не извика от радост. Поне веднъж да се случи нещо хубаво, Травис и Хуанита се бяха върнали от града.

— Дръпни се, Лили! Остави ме да огледам раната. Само седни до мен и не мърдай. Господи, пребледняла си като лист... Хуанита, налей ѝ малко бренди!

Травис се разшета из стаята и веднага заповяда на Хуанита и Рой да се заемат с превръзките. Лили се отдръпна в ъгъла и само го наблюдаваше. Не е възможно Ефраим да не се съвземе. В края на краищата това е само едно обгаряне, каквито са се случвали на толкова хора, нали? Все някой от лековете на Травис ще помогне.

— Ето, пийни малко. Травис ще се справи с всичко. — Хуанита ѝ наля малко уиски в една чаша и я подаде на господарката си.

С ласкавия си глас Хуанита можеше да успокои всекиго, но Лили дори не я забеляза. Само механично отпи от чашата и с тревога гледаше как Травис се суети около баща ѝ.

Той бързо забърка някакъв мехлем и събуди Ефраим, който започна да охка и да ругае от болка. Когато старецът седна в леглото, Хуанита веднага му подаде чаша кафе и той го изпи, без да откъсва тревожния си поглед от сръчните движения на Травис.

Очевидно мехлемът причиняваше болка по обгорялата кожа, защото Ефраим изохка и изруга още по-силно, но млъкна, когато Серена се събуди и започна да плаче. Дори поиска да му я подадат в скута, за да ѝ разкаже приказката за заека и лисицата, докато Травис довърши превръзката.

— Отначало ще бъдеш зле, но след няколко седмици ще се възстановиш напълно. Дори мога да се обзаложа — рече Травис и отиде да измие ръцете си в легена, който Лили му донесе.

— Нима не разбирате, че този шарлатанин разбира от медицина толкова, колкото и от змийската отрова, която продава на наивниците? И много ви моля, не ме принуждавайте да слушам брътвежите му — с

тези думи Ефраим ядосано отблъсна ръката на Травис, изправи се и с олюляване се довлачи до люлеещия се стол.

— Аз пък съм склонна да вярвам на всичко, което Травис ми казва за болестите и раните, така че ще бъде по-добре да млъкнеш — сопна му се Лили и донесе още една възглавница, за да я подложи под ръката на баща си.

Вечерята започна сред тягостно мълчание. Само Хуанита не спря да се хвали с копринената панделка, която Травис ѝ бе купил от града, за платовете, които видяла в магазините, за срещата с братовчедка си. Тогава Травис се намеси и разказа за индианците, които дръзко се разхождали по улиците с кожени куртки и гамаша, с отвратителни татуировки по лицата си. Но щом Лили го запита за последните новини за военните действия, той небрежно сви рамене и побърза да смени темата.

Това не предвещаваше нищо добро, обаче младата жена беше прекалено изтощена, за да се впусне в спор. Ефраим отново започна да мърмори, че вече е по-добре и може да се добере до леглото, след което тръгна с олюляване по стъпалата към стаята си. Дъщеря му този път не посмя да му забрани да понесе каната с бренди, защото виждаше колко е измъчен.

Когато разчистиха трапезата и изпратиха децата да спят, Лили взе медицинския наръчник и тръгна към стаята си. Трябваше да запали няколко свещи, за да може да чете, но за една нощ можеше да си позволи да бъде по-разточителна. И без това не можеше да заспи с часове. Леглото ѝ се струваше празно, защото непрекъснато ѝ напомняше за Кейд. Искаше поне тази нощ да не мисли за него.

Прочете раздела за бременността и отново си пожела Кейд да беше сега до нея, за да може да сподели тревогите си с него. Не можеше да повярва на прочетеното: бременните жени често изпитвали желание да откраднат някоя дреболия, която на всичкото отгоре въобще не им била необходима. Нима зародишът може да ръководи поведението на майката? Може би детето, което в бъдеще ще стане крадец, наследява порочната си склонност още от майчината утроба?

Може би трябва да поговори с Травис на сутринта. Но не ѝ се вярваше той да успее да я убеди, че са му ясни загадките на наследствеността. Кейд можеше да я успокои, но беше далеч от нея.

Лили изгаси свещите и си легна, заслушана в нощните звуци. Беше уморена, но въпреки това не можеше да заспи. Бебето отново се размърда и тя притисна ръце към корема си. „В никоя книга не пише — помисли си тя с разочарование — до кой месец от бременността жената може да прави любов.“ Джим не се осмеляваше да се люби с нея от петия месец на зачеването на Рой. Това бе едно от многото причини тя да го уважава и до днес. Но с Кейд всичко бе съвсем различно. С него тя искаше да се люби въпреки бременността. Изпитваше нужда отново и отново да се уверява, че той я обича, че няма да я изостави. Но с всяка седмица коремът ѝ нарастваше и скоро настъпи мигът, когато трябваше да се откаже от това незабравимо удоволствие.

Рязко изсвирване прониза нощния мрак. През деня това не би я разтревожило, но сега, когато всички наоколо вече спяха дълбоко, този звук я накара веднага да се изправи в леглото с широко отворени очи, въпреки непрогледната тъмнина. Нима ѝ се бе сторило?

След това усети миризма на дим. Може би си спомняше за отвратителната миризма на изгоряла кожа от премеждието с баща ѝ? Не може да се повтори тази трагедия два пъти за един ден.

Тогава чу крясък. Младата жена трескаво скочи от леглото и започна да се облича. До слуха ѝ достигна шум от стъпки по стълбите и още викове. Какво се е случило?

Когато отвори вратата, едва не припадна от ужасната миризма. Изтича навън, видя пламъците, издигащи се над покрива на къщата и закрепця неудържимо.

Първата ѝ мисъл бе да се втурне към къщата, но някой ѝ препречи пътя. Лили започна да се мятат, за да се освободи от ръцете му, и тогава резкият глас на Джек я накара да се осъзнае.

— Трябва да съберем всички мъже и да се опитаме да спасим децата. Всички трябва веднага да напуснат къщата. Покривът всеки миг ще се срути!

Хуанита дотърча от кухненската пристройка. Дългата ѝ черна коса се мяташе на всички посоки. Прислужница се вкопчи задъхана в ръката на господарката си и се загледа ужасена в мъжете, които вече нагласяваха ръчната помпа и мъкнеха маркуча към огъня. Ейбрахам изскочи запъхтян от къщата, носейки Серена на ръце, а след него се появи Травис, понесъл все още сънениия Рой.

В къщата беше останал само един човек и дъхът на Лили замря при тази мисъл. Неговата фигура така и не се появи в очертанията на вратата, вече забулена от гъстия дим. В първия миг си помисли, че не го е видяла в суматохата. Но щом разбра какво се е случило, веднага поиска да се върне в къщата. И тогава го видя. Двама млади индианци го носеха надолу по стъпалата. Баща ѝ беше в безсъзнание, с повесена глава. Травис и Ейбрахам се завтекоха към тях и го поеха от ръцете на червенокожите младежи.

Индианци! Лили изохка, с рязко движение се изскубна от Хуанита и изтича към тях. Мъжете от ранчото вече се бяха скупчили около двамата млади апахи и ги гледаха с нескрито подозрение.

— Вие ли изсвирихте? Благодаря ви, този път спасихте не само конете, но и нас. Кейд не е в ранчото. Ще му кажа за вас... — Задъхана и разрошена, Лили се опитваше да обясни нещо на двамата младежи, за които Кейд ѝ бе казал, че са негови природени братя. Тя дори не знаеше защо са дошли в ранчото, но сега това нямаше значение. Ако тези момчета не бяха забелязали навреме пламъците около комина, всички щяха да загинат в пожара.

По-големият от двамата братя, който повече приличаше на Кейд, докосна ръката ѝ и направи някакъв жест. Тревогата в погледа му се предаде и на нея. Не смееше да погледне в посоката, в която сочеше ръката му, но събра сили и обърна глава.

Видя фигура на мъж, проснат сред тревата. Травис вече се беше навел над гърдите му, дишаше в устата му, натискаше ребрата му и ругаеше отчаяно, когато спираше, за да си поеме дъх. Младата жена веднага разбра какво се е случило. Гърлото ѝ се стегна и не може да издаде дори най-слаб звук. Сълзите безмълвно рукнаха по лицето ѝ и тя се свлече на земята.

— Татко! О, татко, събуди се, моля те, татко! Та това съм аз, Лили! Трябва, трябва да се свестиш. Само ме плашиш, дявол такъв! Моля те, татко... Ще ти изсвирия, каквото пожелаеш. Ще купим ново пиано още утре от града. Така съжалявам, че все не намирах време да ти посвирия. Но вече ще ти свирия всяка вечер, обещавам ти. Или може би всяка събота. Моля те, татко...

Някой я дръпна назад. Някой я понесе на ръце надалеч, към хамбара, а тя като в мъгла видя как Рой хлипа, изправил се до тялото на дядо си, като изваяна статуя в полумрака. Чу плача на Серена и

опитите на Хуанита да я успокои. Някой ѝ говореше нещо, подаде ѝ чаша с бренди. Но тя не докосна чашата. Само чакаше баща ѝ да се изправи от земята.

Опита се да стане и да отиде при него, за да го прегърне. Изпищя и се опита да отблъсне ръцете, които я спираха, но ръцете бяха толкова много, че я обгръщаха отвсякъде. Приблужи се Травис. Погледна я и поклати глава. Лили разбра, че с баща ѝ е свършено.

Когато се събуди, тя отново се развика. Непрекъснато повтаряше имената на Кейд и на баща си, когато никога вече нямаше да види.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Веднага щом излезе от гората, Кейд видя буйните пламъци, озаряващи мрачния хоризонт. Сърцето му се сви от тревога и той веднага пришпори коня си, въпреки че жребецът беше изтощен до краен предел.

Беше яздил повече от дванадесет часа. Младият метис беше измокрен до кости и на няколко пъти се двоумеше дали да спре и да направи лагер за нощуване в гората. Но мисълта да се прибере по-бързо в къщата при Лили не му даваше покой.

Опита се да разгледа заревото в далечината, но високите дървета отново скриха пламъците от погледа му. „Може би е пожар, причинен от мълния... — помисли си той. — Но как може да падне гръм, когато от седмици не е имало истинска буря? Но не може да е лагерен огън. Пламъците са прекалено високи. Нима се е случило някакво нещастие?“

Като че доловил близостта на ранчото, жребецът с последни сили ускори ход и понесе ездача към ранчото.

Тя не разбра кога е пристигнал. Изведнъж се озова в прегръдките му. Заплака неудържимо и отпусна глава на рамото му, за да излее цялата си мъка.

Без да разтваря ръце, Кейд погледна смутено към останалите, застинали наоколо с безпомощни изражения на лицата им.

— Задушил се е от дима. Умрял е, преди да успеем да го извадим от горящата къща. — Травис примирено сви рамене и тъжно погледна към хлипащата жена. — Опитах всичко, но вече беше късно.

Никога не я бе виждал толкова отчаяна. Познаваше я от шестнадесетгодишна. Винаги е била силна и самоуверена и затова сега бе сломен от неутешимата ѝ скръб.

Кейд премести погледа си към пребледнелия Рой и разплаканата Серена, а после към безжизненото тяло, завито в старото платнище.

Прекалено много страдания се струпаха на нещастната му съпруга — първо Джим, а сега и баща ѝ. Понякога боговете нямаха милост.

— Вината е моя. Не трябваше да му позволявам да взима бутилката със себе си в спалнята. Ако не беше пиан, щеше да усети миризмата на дима и да види пламъците. Така добре си живеехме... Тъкмо вчера сутринта ми разказа колко се гордее с Рой, защото винаги е искал да има син. Защо, Кейд? Защо трябва да има такава мъка на земята?

— Защото е приключил земния си път, Лили, и небесата са го призовали. Не се обвинявай напразно. Нищо повече не си могла да сториш. — Кейд отново се обърна към Травис. — Има ли къде да я настаним? Тя цялата трепери.

— В пристройката покривът е пробит и дъждовете са намокрили пода в няколко стаи. Страх ме е да запаля огнището в трапезарията. Но може да се каже, че две от стаите са в по-добро състояние. — За миг той се поколеба, но продължи. — Мисля, че преди да заспи, Ефраим е запалил цигара. Много го болеше раната и ми каза, че ще заспи по-леко, ако преди това изпуши една цигара. Може би цигарата е паднала върху одеялото и го е подпалила. Може би се е задушил от дима още преди пламъците да се разгорят.

— Не, не! — Лили отчаяно поклати глава и се отблъсна от рамото на Кейд. — Татко никога не пушеше в леглото. Постоянно му казвах да спре с тези проклети цигари и той винаги ми обещаваше, че ще ги намали.

Травис и Кейд се спогледаха. И двамата знаеха, че старецът всяка вечер преди заспиване изпушваше по една цигара в леглото, но изчакваше дъщеря си да се прибере в спалнята си на горния етаж.

— Нека да те прибера някъде на топло. — Кейд прегърна жена си и погледна към момчето, застинало с мрачно лице. — Рой, не искаш ли да спиш при нас? Скоро ще се съмне.

Рой погледна колебливо към майка си, но Лили беше прекалено погълната от скръбта си и не забеляза погледа му. Травис се опита да го успокои, като отпусна ръка на рамото му.

— Нека ние двамата се върнем в моята стая и да се подкрепим с чаша горещ чай. На сутринта майка ти ще бъде по-добре.

Когато Рой излезе с Травис, Кейд се обърна към единия от двамата си природени братя, който неспокойно пристъпваше от крак на

крак, за пръв път озовал се сред толкова непознати хора от чуждата раса. Размениха няколко фрази на езика на апахите и накрая Кейд кимна на Джек.

— Завий братята ми с някакви одеяла. Те ще спят тук в обора. Не искам да ги пускам да тръгват посред нощ.

Джек бавно извърна поглед от Кейд към братята му, после реши, че младият метис очевидно знае по-добре от него какво трябва да се направи и се зае да изпълни заповедта му.

Лили се опита да разбере разговора, но едва разбираше езика на червенокожите и затова нервно дръпна наметалото от гърба на мъжа си.

— Прекалено студено е навън, Кейд. Трябва да ги настаним някъде. Не може ли временно да се приютят в помещението за провизиите?

— Ще побегнат, ако им предложи да спят там. Ще си помислят, че белите искат да ги заключат в онова тясно помещение без прозорци. Само това ми липсва сега — да ги гоня из прерията. Хайде да влезем вътре. Ти не бива повече да стоиш навън в тази студена нощ.

Като зави Лили с одеялото, което му подаде един от каубоите, той я поведе със себе си. По пътя се обърна и изгледа с тъга обгорелите основи на къщата. Изгубиха всички вещи на Лили: масата и столовете, донесени от старата къща на Ефраим Портър в щата Мисисипи, всички книги и ноти, сервизите и роклите ѝ, всички вещи, с които тя беше израснала, които ѝ доставяха радост... Трябва да събори на другия ден високия прозорец, който висеше на обгорялата рамка на предната стена. Заше метена от ужасяващата вест за смъртта на баща си, тя очевидно още не можеше да проумее загубите, но щом се съвземеше и разбереше колко много са изгубили, отново щеше да се залее в сълзи.

По-лошото тепърва предстоеше. Той ясно разбираше това. Но по-добре беше да отложи за сутринта този особено мъчителен разговор.

Хуанита понесе Серена на ръце към пристройката. Добре че беше оцелял олющеният скрин, претъпкан със старите дрехи на двете деца. Поне можеше да благодари на небесата, че бяха пощадили момиченцето. Без да е напълно сигурен как да се обръща към Бога, който може би управляваше този хаотичен свят, Кейд отпрати бърза и гореща молитва.

Джим Браун не беше сметнал за нужно да построи камина в пристройката. Това решение не беше лишено от смисъл, защото бе неразумно да се оставя огън да гори в това отдалечено от къщата помещение, претъпкано със стари дрехи и най-различни вещи, потънали в прах, но сега Кейд ядосано изруга. Ако не направи огнище, нямаше да могат да изкарат зимата.

Прегърна Лили и я понесе към леглото, както беше завита в одеялото. Избута прашните завивки, остави я на леглото и едва тогава се досети да свали мокрите си дрехи. Метна ги на пода и се качи на леглото до нея, мушна се под завивките и притисна треперещото ѝ тяло.

Усещаше как тя хлипа безмълвно, изтощена от преживяното. Когато се успокои, Кейд безшумно се отдръпна от нея. Нищо не можеше да я възстанови така бързо, както един дълъг сън. На сутринта щеше да има достатъчно време да обмислят какво да предприемат занапред.

Когато се събуди, отново се почувства зле. Болеше я главата, а гърлото ѝ беше пресъхнало. Но обонянието ѝ беше в ред и веднага долови острата миризма на изгоряло, която проникваше отвън, но се смесваше с неприятния дъх на спарени и прашни дрехи в тясната пристройка.

Стомахът ѝ се сви на топка и тя се изправи в леглото. Върху краката ѝ беше натрупана камара от парцаливи дрехи. Огледа се разсеяно с премрежен поглед. Искаше да намери нощното гърне. В този миг ръката на Кейд се протегна към нея изпод завивката и тя се разсъни напълно.

Обърна се и го видя наведен над нея със загрижен поглед. Ужасните спомени от предишната нощ отново избухнаха в съзнанието ѝ: тя се дръпна инстинктивно назад с широко отворени очи.

— Наспа ли се? Можеш ли да вървиш? Ако искаш, ще те завия в одеялото и ще те занеса на ръце до кухнята, за да се стоплиш.

Не ѝ се искаше да става от затопленото легло. Като се замисли за пожара, младата жена си пожела да не се беше събуждала въобще. Защо се случи това нещастие тъкмо сега, когато Ефраим бе дошъл да се види с дъщеря си, а не в миналото, когато ги разделяха стотици мили? Защо трябваше да ги връхлети това непоправимо злочестие тъкмо сега, когато баща ѝ най-сетне бе решил да започне нов живот?

От мъка дори не може да заплаче. Само уморено поклати глава.

— Трябва да се преоблека...

Тялото ѝ продължаваше да ѝ налага своите изисквания. Трябваше да продължи да живее, колкото усилия да ѝ струваше всяка крачка. И не можеше да си позволи да разстройва всички наоколо, особено децата. Не, не трябваше да се предава, в никакъв случай не трябваше да отпусна безпомощно ръце въпреки трагичните обстоятелства.

Бебето в корема ѝ помръдна, сякаш изразяваше съгласието си с решението ѝ да продължи да се бори да оцелее. Отмести завивките и притисна корема си. Кейд веднага сложи ръка върху нейната.

— Бебето ли мърда?

— Нима не усещаш? Все още е доста рано, но вече използва стомаха ми като топка за игра. Струва ми се, че като порасне, ще бъде едър като теб. Ако е момче, разбира се. — Щом заговори за бъдещата им рожба, Лили усети как ѝ олекна. Отдавна искаше да има още едно дете. Така нямаше да изгуби надеждите за щастие дори и при мисълта за смъртта, която първо отнася най-добрите от нейните хора.

Кейд пъкна ръка под нощницата ѝ и опипа подутия ѝ корем. Усети някакво плахо потрепване и дори леко почука с пръст, като че ли наистина очакваше детето да му отговори.

— Почакай да ти донеса нещо за закуска. Няма нужда да бързаш да ставаш. Все още е много рано.

Кейд веднага стана от леглото, преди още тя да успее да му възрази. Лили се обърна и проследи с поглед как той набързо надяна една стара риза и затърси панталоните си. Някой ден щеше да му купи нови панталони, които да му бъдат по мярка, защото тези му стигаха едва до глезените. Той се обърна с гръб към нея, но тя си представяше нагледно какво се опитваше той да скрие от нея. Бяха женени от месец, а ето че желанието ѝ да се люби с него беше избухнало в гърдите ѝ точно сега, когато беше сломена от мъка. А Кейд веднага се постара да я утеши, както би постъпил всеки истински мъж.

— Искам да го погребем на хълма под големия дъб. — Лили отметна завивките и се изправи. Не искаше да си мисли за къщата, изгоряла до основи. Сега трябваше да мисли за по-важни неща. — Трябва да благодарим на братята ти. Те ни спасиха живота.

Кейд закопча последното копче на панталоните си и едва тогава се извърна към нея. Гласът ѝ беше пресипнал и под очите ѝ се очертаваха сини кръгове, но внезапният прилив на енергия беше много по-приятен от безнадеждното отчаяние, в което бе потънала предишната вечер, примесено с наченки на истеричен пристъп.

— Обещах им да ги заведа на лов за бизони. Те не искат друга награда. Ако наистина си им благодарна, може да разрешиш на баща ми да остане с хората си в земите ти. Мисля, че старецът вече се е примирил с мисълта, че не може да се бори едновременно с команчите и с бледоликите.

— Нима очакваше да възразя? — Лили отново се притесни заради обезформеното си тяло и се прикри зад един скрин, докато сваляше нощницата си. — Твоите братя спасиха сина ми и всички останали. Не разбирам защо трябваше да спят навън в тези студени зимни нощи, но именно затова са забелязали пламъците над покрива.

Кейд си каза, че може би нямаше да се зарадва, ако разбере, че той им бе наредил да не я изпускат от очи, докато той отсъства от ранчото. Само кимна мълчаливо, а после посегна към току-що свалената ѝ нощница, грабна я от ръката ѝ и я притисна към гърдите си, преди тя да успее да прикрие голотата си.

Младият мъж се загледа, очарован, в едрите ѝ гърди и меките извивки на тялото ѝ.

— Не се крий от мен. Нищо не може да ми достави такова удоволствие, както твоята красота.

Наведе се, целуна я и отново впи поглед в красивото ѝ лице. Лили веднага сведе очи и плахо се озърна към вратата, която Кейд предвидливо беше залостил. Този мъж явно не беше на себе си.

Опита се да обърне глава към развалините на къщата, докато притичваше към хамбара под дъжда. Трябваше да поговори с децата и да се заеме с погребението на баща си. След това да съобщи на сестрите си. И когато приключеше с най-неотложните задачи, едва тогава щеше да седне и да обмисли бъдещите си действия.

Каубоите сковаха ковчег от дъските зад хамбара, а Травис намери някакви що-годе прилични дрехи на Ефраим в помещението за вехтории и градинарски инструменти. Лили събра останалите парцаливи остатъци и ги изгори в огъня. Тясната кухня едва побираше всички желаещи да се постопят. Младата жена си повтори на няколко

пъти, че още на другия ден трябва да събере всички работници, за да построят набързо нова пристройка за лятна кухня с широк навес и по-голямо огнище.

През целия следобед дъждът не спря и затрудни мъжете, които трябваше да замъкнат тежкия ковчег до хълма, където двама здравеняци вече бяха изкопали гроба под големия дъб. Лили не пусна ръката на Рой, докато обмисляше какво да каже пред гроба на баща си. Интуитивно усещаше, че не трябва да изглежда сломена въпреки скръбта, която я задушаваше. Всички в ранчото сега очакваха нейните решения, а една господарка не може да проявява малодушие.

Травис прочете двадесетина реда от Библията и добави няколко думи от себе си. Сълзите рукохнаха от очите ѝ. Кейд взе книгата от ръката на Травис и издекламира един псалм по памет. Рой започна да хлипа и майка му побърза да го прегърне. Думите, с които искаше да утеши сина си, се давеха в сълзите. Едва дочака въпросителния поглед на Травис, за да се наведе и да грабне първата шепя пръст, която се стовари върху ковчегата. Сякаш железен обръч стегна сърцето ѝ. Пред очите ѝ притъмня, олюля се и един от мъжете побърза да я хване за ръката.

Серена бе прекалено малка, за да разбира какво се е случило и се радваше, че баща ѝ се е завърнал. Бърбореше непрекъснато и се чудеше защо всички бяха толкова мълчаливи.

В този миг зад хоризонта се показва първият конник. Лили нямаше да го забележи, но Кейд хвана ръката ѝ и с кимване ѝ посочи новодошлия. Зад него се показаха още конници, а след тях и конски фургон, който се носеше с такава бързина, че можеше в следващия миг да се разпадне. Явно идваха откъм Бексар, а в ранчото от седмици не бяха получавали вести за събитията в града.

Кейд и Травис тревожно се спогледаха, което не убягна от погледа на Лили, внезапно отърсила се от унеса. Този път ще им поиска обяснение. И без това ѝ се бяха струпали толкова беди. В никакъв случай не желаше още неприятности.

— Какво става там? Какво криете от мен вие двамата?

— Мисля, че трябва да знаеш. — Кейд протегна ръка и посочи към пътя, по който се задаваха пришълците.

— Боже господи! — възкликна младата жена, без да дочака отговора му. — Нима мексиканците... нима армията на генерал Санта

Ана вече е стигнала толкова на север?

— Преди една седмица обсадиха форт Аламо. Досега не бях срещал войски на северняците в тази посока, които да отиват на помощ на тексаските бунтовници — обясни й Кейд и с припрян жест я поведе към ранчото.

— И сега тези войници бягат от Аламо? Това означава ли, че трябва да се простим с всяка надежда за победа?

— Онези нещастници, обсадени във форт Аламо, не могат да издържат без подкрепления. Повече нищо не мога да ти кажа. Но знам, че вече е крайно време да решиш какво да правиш, Лили.

Когато се добраха до огнището в тясната пристройка, до слуха й достигнаха първите изстрели.

— Та те са хиляди, като скакалци! Непрекъснато прииждат все нови и нови войски, макар че досега нашите момчета успяваха да ги отблъснат. Навред прерията е осеяна с трупове, а мексиканските войски ги прегазват и продължават напред. Разказват, че към края на битката Дейвид Крокет и Бови са свършили патроните и е трябвало да започнат ръкопашен бой. Но генерал Хюстън не им изпратил подкрепления. И затова са загинали всички, които не са успели да избягат от форт Аламо. Войниците на Санта Ана са ги изтребили до крак.

Младата жена с ужас в очите погледна към хоризонта, от който се задаваха все нови и нови силуети. Кейд ядосано изсумтя, посегна към нея и побърза да я поведе към пристройката.

— Не е нужно да стоиш повече тук на открито. По-добре е да не мислиш за ужасите на войната.

За своя изненада тя безропотно се подчини. Наистина не искаше да слуша повече за кръвопролитни сражения, обсади и пленници. И без това й стана ясно какво става в Тексас. Галантният млад мъж, който отбраняваше Сан Антонио, е загинал. Повече не искаше да слуша за смърт и опустошения. И без това животът е тъй кратък...

— А какво ще стане сега? — прошепна тя, когато децата се затичаха към Хуанита, която ги посрещна пред вратата на пристройката с две чаши мляко.

— Тези нещастници трябва да преминат границата, за да се спасят от мексиканците. Ако успеят да се доберат до Луизиана, Санта Ана няма да посмее да ги преследва по-нататък. Предполагам, че

войските му не са много далеч, макар че е по-вероятно мексиканските полкове да се насочат най-напред към Голиад. Ако наистина са толкова многобройни, колкото се говори, тогава генерал Санта Ана може да раздели войската си на две колони и да изпрати едната от тях към Гонзалес. Съмнявам се дали ще минат оттук, но никой не знае със сигурност какво ще реши генералът. — Кейд спря и я погледна, защото не беше уверен дали думите му достигат до съзнанието ѝ. По лицето ѝ все още беше изписана болката от гибелта на баща ѝ и може би любимата му съпруга сега въобще не го чуваше.

— Какво ще сторят на невинното население? — плахо попита Лили.

Кейд не знаеше как да отговори на въпроса ѝ. Поне се опита да я успокои с думите, че той ще поведе всички мъже от ранчото на бой, ако се наложи да брани нея и децата. Надяваше се да му остане поне един ден, за да организира защитата на ранчото. Събитията се развиваха с шеметна бързина и възможностите им за действие се стесняваха с всеки изминат ден.

— От сигурен човек научих, че генерал Санта Ана далеч невинаги взима най-мъдрите решения. Често пуши опиум и понякога никой не може да предвиди следващите му ходове. Затова не е разумно да оставаме в такава опасна близост до войската му. Кой знае, утре може да му хрумне да изтреби всички заселници в Тексас!

„Значи опасността е напълно реална“ — помисли си Лили и отново започна трескаво да обмисля всичко, което досега беше узнала за военните действия. Припомни си разказа на Травис, след завръщането му от Бексар. Думите му потвърждаваха опасенията на Кейд. Дватама мъже седнаха около масата с напрегнати лица. Тя не можа да се сдържи и се присъедини към тях.

— Повече не трябва да оставаме тук, Лили — започна Травис. — Според слуховете цялата местност ще бъде обезлюдена. Който не избяга на север, ще бъде убит от мексиканците. Най-близкият полк на северняците е в Гонзалес, но дори и те не могат да ни защитят. Това са рейнджъри, доброволци от Бастръп, смели мъже, но твърде малко на брой, за да могат да спрат хилядите мексикански войници, които приближават по пътя от Сан Антонио. Трябва да се подготвим за бягство. — Той се обърна към Кейд. — И трябва да знаеш, че няма да ви изоставя, каквото и да се случи.

Лили остави разтревожените мъже да разговарят около масата и се замисли. Та нали до границата имаше хиляди мили... Всички реки бяха придошли от дъждовете. Очевидно отстъплението щеше да е изключително трудно. Накрая се престаши и попита Травис:

— Как да се доберем до Луизиана? Как ще се справим с прехранването на всички мъже от ранчото, откъде ще намерим коне, как ще преминем през блатата и бродовете? Не забравяй, Травис, че имам две деца, а Серена все още едва ходи. Не, трябва да измислим нещо друго.

Травис сметна, че мълчанието на Кейд означава съгласие с предложението му да пътува с тях и затова го остави той да отговори на въпроса ѝ. Младият метис изчака Хуанита да напълни отново чашите с кафе и взе ръката на Лили.

— Има още две възможности — започна той. — Може да се укрием сред горите, в индианското селище при племето на баща ми и да се надяваме, че войските няма да претърсват горските пуцинаци. Ще претърсят само ранчото, но няма да намерят жива душа.

Лили го изгледа неуверено, но не се осмели да му възрази.

— Или да тръгнем през прерията и да се доберем до къщата на дядо ми. Пътят дотам е по-кратък от пътя до границата между Тексас и Луизиана, но много по-опасен. Само една причина може да ме убеди да изберем този път — дядо ми е влиятелна личност. Ако победят войските на Санта Ана, само той може да спаси имота ти. И при него ще живееш по-добре, отколкото сред племето на баща ми.

— Ще спаси имота... — повтори тя думите му в унес. Това беше изключително важно за бъдещето ѝ, за бъдещето на децата. Но не бързаше да даде съгласието си, преди да узнае нещо повече за тази възможност. — Що за човек е дядо ти?

— Антонио де Суела е баща на майка ми. Наскоро се е завърнал в Бексар. — Кейд говореше бавно, стиснал канчето в едрите си ръце, без признаци на тревога, макар че от отговора му зависеше бъдещето на всички, скупчени в тясната кухня.

Лили погледна коравите му ръце и пламналите му черни очи. Метисът с нищо не подсказваше какво да реши тя, но жената го разбираше без думи. Поради някаква причина той бе решил да я убеди да се впуснат в рискованото пътуване до Бексар, сред потока от бягащи заселници и преследващите ги мексикански войски. Все още не

схващаше причината да изберат тази посока, но в този миг му вярваше, без да може да си го обясни.

— Как можем да се доберем дотам? — запита тя.

Мъжете веднага се заеха да обмислят плана за бягство.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— Отиват да се присъединят към генерал Хюстън в Гонзалес. — Лили се опита да прикрие отчаянието си, което я налегна, докато се ровеше сред окъсаните одеяла и износени дрехи, за да подбере най-запазените за дългото пътешествие. — Да не би вие двамата тайно да кроите планове да се присъедините към отстъпващите северняци?

Кейд, който опаковаше провизиите, рязко вдигна глава и я погледна с негодувание.

— Тримата вече взехме решение накъде да потеглим. А бъдещите си действия ще обмислим, едва когато ти и децата се настаните в безопасност при дядо ми. Нима подозираш, че ще престъпим думата си?

— Въобще не вярвам на мъжката ви дума. Не само на теб и Травис, но и на никой друг мъж! — тросна му се тя. — Искам само едно — да не пострадат децата ми, да не изгубя земята си. Нищо друго не ме интересува. Нали мъжете започнаха тази проклетата война с проклетите си понятия за чест и мъжка дума. Всички знаехме, че мексиканците са против робството, но това им послужи като извинение да заграбят земи, които не им принадлежаха. Ако вие, мъжете, бяхте оставили всичко да си върви по реда си, след някоя и друга година някой щеше да застреля този побъркан генерал, този кръвожаден Санта Ана и на негово място щяха да изберат някой по-миролюбив. Тук и децата разбраха, че онези от Вашингтон се опитват да изкупят целия Тексас само за себе си. А трябва да се измисли някакво по-разумно решение.

Гневът надделя над скръбта ѝ. Докато с насълзени очи подреждаше в сандъка ленените покривки, останали от майка ѝ, почернели от пожара, тя усети как кръвта ѝ отново закипява. Всичко, всичко беше загубено.

Огледа разхвърлените вещи из цялата кухня, изподрасканата маса, която някога блестеше с безупречния си лак, недоизсъхналите бебешки дрешки, натрупани накуп, посипани с пепел и сажди,

захвърленото в ъгъла трикрако столче, с което така се гордееше Джим. Беше го измайсторил за рождения ден на Рой. Ако останеха в ранчото, някои от тези скъпи за нея вещи можеха да бъдат спасени. Но трябваше да се впусне в ново пътешествие заради глупашките понятия на мъжете за чест и справедливост.

Искаше да захвърли всичко, да чупи и троши, но вместо това стисна зъби и се наведе над вързопа с одеялата, които бе успяла да събере сред безпорядъка, тъй като без тях не можеха да се отправят на път. Нощите все още бяха доста хладни и ръцете на децата ѝ бяха вечно премръзнали. Истинска лудост би било да тръгнат през прерията сред студени и дъждовни мартенски нощи. А със сигурност можеше да очаква, че проклетите мъже ще решат да се пътува повече нощем, за да се укрият от мексиканците.

Мнозина бегълци проявяваха безразсъдство, като се втурваха да бягат, помъкнали цялата си покъщнина, с претоварени конски фургони. Но щом войниците ги откриеха, нещастниците трябваше да захвърлят по-голямата част от вещите си и накрая се озоваваха на границата на Тексас с оскъдни вързопи, стиснати в треперещите им ръце. Кейд беше настоял да избягват главните пътища, още повече, че трябваше да се придвижват в посока, обратна на керваните от бежанци, а през блатата и храсталаците не можеха да минат с тежките и бавно подвижни фургони, особено ако вземеха и воловете.

За Лили нямаше друг изход, освен да се доверява на преценките на Кейд. Никак не можеше да се примири с мисълта, че може всеки момент да изгуби ранчото. Не искаше да се втурне да бяга към Луизиана или Мисисипи и да зареже всичко постигнато за последните девет години. Сега нейния дом бе тук, в Тексас. И тя бе решена да го защитава на всяка цена. Затова се съгласи с Кейд — неговият план ѝ се стори най-благоприятен сред всичките ужасяващи изходи. Докато се занимаваше с приготвянето на багажа, докато обличаше децата и напомняше на мъжете какво да вземат, не ѝ оставаше време да си спомни за насърчителната усмивка на Ефраим, която вече никога нямаше да види, за прегръдките му, в които тя намираше утеха, но никога нямаше да изпита отново.

На следващата сутрин Кейд ѝ помогна да се качи на мулето. Лили беше изпълнена със съмнения дали трябваше да тръгват на път. Коремът ѝ беше натежал, седлото на плоския гръб на мулето беше по-

нестабилно от конското седло, защото нямаше стремена, но щом бяха решили да потеглят, трябваше да се примири с неудобствата. Мулето извърна глава към нея и тя го погали по късата грива, след което го смушка и те бавно потеглиха.

Конете се подредиха в редица и мулето на Лили побърза да се присъедини към тях. Кейд беше изоставил богато украсеното седло с висока дръжка и вместо него беше метнал на гърба на коня си индианско наметало, така че Серена можеше да пътува с него. На Хуанита също бяха дали муле, защото не можеше да язди кон, и прислужницата непрекъснато се оплакваше от предстоящото пътуване. Двата тромави товарни коня допълваха живописната процесия, понесли на гърбовете си денковете с дрехите, скромната покъщнина и малката индианска палатка, стегната с въжета от братята на Кейд. Най-отзад яздеха Рой и Травис.

Оцелелият добитък беше скрит колкото е възможно по-надалеч в прерията. Лили се извърна и погледна през рамо, когато потегли малкият керван, и прошепна една полузабравена молитва да се върнат някой ден и да заварят стадото оцеляло. Сега ѝ бяха останали много малко глави добитък, пък и нямаше изгледи да успеят да се завърнат на пролет, за да засеят нивите.

Дъждът не спря през целия ден. А понеже се движеха по едва утъпкани пътеки, дупките и камъните ги затрудняваха още повече. На няколко пъти се приближаваха към главните пътища и чуваха шумовете и виковете на потоците от бежанци, насочили се на север към Сабина, но Кейд веднага ги отклоняваше от пътя и внимаваше никой да не ги забележи.

Спираха често под някое дърво да изядат набързо обед си, да пият вода от кратуните, да отпочинат нозете им. Кейд загрижено гледаше жена си, която ставаше да се поразтъпче, но пристъпваше бавно и предпазливо сред храстите и гъстата трева. Лили сдържаше оплакванията си и винаги му отказваше, когато той ѝ предлагаше да прекратят пътуването и да останат да нощуват под дърветата, ако тя се е преуморила. Тогава отново се качваха на седлата и безкрайното им пътуване продължаваше.

Не беше много вероятно да се сблъскат с команчи или скитащи банди в това противно влажно време, но всяка нощ прилагаха стария трик, до който трябваше да прибегват всички пътешественици, ако

искаха да оцелеят сред прерията, в която законите на милосърдието и човечността никога не се зачитаха. Устройваха първи лагер на видно място, вечеряха там и оставяха достатъчно следи, след което се изтегляха на няколко мили, където организираха втория бивак, без да палят огън и да издават присъствието си, и там прекарваха нощта. Кейд умееше да разгъва индианската палатка дори и в пълен мрак, с което осигуряваше за Лили скромен, но надежден подслон срещу непрестанно ромолящия дъжд.

Въпреки всички предпазни мерки винаги бяха нащрек. Травис и Кейд непрекъснато оглеждаха хоризонта във всички посоки, дори и когато устройваха поредния бивак, докато Лили и Хуанита спяха между тях в палатката. Мъжете се загръщаха през глава с бизонските кожи. Само така можеха да останат сухи, въпреки дъжда.

На сутринта всички ставаха още преди зазоряване. Серена винаги се събуждаше свежа и весела, като че ли бе спала в детското си креватче в имението. Рой често си играеше с нея, докато Лили и Хуанита се мъчеха да приготвят закуска на огъня, запален под разпънатата на колове бизонска кожа. Нямаше изгледи дъждът скоро да спре.

— Познай как се казва тя? — Рой всяка сутрин започваше тяхната игра, като задаваше този въпрос и посочваше към Хуанита.

Серена се усмихваше и се хвърляше към полите на Хуанита, за да получи утринната целувка на прислужницата.

— Нита! — викаше тя с тържествуващ глас.

Тогава идваше ред на Хуанита да посочи към Лили.

— А тя коя е?

— Мама и бебе! — Серена се преместваше в скута на Лили, за да бъде наградена с прегръдка.

Сега Кейд трябваше да се наведе, за да се присъедини към тях.

— А този там кой е? — сочеше го Лили с пръст. — Как се казва?

— Тате-татко-татенце — отвръщаше през смях малкото момиче и се опитваше да се добере до него. Обичаше да измисля по няколко имена за всеки и за всичко наоколо, като непрекъснато смесваше английски и испански думи.

Идваше ред на Кейд да посочи с ръка към Травис, който с усмивка наблюдаваше играта, и да зададе своя въпрос:

— А на този там как му беше името?

— Мъжът с мехлемите за змиите! — тържествуващо се провикваше момиченцето и всички се заливаха от смях, въпреки досадния дъжд, въпреки негодите и несигурното бъдеще. Така успяваха, макар и за кратко, да се отърсят от тревогите, да забравят за опасенията, за войната и смъртта. Травис гъделичкаше Серена и тя се кискаше в захлас, а после тичаше за помощ при Рой.

— Кога най-сетне ще научиш името ми, малка госпожице? — преструваше се Травис на жестоко обиден. — Аз да не съм някоя незабележима буболечка?

— Ти си Травис — подсказваше Кейд, пропълзлял до момиченцето с тиха индианска стъпка.

— Чичо Травис! Чичо Травис! — крещеше Серена и не пропускаше случая да му се изплези, но само след като се беше скрила на сигурно място зад гърба на Рой.

— Ах, ти, малка палавнице! — продължаваше играта Травис с разярен вид и се опитваше да я хване, но малката немирница винаги успяваше да му се изплъзне от ръцете. Накрая преследвачът се задъхваше, признаваше поражението си и с благодарност приемаше канчето кафе, подадено от Хуанита за утеха на победения. — А знаеш ли как се нарича на испански „мехлем от змийска отрова“?

— Няма значение как е на испански. По-важното е, че днес те нарече „чичо“. Значи трябва да я признаеш за своя племенница. — Кейд също взе едно канче с кафе и седна на платнището до жена си.

— Не мисля, че съм готов да поема тази тежка отговорност. Нали знаете, че никак не ме бива за семеен живот. — При тези думи Травис погледна смутено към Лили. — Понякога една жена може да донесе повече беди и проблеми, отколкото радости.

— Виж го ти какви ги дрънка — процеди Лили, макар че всъщност не бе толкова ядосана, колкото изглеждаше. — Хайде, Серена, стига с играта за днес. Трябва да хапнеш, че скоро ще потегляме. Няма да те чакаме, и ако не си изядеш бързо закуската, ще останеш сама тук.

„Аз отгледах сина му. Цели осем години, съвсем сама. Време е и той да поеме своята част от семейните задължения“ — помисли си младата жена.

Травис сви рамене и продължи хладнокръвно:

— Можеше да имаш прекрасен и интелигентен съпруг, Лили, но вместо мен предпочете този полуиндианец, този метис. Не съм виновен, че сама пропиля шанса си.

Лили предпочете да замълчи. Само го изгледа с лека усмивка.

Кейд с облекчение въздъхна, успокоен от реакцията ѝ, и я прегърна, преди да отиде при конете и да провери багажа, преди да потеглят. Лили се обърна и го проследи с поглед, изпълнен с нежност. Кейд никога не би си позволил да дава израз на чувствата си в присъствието на други хора.

Тази сутрин потеглиха във весело настроение, но след тричасово пътуване в непрестанен дъжд, духът им постепенно спадна. Децата започнаха да се оплакват. На Лили ѝ се струваше, че това пътуване няма да има край. На всичкото отгоре по време на обяда Травис прекали със закачките по адрес на Хуанита и прислужницата се закани никога вече да не му проговори.

Късно следобед стигнаха до река Гуадалупа, придошла от непрестанните дъждове. Всички бяха толкова изтощени, че дори не се опитаха да потърсят брод. Никой не предложи да преместят лагера след загасването на огъня, само разпънаха палатката и мълчаливо се свиха един до друг, измокрени и премръзнали.

Към полунощ се събудиха от стрелбата. Децата се разпищяха, а мъжете грабнаха пушките и веднага изскочиха от платката. Травис дори не успя да нахлузи ботушите си. Кейд започна напрегнато да се взира в нощния мрак, а Лили набързо се наметна с първото одеяло, което ѝ попадна под ръка.

След минута двамата мъже се върнаха при палатката, измокрени, ругаещи, но невредими.

— Изчезнаха в прерията. Чухме тропота на конете им. С две думи, няма никаква опасност. Никой не е ранен — успокой ги Травис.

Кейд нищо не каза, но очите му ласкаво я погледнаха и погледът му я успокои много по-силно от думите на Травис. Младата жена не можеше да си обясни как мъжът ѝ долавяше настроенията ѝ, как бе успял да разбере, че копнее за неговата закрила, но веднага се успокои и кимна в знак, че е разбрала всичко, след което се зае отново да разстила платницата и одеялата.

Но на сутринта откриха, че мулето на Лили е изчезнало.

Травис започна да ругае, а Кейд мълчаливо прехвърли част от денковете от своя кон на двата товарни коня, нагласи одеялото върху гърба на коня си и й подаде ръка.

— Ще яздим заедно.

— Не, първо трябва да се погрижим за Рой и Хуанита. Не съм спокойна за тях. Ще успеят ли сами да преминат тази пълноводна река? — запита тревожно тя и огледа мътните води на реката.

Травис се забави, за да качи Серена на седлото си, и затова чу думите на Лили.

— Тя има право да се тревожи, макар че не ми се искаше да го призная. Аз ще пренеса Серена на другия бряг, но твоят жребец, Кейд, е по-силен и по-висок от моя кон. Най-добре е първо ти да потърсиш брод в мътната река.

— По-надолу има яз за лов на бобри, останал от някакво индианско племе. Там ще бъде по-лесно да преминем реката. — Кейд прегърна Лили през кръста и я качи на коня. — Ще яздиш след мен.

Като приближаваха към брега и слизаха по течението, реката изглеждаше все по-буйна и пълноводна. Лили изгуби вяра, че ще могат да достигнат отсрещния бряг, ако не намерят лодка. Притисна се уплашено към Кейд и се опита да се успокои, но в този миг погледът ѝ попадна върху Рой. Момчето се опитваше да прояви смелост, но лицето му беше преbledняло. Ако нещо се случи на сина ѝ...

Намериха яза, с натрупаните зад него стволове на дървета, довлечени от реката. Мястото беше тинесто, наоколо се въргаляха изпочупени клони. Тук водата беше застояла и мръсна, а откъм отсрещния бряг реката беше по-плитка. На няколко места се образуваха водовъртежи, но течението беше забавено от бента.

Лили слезе от коня и отиде до брега. Травис нагази с коня си във водата, като здраво прегърна Серена. Жената притаи дъх и със свито сърце зачака. Успокои се и въздъхна, едва когато видя Травис на отсрещния бряг.

Кейд вдигна уплашената Хуанита на коня и хвана поводите на мулето ѝ. Лили подаде ръка на Рой, той се качи на своето пони и я погледна изплашено. Пръстите му се свиха и се преплетоха с нейните. Искаше ѝ се да може да му вдъхне повече кураж. Отдавна си мислеше, че със смъртта на Джим светът на момчето се беше объркал непоправимо. Рой се опитваше да се държи като зрял мъж, да

подражава на Кейд, но такава пътуване можеше да огъне и най-коравите мъже. Може би трябваше да се съгласи с Кейд и да се укриват в индианското селище под закрилата на баща му, докато свърши тази проклета война.

Когато нагазиха по-дълбоко и водата стигна до коленете ѝ, Лили извика сподавено, но Кейд още по-здраво стисна Хуанита, отпусна поводите на мулето и се опита да задържи коня, който неспокойно въртеше глава. В първия миг мулето се изплаши и шумно изпръхтя, но продължи да газии към песъчливия бряг, затънало до шия в мътните води.

Щом се добра до твърдата земя, Кейд остави Хуанита да се грижи за Серена и двамата с Травис отново нагазиха в реката, за да помогнат на Лили и сина ѝ. Травис поведе товарните коне, а Кейд хвана юздата на понито на Рой. Лили се опита да стисне клепачи. Струваше ѝ се, че всички ще преминат отсреща и никой няма да пострада, ако не ги гледа.

За нещастие бентът неочаквано започна да се огъва и пропуква, а те все още бяха по средата на пътя, в най-опасния и пълноводен участък. Лили чу как Хуанита изкрещя от отсрещния бряг, когато масивната стена се огъна и ручей вода се втурнаха тъкмо оттам, където те бяха преминали само преди миг. Нивото бързо се надигна и водата заля всичко наоколо. Но Травис и Кейд успяха да удържат изплашените коне и дори ги пришпориха, за да стигнат по-бързо спасителния бряг.

Хуанита нагази във водата и протегна треперещата си ръка към Рой. Кейд веднага скочи от коня и се втурна да помага на Травис да изтеглят тежкотоварните коне, които едва се измъкнаха от новообразувания въртоп. Травис с изненада посрещна намесата му, защото дотогава тревожно се взираше в мътното дъно и не го очакваше, но после се усмихна и яростно задърпа поводите, без да каже нито дума.

Кейд едва бе успял да изтегли по-голямата част от товара на сухо, когато бентът с грохот се продъни зад гърба му и насъбралата се вода рязко се устреми по течението. Лили ахна уплашено и отстъпи към брега. Водата заливаше с бясна скорост брега, влачеше тиня и листа. Нивото непрекъснато се надигаше и тя си помисли, че след минута тази стихия ще я залее и с нея е свършено. От паниката гърлото ѝ се

сви и очите трескаво се насочиха към отсрещния бряг, където се бяха скупчили единствените ѝ близки хора. И тогава видя нещо, което никога не бе очаквала. В първия миг ѝ се стори, че ѝ се привижда.

Младият метис се беше хвърлил с коня си в разбунтуваната пяна и с отчаяни усилия се мъчеше да стигне до нея. Това бе истинска лудост. Водата кипеше и стигаше до гривата на жребеца. Всеки миг ще погълне и мъжа, и коня. Но той не изпускаше юздата и непрекъснато пришпорваше сепнатото животно да върви напред.

От водовъртежа едно едро дърво се пречупи надве и се устреми към коня на Кейд. Бентът се разкъса още повече под напора на бляскавите струи и втори дънер заплава към младия мъж. Лили изпищя, като видя как Кейд се заклати застрашително на седлото, за да отблъсне с крак първия дънер, но за щастие не се олюля повече. Като че ли времето замря пред изумения ѝ поглед. Ушите ѝ заглъхнаха, погледът ѝ се замъгли от сълзите и водните пръски.

След минута се стресна от прегръдката му. Тя така и не разбра кога се бе добрал до брега. Само се отпусна в ръцете му, хлипаща и мокра. А той въобще не продума, вдигна я на ръце и я качи на коня си. Трябваше да започнат последното, но най-опасно преминаване.

Този път обаче, Кейд успя да открие по-спокойно място, по протежението на една пясъчна ивица. И сега водата неспокойно струеше от всички страни, но дълбочината бе по-малка и не срещнаха опасни бързеи и коварни вировете.

Когато най-после се присъединиха към останалите, завариха Травис прегърнал двете уплашени деца, а до него Хуанита жално се вайкаше. Въпреки всичко, Травис намери сили да се усмихне.

— Моите поздравления, индианецо! По-добре никой не би могъл да се справи сред тази стихия. Струва ми се, че наистина заслужаваш тази красива лейди.

Кейд изсумтя нещо в отговор и се върна при коня си. Все още оставаха много часове до обедата и трябваше да продължат пътуването.

Привечер Лили усети толкова силна болка в гърлото си, че едва преглъщаше. Разбра, че треската започва, но не посмя да каже на мъжете.

Дъждът поспря, само ръмеше леко, а Лили с последни сили успя да се свлече от седлото, когато мъжете се заеха да разпъват палатката, а децата се опитваха да запалят огън под платнището от бизонска кожа.

Праханта бе навлажнена и трудно можеше да се запали огън в тази всепроникваща влага. Жената се опита да направи една крачка и тогава усети как главата ѝ е стегната като с обръч. Всичко се разлюля пред погледа ѝ и едва се добра до близките дървета.

Докато пътуваха на запад, за да заобиколят някаква дива местност, която според Кейд била опасна и прочута като свърталище на бандити, дърветата оредяваха с всяка миля. Виждаха се само сухи храсти, кактуси и недорасли дъбове. Мъжете бяха заети с разпределението на товара и никой не ѝ обърна внимание, затова Лили успя незабелязано да се доближи до един от тези дъбове. Опря изпотеното си чело на ствола му, пое си дъх и болката я отпусна. Събра сили и бавно започна да пристъпва обратно към лагера. Не можеше да остане тук, сама сред тези дървета, защото от изтощение след миг щеше да се строполи върху калната земя и нямаше да може да се изправи.

Рой пръв я забеляза и извика, Кейд веднага дотърча до нея и я прихвана през кръста, след което я довлече до палатката.

— Бързо! Тя цялата гори! Какво лекарство имаш в торбата си против треска? — провикна се той към Травис, сетне я отпусна върху набързо стъкмената постеля от бизонски кожи.

Травис клекна от другата ѝ страна. Тя се опита да се надигне, но не успя, защото Кейд леко я натисна по рамото и ѝ нареди да не мърда, а Травис я сграбчи за ръката и трескаво затърси артерията ѝ, за да измери пулса ѝ.

— Всичко се дължи на проклетия дъжд — изруга той. — От четири дни не е спирал и тя е простинала. И е много изтощена. Бременността е отслабила силите ѝ. Не бива да пътува, преди да се възстанови.

Тя видя как децата се струпаха около Кейд, видя тревогата, изписана по лицата на всичките ѝ близки хора и се опита да ги успокои. Отново се надигна от постелята.

— Не ставай смешен, Травис — изпъшка Лили. — По-добре ми свари горещ чай и ме остави да се оправям сама. Скоро ще се съвзема.

— Изглеждаш много зле и ако не вземем мерки, ще изгубиш детето. Затова лежи кротко и не се опитвай да ми противоречиш. Аз ще ти кажа кога можеш да станеш. — Травис се изправи и веднага нареди

на Хуанита да приготви чая, а той започна да рови в торбата с лекарствата.

Кейд смръщи вежди, отмести кичур коса от лицето ѝ я зави с едно одеяло. В този миг се докосна до дрехите ѝ и разбра, че са мокри.

— Веднага трябва да се преоблечеш — заповяда ѝ той и махна с ръка на Рой, за да излязат от палатката.

— Не ме оставяй — прошепна тя.

— Не, първо трябва да се преоблечеш — натъртено повтори мъжът и се зае да ѝ помага да свали окъсаните панталони, които носеше под роклята от еленова кожа. — Ще хвърля в реката тези стари панталони.

— Недей, може да ги закърпя и да ги скъся за Рой — намеси се Хуанита, която тъкмо влизаше в палатката с чаша бренди. Практичната прислужница винаги имаше скрити запаси сред денковете с провизиите. — Водата за чая все още не е завряла. Затова пийни малко от този еликсир. Ще видиш колко ще ти помогне.

Брендито обгори гърлото ѝ, но наистина ѝ помогна да се съвземе. В това време Кейд отново подкани всички да я оставят за малко сама в палатката, за да се преоблече. Лили навлече фланелената си нощница и дългата памучна риза. Гардеробът ѝ бе съвсем оскъден.

— В никой медицински наръчник не пише какво да се дава на бременни жени — оплакваше се Травис, седнал пред входа на палатката и разгърнал някаква книга. До него в тревата лежеше бутилка от универсалното лекарство на професор Манголини. — Добре че никога не съм чувал горещият пунш да е навредил някому, а моето лекарство всъщност е със същите съставки. Само трябва да го сгрея или по-добре да го смеси с горещ чай.

Лили погледна косо Хуанита, която се закиска и дори успя да накара и Лили да се усмихне. Навън Травис дочу кикотенето и се провикна:

— Какво ти става, Хуанита, нима и ти искаш да опиташ от лекарството ми?

Сега прислужницата се разсмя с пълна сила. Като влезе в палатката, Кейд ги завари и двете да се превиват от смях, дори и малката Серена се хилеше, макар и да не разбираше кое е толкова смешно.

— Хей, професоре, не знаех, че твоето лекарство има такава чудодейна сила. Ще имаш ли малко и за нас двамата с Рой?

Последва още един дружен смях, а Лили дори се разхълца. Едва не разля остатъка от брендите в чашата.

— Хуанита, моля те, налей ми още малко. Явно в Тексас не може да се живее без някоя и друга чаша бренди.

Кейд рязко се протегна, помириса чашата и промърмори:

— Хм, че и аз имам една скрита манерка в торбата си, пълна с това лекарство.

Травис побърза да грабне чашата от дланта му.

— Само това ни липсва — да се разправяме с пияни индианци. Побързай с чая, Хуанита. Ще го изпие, дори и да не е съвсем горещ.

Лили се засегна от думите му и се надигна, като опря ръка на лакът. Видя как мургавото лице на младия метис пламна, но никой, освен нея не забеляза как челюстта му се стегна. Прикри раздразнението си. Младата жена затаи дъх в очакване на избухването му.

Но Кейд само рязко скочи на крака и излезе от палатката.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Малката група се сниши зад близката скала и всички притаиха дъх, когато забелязаха в далечината дълга колона от войници, от които само някои носеха униформи, следвани от конските фургони на заселниците, които трябваше да се спасяват с бягство. За втори път пътят им се пресичаше от военна колона, но този път не им остана време да избягат в близката гора. Всяко непредпазливо помръдване можеше да ги издаде и да привлече вниманието на войниците.

Дори и децата като че ли схванаха сериозността на положението и не смееха да шавнат. Но мулетата продължаваха да хрупат листата в храсталака и Лили с ужас забеляза как един войник се спря и се загледа право към тях.

Преди да съобрази какво трябва да се направи, Кейд скочи на седлото на своя жребец, сграбчи поводите на мулето и го подкара настрани от пътя. Все още ръмеше лек дъжд, въздухът беше топъл, затова Кейд беше облечен с бяла риза с широки ръкави. Под разтворената яка се виждаше мургавата му кожа, а на пояса му блестеше нож, забучен в яркочервен копринен ешарф. Лили си каза, че отдалеч прилича на пират или разбойник, но войниците явно не го заподозряха, защото не вдигнаха пушките.

— Изглежда като един от онези проклетни испанци — прошепна Травис, залегнал до младата жена. — Какво ли е намислил?

„Ще се опита да се възползва от опита си и от вродената способност на червенокожите да заблуждават враговете“ — помисли тя, без да посмее да го каже на глас. Отдавна бе забелязала, че нейният съпруг притежаваше необикновената дарба да се приспособява към всякакви обстоятелства, ако се налагаше да се взимат предпазни мерки. Не искаше Кейд да възпитава децата в това опасно изкуство, но очевидно само така можеше да се оцелее в бъркотията, която цареше в Тексас в онези времена.

Един офицер вдигна мускета си, насочи го в гърдите на Кейд и му подвижна нещо. Лили сподавено изохка, Травис насочи дулото на

пушката си към офицера. Кейд се извърна на седлото, но не посегна към оръжието си, а само намали хода и отвърна нещо на испански, но Лили не чу ясно думите.

Макар че иззад скалата виждаха цялата сцена като на длан, войниците все още не подозираха за присъствието им. Явно Кейд се опитваше да им привлече вниманието, понеже поведе офицера към някаква неизвестна цел откъм другата страна на пътя. Дори и да се стигнеше до най-лошото, американската винтовка на Кейд можеше да стреля много по-надалеч и по-точно от остарелите мускети на войниците. А пък Травис можеше да ги нападне от другата страна на пътя. Но Кейд не посегна към пушката си и Травис не посмя пръв да открие огън.

— По дяволите, да не е забравил как се държи пушка? — Травис ядосано прошепна на ухото ѝ и с тези думи още повече усили страха ѝ. — Ако войниците го наобиколят, ще го пленят и никой не може да го спаси.

Но само след миг младата жена въздъхна облекчено, като видя как мъжете размениха още няколко неясни за нея фрази и непознатият офицер прибра мускета си. За нейно искрено удивление, един от войниците дори свали красивата си шапка и галантно я размаха пред Кейд, след което му подаде ръка. Кейд я пое почти с царствено изражение и скочи от седлото. Прииска ѝ се да грабне пушката на Травис и да започне да стреля. Нима мъжът ѝ не разбираше, че се оставя в ръцете на враговете? Какво е намислил, дяволите да го вземат?

Когато войниците обърнаха конете и се втурнаха в галоп към отдалечаващата се колона, Кейд, за още по-голямо нейно учудване, препусна в противоположната посока. Спря жребеца си, изчака десетина минути и едва тогава го подкара към скалата, зад която се спотайваше уплашеното му семейство.

— Проклет да съм, ако разбрах нещо! — ядосано възкликна Травис, изправи се и започна да бърше калните следи по дрехите си.

Кейд побърза да подаде ръка на Лили, за да стане от земята, но тя го изпревари и недоволно отблъсна десницата му. Наистина току-що бе ги спасил от вражеската армия, като безстрашно бе заложил живота си на карта, но в нея вече се надигаше черно подозрение и не можеше да се успокои, докато не получи обяснение.

Обаче Кейд с нищо не показва, че е чул гневния въпрос на Травис, затова Лили избърса окаляните си ръце в окъсаната си рокля и започна:

— Как успя да ги придумаш да се оттеглят? Не мислиш ли, че беше по-сигурно да ги прогоним с няколко изстрела? Ами ако те бяха изпреварили, ако бяха открили огън преди нас? Или ако те бяха пленили?

Младият мъж разбра, че е побесняла от гняв, но усети, че вълненията ѝ са предизвикани най-вече от тревогите за съдбата му. Все още имаше неща, която жена му не разбираше, но той не намираше сили да ѝ ги обясни както подобава. Затова само помогна на Рой да се качи на своето пони и кратко отвърна:

— Познават дядо ми, Антонио де Суела, и не искат да изпитат гнева му, ако посегнат на внука му.

Това ѝ прозвуча като пълна безсмислица. За нещастие през този злочест ден още няколко пъти щеше да ѝ се наложи да изпада в такова конфузно положение. Нали Кейд беше син на индиански вожд и на бяла жена, чието семейство се е отказало от нея. Може би името де Суела действаше на прекалено суеверните мексиканци като някакво заклинание?

Лили предпочете и този път да си замълчи. Кейд я качи на коня и седна зад нея. Треската ѝ все още не беше затихнала напълно, но все пак би се чувствала горе-долу добре и не би се оплаквала, ако можеше поне за час да спре този противен дъжд. Ако трябваше да бъде докрай искрена, трябваше да си признае, че се чувства щастлива, обгърнатата от мускулестите му ръце и облегната на широките му гърди. Близостта му я изпълваше с радост, с топлина и увереност. Виждаше с каква лекота той насочваше жребеца си и страховете ѝ изчезваха някъде далеч. Може би беше постъпила безразсъдно, като се беше хвърлила сляпо в обятията му, без да знае почти нищо за характера му и за чувствата му, но още от първата им среща бе изпитала желание да се сгуши в ръцете му. Още по-слабо можеше да се съпротивлява на желанието си сега, когато беше тъй безпомощна.

— Мислиш ли, че ще успеем да се приберем навреме, за да родя детето? — промърмори тя и отпусна глава на рамото му.

Кейд леко се наведе над нея и за миг откъсна напрегнатия си поглед от хоризонта.

— Скоро ще си бъдем у дома — увери я той. Само че не уточни кой дом имаше предвид.

Когато навлязоха в хасиендата, в първия миг Лили не разбра, че пътуването е приключило. Загърнатата в одеялото, младата жена потръпваше от студа и смътно виждаше какво става около нея. Помнеше само, че Кейд я вдигна на ръце, предаде я на Травис и скочи от коня.

Старецът бързо се приближи към тях с факла в ръка. Наведе се със старомодна грациозност да целуне ръката на Хуанита и прислужницата мигом се изчерви до ушите. Кейд нищо не каза, само пое отново Лили от ръцете на Травис и даде знак с ръка на децата да го последват към голямата къща.

Без да им обясни къде отиват, той влезе в просторния коридор и зави надясно, за да отнесе Лили в една стая с широко легло, заобиколено в рамка с изящна дърворезба. Серена вдигна ръчички, за да може баща ѝ да я вземе на ръце и да я остави до Лили. Кейд наистина я вдигна на ръце, но я заведе обратно във вестибюла, където бяха останалите пътешественици, измокрени, окъсани и изтощени.

Остави детето в скута на Хуанита и погледна към Рой.

— Наглеждай ги докато се върна. — После се обърна към стария мъж и попита с пресипнал от вълнение глас: — Има ли лекар наблизо? Жена ми е болна.

Антонио де Суела погледна прелестните руси къдрици на момиченцето, въздъхна и тръгна към стаята, където бяха оставили Лили. От пръв поглед разбра, че тази висока руса жена не е нито испанка, нито индианка. А доскоро си мислеше, че...

Той погледна този странен мургав младеж, в чиито вени течеше и неговата кръв и реши, че е най-разумно да не прави никакви предположения.

— Всички заселници от север си заминаха. Сега няма да намериш лекар на стотици мили наоколо. Много съжалявам. Искаш ли аз сам да се опитам да ѝ помогна?

Травис пристъпи към тях и се намеси с авторитетен вид:

— Повикай някой с леген гореща вода, за да се изкъпе. Да ѝ сварят по-бързо цяла кана горещ чай. Може и кафе, ако не се намира

чай. Има ли лук в кухнята? И той трябва да се залее с вряла вода.

Кейд кимна утвърдително и де Суела нареди на слугата си да донесе всичко необходимо.

Кейд последва съветите на Травис, макар че отказа да го пусне в стаята ѝ. Сам изкъпа жена си и побърза да я завие с фланелената нощница, която вече беше изсъхнала до камината. После грижливо среса косата ѝ, защото знаеше, че това ще ѝ хареса.

Лили дишаше тежко и младият метис се изплаши, но се надяваше, че горещата вода ще ѝ помогне да се пребори с настинката. Взе я в скута си и започна да суши косите ѝ с една дебела кърпа. Опита се да я накара да изпие първата чаша горещ чай. Тя отпи малко, преглътна с мъка, изохка, но след това се отпусна безсилно в ръцете му, а Кейд остана в тъмната спалня да бди над съня ѝ. Прекара така около половин час и накрая легна до нея в широкото легло, но без да сваля дрехите си.

Чуваше дишането ѝ, усещаше как бие сърцето ѝ. По едно време тя се обърна и Кейд усети леките потрепвания на корема ѝ. Не се опита дори да я притисне към себе си, за да не смути съня ѝ, само се замисли за бъдещата им рожба.

Сега беше отговорен за още една човешка съдба, по-точно за две. Умееше да се справя с какви ли не трудности, но сега всичко бе различно. Не беше уверен дали детето ще се роди живо. Смъртта на Ефраим бе жесток удар за нея, а ето че сега дойде и тази болест, а и пътуването беше така изтощително...

Не, Лили щеше да превъзмогне болестта. Винаги е била силна и жилава. Кейд погали дългите ѝ коси, меки като коприна, и се успокои малко, като разбра, че са изсъхнали. Животът нямаше да спре и той нямаше право да се отчайва. Щеше да се справи с всяко препятствие, което се изпречи на пътя им. Но не можеше да си позволи да се разчувства прекалено силно. Трябваше да остане корав и непоколебим, за да бди над семейството си. Досега винаги се беше справял и дори ако тя не успее да се възстанови за кратко време, той ще ѝ докаже какъв грижовен съпруг може да бъде.

Искаше да ѝ го докаже още сега, в този миг, макар че тя нямаше да го разбере. Обви врата ѝ с компрес от варен лук, както Травис го беше посъветвал, след което започна внимателно да налива с лъжицата лайка в устата ѝ. На сутринта сигурно ще се чувства по-добре.

Останалите на няколко пъти влизаха в стаята, разтревожени за Лили. Кейд успокои Серена и Рой с думите, че тя е прекалено изтощена от пътуването и трябва да си почине. Децата се усмихнаха вяло и се прибраха в стаята си. За пръв път от една седмица щяха да спят в удобни легла. Не беше толкова лесно да заблуди Травис и Хуанита, но отказа помощта им, само помоли прислужницата да донесе още чай, гореща синапена лапа и леген със студена вода и оцет.

Когато треската ѝ се усилваше, Кейд веднага започваше да бърше челото ѝ с кърпа, напоена в оцет и вода. А щом започна да се мятта безпомощно, обляна в пот, той смъкна нощницата ѝ и избърса с кърпата раменете и гърдите ѝ. От нежното му докосване младата жена внезапно се смири, конвулсиите ѝ престанаха, но той продължи да я търка и не след дълго усети, че кожата ѝ стана хладна.

Едва когато се убеди, че е заспала дълбоко, младият мъж се съблече и легна до нея. Отдавна не бяха оставали сами. Погали ръката ѝ и нежно притисна длан към издутия ѝ корем. Детето му растеше вътре в нея и той щеше да го защитава с цената на всичко. Плодът все още беше толкова малък, че може би нямаше да може да оцелее без неговата закрила.

Изтощен, Кейд заспа. Присъни му се гласът на майка му, после Лили, която плачеше. Чу сякаш смеха на Серена и видя напрегнатото лице на Рой. Образите се смесиха и образуваха някаква странна, неясна мозайка, в която той не можеше да се ориентира, от която не можеше да се измъкне. Сякаш пиеше гъста напитка, сладка и гореща, ферментираща, с мехури, издигащи се към повърхността, докато накрая тя стана част от него, както сега бебето бе част от тялото на Лили.

Когато се събуди, младият мъж все още изпитваше магическото влияние на съня, но изведнъж се сепна и докосна женското тяло, притиснато към неговото. Слабините му се напрегнаха и втвърдиха болезнено, когато се потри в изпъкналите форми на Лили. Тя като че ли усети допира му и откликна на повика му, притискайки се в съня си още по-близо до него, за да потърси неговата утеха, тъй както той бе подирил нейната. Кейд потръпна и надигна нощницата до кръста ѝ.

Докосна гърдите ѝ, а от наслада Лили изохка в просънницата. Кейд започна да я милва, целува, да мърда ритмично бедрата си, защото вече не можеше да издържа на огъня, който го изгаряше

отвътре. Уплаши се да не ѝ причини болка и затова съвсем леко проникна в нея, легнал зад гърба ѝ, на една страна, а тя въздъхна, изтръпнала от наслада, когато той се озова в нея, пламнал от възбуда.

Лили се събуди и го усети в себе си. Пръстите ѝ се плъзнаха между бедрата му, за да споделят удоволствието му. Струваше ѝ се, че ще изскочи от кожата си, докато той се движеше в нея все по-дълбоко. Извика и се измести към него. Двамата се задъхаха от страстта, която раздираше гърлата им. Моментът на неговото избухване ги изненада с ненадейността си. Не бяха подготвени за този миг и затова телата им продължаваха да се притискат и извиват, вкопчени едно в друго, без да могат да се слоят докрай.

Кейд я прегърна през гърдите и се опита да се укроти. Треската бе започнала да напуска тялото ѝ. Той я целуна по рамото.

— Как се чувстваш тази сутрин?

— Изнасилена — оплака се Лили и се изненада от собствения си глас.

Кейд се засмя и нежно погали голото ѝ тяло, а тя едва тогава осъзна, че наистина се е поддала на милувките му и в първия миг се вцепени, а след това се опита да стане от леглото.

— Не трябва да ставаш — загрижено я предупреди той и я накара да се отпусне на възглавниците, като я целуна по челото. — Само лежи така и ме изчакай. След малко ще ти донеса нещо за закуска.

Болеше я навсякъде и не намери сили да му възрази. Все още го усещаше между бедрата си и го искаше, отново и отново, напук на всякаква логика. Същевременно ѝ се искаше да запрати нещо по него, да му вдигне скандал, да му поиска обяснение. Кейд бе прекалено добър в изкуството да отбягва караниците и да предотвратява спречкванията и свадите. Освен това беше тъй отпаднала, че не можеше да повдигне глава от възглавницата.

Само го проследи с поглед, когато стройният метис се насочи към гардероба, откъдето извади бяла риза от фин ленен плат, каквато тя досега не беше виждала през живота си. Откакто се познаваха, той носеше само три ризи, затова сега не можа да го познае в първия миг, преоблечен като принц.

Беше обул прилепнали панталони, може би от атлаз, които така очертаваха бедрата му, че Лили не повярва на очите си. Не можеше да

откъсне погледа си от стройната му фигура, добре очертана пред високия прозорец. Той беше неин съпруг и тя го познаваше интимно, но новите му дрехи внезапно пробудиха у нея съвсем различен интерес.

Кейд наметна на раменете си къс жакет с бродерия от сребърни нишки и си върза вратовръзка, която висеше свободно и елегантно върху изящната му риза. Гъстата му права коса се докосваше до вратовръзката, но във всичко останало приличаше на изрядно наконтен испански благородник. Острият римски нос и високите скули подсказваха за аристократичен произход и променяха впечатлението от гарвановочерната коса и мургавата кожа, очевидно наследени от червенокожите му предци по бащина линия.

Когато се изправи до леглото ѝ, за да оправи възглавниците, черните му очи я изгледаха със строго и непознато за нея изражение. Лили от любопитство погали с пръст бродерията на жакета му, но той не отвърна на безмълвния въпрос, изписан в очите ѝ.

— Почини си, докато се върна. Обещавам ти, че няма да се бавя.

След което се наведе още веднъж да намести възглавниците ѝ и излезе, без да се обръща.

Добре, но като се върне, дали щеше да бъде същият, нейният Кейд, когото познаваше и обичаше, или някакъв хладен и сдържан испански аристократ?

Серена влезе в стаята и се хвърли на леглото, преди Хуанита, която вървеше след нея, да успее да я спре. Тази сутрин дори и прислужницата изглеждаше някак по-друга. Косата ѝ бе повдигната и навита на къдрици, спускащи се зад ушите. Беше облякла нова блуза с дълбоко деколте и широки ръкави. С тази дреха явно не можеше да се върти около тенджерите в кухнята. На ушите ѝ висяха сребърни обеци, които тя нарочно раздрусваше с детинско въодушевление в миговете, когато си въобразяваше, че Лили не я наблюдава.

Като че ли всички се бяха наговорили да ѝ подсказват с облеклото си и държането си, че сега се намират в мексиканско имение, че тя е на чужда територия, че вече не е господарка. Това беше много странно усещане. Дори и когато се бяха преместили преди години от Луизиана в Тексас, Лили не се чувстваше така чужда, както сега, в хасиендата на дядото на Кейд. Наистина се почувства неловко и на още едно място — сред индианското селище, сред племето на баща

му, но червенокожите ѝ бяха напълно чужди. А тук, макар и заобиколена от най-близките си хора, младата жена не искаше да повярва, че е в своя дом.

Кейд влезе със сребърен поднос в ръка и като видя Хуанита, остави на нея грижата да нахрани Лили, като че ли беше инвалид, завинаги прикован към постелята. Лили поиска да му извика, за да остане при нея и да ѝ обясни какво, по дяволите, означава всичко това, но той нетърпеливо излезе. Затова само захвърли възглавницата след него и задъхано се отпусна на леглото.

Серена се засмя. За нея това приличаше на нова игра, затова без колебание посрещна влизането на Рой със следващата възглавница. Момчето я запрати обратно, а момиченцето със смях се скри сред завивките, за голямо огорчение на Рой.

Лили се намръщи и момчето се сепна, като веднага прибра ръце зад гърба си.

— Вече тук ли ще живеем? — запита тревожно синът ѝ.

— Не — отвърна раздражено Лили. Едва се сдържа да не изкрещи. Посегна към гребена на масичката до леглото и с нервен жест отмахна кичурите коса от челото си.

— Добре. Защото тук всички говорят само испански, а аз нищо не им разбирам. — Той взе една царевична питка от подноса и се оттегли в ъгъла на стаята.

Лили отпи от кафето и огледа новата си стая. Никога не бе виждала толкова изящна мебелировка, дори и в Мисисипи. Покрай изящната инкрустация по рамката на леглото се спускаха нежните ресни на бродирана копринена кувертюра. На отсрещната стена се извисяваше гардероб с три врати, а до него няколко по-ниски скрина. Дървото беше тъмно, с неповторима дърворезба, проблясащо на светлината на свещите, поставени в сребърни свещници, заобиколени с кристални вази. Една от стените беше покрита с грамаден гоблен в сребристосиньо и златно, изобразяващ борба с бикове. Същите цветове се повтаряха в десените на възглавниците и покривките. Чаршафите, върху които спеше, приличаха на копринени. Лили знаеше, че няма да доживее такъв лукс дори и след сто години.

Някак си не можеше да повярва, че благородник, който притежава цялото това богатство, ще приеме в дома си

незаконородения си внук. А знае ли този загадъчен Антонио де Суела за дъщерята на Кейд? Или за бъдещата му рожба, която ще има от нея?

Разтревожена, Лили погледна през прозореца просторния парк, който се разстилаше около хасиендата, която от днес трябваше да нарича свой дом. Защо Кейд я бе довел тук?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Искам да поговоря със съпругата на моя внук. — Старият благородник се беше появил внезапно на прага и острият му поглед само веднъж обиколи стаята, но това се оказа достатъчно, за да се изнижат навън слугите.

Хуанита чинно се отдръпна и той се приближи към леглото, без да каже нито дума. Погледът му се насочи към младата жена, отпусната на възглавниците. Тя беше бременна и болна, затова трябваше да се съобразява с тежкото ѝ състояние. Лицето ѝ беше обвеяно от вятъра и студа. Под очите си имаше сенки. Меката ѝ коса отзад бе вързана на плитка, която се разстиляше върху скромната бяла нощница. Дори и при тези обстоятелства той не би я нарекъл красавица, защото не можеше да съперничи на бляскавата красота на двете му съпруги и на дъщеря му. Но тя не се изплаши, а смело посрещна погледа му. Сините ѝ очи му напомниха за различията между него и внука му. Е, засега ще ѝ позволи да продължава да се съмнява.

Като изгледа бегло Хуанита, Антонио кимна към вратата.

— Оставете ни сами — нареди той с властен тон на мъж, привикнал да заповяда на околните.

Прислужницата незабавно напусна стаята, а Лили стисна зъби, за да прикрие раздразнението си. Гърлото още я болеше, едва преглъщаше и не намери сили да му се противопостави. Само го загледа втренчено. Пред нейния живот с Кейд се изправяше ново, напълно неизвестно, но очевидно доста сериозно препятствие.

Можеше само да предполага, че пред нея стоеше Антонио де Суела, защото никой не си бе направил труда да ги представи един на друг. Беше висок почти колкото Кейд, но раменете му не бяха толкова широки. Ако не беше тъй отпаднала, тя навярно би се оказала физически по-силна от този сух старец със сковани движения, който я гледаше напрегнато. Беше облеган на бастун със златна дръжка, но

черните му очи останаха нащрек, сякаш се опитваха да проникнат в нея.

— Вие носите в утробата си потомък на Луис Филип — започна той без всякакво предисловие.

Името не прозвуча прекалено странно в устата на мъжа, но Лили не можа да измисли някакъв подходящ отговор. Затова само кимна смутено. Имаше чувството, че трябва да пести усилията си за това, което ще последва.

— Досега се надявах, че внукът ми ще си потърси съпруга сред някоя благородна фамилия. — Антонио се наведе и се отпусна бавно в едно кресло, оставено до леглото, но гърбът му остана скован.

Лили въпросително повдигна вежди. Благородна фамилия? Нима Антонио е забравил, че Кейд е наполовина индианец?

Антонио намръщено посрещна многозначителния ѝ жест.

— Исках да кажа, че трябваше да се спре на годеница от познатите ни фамилии. Ако не се беше оженил така лекомислено, по-лесно щеше да докаже, че е истински де Суела.

Очевидно този мъж е дошъл при нея, изпълнен с желание да я унищожи. Имаше ли смисъл въобще да се опитва да спори с него?

Младата жена се наведе и взе шала, оставен на масичката до леглото, и се загърна с него, без да продума. И без това нямаше с какво да отвърне на упреците му.

Мълчанието ѝ принуди де Суела да осъзнае реакцията ѝ и затова той примирено кимна:

— Той ми каза, че вие сте напълно порядъчна лейди с добро име. Няма да коментирам. Дори бих ви поднесъл извиненията си. Вече съм доста стар и отдавна съм разбрал, че много от мечтите ми никога няма да се сбъднат. От доста години копнеех да имам внук, който да носи моето име, но след като това не стана, вече се бях отчаял. А ето че сега открих внука си и искам да го направя щастлив. Но се оказа, че той вече е достатъчно пораснал и сам може да взема решения.

— При това се справя отлично — прошепна Лили, зарадвана от първата похвала, която чу от стареца.

— Струва ми се, че ти наистина го заслужаваш — кимна Антонио с напълно сериозен вид. — Затова ще се погрижа да накарам всички членове на нашата фамилия да те признаят като една от нас.

Никому няма да позволя да се отнася надменно към съпругата на единствения ми внук. Детето, което носиш в утробата си, ще бъде наследник на богатството на рода де Суела. Луис постъпи правилно, като те доведе тук. Все пак не съм чак толкова остарял, че да не разбера най-важното — провидението ми дава възможност да се погрижа за единствения си внук и бъдещото му дете.

Младата жена се почувства неудобно и се опита да възрази, но старецът вече се беше надигнал на бастуна си. Тя инстинктивно усети, че сега не е подходящо да се впуска в спор с дядото на мъжа си. Освен това първо трябваше да поговори с Кейд. Трябваше да зададе няколко въпроса на „Луис“ веднага, щом се появи в стаята.

Антонио се поклони церемониално, за да целуне ръката ѝ. Като видя сребърния пръстен на пръста ѝ, той се поколеба за миг и на лицето му отново се спусна сянка. Лили усети как сърцето ѝ отново се сви. Искаше да успокои стареца, да му разкаже повече за себе си и за привързаността си към Кейд, но той докосна с устни пръстена, пожела ѝ скорошно оздравяване и бавно се насочи към вратата.

Лили реши да му покаже, че тя няма намерение да се съобразява с волята му. Когато Хуанита влезе в стаята, господарката ѝ тъкмо беше станала от леглото.

— Къде е Кейд? — извика Лили, преди прислужницата да успее да каже нещо.

— Замина за Бексар, заедно с Травис. Мислеше, че цял ден няма да можеш да станеш от леглото. Никой от нас не можа да заспи. Тревожихме се дали ще оздравееш. Никога няма да си го простим, ако още веднъж се разболееш. Затова трябва веднага да се върнеш в леглото! — заповяда ѝ Хуанита и се засуети около господарката си, опъна чаршафа и намести възглавниците.

— Искам да се облека. Обещавам ти, че няма да напускам стаята, но искам да посрещна мъжете облечена, когато се върнат от града, както подобава на една истинска лейди — отвърна Лили и стъпи на пода, но се олюля. Треската я беше изтощила повече, отколкото предполагаше. Залитна назад и се опря на рамката на леглото.

— Отнесохме дрехите ти за пране и гладене. Затова сега наистина няма какво да облечеш. Пък и моментът не е подходящ да се преструваш на невинно момиче. И двамата са те виждали по нощница, да не говорим за брачните нощи.

Лили не беше уверена дали Хуанита намеква за нощите в палатката с Кейд или има предвид миналата ѝ връзка с Травис. Но заядливата нотка в гласа на прислужницата я накара да си обещае, че ще си поговори сериозно с нея при първия удобен случай. Върна се неохотно в просторното легло и се изпъна върху пухения дюшек. Кръстоса ръце на гърдите си, ядосана, че Хуанита ѝ попречи да стане и да се облече.

— Не съм инвалид. С какво, според теб, трябва да се занимавам по цял ден?

— Ще спиш. Травис каза, че няма по-добра почивка от съня — рече Хуанита и дръпна завесите, за да затъмни стаята.

— Откога пък взе да се вслушваш в съветите на Травис? И той е като всички други мъже. — Лили се опитваше да отмести темата, защото беше ядосана от предизвикателното поведение на прислужницата, но все пак трябваше да ѝ признае, че съветът ѝ беше напълно уместен. За съжаление гърлото още я болеше и не можеше да говори с лекота.

— Той не е син на дявола — изсумтя Хуанита и се изчерви.

— Разбира се, че не е. И за нещастие е доста очарователен. Винаги е умеел да омайва младите девойки. Затова е по-разумно да стоиш настрана от него, освен ако не си решила да ставаш майка в близко бъдеще.

Може би не трябваше да ѝ отвърща толкова рязко, но Лили не можеше да повярва, че Травис вече е станал разумен мъж, който ще рискува да се ожени за някое бедно мексиканско момиче и да се примири с ролята на скромнен провинциален лечител.

Хуанита се изчерви още по-силно и мълчаливо се отдалечи от леглото. Лили се загледа към прозореца на по-отдалечената стена и се запита дали някога отново ще живее както досега. Не беше изминала дори една година и всичко пак се беше объркало. Внезапно се омъжи за мъж, когото въобще не познаваше, сега трябваше да живее в тази чужда къща, дори си зададе въпроса коя е тя всъщност и какво прави тук, в това имение, обзаведено изцяло в испански стил.

Искаше да се върне у дома, но при сегашните обстоятелства тя вече нямаше свой дом. След смъртта на Ефраим беше писала писмо до сестрите си в Мисисипи и те навярно са побързали да продадат старата им къща.

Миналото не можеше да се върне, а бъдещето беше пълно с неизвестни. Облегна се на възглавниците, постави ръка на корема си и се замисли за бъдещото си дете. Повече нямаше да търпи това неустановено положение. Трябваше да има свой дом. И колкото по-бързо се уредеше този проблем, толкова по-добре.

Когато се прибра, Кейд я завари заспала. Остави на стола подаръка, който ѝ бе купил от града, и колебливо започна да пристъпва на пръсти около леглото. В съня си младата му жена приличаше на невинно дете, но издутият корем издайнически подсказваше, че отдавна се е простила с моминската си невинност. Той леко я погали през завивката и тя веднага се събуди.

— Кейд! — сепна се Лили, но щом отвори очи, радостна усмивка грейна на лицето ѝ. Опита се да се изправи и Кейд бързо се наведе, за да повдигне възглавницата ѝ. Тя се облегна и го погледна с израз на благодарност. Детето отново се беше разритало в корема ѝ. — Какви новини ми носиш? — попита тя и го изгледа изпитателно. Мургавото му лице беше смръщено.

— Новините не са добри. Но по-късно ще говорим за тях. Каж ми ти как се чувстваш. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Искам само едно — да ме измъкнеш оттук. И да не криеш нищо от мен. Какво искаше да кажеш с думите, че новините не са добри?

Настъпи неловко мълчание. Кейд не искаше да се стига дотам, но вече бе прекалено късно. Искаше тук да бъде техният нов дом, да промени изцяло живота си. Беше живял тридесет и две години без собствен дом и без съпруга и сега му беше трудно да свикне с новото си положение. Разбираше, че жена му се притеснява в непознатото имение, но Лили беше силна жена и можеше да се справи с всякакви трудности. Оставаше му надеждата, че с течение на времето ще привикне с живота в къщата на Антонио де Суела.

— Знаеш, че бременните жени трябва да избягват излишните вълнения. Затова ще ти съобщя само, че войската на Хюстън отстъпва. Не ме питай нищо повече. Искаш ли да кажа на Хуанита да ти донесе вечерята?

Кейд ѝ беше обещал, че дядо му ще ѝ помогне да запази ранчото си, ако генерал Санта Ана победи северняците, а тя му беше

повярвала. Защо сега да се разстройва при тази вест? Объркана, Лили отмести очи от втренчения му поглед и се обърна към прозореца.

— Не мога вечно да се излеждавам в това легло. Изгладиха ли дрехите ми?

Още не бе забелязала подаръка, който Кейд бе оставил на стола. Кейд стана, извади роклята от кутията, постави я на стола и попита с колеблив глас:

— Харесва ли ти?

Лили го изгледа изненадано, после погледът ѝ се плъзна по разкошната коприна, гарнирана с траурни ленти от черно кадифе.

— Много е красива. За кого е?

Кейд се почеса по врата, притеснен от новите си дрехи. Знаеше как да се държи с една жена в леглото. Но не беше уверен как да действа с болна жена, при това бременна и в траур по баща си. Затова разпери безпомощно ръце, докато се опитваше да намери най-подходящите думи.

— Ами... това е подарък за теб... заради баща ти, казах си... — На лицето му се изписа смущение и той млъкна.

— Купил си ми траурна рокля! Кейд, не беше необходимо. Кой знае колко е скъпа... — Лили поглади коприната. Никога не бе очаквала, че някога ще притежава такава изящна дреха. Не разрешаваха на шестнадесетгодишните момичета да се обличат в коприна, а след тази блажена възраст за нея настъпиха тежки времена и всички пари отиваха за прехрана и за поддържане на ранчото. — Предполагам, че роклята, която носех по време на пътуването, вече е изсъхнала. Не трябваше да...

— Ти си моя съпруга — отвърна той с твърда непоколебимост, като че ли с това се изчерпваше въпросът. Но всъщност Кейд не знаеше как да се държи с нея. Въобразяваше си, че ако веднъж успееше да я убеди да се омъжи за него, после всичко щеше да бъде прекрасно, но едва сега започна да осъзнава колко усложнения произтичаха от изискванията на семейния живот и колко неподготвен се оказа той. Болестта ѝ го уплаши не на шега и го принуди да пренебрегне всякакви условности. Стомахът му се свиваше, като гледаше колко е бледа. Искаше да ѝ забрани да става от леглото, докато не се възстанови напълно, но разбираше, че това е невъзможно.

Стоеше пред нея безпомощен и уплашен, но се стараше да го прикрие зад невъзмутимото си лице.

— Ако не е неуместно, мога ли да сляза в трапезарията за вечеря? Омръзна ми да лежа сама в тази стая — дръзко попита Лили, без да може да си обясни защо толкова се дразни от присъствието му. Може би просто не можеше да свикне с тази изящна жилетка от брокат, която не беше виждала досега на него. Поне ленената му риза беше, както винаги, с широко отворена яка. И въобще се държеше някак заповеднически, надут и строго, както никога досега. Е, да, не трябваше да забравя, че сега се намира в дома на фамилията му.

— И аз бих искал да слезеш за вечеря. Искам да те представя на дядо ми.

— Не е необходимо, защото той сам ми се представи — унило отвърна Лили и внезапно откри, че така и не беше разбрала съвсем ясно преценката на Антонио де Суела. — Само че не съм сигурна дали ме одобри.

— Дядо ми все още живее с представите и традициите на миналото. Хайде, ще ти помогна да се облечеш — каза Кейд и протегна ръка.

Лили погледна издутия си корем, а после вдигна очи към непознатия красавец, седнал до леглото ѝ. Не можеше да повярва, че онзи Кейд, който беше бащата на детето, което носеше под сърцето си, сега се е превърнал в Луис Филип, който очакваше събуждането ѝ в испанско легло с изящна дърворезба по рамката, и сега ѝ протягаше ръка, за да я отведе в трапезарията на закуска.

— Ще изпратя Хуанита.

Кейд тръгна към вратата. За миг Лили се поколеба, преди да извика след него:

— Кейд, защо дядо ти мисли, че ще останем тук?

— Защото това е моят дом.

— Но ще ми помогне ли да си върна ранчото след края на войната?

— Няма да позволя да ти отнемат земята — отвърна Кейд.

Лили стисна зъби и го попита с раздражение:

— Питам нещо съвсем друго. Ще се върнем ли ние двамата в моето ранчо?

Кейд беше хванал дръжката на бравата на вратата. Не се осмели да се обърне към нея, а застина на място, свел поглед към пода.

— Двадесет години съм чакал да ме признаят тук за законен наследник. Затова сега не бързам да си тръгна. — С тези думи младият мъж рязко отвори вратата и излезе от стаята.

Изумена, тя не можа да откъсне поглед от затворената врата. Какво си е въобразявала, когато бе взела решението да се омъжи за този човек? Че си е купила надзирател за вечни времена? Защо досега не бе допускала, че той може да има собствен живот, в който може и да няма място за нея? И защо така силно се уплаши от тази възможност?

Младата жена тръсна глава и се опита да прогони страха. Стана от леглото и отиде до умивалника в ъгъла на стаята. Ще съумее да покаже на Кейд Луис Филип де Суела, че не е играчка в ръцете му, която могат да захвърлят, когато пожелаят. Може би не знае какво място ѝ се полага в неговия живот, но своя живот тя винаги е уреждала сама. Освен това не е някаква беднячка, прибрана от улицата, а собственица на огромно ранчо. Ще го научи да я цени, да се отнася с уважение към решенията ѝ.

Хуанита влезе, завари господарката си да облича новата рокля и веднага се размърмори, че не трябвало да става, че още е много отпаднала. Но Лили я изгледа толкова сърдито, че прислужницата веднага затвори уста и се зае да ѝ помага да оправят сгъвките на роклята около раменете, да опънат плата по талията ѝ. Кейд очевидно е споменал на шивача, че съпругата му е бременна, защото кройката беше коригирана и роклята не ѝ беше тясна. Или пък е била предназначена за друга жена, бременна като нея, която в последния момент е отказала поръчката.

Лили не искаше да мисли откъде е намерена тази рокля. Опъна плата по тялото си и се завъртя. От талията надолу коприната падаше на широки гънки и успешно прикриваше наедриялата ѝ фигура. Придаваше ѝ много привлекателен вид — нещо, с което Лили не беше свикнала, но ѝ достави искрено удоволствие. Почувства се като знатна дама и дори позволи на Хуанита да подреди кичурите на косата ѝ.

В това време Кейд се върна в стаята, наметнал дълъг редингот над брокатената си жилетка. Лили тъкмо бе приключила с тоалета си. Веднага забеляза красивата му вратовръзка, елегантно вързана на широк възел, а той с любопитство огледа златистите букли по косата ѝ.

От пет месеца бяха мъж и жена според индианските закони, но очевидно все още не се бяха опознали достатъчно.

Като я хвана под ръка, Кейд безмълвно я поведе по коридора. За нейна изненада там ги посрещна Травис, хванал Хуанита под ръка. Лили хвърли въпросителен поглед към нея, но Хуанита само сви рамене.

— Прическата ти е чудесна — поздрави я Травис, докато минаваха от коридора към вътрешния двор на къщата.

— На мен повече ми харесваше, когато се спускаше свободно на раменете — обади се Кейд и смръщи вежди.

Младата жена схвана намека в думите му. Разпускаше косите си до раменете само преди да легне до Кейд. Въпреки това гордо вирна глава, изпълнена с решимост да посрещне достойно всяко предизвикателство в тази непозната къща. Явно този Кейд, който сега крачеше до нея, нямаше нищо общо с онзи Кейд, когото бе обичала в прерията. Навярно щеше да ѝ трябва доста време, за да привикне с тази промяна.

Вратите на трапезарията бяха отворени и от вътрешния двор проникваше хладен въздух. Щом влязоха, старият господин, който вече ги очакваше, се надигна от креслото си и направи елегантен поклон.

— Добър вечер, дами. Поръчах да донесат от най-доброто ми вино, за да отпразнуваме срещата ни. Приветствам ви всички като добре дошли в моя дом и по-специално тази красива лейди. — И той се наведе, за да целуне ръката на Лили. — Оставам с надеждата, че дълги години ще бъде господарка на моята хасиенда.

Слугите наляха виното в изящни кристални чаши. Лили тайно погледна към Кейд, който гледаше замислено пред себе си, без да обръща внимание на останалите.

Той хвана чашата с лекота, като че ли всеки ден слугите му поднасяха такава изящна кристална чаша, като че ли е забравил за грубата манерка с вода, с която не се разделяше в прерията. С присвити очи младият мъж вдигна чашата в чест на Лили и нейното ново положение в този дом.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

През останалата част от вечерта Лили не каза нито дума и това помрачи настроението на присъстващите. Отказваше предложенията да ѝ сипят още вино в чашата и остави чинията си недокосната. Видя, че Кейд отново си напълни чашата и я изгледа предизвикателно, но не искаше да го упреква пред останалите сътрапезници. Щом вече бе провъзгласена за лейди, трябваше да се държи възпитано, както подобава на една истинска лейди.

Отраснал със свободно държание, но непривикнал с жени, които не приемат предизвикателства, Кейд се стараяше да не изостава от дядо си и до края на вечерта двамата изпиха доста чаши. Двадесет години беше очаквал този ден и не искаше празникът му да остане незабелязан.

Знаеше, че моментът беше рискован. Рикардо, отрасъл като син на Антонио, имаше причина да се надява да получи в наследство земите на Антонио де Суела. От друга страна старецът беше своенравен и винаги настояваше да изпълняват всяка негова прищявка, а Кейд не можеше да бъде сигурен, че ще съумее да изпълни всичките му изисквания. Но точно сега дядо му го приемаше като пълноправен член на семейството, а младият метис никога в живота си не бе удостояван с такава чест. Сега трябваше да привикне с тази рязка промяна в съдбата си, а Лили трябваше да се примири с новата си роля.

— Какво мислиш за земята? — попита Антонио, привидно нехайно, въпреки че погледът му зорко оглеждаше лицето на Кейд.

— Трябва отново да се почистят напоителните канали. Реката е придошла и каналите навсякъде са затлачени от тинята. Малко добитък е останал. Трябва да докараме крави и бикове за разплод от Мексико. Лозята са съсипани. Запазени са овощните градини, но дърветата трябва да се подменят, за да раждат повече. Въобще има доста работа. — Кейд описа състоянието на имението, без дори да се поколебае за миг. Знаеше, че дядо му проверява способностите му да

ръководи огромното имение. Затова се беше върнал от Мексико — за да провери дали внукът му ще може да поеме управлението на земите на рода де Суела. Но младият метис не се страхуваше от този изпит.

— Ще наема хора да започнат работа по напоителните канали. — Антонио отчупи парче хляб и го задъвка замислено, след което продължи. — Трябва да заминеш за Мексико, за да купиш добитък. Аз вече нямам сили за такова тежко пътуване. Ще ти дам препоръчителни писма, с които всички врати ще бъдат отворени за теб.

— Не, нека да почакаме, дядо — внимателно възрази Кейд. — Имам да свърша тук нещо по-важно. Искам да се уверя, че Лили и децата са добре настанени и нищо няма да им пречи.

Погледите на всички присъстващи се насочиха към него. Травис знаеше за плановете на Кейд. Отдавна ги бяха обсъждали и сега бяха на едно мнение. Дядо му го гледаше с изчаквателен поглед, а Хуанита и особено Лили не можаха да прикрият тревогата си. Кейд като че ли усещаше как погледът на Лили изгаря кожата му. Не беше трудно да разбере причината. Решенията на двамата мъже пряко засягаха нея и нейните деца. Нали винаги се стараяше да постъпва така, че тя и децата да живеят колкото може по-добре и по-охошно. Но сега трябваше да се предприеме нещо, ако искаха да живеят в бъдеще без грижи за утрешния ден.

— Бъдещето ще принадлежи на тези, които спечелят войната — замислено рече Кейд и след това произнесе решителните думи, с които искаше окончателно да убеди жена си на коя от двете армии симпатизираше. — Не искам да се подчинявам на мексиканската диктатура. Ще се присъединя към войската на генерал Хюстън, ако той ме приеме в своите полкове, разбира се.

Макар че гледаше към дядо си, когато каза тези думи, младият мъж забеляза, че ръцете на Лили потръпнаха и тя едва не изпусна вилницата. Обърна се към нея и видя как жена му остави салфетката с преbledняло лице и се надигна от стола си. Алкохолът забавяше реакциите му и затова не успя да я настигне, преди тя да отвори вратата на трапезарията. Изправи се край масата с глуповато изражение, недоумяващ къде е сбъркал, загледан към вратата, през която разтревожената Хуанита се втурна след господарката си.

Кейд тръсна глава, за да избистри мислите си, и се отпусна безпомощно на стола. Повече не можеше да се заблуждава. Тя не

напусна така безцеремонно стаята, защото се страхуваше да не го убият във войната, а защото го ненавиждаше. Очевидно се е ядосала, че предварително не беше споделил решението си с нея.

Но крайно време беше да узнае, че от сега нататък той сам ще взима решенията и няма да търпи някой да го командва. Скоро щеше да се появи още едно дете и тя ще трябва да се съобразява с това. Когато се върне от Мексико, може би ще започнат всичко отново.

Дядо му го гледаше напрегнато, но повече с любопитство, отколкото с раздразнение. Кейд вдигна чашата си за тост.

— Да пием за жените — промърмори той.

Беше доста късно, когато Кейд най-сетне се добра до вратата на стаята, в която спеше жена му. Не искаше отново да прекара нощта в креслото до леглото ѝ. Прекалено много самотни нощи му се събираха откакто бяха женени. А в близкото бъдеще може би нямаше да бъдат заедно в продължение на месеци. Затова тази нощ ще легне до жена си, реши той. Пиенето го беше направило много по-дързък от обичайното.

Когато влезе в стаята ѝ, Лили спеше, свита на кълбо в средата на огромното легло. Косата ѝ беше разпиляна назад, сплетена на плитки. Винаги го бяха дразнили тези нейни плитки. Много повече му харесваше косата ѝ, когато къдриците ѝ бяха пуснати свободно.

Но след миг тези мисли бяха изместени от прелестната гледка на красивото ѝ лице, огряно от меката светлина на свещта, оставена на масичката до леглото. Трябваше да се държи възпитано и нежно, както умееше Травис. Но най-важното за него беше да ѝ разкаже какво иска да направи, за да бъдат щастливи те двамата, за да живеят децата им безгрижно и заможно. Искаше да погали косата ѝ, да развърже плитките ѝ и да разстеле къдриците ѝ на воля върху копринените чаршафи. Искаше да ѝ докаже колко страстно я обича.

Младият метис се олюляваше, докато сваляше скъпите си нови дрехи и небрежно ги захвърляше на пода на широката спалня. Дядо му никога не се скъпеше, когато бе решил да осъществи някакво свое желание. А какво по-радостно за стареца от това да види единствения си внук облечен както подобава на богатството му и знатния му произход, така както трябва да се облича един де Суела? Този урок старият благородник беше научил преди много години. Обаче тази нощ

мургавият метис искаше да бъде с любимата си жена такъв, какъвто е, без излишните украшения и скъпи тоалети.

Кейд отдръпна завивката и разголи прелестните ѝ рамене. Тя помръдна неспокойно в съня си и той я прегърна, за да я успокои. Никога не му се беше налагало да се преструва в леглото, защото не трябваше да се престарава, за да убеди някоя жена да сподели леглото му. Затова сега не можеше да се държи другояче, освен да постъпва така, както му диктуваше горещата южна кръв.

Ужасяваше го мисълта, че може би тя няма да пожелае да сподели леглото си с него поради напредването на бременността. Ако имаше някаква възможност да се въздържи, сигурно би опитал. Но Кейд знаеше, че повече не може да прикрива желанието си, не можеше да се отказва от това, което му принадлежеше като неин съпруг, при това в такъв предразполагащ миг, когато двамата бяха останали сами и полуразсъблечени в нейната спалня.

Освен това главата му така се бе завъртяла от виното, че вече нищо нямаше значение за него. Само си припомни колко пъти тя откликваше с жар на ласките му. Пред замъгления му поглед отново се изредиха сцени от нощите им, изпълнени със страст и безумно отдаване. Ох, как се притискаше тя към него! Като че ли тялото ѝ бе създадено тъкмо за него, така безупречно изпълваше ръцете му... И тъкмо в най-ранните часове на деня, преди разсъмване, тя го даряваше с най-нежните си ласки. Не, в този миг нищо не можеше да разубеди младия мъж да се откаже от намерението си.

Може би понякога изпитваше съмнения, но не и когато двамата бяха в леглото, сплели тела в страстна прегръдка. Леглото оставаше последното, най-сигурното пристанище и за двамата. Ръката му бавно се плъзна по нощницата ѝ над заоблената ѝ гръд. Тя промърмори в съня си, когато пръстите му нежно докоснаха зърната ѝ. Той бе вече възбуден и готов за нея, затова се притисна към бедрата ѝ, като се надяваше да я събуди по най-приятния начин, който мъжът може да подготви за любимата си.

В просъницата си Лили се завъртя и се сгуши още по-плътно в него. Кейд очакваше тя да се събуди, но младата жена само въздъхна леко и сънено отпусна красивата си глава на мургавото му рамо. Тогава той внимателно надигна нощницата ѝ и погали гладкия ѝ корем, после

дланта му се плъзна надолу, докато стигна до меката вдлъбнатина между бедрата ѝ.

Тя пак въздъхна и бедрата ѝ потръпнаха, но дори и сега не се събуди.

Кръвта му закипя и реши да я събуди дори с риск да си навлече гнева ѝ. В този момент един лунен лъч освети нещо бляскаво до леглото ѝ и той видя силуета на някаква бутилка. Разпозна етикета, въпреки опиянението си и нервно посегна към бутилката.

Оказа се шише, напълнено с лауданум. Младият мъж ядосано изруга. Тази опиева тинктура, по рецептата на професор Манголини, можеше да приспи и най-силния мъж. Кейд се отпусна безпомощно на възглавницата и се загледа в тавана. Слабините му изгаряха от огън, който само Лили можеше да угаси. Но се оказа, че беше изпаднал в глупавото положение да чака кога ще престане да действа проклетото сънотворно на Травис.

Никой не му беше обяснил, че брачният живот понякога може да бъде тъй мъчителен.

Когато Лили се събуди на сутринта, Кейд отдавна беше излязъл от стаята ѝ. Тя веднага разбра, че той е бил в стаята през нощта. Миризмата на мускулестото му мъжко тяло още се излъчваше от чаршафите. Красноречиво доказателство бе и нощницата ѝ, вдигната високо над талията ѝ. Грижливо навитите букли бяха разресани и косите ѝ сега се стелеха върху възглавницата. Усети натъртванията по най-интимните части на тялото си, причинени от възбудените му пръсти и си помисли колко приятно би било да е сега до нея в топлото легло.

Обърна се разочарована надясно и видя отпечатъка от главата му в пухената възглавница. Наистина е бил тук, лежал е до нея, но си е отишъл.

Опита се да не мисли за него, защото не искаше отново да я налегнат отчаяните мисли за раздялата с Кейд. На масичката до леглото видя малка флейта. Повдигна я срещу светлината от прозореца и започна да я оглежда. Не беше същата, която той винаги носеше в джоба си. Онази беше потъмняла от времето и износена от пръстите му. Тази беше съвсем нова, лъскава, като че ли недокосвана от човешка ръка, очевидно издялана от Кейд специално за дребната ѝ китка. От едната страна на дървения музикален инструмент бяха гравирани

лозови листа. Младата жена нищо не разбираше от дърворезба и не можеше да си обясни как съпругът ѝ е успял да изработи тази фина вещ, но знаеше, че това е подарък за нея, изработен с много любов.

Тя нерешително допря инструмента до устните си и издуха една струя въздух през отвора. Звукът беше мек, чист и изпълнен с надежда.

Изпълнена със съжаление за похабената любовна нощ, Лили гневно захвърли флейтата наред стаята.

На всичкото отгоре пълнотата ѝ не ѝ позволяваше да облече роклята, която носеше по време на пътуването от нейното ранчо до хазиендата на Антонио де Суела, изпрана и старателно сгъната на креслото до леглото ѝ. Наложил се да сложи домашната роба, с която прекара по-голямата част от вчерашния ден, след което отиде да събуди Хуанита. От сънената прислужница разбра, че Кейд и Травис са заминали на зазоряване и настроението ѝ съвсем се развали.

Това трябваше да се очаква, повтаряше си тя за кой ли път. Глупавите мъже винаги са обичали да воюват. Готови са на какви ли не жертви и лишения, вместо да останат по домовете си при тези, които ги обичат повече от всичко на света. Не е за чудене, че има толкова много самотни жени, млади вдовици и осиротели девойки.

Дните започнаха да се нижат бавни и унили. Лили усещаше как детето на Кейд ставаше все по-подвижно в утробата ѝ, слушаше наивното бърбене на Рой и Серена относно предстоящото завръщане на Кейд, виждаше колко напомнят жестовете на Антонио де Суела на тези на внука му и в гърдите ѝ се надигаше мрачна решителност, примесена с отчаяние.

Искаше да прогони това потискащо чувство. Съвсем друго би било, ако можеше да намира поводи, за да излее гнева си. Щеше да затръшва врати, да кресне на децата, дори щеше да си измисли някаква къщна работа и да се залови за нея с ожесточено усърдие. Но нито едно от тези занимания сега не би могло да запълни угнетяващото чувство за празнота, което я изнервяше и плашеше, от което не можеше да намери покой нито през дългите самотни нощи, нито през скучните и безрадостни дни.

Не можеше да повярва, че може да стигне дотам, че да се страхува за съдбата на този полуиндианец-полуиспанец, който бе нахлул безцеремонно в живота ѝ и бе объркал всичките ѝ планове. Може би наистина бе чудовище, изчадие на дявола, както я

предупреждаваше суеверната Хуанита. Нима е възможно една млада лейди да скърби повече за съпруга си, заминал на война, отколкото за наскоро починалия си баща?

Не, не беше вярно, че не страдаше за Ефраим. Смъртта на баща ѝ и загубата на дома ѝ я изпълваше с меланхолия. Стигна дотам, че не изпитваше никакво желание да се захване с нещо полезно, съзидателно, колкото и дребно да е то. На всичкото отгоре и тази потискаща самота. Не познаваше никого в тази местност, нямаше приятели, не можеше да общува със съседите. Когато се свиеше на кълбо вечерта в грамадното и празно легло, непрекъснато си мислеше за Кейд, за страстните му ласки, за горещото му мургаво тяло. Споменът за Джим беше напълно избледнял в съзнанието ѝ.

Флейтата беше запратена в един от скриновете сред купчината дрехи и кърпи, осъдена на забрава. Вече навлизаше в шестия месец на бременността и не ѝ беше до спомени за страстни ноци, ухажване и серенади. Искаше само едно — някой да я утеши през тези мъчителни месеци, докато очакваше раждането на детето.

Кейд отсъстваше вече повече от седмица и слънцето започна да сгрыва земята, а първите диви цветя избуяха в прерията, както всяка година в началото на април, когато пристигнаха ужасяващите вести от Голиад.

Прислугата в дома на Антонио де Суела беше възпитана в испански дух и се стараше да спестява на дамите това, което обикновено се считаше за тема на мъжки разговор. Затова Лили трябваше да се скрие зад храстите във вътрешния двор и да подслуша разговорите между Антонио де Суела и гостите му. Вратите и прозорците към вътрешния двор често оставаха отворени, за да нахлува освежителният полъх на вятъра. Трябваше да впрегне всичките си познания по испански, за да може да научи някои от по-важните сведения за военните действия.

Така узна за пленяването на армията на Фенин в Голиад няколко дни след заминаването на Кейд. Не знаеше от коя дата са тези сведения, нито пък разбра дали това е била причината за внезапното потегляне на съпруга ѝ. Сигурно беше само едно — съпругът ѝ бе решил да се присъедини към войската на генерал Хюстън и следователно не е възможно да е загинал при кръвопролитното сражение пред вратите на Голиад.

Застинала до колоната в двора, Лили долови напрегнатия шепот на един от гостите на дядото на Кейд, който разказваше ужасен за коварната заповед на генерал Санта Ана да освободят стотици пленници от тексаските бунтовници, само за да намерят смъртта край Голиад и то в мига, когато нещастниците са си въобразявали, че с всяка стъпка се приближават към свободата. Очевидно Кейд е знаел какво говори, когато ѝ бе казал, че този военначалник е побъркан човекомразец. Дори обкръжените заселници в Сан Антонио да се съгласят с условията му за предаването на града, генерал Санта Ана ще нареди да се унищожи всичко, построено от заселниците от Севера през последното десетилетие с толкова пот, с толкова лишения. А щом северняците се изтеглят от Тексас, червенокожите отново ще нахлуят в земите на запад от Мисисипи. Каква надежда ѝ остава тогава за ранчото?

Лили не можеше да се отърве от подозрението, че не беше случайно пристигането на Антонио де Суела от Мексико в Тексас след двадесет и пет годишно отсъствие, тъкмо когато мъдрият старец можеше да помогне осезаемо за ограничаването на военните действия. Дядото на Кейд не криеше неодобрението си към методите на Санта Ана и гостите му открито говореха, че е крайно време да се отнемат пълномощията на кръвожадния генерал, че демокрацията най-сетне трябва да възтържествува в тази нещастна страна. Тази дума Лили разбра веднага, въпреки оскъдните си познания по испански.

От този миг насетне младата жена започна да се отнася с много по-голямо уважение към дядото на съпруга си, макар че не можеше да превъзмогне огорчението си да я третира само като някаква лъскава кукла, като придворна дама без право на глас, която трябва да бъде опазвана от всякаква връзка с околния свят. Дори бе готова да признае, че майката на Кейд е имала право с един решителен жест да зареже това великолепие и да се хвърли в прегръдките на един див и необразован вожд на племе от съвсем чужда раса. Може би е била истински щастлива, когато смелият воин, придружен с верните си апахи, я е откраднал през онази бурна нощ. Сред индианците тя може би е била много по-щастлива и е живяла много по-пълноценно, отколкото сред тази скучна хасиенда, оградена с непристъпни зидове.

Но нищо не можеше да стори, за да спечели отново свободата си, докато очакваше раждането на детето на Кейд, а извън стените на

хасиендата на дядо му бушуваше безмилостна война и страната беше залята от кръв. Можеше само да се занимава с уроците на Рой и Серена, да помага в градината и в кухнята. Зае се да приготви пелените и дрешките на бъдещата си рожба, защото след пожара и бягството много малко дрехи ѝ бяха останали. И да чака с трепет всяка вест от Кейд.

Но вести нямаше.

И тогава, в един от най-мъчителните за нея дни, когато си казваше, че повече не може да издържа така, неочаквано се появи Рикардо.

От стаята си тя чу скърцането на голямата врата, тропота на десетина коня, непознатите стъпки, мъжките викове и смехове. Веднага разбра, че това не са обичайните гости на Антонио де Суела, които тайно се промъкваха от Бексар и шепнешком коментираха военните действия. Изпълнена с надежда, че ще научи нещо за Кейд, тя бързо се озова в салона, потънал в мрак, откъдето се виждаше частта от външния двор зад голямата врата.

Не познаваше нито един от новодошлите, пъстра смесица от мексиканци и северняци. Трескавият ѝ поглед не откри нито Кейд, нито Травис, нито пък конете им. Надеждите ѝ мигом помръкнаха и тръгна към стаята си със свито сърце, за да се преоблече преди посрещането на гостите. За миг си каза с горчив упрек, че в скоро време ще заприлича на онези лекомислени жени, които и при най-драматичните обстоятелства се вълнуват само от външността си.

При тази мисъл се намръщи, но въпреки това среса косата си и облече черната роба, която дядото на Кейд ѝ бе подарил. Погледна се в огледалото, намръщи се и се опита да опъне гънките, образувани по роклята от издутия ѝ корем. Дантелата се беше протрила на три места. Тръсна глава и се закани, че повече няма да ражда деца от Кейд. Още не бе изминал шестият месец, а изглеждаше сякаш бе в края на деветия.

Тази мисъл като че ли я успокои и тя тръгна към салона, за да посрещне гостите. Антонио де Суела отдавна се бе отказал да я убеждава да не напуска стаята си. Ако гостите носеха новини за сраженията, младата жена рано или късно щеше да ги научи.

Щом влезе в салона, тя завари Рикардо с пура в ръка, разположил се в креслото, което винаги бе запазено за Антонио де Суела. Лили

едва се сдържа да не го упрекне. Но като видя спътниците му, насядали с мръсните си дрехи и калните си ботуши сред изрядно чистия салон, не издържа и тръгна към вратата, през която бе влязла преди миг.

Антонио я спря с галантен жест, с мъка се изправи и я представи на новодошлите.

— Сенъора, това е моят доведен син Рикардо. Рикардо, това е снаха ми Лили, съпруга на моя внук.

Рикардо я изгледа преценяващо и се усмихна едва-едва.

— Здравейте, мисис Браун. — Очите му се насочиха към издутия ѝ корем. — Още едно копеле от племето на апахите. Колко любопитно!

Дори и да не бе споменал тази обидна дума, тя прочете неприкритата заплаха в злобния му поглед и разбра, че този мъж е много опасен за Кейд, за нея, за бъдещото ѝ дете, за всички тях. Навярно би желал всички те да загинат.

Едва сега младата жена проумя какво имаха предвид Кейд и Хуанита, когато ѝ говореха за дявола в човешки образ.

Разтреперана от страх, тя се обърна и напусна салона, но горчивината не изчезна, когато се озова в стаята си, дори и след като залости резето с треперещи пръсти.

Мъж, който е способен да мрази дори едно неродено дете, е нещо повече от дявол. Той няма душа, няма сърце, няма капка човечност.

Кейд искаше да я скрие на някое безопасно място и си мислеше, че няма по-добро убежище от къщата на дядо му. От самото начало Лили бе предчувствала, че от това нищо добро няма да излезе, но се бе примирила с решението на мъжа си. А ето че сега се оправдаха и най-черните ѝ опасения. Заплахата, породена от присъствието на Рикардо, надвисваше като меч над всички обитатели на хасиендата. Сигурно и Хуанита се е заключила в стаята си и сега не смее да излезе навън. Дори и двете деца се бяха свили уплашено, щом зърнаха Рикардо. Дори Антонио де Суела се прибра в стаята си и въобще не пожела да вземе участие в забавленията на неканените гости.

Между заплахата на дявола в човешки образ и бурните морски вълни тя би избрала морето.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

— Какво можем да направим? Та той е луд — уплашено прошепна Хуанита, докато се прокрадваха към задния двор, където кръсъците на животните заглушаваха думите им.

— Не разбираш ли, че нямаме друг избор? — Лили потърси с поглед конете, с които бяха пристигнали от нейното ранчо, но дворът беше изпълнен с буйните жребци на групата, доведена от Рикардо.

Хуанита не знаеше какво да й отговори. Затова реши, че трябва да помогне на господарката си и двете жени откриха мулетата и понитата, след което ги изведоха от задния двор. В душите им се спотайваха мрачни предчувствия. Рой ги чакаше при вратата на вътрешната ограда, с набързо събрания багаж и хамутите, откраднати от оборите на Антонио де Суела. Увита в одеяло, Серена спеше на близката пейка.

Поне небето се беше прояснило през нощта и студеният вятър беше стихнал. Лили се опасяваше, че ще има стража около конете, но Рикардо очевидно бе прекалено уверен в силата си, за да хаби хората си за охрана зад стените на хасиендата. Затова най-трудната задача оставаше голямата врата, край която винаги дежуреха двама пазачи.

Хуанита лесно откри как може да се преодолее тази трудност. Скри се в сенките покрай високата стена на имението и пропълзя към мъжа, който пазеше ключа за масивната врата. Успя да го подкупи с една от сребърните гривни, които ѝ бяха останали като подарък от Травис. Вратата се разтвори и те поеха към прерията.

В началото пътуването се оказа лесно. Лили очакваше, че предимствата на изненадата са на нейна страна. Мъжете никога не очакват две жени и две деца да дръзнат да напуснат стените на хасиендата, зад която бяха намерили сигурна защита в тези смутни времена. Освен това младата жена беше напълно уверена, че Рикардо ги счита за свои пленници, заедно с Антонио де Суела. Пазачите, охраняващи денонощно вратите и стените, не вдъхваха съмнение у

него, затова Рикардо бе тъй самоуверен и с това улесни бягството на Лили и децата.

Докато яздеха сред изпълнената с опасности нощ, двете жени и двете деца нямаха друг водач, освен бледата луна и звездите. Лили избягваше да се замисля за рисковете, които ги очакваха, когато разгневеният Рикардо щеше да изпрати преследвачи по следите им.

21 април 1836 г.

По пладне слънцето безмилостно напичаше дебелите листа на магнолиите. Зловонната миризма на гниещи листа от дърветата, съборени от бурята в блатата, дразнеха обонянието на войниците, които търсеха убежище в гората.

— Проклетата армия на Санта Ана е по петите ни, а Хюстън нищо не предприема! Какво чака още?

— Трябва да тръгнем на зазоряване и ще ги изненадаме, преди да се събудят. До гуша ми дойде от това криене в храстите. Време е да ги нападнем!

Кейд яздеше мълчаливо и се вслушваше в неспирното мърморене на бойците от двете му страни. Тревожният му поглед непрекъснато обхождаше хоризонта в очакване на неприятеля. Лагерът на враговете бе съвсем близо зад niskия хълм, само на една миля отгук. На сутринта мексиканската армия ги посрещна зад набързо изкопаните окопи. Към обед започнаха да пристигат подкрепленията им. И сега, след пладне, мексиканският лагер затихваше в следобедна дрямка под безмилостното слънце на Тексас. Виждаха се само няколко изправени фигури, но повечето от мъжете бяха заспали непробудно след тежкия преход през нощта.

Кейд също беше изтощен от среднощния поход, изпълнен с непрекъснато озъртане да не попаднат на вражески патрули. Жадуваше най-сетне да започне тази битка и всичко да свърши час по-скоро. Никога не бе убивал и сега не искаше да вдига оръжие срещу някого, когото въобще не познаваше. Някъде в душата му бе заседнало неизкоренимо убеждение, че е противно и жестоко да се отнема така безсмислено човешкия живот. Именно на това вродено благородство на характера му Рикардо дължеше живота си. Но в този миг младият мъж осъзнаваше, че трябваше да се сражава заради Лили, заради

бъдещето на децата си. Между миналото и настоящето бе издълбана непреодолима бразда. Той никога не е бил страхливец. Умееше да се сражава, без да се щади. Не знаеше само дали ще намери сили да убива.

Мислите му отново се върнаха към онзи ден, когато се сблъска с Рикардо. Спомни си за гърмящата змия. За всички щеше да е много по-добре, ако тогава бе убил Рикардо. Но дори и тогава, преди да научи от проповедниците основната истина на християнското милосърдие, че трябва да обичаш дори и враговете си, Кейд с неохота възприемаше мисълта за насилствена смърт. Ако Рикардо бе ритнал кутията, в която бе скрита гърмящата змия, вината щеше да бъде негова, а не на Кейд.

И сега, сред нагорещения храсталак, застинал в очакване на заповедта за атака, младият мъж не можеше да се примири с ужасяващата мисъл, че трябва да пролива кръвта на напълно непознати мъже. Тези войници в противниковия лагер сигурно имат причина, за да са тук, въоръжени до зъби. Обаче другарите на Кейд не споделяха миролюбивите му възгледи. Напоследък всички, до последния войник, се бяха ожесточили до неузнаваемост. Кръвопролитията в Голиад и форт Аламо бяха ужасяващи, безчовечни, а генерал Санта Ана си бе заслужил да плати с живота си за своите престъпления. Ако сега не победят, войската на Хюстън също ще бъде избита до крак. Кейд разбираше това. Но в сърцето си копнееше да бъде у дома, при Лили и децата, вместо да дебне като подгонен звяр всяка следа по горските пътеки.

Беше оцелял в продължение на тридесет и две години. Искаше му се да живее още дълго, искаше да направи още толкова много. Искаше да гради планове за бъдещето, за живота със семейството си, а не да замисля хитроумни военни засади, чиято единствена цел е да сеят смърт. Лили бе първата жена, която успя да го накара да се почувства полезен и желан, а ето че трябваше да се разделят и да се превърне в жалък убиец, който по нищо не превъзхожда останалите войници, изкаляни и уморени, с очи, налети от мъст и омраза. Безсмислието на войната беше очевидно, но Кейд нямаше избор, защото не можеше да изостави другарите си.

Погледна към Травис, който нервно пушеше саморъчно свита на руло пура. В сравнение с Кейд, Травис имаше много по-скромен опит в боравенето с оръжие и също ненавиждаше тази мръсна война. Травис

не притежаваше земя, но ето че бе готов да се сражава за някаква неясна кауза. Явно всички са си загубили ума.

С всеки изминат ден ставаше по-лошо. Споровете сред войниците ставаха все по-ожесточени. Хюстън от седмици спеше само по няколко часа. Затова сега никой не можеше да си обясни защо тъкмо тази сутрин бе решил да поспи малко повече. Травис прошепна думата „опиум“, която даваше отговор на много от въпросите на озлобените войници, но може би всичко се дължеше на преумората. Все пак Кейд не можеше да си обясни как един генерал може да спи, когато врагът е разположил лагера си на един изстрел разстояние.

През одрипавелите редици премина въздишка на облекчение, когато генерал Хюстън се събуди, но след като изминаха няколко часа, а той не предприе нищо, отново се понесе недоволно мърморене. Почистиха пушките до блясък. Двете оръдия отдавна бяха заели позиции за стрелба. Мъжете дори държаха целите на прицел, но заповедта да открият огън все още не идваше.

Когато под палещото слънце в неприятелския лагер замряха всички признаци на живот, а само песента на птичките нарушаваше плътната тишина, Кейд инстинктивно усети, че нещо ще се случи. Запита се дали пък генерал Хюстън не изчаква да пристигнат подкрепленията отвъд реката, но войниците повече не можеха да чакат. През гъсталака от магнолии и пищни тропически храсти като слаб полъх на вятър се разнесе одобрителен шум. Най-после беше дошла заповедта да нападнат врага.

Кейд се озова в авангарда. Заедно с още петнадесетина мъже теглеше първото оръдие на предна позиция. Гората свърши и групата представляваше отлична мишена за неприятеля. Но за щастие никой от противниковия лагер не ги забеляза. Удивен от невероятното лекомислие на мексиканците, които въобще не си бяха направили труда да поставят постове, Кейд и другите войници от групата дотъртриха оръдието на двеста метра от края на лагера, след което всички се качиха на конете. Основната група от войските на Севера още не бяха пресекли опасната открита местност, когато проехтяха първите изстрели.

По-късно, когато научи за зверствата, които войниците на генерал Хюстън си бяха позволили спрямо сразените мексиканци като отмъщение за кървавите наказания върху северняците край форт

Аламо и Голиад, Кейд изпита благодарност към Бога, че беше един от първите, които бяха ранени в това безмилостно сражение. Но в мига, в който падна от коня си, се почувства дълбоко нещастен. Каза си, че загива и една-единствена мисъл прониза като нож пламналия му мозък: Лили! Никога нямаше да потъне отново в нежните ѝ объятия. Никога нямаше да чуе смеха на нероденото им дете... Дали ще си намери мъж, който да я заслужава? Дали ще имат край страданията на любимата му жена?

Войниците като лавина се понесоха около падналия метис, а болката раздра рамото му и заслепи съзнанието му. Неистови крясъци раздираха въздуха. Кейд от дете бе приучен да бъде сдържан и достоен воин, а ето че бе попаднал във вихъра на океан от насилие и смърт. Кръвта бликна от рамото му и той разбра, че скоро ще изгуби съзнание. Опита се да се изправи, но не успя. Още веднъж се надигна с последни сили и отново се строполи на земята. Яркото слънце започна да угасва пред премрежените му очи, като че ли здрачът бе надвиснал над обезумелите войници.

Чу някакви яростни ругатни, по-близо от писъците, изстрелите и гърмежа на снарядите. Болката неумолимо вцепеняваше тялото му и вече не можеше да мисли за нищо друго. Никой не му обърна внимание, а кръвта му продължаваше да изтича. Може би в последния си миг хората се досещат за райските врати или за езическите тотеми на племето си, но Кейд не мислеше за нищо друго, освен за Лили.

Странно беше, че двадесет години от живота му бяха посветени единствено на борбата за оцеляване, а сега издъхваше с мисълта за жената, която бе по-ценна за него от всичко на света.

Но тя го беше намразила, защото я беше изоставил така безсърдечно. Сигурно никога няма да му прости... Младият мъж затвори очи и в унеса от загубата на кръв си представи как потъва в нея. Не можеше да го мрази тялото ѝ, което потръпваше с всеки свой нерв при най-лекия допир на ръцете му...

— Проклето индианско копеле! Не искам аз да съм този, който ще трябва да съобщи на Лили за смъртта ти. Трябва да те измъкна от този ад, ако ще и това да бъде последното, което ще направя в объркания си живот.

Битката се развихряше все по на запад, стигна очертанятията на неприятелския лагер и дори заля равнината отвъд него. Мексиканците

отчаяно търсеха убежище в рововете около близката река. Гъстата трева беше осеяна с трупове. Травис бързо посегна към торбата на седлото си и измъкна една своя риза, за да я накъса на ивици. Трябваше на всяка цена да спре кръвоизлива. Иначе приятелят му неминуемо щеше да издъхне, преди да падне мракът над окървавената равнина.

Изминаха няколко седмици. Кейд се събуди в някаква мрачна колиба. Рамото го болеше страхотно. Едва успя да се надигне на лакътя на здравата си ръка и с отпаднал глас запита своя спасител:

— Какво искаш да кажеш с думите, че я няма? Къде, по дяволите, може да е отишла? Този глупак, който донесе вестта, не е разбрал и сега го е срам да си признае.

Но въпреки гневните си думи Кейд знаеше защо Лили не е останала в хасиендата. Нали това бе неговият дом, но не и нейният.

Травис не се разтревожи от думите и спокойно надигна манерката с вода, която беше приготвил за своя пациент. Водата се спусна по засъхналото му гърло и той въздъхна, преди да отговори на упреците на Кейд. Този неблагоприятен полуиндианец се оказа един от най-мъчните му и твърдоглави пациенти.

Освен това трябваше му кратка пауза, за да обмисли отговора си. Травис съзнаваше, че ако разкрие цялата истина пред Кейд, упоритият метис ще скочи от леглото и ще се метне на коня си. Не можа да измисли някаква по-убедителна лъжа, не можеше и да се отърве от настойчивото му любопитство, като му спести част от истината. Той самият бе склонен веднага да се метнат на седлата и да препуснат по следите на Лили, но местността му беше напълно непозната и първо трябваше да си намерят опитен водач.

— Този пратеник наистина е намерил хасиендата. Сигурен съм, че не ни лъже. — Травис остави черпака. Трябваше да почака, докато метисът се успокои, за да разговарят разумно.

Кейд също го чакаше, без да го изпуска от погледа си.

— Рикардо е в хасиендата.

Кейд се надигна от леглото и отметна одеялото. Беше чисто гол, но това не го смущаваше.

Травис го гледаше спокойно, докато Кейд се опитваше да се изправи и се опря на стената, за да не се строполи обратно върху леглото. След падането от коня коляното го болеше и сега едва стъпваше на левия си крак. Успя да се закрепил, но разбра, че няколко седмици нямаше да може да ходи.

— Нашият човек или този глупак, както току-що го нарече, не е повярвал на думите на Рикардо, затова е поразпитал наоколо.

Кейд не обърна внимание на сарказма в думите на Травис, защото се беше напрегнал, за да стигне до масата, където беше оставена торбата, която той винаги носеше на седлото си. Облегна се на масата, стисна зъби, за да преодолее болката в лявото си коляно, и отвори торбата. Но не успя да извади дочените си панталони и погледна ядосано към приятеля си.

Травис сви рамене и продължи:

— Никой наоколо не е видял група, съставена само от жени и деца. Никой не знае къде може да са отишли. Хората около хасиендата предполагат, че дядото се е разболял и не излиза от стаята си.

— Предполагат ли?

— Рикардо не е повикал от града лекар или свещеник, а само един адвокат. — Травис стисна зъби, за да не избухне, и побърза да излезе навън от колибата. Не искаше да причинява нови страдания на Кейд. Все още не можеше да отгатне какво ще реши младият метис. Винаги му беше трудно да предвижда решенията на Кейд. Двамата мъже се различаваха по много неща. Травис се беше сближил дори и с Хуанита и Серена. За разлика от Кейд, той винаги ценеше сърдечността в отношенията между хората. Ето че сега му липсваше дори старият Ефраим. Не се вълнуваше от проклетите разправии за ранчото и добитъка или каквото и да е там, заради което мъжете проливаха кръвта си в прерията. Стигаше му да чува бърборенето на Хуанита, смеха на Лили и на Рой. Нека Рикардо си вземе проклетата хасиенда. Травис искаше само да вижда около себе си прелестните усмивки на жените и да чува смеха на децата.

Страхуваше се, че Кейд не мисли като него. През последните седмици той разбра, че Кейд държи много повече на испанските си родственици и на хасиендата, отколкото беше признавал през всичките месеци, които прекара в ранчото на Лили. Когато метисът не беше разгневен, с въодушевление говореше за промените, които ще направи

в хазиендата. Но когато започваше поредният пристъп на треската, той проклинаше Рикардо, ругаеше всичко, което можеше да му се изпречи на пътя, за да стане господар на имота на дядо си. От грозните псувни в душата на Травис пролазваше хлад. Оказваше се, че зад стоически съдържаното лице на Кейд се крие много омраза и копнеж. Затова сега не искаше да мисли за решението, което Кейд щеше да избере. Много по-приятно му беше да мисли само за Лили и нейното ранчо.

Когато Травис се върна в колибата, Кейд се беше облякъл и проверяваше пушката си. Метисът вдигна глава и го попита:

— Готов ли си да тръгваме?

Травис се замисли. За Кейд щеше да бъде истинско мъчение, ако тръгне на дълъг път в това окаяно състояние. Не беше изминала дори една седмица, откакто треската го повали на леглото. Рамото му не беше заздравяло и не можеше да държи здраво юздата на коня си. Но въпреки всичко метисът беше готов да потегли още в този момент. Очевидно мъката в сърцето му не му даваше и за миг покой.

— Ще тръгнем, едва когато възстановиш силите си — усмихна се Травис.

Когато преди три седмици настигнаха войските на генерал Хюстън, никой не си направи труда да ги запише като доброволци, нито пък сега бяха освободени със заповед от военна служба. Травис знаеше, че всеки ранен заселник в Тексас имаше право да се прибере в ранчото си, стига да намери сили или да не го нападнат по пътищата. След кръвопролитната битка, в която Кейд бе ранен, на полето останаха труповете на повече от шест хиляди мексиканци, докато жертвите на северняците бяха много по-малко. Повечето от пациентите на Травис бяха мексиканци, пленени след сражението. Самозваният лечител положи много усилия, за да почисти раните им и да облекчи страданията им, но в много случаи беше напълно безпомощен.

Обаче най-много грижи му създаваше Кейд. Рамото беше разкъсано още при първия залп на оръдията на мексиканците и беше изгубил много кръв, преди Травис да го намери. Изминаха две седмици, преди младият метис да започне да оздравява. Затова дори и днес се безпокоеше кога приятелят му ще се възстанови напълно.

Травис с тревога следеше как Кейд се клатушка на седлото. Как, по дяволите, ще може да го опази, щом е решил да намери Лили с цената на всички усилия?

А останалите? Травис се опитваше да не мисли за тях. Знаеше, че Лили е жена със силен характер. Дори и другите да не оцелеят, тя ще съумее да се спаси. Но останалите... Не искаше да споменава имената им, но като че ли виждаше изпълнените със страх очи на децата, като че ли чуваше техните писъци. Знаеше какво ги измъчва, но не знаеше как да им помогне.

Затова се реши да тръгне с Кейд, като изостави другите ранени войници. Майското слънце сгръвяше прерията и сега ранените полесно можеха да се грижат за прехраната си и за раните си. Кейд беше единствената надежда на Травис да намерят Лили и децата. Господи, та той вече мислеше за тях като за свое семейство! Затова щеше да направи всичко, което бе по силите му, за да опази проклетия метис.

Но това не се оказа лесно. Кейд се стараеше да бърза колкото може повече и често се изтощаваше до предела на силите си. Двамата мъже яздеха и след свечеряване, докато Кейд можеше да се държи на седлото. Щом спираха да пренощуват, задъханият Кейд веднага лягаше на земята и повече не можеше да се надигне чак до сутринта. Не можеше да ходи на лов и затова се задоволяваше само да хапне някой оскъден зальк от храната, която Травис предвидливо бе взел с тях при тръгването им от лагера на Хюстън. Една нощ трябваше да прегазят някаква река. Кейд беше паднал от коня в студената вода и трябваше да пълзи до другия бряг, когато Травис най-сетне го настигна, качи го с много усилия и още повече ругатни на седлото, привърза го с въжето и едва тогава продължиха напред.

Затова сърцето на Травис се изпълни с искрено облекчение, когато най-сетне попаднаха на пътя към ранчото на Лили. Наистина този път водеше към Сан Антонио, но минаваше покрай ранчото на Лили. Ако тя е можела свободно да избира накъде да върви, непременно би тръгнала към ранчото си и скоро всички щяха да се съберат след толкова дълга и мъчителна раздяла.

Като че ли същите мисли занимаваха и Кейд, защото пришпори коня си, щом видя в далечината очертанятията на дърветата, зад които трябваше да се покаже къщата. Младият мъж се приведе над гривата на коня си и с последни усилия се вкопчи в нея, за да не падне на земята. Двамата мъже препускаха към дърветата под полегатите лъчи на залязващото слънце.

В първия миг не повярва, че от къщата са останали само опожарени развалини. Все още се крепяха три прозореца, но през тях не се виждаше никаква светлина. Травис скочи от коня и се изправи, готов да се притече на помощ на приятеля си, който политна на седлото, обзет от отчаяние при вида на мрачната гледка. Наоколо цареше пълна тишина и всичко потъваше във вечерния мрак. Отникъде не се чуваше детски смях. От кухненската пристройка не ухаеше на топъл хляб. Една врата проскърцваше, люлееща се от вятъра. В градината, отглеждана от Лили с толкова много любов, тук-таме се виждаше някой самотен стрък. Никой не ги посрещна на прага с радостна усмивка.

Трябваше да очакват това, след като бяха зърнали разпилените останки от фургона, но въпреки това влязоха вътре и започнаха да търсят някакви следи от Лили и децата. От вътрешността на къщата беше изнесено всичко, което би представлявало някаква ценност. Дори и обгорелите при пожара бебешки дрешки бяха изчезнали. По лавиците се стелеше прах. Само масивната маса, на която толкова пъти бяха вечеряли, стоеше на мястото си, напукана от дъжда и вятъра.

Кейд се изправи на мястото, където някога се намираше вратата към спалнята им, където бе прекарал най-щастливите мигове от живота си. Дюшекът бе изтърбушен от нечия безмилостна ръка, очевидно при търсене на скрито съкровище. Рамката на леглото и масичките липсваха, може би нацепени за подпалки. Порцелановият умивалник и глинената кана, изписана с красиви рози, се въргаляха изпочупени на мръсния под. Елегантното огледало на Лили бе надупчено от изстрели.

Кейд бе силен, горд мъж. Досега нищо не го бе сломило, но сега усещаше, че сълзите всеки миг ще рукнат. Олюля се като зашеметен от внезапен удар, облегна се на напуканата рамка на вратата и стисна зъби до болка, за да не изреве като ранен звяр. Сред тези обгорели стени все още кънтяха страстните призови на Лили. Като че ли чуваше как се разнасят звуците на флейтата ѝ. Искаше да я опази от всичко, за да бъде щастлива, за да се отдаде на любимата си музика. Искаше да постави света в нозете ѝ. Искаше...

Всичко това бе отминало безвъзвратно и никога нямаше да се върне.

Това бе тъжната равностетка на войната. Всичко, което тя притежаваше, се бе превърнало в куп развалини. Каква жалка утеха за ласките, с които го бе ощастливила през тези тъй кратки месеци. Кейд притвори вратата и бавно се отдалечи.

Лили беше посветила живота си на него. Той бе уверен в това така, както знаеше, че никога няма да достигне звездите. Ако Лили е оцеляла, ще оцелее и той. Но в противен случай ще се превърне в бледа сянка на онзи великолепен мъж, с който Лили винаги се гордееше. Защото не можеше повече да живее без нея.

Обърна се и бавно тръгна към коня си, без да обръща внимание на протестите на Травис.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Травис отново изруга, когато проклетият метис с последни усилия подкара коня си през пустата прерия. Нищо не можеше да разубеди Кейд да останат да пренощуват край разграбената и опожарена къща на Лили. В един миг на отчаяние Травис почти бе решил да остави безразсъдния си другар да тръгне сам накъдето му видят очите. Но ако го направеше, безпомощният Кейд неминуемо щеше да загине в тази пустош, където блуждаеха само освирепели банди от дезертирали войници и от двете армии, обезумели от глад бегълци и скитници от кол и въже.

Не, не можеше да изостави единствения си приятел в толкова тежък миг. Освен това им предстоеше изнурително търсене без ни най-малка следа, която да ги улесни. Въпреки всичко, за двамата мъже си остана загадка къде могат да изчезнат двете жени и двете деца. Наоколо, чак до далечния хоризонт, не се забелязваха никакви признаци на живот.

Затова Травис се стараеше да язди колкото може по-близо до коня на Кейд, опасявайки се, че всеки миг метисът ще изчерпи силите си и безпомощен ще падне от седлото. Отначало се озъртаха на всички посоки, но след като не откриха нищо, оставиха конете да поемат по своите неведоми пътеки. Травис само се молеше безмълвно да попаднат на някаква следа, колкото и незначителна да е тя, защото само това можеше да успокои бурята, която бушуваше в гърдите на Кейд.

Като че ли пътуваха така цяла вечност. Конете вече едва пристъпваха, изтощени до краен предел. Само луната светеше на чистия небосвод. Но в този миг Травис чу шум от река, а малко след това до ноздрите му стигна мирис на огън и надеждата отново изпълни сърцето му.

Лили прегърна Серена, която бе заспала в скута ѝ, свита на кълбо, и за кой ли път повтори молитвата си, с която заспиваше всяка нощ откакто Кейд я беше напуснал. Отначало побесняваше от гняв само като си спомнеше името му. След това се потопа в тъжни размишления, неизменен спътник на всяка изоставена съпруга. Горчивината в душата ѝ се подсилваше от мисълта, че Кейд с нищо не се бе постарал да опровергае съмненията ѝ. Но най-после останаха само спомените — котенцето, излегнато в краката ѝ, флейтата, поставена на възглавницата, раната на крака на Рой, страстните любовни нощи с мургавия метис. Да, може би Кейд имаше право, като не показваше чувствата си пред околните. Все пак в гърдите ѝ се скъта плаха надежда, че един ден отново ще бъдат заедно, въпреки надигания се непознат дотогава страх за съдбата му. Защото нямаше никаква вест от съпруга ѝ вече няколко седмици след победата на войските на генерал Хюстън.

Лили трябваше да се примири с факта, че Кейд ще се върне най-напред в хасиендата на дядо си, а едва след това, като узнае за бягството ѝ, ще се втурне да я търси. Може би ще си разменят някоя и друга остра дума с онзи тип, Рикардо. В мислите ѝ цареше хаос, по все пак два бяха най-важните въпроси, които не ѝ даваха покой: дали Кейд е оживял след кръвопролитното сражение и дали ще се измъкне от лапите на Рикардо?

Не можеше да спре да мисли за Кейд. Та той от година вече бе единствената ѝ опора в този обезумял свят. Може би не я даряваше с всичката нежност, за която бе мечтала още от моминските си дни, но винаги бе разчитала на него, макар и сега да се оказа, че е сгрещила жестоко. Може би трябваше сама да се погрижи, за да облекчи нелеката си участ, но за нищо на света не би приела да споделя дните си занапред с друг мъж. Сърцето не ѝ позволяваше дори да си помисли, че не иска отново да заживее със страстния и горд метис. Дори напротив, нуждата ѝ от него нарастваше с всеки изминал ден. Освен това децата растяха, а с тях растяха и грижите, и тревогите. Искаше да може да се отпусне вечер в ласкавата му прегръдка, да опре уморено глава на силната му мъжка гръд, да знае, че на сутринта ще се събуди до него.

Знаеше, че малко хора могат да се влюбят в жена като нея. Не беше забравила себелюбивия си баща, нито годините, прекарани без

любов и страст с Джим. О, само ако знаеше, че Кейд ще се върне! Тогава щеше да намери сили да оцелее, да издържи и в най-тежките мигове, когато черната сянка на безнадеждността надписваше на челото ѝ. Но да живее без него... не, дори не искаше и да мисли за това.

Най-много я измъчваше неизвестността. Може би само Бог знаеше къде се беше запилял Кейд. Като притисна Серена към гърдите си, Лили се опита да си внуши, че нейният Кейд скоро ще се върне и отново животът ще бъде слънчев. Ще се заемат със сеитбата веднага след като спре този противен дъжд. Наистина, вече е доста късно за засяването на памука, но все пак не са загубени всички надежди да отгледат някаква друга култура. За да заспи, опита се да брои овце на ум, но и това не ѝ помогна.

Вслушвайки се в нощната тишина, младата жена усети, че нещо става наоколо. Още от пребиваването си в индианското селище тя се бе научила да разпознава неясните шумове, издавани в нощта от гълъбите. Припомни си колко мирно си живееха тогава с Кейд. Пред очите ѝ се изредиха сцените от пролетните празници, когато всички се радваха като деца на първите кълнове от новата реколта. Дори не осъзнаваше изцяло каква утеха бяха тези спомени за нея през последните седмици, изпълнени с кошмари и безрадостни размишления.

Но този неочакван вик на сова я изпълни с тревога. Младата жена се сепна, изправи се и напрегнато се огледа. Тогава долови шум от стъпки, макар да си спомняше напълно ясно, че допреди малко край смълчаните дървета нямаше никой. После нещо изскърца пред колибата и някаква сянка премина през вратата. Лили се вцепени от страх.

Хората, които я бяха приютили, изпълнени със съчувствие към страданията ѝ, все още ѝ бяха чужди. Наистина на тях дължеше и подслона, и прехраната, но трудно разбираше езика им и не можеше да привикне с обичаите им, въпреки окуражаващото присъствие на Хуанита. Тревожеше се дали Рой спи спокойно сред останалите момчета в другата стая. Не можеше да затвори очи, не можеше да спре да се взира зорко в нощния мрак.

До ушите ѝ долетя приглушено мърморене и тропот на конски копита. Сенките се умножиха и заобиколиха колибата. Преди тук

спеше бащата на Кейд. Сега синовете му, природени братя на Кейд, спяха отделно, защото тази колиба беше предназначена само за жени и невръстни деца. Лили не бе уверена дали разбира добре загадъчните родови връзки в племето, но сега това не бе най-важното. В този миг луната надникна иззад облака и тя видя, че всички сенки принадлежаха на бойците от племето.

Когато някой започна да разпалва огъня в средата на колибата, Лили реши, че е най-разумно да се престори на заспала. Прегърна Серена и се спотаи до детето. Малкото момиченце най-лесно привикна с обичаите на червенокожите. Сега спеше безгрижно и младата жена отново започна да се успокоява.

Лили едва сподави вика си, когато на отворената врата на колибата се очерта силуета на висок и плещест мъж, но само миг след това разбра чий е този силует и вълна от щастие я обля от главата до петите. Страхуваше се да се втурне към него, страхуваше се да не се окаже сън, страхуваше се да не го разгневи с нещо.

Кейд пристъпи навътре и огънят се разгоря, като че ли приветстваше пристигането на младия метис. Едва тогава Лили разбра, че се е случило нещо лошо. Неясното предчувствие като с нож прободеше сърцето ѝ и тя се надигна от сламеника, безпомощно протегнала ръце към мъжа си.

Тогава Кейд я чу и се обърна към нея. Под оскъдната светлина на огъня отново видя познатите до болка златисти коси, преbledнялото лице и нежните ръце, разтреперани от тревога и очакване.

Бавно се спусна на колене, както могъщ дъб се стоварва в гората след последния удар на секирата. Лили изохка. От мрака изскочи Травис и се хвърли да я улови, преди да е отпуснала сломено глава на пода. Между едрият мъж и нея изневиделица се появиха и още няколко дребни фигури, които внимателно вдигнаха Кейд на ръце и го понесоха към сламеника, където Лили лежеше доскоро.

Някой бързо донесе един факел и го забучи сред въжетото, овързано около кола край сламеника. Една млада индианка се наведе и изнесе настрана спящата Серена. Услужливи ръце домъкнаха ведра с вода и Лили започна нежно да бърше с кърпа челото на Кейд, докато Травис трескаво започна да рови за някакво лекарство в тежката торба, с която никога не се разделяше.

Отвън започна да бие барабан и всички обитатели на индианското селище започнаха да прииждат към колибата. Младата жена усещаше загрижеността на хората, които толкова плътно я наобиколиха, че когато един боец от червенокожите политна върху нея, няколко ръце от тълпата трябваше да го удържат, за да не падне върху нея и Кейд.

— Той целият гори — прошепна Лили и продължи да бърше челото му. В един миг ѝ се стори, че устните му се разтвориха и той прошепна нещо, но глъчката наоколо ѝ попречи да чуе думите му.

— Веднага ми донесете торбата с лекарствата. Раниха го в битката при Сан Джасинто, където Хюстън разгроми мексиканците. Едва бе дошъл на себе си, когато научи, че си избягала от хасиендата на Антонио де Суела. Не можах да го разубедя и веднага потеглихме, въпреки че не можеше както трябва да се крепи на седлото. — Травис ядосано изруга, когато продължи разказа си с описанието на раната на Кейд и трудното лечение.

Лили се извърна към високия индианец, надвесил се над главите на жените и децата. С красноречиви жестове и няколко изкълчени думи на испански успя да му обясни от какво се нуждае. Високият воин нареди нещо на неразбираемия си език на едно хлапе и то се впусна като стрела към вигвама на воина.

— Бих искал Хуанита да ме научи да разбирам малко езика на това племе — промърмори Травис и продължи с неприкрита болка: — А тя тук ли е?

— Тук е. През цялото време не се е отделяла от мен — зарадва го Лили. — А пък Рой се оказа, че има вродена дарба на водач. Оставях го да се оправя сам и в най-обърканите моменти. Няма да е зле да го помолиш да ти разкаже как успя да ни преведе през всичките тези долини, реки и пътеки. — Тя се усмихна, защото оцени искреното учудване на Травис, въпреки че мислите му явно бяха насочени главно към прислужницата.

В това време индианското хлапе донесе торбата с лекарствата на Травис и той отново почисти незарасналата рана на приятеля си. Той и Лили си размениха тревожни погледи под трепкащата светлина на факела, загрижени за оздравяването на Кейд, без да забележат, че старият вожд, бащата на метиса, незабелязано се беше приближил към тях. Барабанът на поляната заби по-ритмично и във въздуха се разнесе

миризма на дим. Някъде в далечината един мъж поде провлачена песен. Животът на Кейд се рееше някъде между рая и ада, а от това зависеше и техният живот.

Лили погали скулестото му лице и сълзите ѝ покапаха по голата му гръд. В този миг за кратко очите на Кейд се разтвориха. Младата жена си помисли, че той ще я познае, но очите му бързо се затвориха и тя остана само с предположенията си. Но независимо какво щеше да се случи, той се нуждаеше от нейните грижи и ласки.

Със смелост, на която не подозираше, че е способна, Лили протегна ръка към стегнатите по бедрата на Кейд панталони от еленова кожа. Ръката ѝ инстинктивно напипа острия нож, с който младият мъж никога не се разделяше. Измъкна го и го подаде на Травис.

Той я изгледа ужасен, преди да се докосне до кокалената дръжка на ножа. Широкото острие застрашително проблясваше на светлината на димящата факла. Никой не каза нито дума. Всички се досещаха какво ще последва, защото неведнъж бяха наблюдавали този безмилостен начин за изцеляване на загnojасали рани.

Младата жена затаи дъх, когато Травис протегна ръка и допря върха на острието до пламъка на факлата. С шестото си чувство тя усети как бащата на Кейд се приближава зад гърба ѝ и напрежението сред внезапно смълчаната тълпа нарасна още повече. Лили се страхуваше от стария, вечно намръщен и мълчалив вожд. Не смееше да се обърне към него и набързо прошепна молитва, с която да призове благословията на небесните сили.

Факлата слабо осветяваше мургавото тяло на съпруга ѝ, безпомощно отпуснат в ръцете ѝ. Сенките танцуваха по гърдите му и ръцете му, същите тези ръце, които така страстно я бяха прегръщали. Искаше ѝ се само да погали раменете му, да усети ударите на сърцето му, за да се увери, че е жив, че отново е при нея, но трябваше да се задоволи само да стиска здраво ръката му. С кратка команда заповяда на двамата му природени братя да ѝ помогнат, като притискат с все сили двете му ръце.

Когато Травис допря нагорещеното острие в раната му, Кейд изохка и се сгърчи от непоносимата болка. Въздухът се изпълни с отвратителната миризма на изгоряла човешка плът, но лечителят здраво стискаше ножа, докато Кейд отчаяно се мятеше под него. Само когато се увери, че цялата рана е обгорена, лечителят издърпа

инструмента за мъчения. Щом крясъците на Кейд заглъхнаха и младият мъж отпусна изпотеното си тяло на постелята от бизонски кожи, наоколо се възцари тишина, която никоой не посмя да наруши. Чуваше се само напрегнатото дишане на жените.

— Може би няма да е зле да му даваш по малко лауданум, докато се съвземе — рече Травис и запрати ножа настрани. — А сега ми кажи къде е Хуанита.

В това време всички в колибата бяха будни, включително и децата. С широко отворени очи Рой изгледа отдалечаващия се Травис, но мъжът като че ли усети погледа му, втренчен в широкия му гръб, спря и с няколко крачки се озова при момчето, наведе се и го прегърна. Лили обаче не успя да види тази трогателна сцена, защото цялото й внимание беше обсебено от Кейд.

Докато държеше Рой в прегръдката си, Травис крадешком изгледа с тъга Лили и отново потъна в сладките си мечти, на които, уви, никога не бе съдено да се сбъднат. Тя бе най-светлия спомен от младостта му. Но сега вече беше зрял мъж, а това невръстно дете беше единственото, което му бе останало от тяхното минало. Травис с болка в гърдите си каза, че няма право да мисли повече за прелестните мигове, които бе преживял преди толкова години с майка му, защото сега нейното сърце принадлежеше на красивия мъж, проснат в безсъзнание на постелята й. Нищо не можеше да го накара да се откаже от сина си, но Лили беше изгубил и никога нямаше да може да си я върне.

След като успокои Рой и му нареди да си легне, без да забрави да погали косата на спящата Серена, Травис изведнъж усети, че наистина е намерил своя дом. Трябваше само да си намери жена, с която да сподели дните до края на живота си и щастието му щеше да бъде пълно. Дано тази жена не се разочарова от него, когато узнае за сина му, дано го приеме такъв, какъвто е. Тогава тя ще узнае как може да се отплаща един влюбен мъж.

Мъжът нетърпеливо започна да обикаля колибите в селището, изпълнен с недоумение защо Хуанита не е при Лили. Не му беше удобно да разпитва червенокожите за странните им обичаи и реда за настаняването на гостите на племето, пък и почти не разбираше езика им. Всички тревоги мигновено изскочиха от главата му, щом най-последно съзря Хуанита на прага на един вигвам в края на редицата от

индиански колиби, застинала в очакване. Само кършеше нервно пръсти, а на миловидното ѝ лице беше изписана странна смесица от болка, трепет и надежда. Травис протегна ръка и Хуанита го докосна, отначало плахо, но след секунда се озова в обятията му, а той се разтърси от внезапния изблик на неподозирани чувства.

Едва сега той разбра, че неусетно ги бе наобиколила цяла тълпа от боси жени и деца. Когато се обърна, сред червенокожите се разнесе дружно хихикане. Травис смаяно повдигна глава и проумя причината за смеха на индианките. Хуанита бе приютена в колибата, определена за незадомените девойки от племето, които там очакваха своите избраници. Той смутено се закашля, а очите на Хуанита се насълзиха.

Девойката се изчерви, когато прошепна в отговор на неизречения му въпрос:

— В колибата няма никой, освен мен.

През пламналия мозък на Травис в един миг прелетяха сцените с опожарената къща в ранчото на Лили, разбития фургон и накъсания дюшек. Всичко, което дотогава бе притежавал, бе изгубено, но ето че намери Хуанита. И се закле, че никога на никого няма да позволи да му я отнеме.

Това беше най-важното решение, което бе предприемал откакто се помнеше. Можеше да я съблазни само с думи, защото малко мъже в Тексас можеха да му съперничат в изкуството да се ухажват девойките и да се говорят красиви думи. Но Травис отдавна бе опознал Хуанита и отлично разбираше, че неопитната и набожна прислужница се страхува от мъжете. Дори и по-опитен мъж би се сковал, щом погледне тези лъчезарни и невинни очи, които го гледаха с нескрито възхищение. Явно с тази девойка не можеше да си играе, както си бе позволявал в миналото.

Внезапно смутен, Травис едва чуто промълви:

— Толкова ноци спях на открито. Ще издържа още една нощ.

Смаяната Хуанита не можа да продума, докато гледаше как се отдалечава мъжът на нейните мечти.

С кръстосани крака на земята и с глава, отпусната на ръката му, Лили най-последно се унесе в сън. Смътно видя очертанията на някакви фигури, които влизаха и излизаха през вратата, до слуха ѝ достигаше

неспирното бумтене на барабана, а към зазоряване ѝ се стори, че някъде засвири флейта. Усмихна се в съня си и потъна още по-дълбоко в забрава.

Кейд се събуди с избистрено съзнание, както от дни не се беше чувствал. В първия миг не осъзна къде се намира, но постепенно се окопити и се заслуша в познатите от детинството му звуци. Кучетата лаеха в далечината, а жените бърбеха пред колибата. През вратата проникваше аромата на печено еленско месо и варена овесена каша. Разнасяха се и доста по-неприятни миризми, защото в селището, освен червенокожите мъже и жени имаше много животни, но дори и те не го дразнеха, защото му напомняха за отминалите години.

Кейд внимателно се огледа. Припомни си колко пъти беше бленувал в унеса на треската да види до себе си лицето на любимата жена, да погали русите ѝ плитки. И ето че наистина я видя, кротко заспала до него. Нима и това бе сън? Не, нали усещаше ръката ѝ в своята...

Но нещо не беше наред. Защо Лили е облечена в дрехи от еленова кожа? Той копнееше да я прегърне, но нима пред себе си виждаше само едно бленувано подобие на нейния образ? Трябва да се окопити, трябва да я намери, на всяка цена, въпреки пронизващата болка в рамото, въпреки че се чувстваше тъй изнемощял.

Отвори широко очи и се огледа, като не вярваше на очите си. Сънува ли или над главата му отново се е надвесил познатият покрив на бащината колиба? През пролуките играеха слънчевите лъчи. Рояк пращинки танцуваха по пътя на всеки лъч. Ръката му се схвана и той се опита да я размърда. Насили се да се изправи и болката в рамото го прикова обратно на постелята. Кейд изохка и безсилно отпусна глава.

Тя сънено се размърда и ръката ѝ инстинктивно се протегна към челото му. В следващия миг жената се надвеси над него и го изгледа с разтревожен поглед. Дъхът му спря, зави му се свят, като зърна бледото ѝ лице и заоблените ѝ гърди, очертаващи се под дебелия дреха от еленова кожа. Кожата беше старателно обработена, боядисана в черно и украсена с тънки ресни, както само червенокожите умееха, но това лице... та той не можеше да забрави колко прелестна беше тя в онази копринена рокля.

Погледът му отново се спусна надолу и сърцето му заби по-спокойно, едва когато видя издутия ѝ корем. Тя е спасена, спасено е и

детето, което носи от него!

— Лили... — прошепна младият мъж с треперещи устни.

Стигаше му само да чуе името ѝ. Колко дни и нощи изминаха, изпълнени с отчаяние, че никога няма да я намери.

— Повече не искам да ме оставяш сама, Кейд — зашепна тя на ухото му. — Нима искаш да пострада детето ни, нима трябва да страда още преди да се е родило?

Болката в рамото продължаваше да го измъчва, но се преплиташе с радостта от допира ѝ, от гласа ѝ. Ръката ѝ го милваше по лицето и гърдите. Не може да е вярно това. Сигурно е вече мъртъв и сега е на небето. Затова е тъй сладък този миг. Но има ли болки и там, на небето? И кога може да се е озовал сред племето на баща си? Въобще не можеше да си спомни да е пътувал насам. Помнеше само как се гърчи от пристъпите на треската в някаква изоставена и мръсна дървена барака, но тогава никой не галеше челото и гърдите му. Може би си струва да те ранят в битка, за да доживееш до такъв сладостен миг...

— Татко. — Той усети как до него се притисна топло детско телце, как детски глас му заговори с очарованието, на което само невръстните деца са способни. — Татко, татенце...

Кейд се опита да се усмихне. Не можа да се изправи, за да погледне Серена, затова надигна дясната си ръка и я погали по косата. Доволна, че е успяла да го събуди, малката палавница стана от сламеника и се затича, за да се присъедини към другите деца пред колибата.

Неспособен повече да се сдържа, Кейд бавно завъртя главата си към жената, която продължаваше да гали челото и гърдите му. Обаче погледът му отново се замъгли и треската го унесе тъкмо в мига, когато ръцете им се допряха.

Лили се надвеси над него, тревожно огледа белезите от ножа около раната му и стисна ръката му. Струваше ѝ се, че едва сега започва да го разбира. Не искаше да го изгуби тъкмо сега, когато бе започнала да го разбира. Откакто Травис изчезна от живота ѝ, не бе мислила, че отново ще може да бъде щастлива. „Смили се, Господи, не ми отнемай и тази надежда“ — отчаяно зашепна тя.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

— Той спи ли? — попита бащата на Кейд на развален испански.

В колибата бяха останали само Лили и няколко любопитни деца. Тя се сепна, изненадана от появата му, след което колебливо отговори:

— Да. — Не искаше да го будят. Травис ѝ бе споменал, че Кейд часове наред е яздил като обезумял, без миг почивка. Не знаеше дали ще оздравее, но знаеше, че сънят ще му помогне да се възстанови по-бързо. — Тялото му трябва да събере сили.

И тя не можеше да говори испански по-добре от червенокожите, но като че ли баща му схвана какво иска да му каже бялата жена. Лили не можеше да произнесе индианското му име, затова се обръщаше към него с прозвището „Дивият кон“ — името, с което го знаеха испански говорещите мексиканци. Може би в миналото това име наистина му е подходило. Сега обаче Дивия кон беше остарял, мускулите му бяха отпуснати от застоялия живот в индианското селище, но все още беше доста едър и внушителен мъж.

— Искам да говоря с него. Излез навън. — Дивия кон седна и кръстоса крака край сламеника, на който лежеше Кейд.

Лили се смути.

— Синът ти трябва да поспи поне още няколко часа — колебливо започна тя, защото не искаше да си навлече гнева на вожда на племето. Нямаше съмнение, че нито една от жените в селището никога не би се осмелила да му противоречи, но здравето на любимия ѝ мъж за нея бе по-важно от всички обичаи на червенокожите.

Дивия кон се намръщи и посочи вратата с нетърпелив жест, но видя, че Лили не помръдна от мястото си, затова стисна зъби и хладно процеди:

— Ще изчакам да се наспи. Иди във вигвама на жените. Ще те повикам, когато се събуди.

Стори ѝ се, че в черните очи на индианеца за миг проблесна възхищение от упоритостта ѝ, но властните му думи, макар и на невъзможен испански, не оставяха съмнение за намерението му.

Младата жена неохотно се надигна и погледна уплашено към спящия мъж. Искаше непременно да бъде до него, когато се събуди, но си каза, че може би е прекалено самолюбива. Дивия кон можеше да остане и да бди край постелята на сина си, а тя трябваше да пази силите си, защото носеше детето на Кейд в утробата си.

Отиде в другия край на колибата и уморено се отпусна на сламеника. Искаше да спи до Кейд, но трябваше да се примири със строгите обичаи на индианците.

Когато се събуди, първата ѝ мисъл бе да скочи и да отиде при него, но Кейд продължаваше да спи. В този миг в колибата влезе Травис, хвърли един поглед към болния си приятел и загрижено поклати глава. Лили с тревога проследи погледа му и запита със сподавен глас:

— Какво му е? Не мога ли с нещо да му помогна?

Травис седна до нея, леко се усмихна и се опита да разсее тревогата ѝ.

— Съжалявам само, че не съм бил с теб, когато си била бременна с Рой. Една жена никога не е тъй красива, както когато носи мъжка рожба под сърцето си.

Явно Травис се опитваше да я разсее с лекомислените си приказки, но странното беше, че думите му наистина я успокоиха. Преди години сестрите ѝ напразно се стараеха да уязвят нейната женственост, а срамът и огорчението от първата ѝ бременност навремето я бяха съсипали. Но Травис успя да докосне в нея някаква скрита струна. Едва отскоро бе започнала да се усеща женствена, без всякаква следа от неувереност и съмнения, затова сега гордо поглади с ръка издутия си корем.

Травис се усмихна леко подигравателно, но тя не обърна внимание на гримасата му, когато го запита настойчиво:

— Да не би да криеш нещо от мен? Искам да знам дали ще оздравее. Имам право да зная. И какво, според теб, мога да направя за него?

Сега Травис придоби напълно сериозен вид, погледна мимоходом приятеля си, проснат върху сламеника, а после отмести поглед към стария вожд.

— Мога само да кажа, че трябва да не го безпокоим. Много е изтощен, затова трябва да го храниш колкото може по начесто. Хапна

ли нещо, откакто го доведох?

— Не — намръщи се Лили и се втренчи в лицето на Кейд. — Трябва ли да го събудя?

— Не, за бога, в никакъв случай не трябва да го будим. Сега нищо не може да му помогне повече от съня. Когато пътувахме насам, понякога така обезумяваше от треската и болките в рамото, че беше готов да ме удуши. Странно е, че има такава склонност към насилие в един мъж, който е способен нежно да обича децата и животните.

— Може би има причини за това — замислено рече Лили.

Никога не го беше разпитвала за миналото му, но дори и малкото, което знаеше за живота му, ѝ бе достатъчно, за да разбере поведението на Кейд. След това се досети, че може би несъзнателно го дразни миризмата, долитаща от казаните на червенокожите. Между вигвамите бяха запалени огньовете и жените от племето приготвиха обяда.

Лили не знаеше какво ще подейства на Кейд, но реши да пробва. Травис излезе от колибата, а тя потърси торбата си и извади малката флейта, която Кейд ѝ беше оставил, преди да замине от хасиендата на дядо си. Инструментът вече бе леко износен. Младата жена го погали с умиление. Много часове трябваше да отдели, за да се научи да свири, но вече се справяше с няколко мелодии.

Седна от другата страна на сламеника, срещу баща му, и започна да свири. Дивия кон леко потръпна. Музиката не беше сред заниманията на жените в племето, но бялата жена наистина свиреше чисто и мелодично. Легналият на сламеника ранен мъж се размърда едва доловимо.

Очите на Кейд се отвориха и останаха приковани върху нея. Докато съзерцаваше жената с флейтата, опаловият оттенък в очите му омекна. Като че ли започна да осъзнава нейното присъствие. Но щом обърна бавно глава към баща си, изразът на очите му се промени.

Лили не дочака предупредителния поглед на стария вожд. Сама се досети, че трябва да остави мъжете сами в колибата. Затова бързо прибра флейтата в торбата си и излезе навън да потърси храна за мъжа си.

— Толкова много си направил за мен — простичко започна Кейд. Може би очакваше баща му да кимне разбиращо и да се съгласи, че сега животът му е посветен изцяло на бялата жена и затова трябва да е безкрайно радостен, че я намира тук. Кейд не знаеше как жена му бе

успяла да се добере до селището на неговото племе, но беше сигурен, че баща му закриля и нея, и децата.

— Между хората от едно семейство няма задължения — твърдо отвърна Дивия кон и леко докосна ръката на своя първороден син. — Трима сина изгубих в тази война. Искам поне последният ми син да оцелее и да живее в мир. Не съм ги учил как да се държат като истински воители. Имах желание само теб да обуча, за да станеш един ден вожд на племето. Затова покойната ти майка побърза да ме раздели с теб.

Кейд се унесе в мисли за своя странен живот. Въпреки че главата му все още беше замаяна и болката в рамото му не му даваше покой, младият мъж си спомни колко много бе научил от баща си за живота на апаките. Тогава Кейд беше съвсем малък и възприемаше уроците на Дивия кон като детска игра. Обаче годините бяха доказали, че не притежава онази кръвожадност, с която се отличава истинския воин сред червенокожите. Не знаеше чия бе вината за това — дали се дължеше на възпитанието, което бе получил от майка си, или на проповедите на католическите свещеници. През целия си живот могъщата му фигура всяваше страхопочитание сред всички, с които се срещаше, и никога не му се налагаше да влиза в схватки.

— Аз съм само един скромнен воин — призна Кейд. — Но научих как постъпват белите мъже, когато искат да ограбят някого, и сега мога да се грижа за себе си и семейството си.

Дивия кон посочи с ръка към селището и после към колибата.

— Всичко това ти принадлежи.

Твърде рискована беше постъпката на стария вожд — да разчита на сина си, който можеше и да не оцелее от жестоката рана на рамото си, че един ден ще поеме бремето да управлява това племе. Кейд разбра за какво говори баща му, но му се стори, че това са безнадеждни усилия. От години младият мъж живееше сред бледоликите, знаеше за тяхната омраза към червенокожите, знаеше и причините за тази ненавист между двете раси, напълно чужди една на друга. Познаваше и омразата, с която индианците се отплащаха на белите заселници. Два свята се бяха сблъскали в тази земя и кой можеше да застане между тях, без да бъде смазан?

Кейд по-скоро усети, отколкото видя, че Лили влезе в колибата, и изохка от радост. Именно тя вдъхваше надежди на стария вожд, че

синът му ще живее в мир, въпреки че Лили не се досещаше за мислите на Дивия кон. Ако имаше тук повече такива лъчезарни хора като нея, може би дори и невъзможното ще се осъществи. За съжаление, от всички бели мъже и жени, с които се беше срещал, тя беше единствената, която му вдъхваше надежда.

Кейд внимателно се надигна на здравата си ръка и до ноздрите му достигна вкусната миризма, разнасяща се от купата, която Лили носеше в ръка. Стомахът му се сви от глад. Младата жена мило му се усмихна. Навярно тя не си бе загубила ума по него, но той щеше да направи така, че Лили да не може да живее без него.

— Травис имаше право, като настояваше да те оставим да се наспиш. Затова искам да ми обещаеш, че няма да се опитваш да ставаш, преди да ти кажа, че си оздравял, иначе няма да ти дам нищо да ядеш.

Трябваше да седне на земята с кръстосани крака, при това, без да изпуска купата, а това никак не бе лесно, защото фигурата ѝ вече беше доста наедрияла. Затова младият мъж с охкане се извърна към нея и побърза да поеме купата със здравата си ръка.

— Нима очакваш само да се излежавам, докато ти се мъчиш с наедрелия плод в корема ти? — тихо попита Кейд и ѝ върна купата, щом тя успя да се настани на пода. — Ще се върнем в твоето ранчо. Там е останала една от пристройките и има поне един стол за тебе.

Лили изплашено погледна към баща му. Не искаше да спорят в негово присъствие. Старият вожд мълчеше с неразгадаемо изражение на лицето, но след миг заговори бавно и отсечено, като истински вожд.

— Моят син е като дъб, но понякога е по-добре да бъде като върба. — После се обърна към сина си и продължи на езика на апаките: — Ще лежиш тук и ще чакаш да ти кажа кога трябва да станеш, иначе ще те вържа за постелята с ремъци от бизонска кожа. — След тази лаконична заповед старият вожд бавно стана и мълчаливо, но с достойнство, излезе от колибата.

Мисълта да бъде вързан като инвалид или старец накара Кейд да се намръщи. Извърна се към Лили, за да потърси подкрепата ѝ, но тя вече му подаваше лъжицата с парче месо в нея и не обърна внимание на разтревожения му поглед.

— Надявам се, че го разбра. Нали ти нареди да лежиш тук, освен ако не искаш да те вържат позорно като някой умопобъркан? Пък и сам

трябва да разбереш, че сега най-важното е да оцелееш, затова не трябва да се напрягаш, докато не се върнат силите ти. Не мисля, че ако се върнем в онази жалка пристройка в ранчото, ще ни бъде по-удобно, отколкото в тази колиба.

Като си припомни опустошения вид на онова, което някога беше техен дом, изпълнен с уют и красиви, макар и скромни мебели, Кейд си помисли, че тя говори съвсем разумно, но все още не искаше да отстъпи.

— Ще накарам Травис да потърси някой, който да се заеме с възстановяването на опожарената къща. Искам детето ни да се роди на легло, в истинска къща, като всички деца на бледоликите.

— Нашето дете беше заченато в индианска колиба. Затова не разбирам защо пък да не го родя в такава колиба. Освен това тук има много жени, които ще ми помогнат при раждането, а в ранчото сега няма жива душа.

— Когато наближи часът да раждаш, ще взема с мен жрицата на племето. Една лейди трябва да ражда в леглото си, а не в някоя мръсна индианска колиба — разгорещи се той и се задави с храната, когато тя пхна следващата лъжица в устата му.

Думите му звучаха много въодушевяващо, но Лили не се остави да я убеди. Излегна се на сламеника до него, като внимаваше да не го притисне откъм болната му ръка.

— Можеш да наредиш на Травис да изпълни желанието ти — продължи ядосано тя, — но не можеш да тръгваш на дълъг път, преди да оздравееш. А какво ще правим, ако Рикардо се появи отново?

Това беше деликатна тема, за която точно сега Кейд не искаше да разговарят. Ако дядо му бе в опасност, той трябваше да му се притече на помощ. Но същевременно не искаше повече да оставя Лили сама, пък и приближаваше денят на раждането на детето им.

— Той си позволи да ругае нашето дете. И Хуанита е ужасена от него. Не биваше да оставаме с него под един покрив.

А може би трябваше именно това да направят. Може би бяха длъжни да изгонят Рикардо от хасиендата, за която Кейд твърдеше, че един ден трябва да я получи в наследство от дядо си. Но ето че Лили мислеше на първо място за сигурността на децата, които вече щяха да станат не две, а три, а тревогите за ранчото или хасиендата оставаха за нея на заден план.

— А защо дядо не направи нищо?

— Какво би могъл да стори? Той е само един самотен старец, срещу когото са изправени дузина бандити.

Настъпи тягостно мълчание. Кейд бавно дъвчеше, но не преставаше да мисли за мъжа, който при първа възможност би го унищожил. Младият метис отдавна подозираше, че Рикардо може би има пръст в загадъчната пелена, която бе спусната около връщането на майка му в Бексар. Защо едва сега дядо му научи за съществуването на Кейд? Антонио де Суела и Рикардо трябва да са поддържали някаква връзка помежду си, иначе защо е било необходимо Рикардо редовно да пътува до Мексико. Кейд не знаеше кога Антонио де Суела е научил, че има внук, но сигурно това бе станало въпреки упоритите усилия на Рикардо да го запази в тайна.

„Всички нещастия в живота ми са били предшествани от появата на Рикардо — помисли си Кейд. — Като че ли ме преследва Божието наказание...“

Кейд не вярваше на случайните съвпадения. Очевидно Рикардо възнамеряваше да се отърве от него, искаше да го ликвидира, но без да си цапа ръцете.

А ето че сега не беше достатъчно само да премахне Кейд. Трябваше да се съобразява и с детето му. Ако Антонио де Суела реши да остави имотите и земите си на някого друго, само и само да не попаднат в алчните ръце на Рикардо, то бъдещото дете на Кейд се явяваше законен наследник. Кейд не искаше да се унижава, за да спечели със скандал полагащото му се наследство от дядо му, но в името на детето си нямаше да позволи на Рикардо да тържествува.

Обаче сега не можеше да сподели това с жена си. Уморен, но със заситен стомах, той бавно се отпусна на сламеника и затвори очи. Усети нежните ѝ пръсти по челото си и протегна ръка. Заради нея, само заради нея ще трябва да стисне зъби и да чака, но няма да чака със скръстени ръце. Ще си състави план, умен и гъвкав, а когато настъпи подходящият момент, ще докаже на Рикардо на какво е способен, въпреки че е само един метис.

Младият мъж усети нежния допир на устните ѝ до своите и сякаш се преобрази. Мрачните му мисли мигом се разсеяха. Животът му имаше смисъл, щом го обичаше тази прекрасна жена. Досега не се бе замислял за бъдещето, но в този миг разбра, че повече няма право да

отлага. Жадуваше за нея с цялото си сърце, обичаше я повече от всичко на този свят. Притисна ръката ѝ към лицето си и му се стори, че отново сънува. И се закле, че ще я направи щастлива.

Травис отново се показва на входа на колибата, изгледа ги намръщено, но се успокои, след като провери раната на Кейд. Махна с ръка на Лили да се отдръпне и смени окървавената превръзка.

— Ако успееш да го накараш поне няколко дни да не става от този сламеник, в скоро време той ще се възстанови и отново ще може да язди. А сега вече нямаш нужда от мен. Ще се върна в ранчото и ще се помъча да пригодя пристройката за живот, след което ще се заема с най-неотложните работи. Там всичко е изоставено и трябва някой да се погрижи за земята.

— Не можем да наемем работници — колебливо отговори Лили. — Какво можеш да свършиш ти, когато си съвсем сам?

— Доброволците, които се притекоха на помощ на генерал Хюстън, мислят, че ще получат земи, но тази пролет едва ли ще се раздават нови парцели. А междувременно тези хора трябва да се заемат с нещо, за да осигурят прехраната си. Ето защо бездомниците с радост ще се наемат да вършат всякаква работа във всяко ранчо като твоето, ако им предложат храна и подслон. Затова трябва някой да ги посрещне и настани. Така че се налага да тръгна, Лили, колкото и да ми е мъчно да те изоставя в такова трудно положение.

Той едва ли не я умоляваше. Изумена, Лили изгледа мъжа, от когото беше родила син и който бе тръгнал да скита по широкия свят, без да се обърне назад. Нима това беше онзи лекомислен и присмехулен Травис? Винаги щеше да го помни като сладкодугмен търговец. Вярно бе, че и сега притежаваше това качество, но кой знае защо, напоследък твърде рядко прибъгваше до сладкодугмието си. Не мислеше, че от него може да излезе добър фермер, но все пак не рискуваше нищо, ако му позволи да опита.

— Там е домът на Рой. Искам момчето да види дома си подреден и изчистен, когато се върне с мен. — Лили замълча и притеснено закъри ръце. — Освен това искам някой да се погрижи за земята, но сега съм останала без пукната пара, а не съм сигурна дали и Кейд ще може да ми помогне. Какво да правим?

— Не зная дали ще се справя с толкова трудности, но все пак ще опитам. — Травис нервно мачкаше шапката си и пристъпяше от крак на крак. — Лили, искам още нещо... За Хуанита... Не мислиш ли, че тя може да... По дяволите, знам, че тя има основание да мрази мъжете, но аз съм толкова щастлив дори само като я гледам. Мислиш ли, че ще се съгласи да тръгне с мен? Дали да я помоля?

Лили не можеше да повярва на очите си. Нима пред нея беше онзи Травис Болтън, ухажорът на дамските сърца, разтреперан като юноша?! Устните ѝ се изкривиха в лека усмивка при мисълта, че причината за смущението на Травис е срамежливата ѝ прислужница. Може би ще трябва още доста да се поизпоти, докато спечели любовта ѝ. Лили отдавна подозираше, че Хуанита, като всяка нормална жена, жадува да срещне мъжа на своите мечти и сега е много щастлива с Травис, но все още не му е позволила да вкуси от прелестите ѝ.

— Мисля, че най-добре ще бъде да потърсиш свещеник, ако искаш да бъде твоя жена, а не само готвачка и прислужница. Затова не си губи времето, а тръгвай по-скоро.

Травис се оживи и лицето му засия.

— Може би имаш право. Да знаеш как ми олекна от твоите насърчителни думи. Ще се постарая да завариш всичко в пълен ред, когато се върнеш с Рой и Серена.

С тези думи той нетърпеливо изскочи от колибата. Децата, насядали край прашната пътека, го изгледаха стреснато, изплашиха се и веднага се изправиха. Той ги успокои с махване на ръка.

— Радвам се, че Кейд ще оцелее и отново ще може да се грижи за теб — обърна се той към входа на колибата. Лили се бе опряла на стълба и замислено гледаше към него. — Наистина двамата преживяхте доста тежки месеци, но ти успя да опитомиш този див мустанг. Май няма да се намери мъж, когато да не успееш да опитомиш. Бих искал да си останем приятели, Лили, съгласна ли си? Дори и отново да стана амбулантен търговец, разносящ мехлем от змийска отрова?

— Винаги си бил амбулантен търговец, Травис, но искаш ли да ти кажа истината? Винаги съм те обичала заради дързостта ти. Ти винаги си притежавал това, което аз самата никога не мога да постигна. Затова ти повярвах на времето, нима не си го разбрал досега?

Лили отново потъна в размисли за младостта си и си каза, че животът ѝ с Травис вече наистина принадлежи на миналото. Нямахме никакъв смисъл отново да го проклина или да упреква себе си. Двамата имаха много красиви мигове в спомените си, но пътищата им се бяха разделили. Прекрасно бе, че сега спокойно можеше да му подаде ръка като на верен приятел и че той не отблъсна тази ръка.

— Може би ще успееш да обясниш на Хуанита колко полезно е да живее с ловък търговец като мен — усмихна се Травис. — Не знаеш как се нуждая от твоята подкрепа пред нея в миг като този...

Лили дълго гледа след него, дори и когато той изчезна от погледа ѝ. За нея Травис винаги щеше да остане баща на Рой и добър приятел, но нищо повече. Жената въздъхна и се върна в колибата при спящия Кейд. Той беше нейната надежда за бъдещето и това чувство измести всичко останало от сърцето ѝ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Лили, не мога да те изоставя. Не искам да тръгвам с него. Но той ми каза, че не може без мен... — Хуанита се огледа безпомощно. Как може господарката ѝ, с която от пет години не се бяха разделяли, да се съгласи да я остави в ръцете на този мъж, който донякъде я плашеше, но понякога я правеше щастлива дори и само с усмивката си.

Слънцето, което в края на май вече бе започнало да сгрива влажната земя, сега меко огриваше двете жени и те едва издържаха в плътните индиански дрехи от еленова кожа. Лили с копнеж си припомни за леките памучни рокли и за хладината в къщата на Ефраим, но всичко това бе отлетяло безвъзвратно.

Младата жена погледна Травис. Къдравите му черни коси навярно не бяха сресвани от седмици. Нямаше го и онзи дяволит поглед, с който преди години пленяваше всички девойки в Тексас. Сега той гледаше замислено и дори прекалено сериозно към Хуанита, отдръпнал се на десетина метра от двете жени, докато приключи разговора им и Хуанита му съобщи окончателното си решение.

— Не искам да те принуждавам да постъпваш против волята си, Хуанита. Сега ти си ми по-близка от родните ми сестри. Можеш ли да си спомниш от колко години сме неразделни? Травис никога няма да те накара да живееш с него насила, ако това е причината да си толкова боязлива.

Прислужницата притеснено замига и сведе очи към мокасините си.

— Не мисля, че ще ме желае, ако узнае всичко за миналото ми — тихо започна тя. — Искам, разбира се, да замина с него за ранчото, но ми се струва, че той няма да се примири само да го придружавам, да му готвя, пера и чистя.

— Но той няма да те насилва да споделяш леглото му, Хуанита. Поне в това съм сигурна.

Хуанита отново заговори със сподавен глас, без да смее да вдигне очи към господарката си.

— За всичко е виновен Рикардо. Този дявол в човешки образ ме вкара в ужасен грях.

Изумена, Лили замря и конвулсивно протегна ръка към нейната. Рикардо? Нима този наконтен и надменен мексикански благородник бе паднал толкова ниско, че да се занимава с една слугиня? Никак не ѝ се вярваше това да е истина, но Хуанита никога не я бе лъгала досега.

Зачервената до уши Хуанита зле изтълкува мълчанието на Лили и започна да ѝ обяснява със запъване, бършейки сълзите си с опакото на ръката си.

— Той е истинско дяволско изчадие. Трябва да го знаеш. Вярно е, че дори с пръст не ме докосна, но нареди на своите бандити да се нахвърлят върху мен. Те... те използваха... какви ли не предмети. — Тя не можа да опише на господарката си инструментите за мъчение, с които бандитите се бяха гаврили с нея, след като бяха отнели девствеността ѝ. — Когато не можеха повече да ме насилват, той им изкрещя нещо и те започнаха да използват всичко, което им попаднеше пред очите. Всичко стана, защото отказах да му се отдам доброволно.

Лили изохка и затвори очи. Главата ѝ се завъртя от мисълта за ужасната картина, която ѝ описваше прислужницата, стомахът ѝ се сви на топка, като че ли искаше да предпази детето в корема ѝ.

— Защо досега нито веднъж не си ми го разказвала?

— Защото се страхувах, ужасно ме беше страх. Защото тогава той ми рече, че ако спомена дори само думица някому, ме чака нещо много по-страшно. Тогава още не знаех името му. Научих го едва наскоро, проклет да бъде за вечни времена. — В очите ѝ проблесна бясна злоба. След миг погледна към Лили, видя, че е преbledняла като платно, и я хвана за ръката. — Не исках да ти причинявам мъка. Хайде, нека да поседнем на прага. Травис няма нужда от омърсена жена като мен. Затова ще остана тук при теб и никъде няма да заминавам.

Лили успя да се овладее и поклати глава. Очевидно трябваше да успокои Хуанита и да я убеди да замине с Травис, защото именно весел мъж като нето можеше да я накара да забрави страданието и позора. С Травис Болтън никой в тази част на Тексас не можеше да се мери по дар слово. Само той можеше да открие ключа към сърцето на нещастната девойка и да я утеши. Дори ако се раздели с нея по-късно, нещастното момиче щеше поне да разбере, че любовните ласки нямат нищо общо с онова, което си е позволил да извърши с нея онзи скот в

човешки образ. Но ако сега не замине с Травис, Хуанита завинаги ще остане в плен на ужасните си спомени.

— Не се притеснявай за мен, Хуанита. Жрицата на племето ще се грижи за мен, докато родя. Травис има много повече нужда от теб, отколкото аз. Ако нямах доверие в мъжката му почтеност, никога не бих те посъветвала да тръгнеш с него. Помогни му да превъзмогне всички трудности, с които неминуемо ще се сблъска в изоставеното ранчо. И не забравяй, че е много важно една жена да съумее да накара мъжа да повярва в себе си. — Лили мислено се помоли небесата да се смилят над двамата, тъй самотни и нещастни досега.

Лицето на Хуанита се проясни, докато слушаше успокоителните думи на господарката си. Лили ги проследи с поглед, докато двамата се изгубиха в далечината, хванати за ръка. После се върна в колибата и се изненада, като разбра, че Кейд, който довчера лежеше безпомощно на сламеника, доста бързо започва да се възстановява. Очевидно намесата на Травис е била успешна, а Кейд тепърва щеше да ѝ създава грижи, защото доста трудно можеше да принуди буйния си съпруг да не напуска постелята още няколко дни.

— Заминаха ли? — запита я той веднага щом тя влезе в колибата. Беше се надигнал и сега стоеше облеган на бизонската кожа, нагъната вместо възглавница.

— Знаеше ли, че именно Рикардо е заповядал да я изнасят? — Лили примига, защото очите ѝ все още бяха заслепени от яркото слънце, а в колибата беше доста мрачно.

Кейд замислено я гледаше, докато тя приседна с пъшкане до него на сламеника.

— Имала е щастие, че не са я продали в някой публичен дом. Той е способен на всичко.

— Защо? Какво го тласка да върши зло? — Лили не можеше да проумее как може хората понякога да са способни на подобни низости.

— Всичко се обяснява с неутолимата му жажда за власт и могъщество. Рикардо обожава насилието и винаги е мечтал да налага волята си над околните. А жените по-лесно могат да станат негови жертви. Той сякаш ги сдъква и после ги изплюва, като че ли са някакви мишени, които му служат да упражнява способностите си да сее зло.

— Тогава защо прояви такъв необясним интерес към моето ранчо?

За миг Кейд се замисли, преди да ѝ отговори.

— Според мен, основната причина за любопитството му се крие в стремежа му да завладее колкото може повече земя в Тексас. Сега в дивата прерия няма много възможности да се натрупа богатство, но земята винаги може да бъде продадена или разменена срещу нещо друго, дори и срещу услуги от властите. Струва ми се, че той е от онези алчни типове, които няма да се посвеният да заграбят и последния парцел земя от най-бедните заселници. Точно сега твоето ранчо може би не е от такова значение за него, понеже мнозина северняци панически напускат Тексас и той може евтино да откупи земите им. Но кой знае, може би истинската причина е в това, че ти си моя жена и той търси начин чрез теб да уязви мен.

— Искаш да кажеш, че не му трябва земята, за да получи реколтата от нея, а за да я продаде? И всичко това, защото дядо ти се готви да те обяви за свой наследник?

— Фамилията де Суела е прочута в цяло Мексико. Рикардо искаше да се възползва от това, но дядо ми категорично му отказа. Антонио искаше да го накара сам да се сдобие с власт, пари и имоти, без да използва влиянието му, защото не се примири с отказа на Рикардо да признае на майка ми и на мен правата на наследници. Затова Антонио остави Рикардо да се грижи за имението, но този проклетник тайно е разпродавал най-богатите парцели и се е постарал да спечели благоразположението на генерал Остин и другите влиятелни северняци; бил е уверен, че тези генерали един ден ще успеят да постигнат отделянето на Тексас от Мексико. Не ми се вярва дядо ми дори и сега да знае за всичките подлости на Рикардо, но поне го познава достатъчно, за да му няма доверие.

Кейд се въздържа да ѝ разкаже всичко, което знаеше за Рикардо. Тъкмо сега, когато очакваше да роди не биваше да я безпокои, с тревожното подозрение, че се опасява за живота на Антонио де Суела. През последните месеци младият мъж беше заподозрял Рикардо, че е готов дори и на най-тежкото престъпление, за да сложи ръка на хазиендата на рода де Суела, но не се решаваше да го сподели с жена си.

Лили се облегна на бизонската кожа до него, а той я прегърна със здравата си ръка и я накара да отпусне глава на рамото му. За нея нямаше по-голямо щастие от това, да го усеща отново до себе си, отново да склони глава в прегръдката му.

— Бих искала да приберем дядо ти при нас, но не вярвам, че ще се съгласи да напусне онази разкошна хасиенда и да дойде в ранчото. Господи, колко скромна беше нашата къща в сравнение с неговата!

Този път Лили имаше право. Един горд аристократ като Антонио де Суела никога не би приел да живее нито в индианско селище, нито в нецивилизовано тексаско ранчо. При тази мисъл Кейд се усмихна и леко погали гърдите ѝ, налети поради напредналата ѝ бременност.

— Защо дойде тук, при племето на баща ми? — попита я той. — Защо не остана в ранчото?

Лили усети как ръката му се плъзгаше по гърдите ѝ, но не я отблъсна. Дебелата дреха от еленова кожа беше достатъчна защита. Освен това толкова отдавна не беше се радвала на ласките му. Трябваше да спре да се вълнува от нежностите му, затова изчака малко, преди да отговори на въпроса му.

— Нали ти ми бе казал, че не е безопасно да оставам в ранчото, че мексиканските войници много по-трудно ще ни открият в индианското селище? Реших, че нямам право да излагам бъдещото ни дете на неоправдан риск и затова поех към племето на баща ти.

— Значи не ти е харесало в хасиендата на дядо ми — замислено рече той и плъзна ръка под долната ѝ риза. — Съгласна ли си да останем още тук, сред червенокожите ми братя?

Младата жена едва не изохка, когато ръката му слезе още по-надолу в пазвата ѝ и започна да я гали по гърдите. Между бедрата ѝ се разля топлина и в нея се надигна непреодолимо желание. Задъха се дотолкова, че не можа да отговори на думите му.

— Ох, Кейд, никъде не се чувствам като в свой дом, затова искам само едно — да остана там, където ще се чувствам в безопасност.

Кейд се замисли, въпреки че и в него се надигна страстна вълна. Учудващо бързо се възстановява човек дори и след най-тежки поражения, когато се озове в прегръдките на любимата жена. Може би нямаше право да постъпва така с нея, щом тя вече броеше дните до раждането на детето им, но нима можеше да угаси огъня, който се разгаряше в слабините му?

— Травис ще ни изпрати вест, когато възстанови поне пристройката, за да има къде да се подслоним. Тогава ще се приберем в ранчото и ще помислим как да си изградим нова къща.

Лили го слушаше удивена, но умът ѝ постепенно се замъгляваше все повече от дръзките му докосвания. Знаеше, че той искаше да се върнат в хасиендата на дядо му, понеже я считаше за свой дом. Знаеше също, че сега нито тя, нито пък той можеха да издържат продължително пътуване. Но в този миг младата жена си мислеше най-вече за нещо много по-важно: кога най-сетне ще се стъмни и как можеха да заситят страстта си при нейното деликатно положение.

Кейд обаче не задоволи любопитството ѝ нито тази, нито през следващите няколко нощи, които прекараха в колибата на баща му. Дивия кон имаше нова жена, малко по-възрастна от самия Кейд, и всички в колибата щяха да ги чуят, дори и ако положеха всички усилия да не вдигат шум. Затова Кейд и Лили лежаха неподвижни един до друг, като тя беше опряла глава на здравето му рамо. Трябваше да потискат желанията си заради присъствието на още няколко деца, баща му и новата му жена в колибата. Лили се ядоса, че при бягството от хасиендата беше изоставила палатката на Кейд. С нея сега биха могли да се усамотяват през нощта.

Към края на седмицата Кейд повика природените си братя и ги изпрати да проверят какво става в ранчото на Лили. Те се завърнаха след три дни и му докладваха. Вестите очевидно не бяха приятни, защото младият метис се намръщи и заяви, че в най-скоро време трябва да тръгва на път, въпреки протестите на Лили.

Когато след две седмици при тях пристигна Травис, Кейд все още накуцваше, но рамото му оздравяваше по-бързо и можеше да възсяда жребеца си. Травис прегледа пациента си най-грижливо и след това се зае с Лили.

— Защо си излязла навън в тази горещина? Сега трябва да лежиш на хладно, вътре в колибата, и да си почиваш.

— Не искам да оставам сама — въздъхна тя и погледна към Кейд, който се беше заиграл с един от братята си, а после премести погледа си към Травис. — Как е Хуанита? — Въпросът ѝ бе съвсем обикновен и кратък, въпреки че искаше да го разпита за всичко, свързано с бившата ѝ прислужница, но се страхуваше да не се издаде пред Травис.

Травис този път беше по-сериозен от всеки друг път, а отговорът му — някак си скован.

— Тя е добре. Пое цялата домакинска работа и не мога да отрека, че се справя отлично. Само дето не може да работи като дърводелец. Е, аз ремонтирах пристройката. Хуанита готви много вкусно и всички сме много доволни, закърпи дюшеците, изпокъсани от мексиканските войници, уши нови пердета, въобще всичко е наред с нас.

„Но очевидно интимният им живот не е наред“ — помисли си Лили, но не се реши да продължи да го разпитва за тази деликатна тема и заобиколи въпроса.

— Защо каза „всички“? Нима са се върнали работниците? Помогнаха ли ти при ремонта на пристройката? А има ли оцелели говеда и овце?

Травис се усмихна и я хвана за ръката, когато видя, че Кейд се приближава към тях.

— Трябва да отидем някъде на по-спокойно място, за да поговорим по-подробно за ранчото. Тук мъжът ти може да ни чуе и да започне да ни ревнува.

Кейд изръмжа и хвана Лили за ръката, преди тя да влезе в колибата заедно с Травис. Последва ги, отпусна се на рогозката и заръча на една стара индианка да донесе нещо за пиене.

— Останали са доста кокошки и пилета, така че можем да си позволим да хапваме пилешко всяка неделя, но свинете бяха много измършавели. Напоследък взеха да наддават, но трябва да мине още доста време, докато заприличат на онези охранени свине, които помним преди бягството към хасиендата. Джек ми каза, че са останали доста говеда, но не можа да каже точния им брой. Имали сме късмета да не бъдем посетени от команчите, иначе всичко щеше да бъде разграбено, както във фермата на Бастръп. Предполагам, че са подминали ранчото, защото отдалеч се вижда изгорялата къща и всеки пътник би си помислил, че тук няма да намери нищо ценно.

— Значи опустошенията в цялата област са дело на червенокожите? — запита Лили и необяснимо защо почувства облекчение. Не беше виждала пораженията в ранчото и знаеше за тях само от разказа на Кейд, но никак не ѝ харесваше мисълта, че тези варварства може да са причинени от хора, с които някога се е познавала.

Кейд и Травис се спогледаха, след което Кейд заговори:

— Подозирам, че не можем за всичко да обвиняваме червенокожите ми братя. Всички хора са способни на отчаяни постъпки и на неподозирани зверства, когато загубят всичко ценно, когато останат без дом и семейство. Може би са очаквали да намерят нещо ценно, затова всичко в пристройката беше разграбено и изтърбушено. Но най-вероятно е, палежите да са дело на команчите. Те винаги са искали отново да владеят тези земи, заради което от години се опитват да прогонят пришълците и от север, и от юг. Може би някои бойци от това кръвожадно племе да са се присъединили към мексиканската армия, макар че не очаквах да ги срещна толкова далеч на север. Дано не ни се наложили да се бием с команчи. Те са безмилостни същества, невежи и зли. Някои от тях все още не са виждали часовник или огледало, никога не са вкусвали захар, никога не са запалвали свещ.

— Тогава трябва да благодарим на Бога, че сме тук, в безопасност сред племето на баща ти — промълви Лили. Всички загуби на имущество и покъщнина й се сториха незначителни в сравнение с най-важното — децата и мъжът й, заедно с Травис и Хуанита бяха оцелели.

Кейд внезапно прекрати неприятната тема и се обърна към Травис.

— Ще се съ согласиш ли да останеш с нас, за да се опитаме заедно да се справим с всички трудности?

Травис не очакваше това предложение, затова за миг се поколеба, преди да отговори. Погледът му се отмести от Кейд и Лили към кърдросото момче, което играеше пред колибата заедно с децата от племето. Когато отново се обърна към Кейд, устните му бяха свити в непоколебима гримаса.

— Искам да създам свое семейство, да купя земя, но ще се постарая да бъде някъде наблизо. Рой си остава мой син и аз никога няма да се откажа от него.

Кейд не промени изражението си.

— Очакват ни доста трудни дни. Затова ти предлагам да се настаниш в пристройката, докато си намериш ранчо, където да се установиш окончателно. Нямам никакво намерение да ти преча да се виждаш със сина си, както и няма да преча и на Лили да живее с него.

Настъпи тягостно мълчание. И на двамата им беше неудобно да си разменят благодарности и похвали. Затова Травис само кимна мълчаливо в знак на съгласие, а Кейд продължи с най-важната си грижа:

— Ако намерим къде да настаним Лили, можем още утре да се върнем с теб. Толкова много работа ни очаква в ранчото.

Травис го погледна раздразнено.

— Лили е в осмия месец. Нима си въобразяваш, че може да издържи пътя до ранчото? Ако пък сваля превръзката на твоето рамо, ще ти докажа, че и ти не трябва да яздиш, защото раната ти отново ще се отвори и кой знае кога ще зарасне.

Кейд свали ризата си и пред погледите на Лили и Травис се показва мускулестото му рамо без следа от възпаление и кръвоизливи. Раната му заздравяваше учудващо бързо.

— Ще сложа Лили на седлото пред мен, както при пътуването ни до хасиендата на дядо ми. Няма да пришпорвам коня си и всичко ще бъде наред.

Очевидно с упорития метис трудно се излизаше на глава. Нетърпелив както винаги, Кейд нареди да оседлаят коня му и да приготвят торбите с храна и вода. Лили го изгледа с изумление, когато Кейд повика жрицата на племето и ѝ заповяда да тръгне към ранчото след две седмици, за да помогне при раждането на детето. След това младият мъж се сбогува набързо с баща си и събщи на братята си къде трябва да търсят бизони. Лов на бизони? Може би не е разбрала добре думите на червенокожите. Както и да е, заминаването на Кейд раздвижи цялото племе. Жени, деца и старци се струпаха около него, а той гордо им махна за сбогуване с ръка, като някакъв принц.

Лили разбираше, че Кейд не можеше да бъде упрекван за тези овации на червенокожите му събрата. Младата жена едва сега започна да си обяснява защо понякога долавяше едва ли не тиранични стремежи в постъпките на мъжа си. Навярно от малък е привикнал околните да изпълняват всичките му заповеди. Ето че и сега постъпи така — щом прецени, че торбите и конете са готови за път, качи я на седлото пред себе си, без въобще да я попита. Лили нищо не каза, само запази опасенията в сърцето си. Пък нали и тя самата не по-малко от него копнееше час по-скоро да се върне в ранчото. Рой се качи на

своето пони, а Травис взе Серена при себе си, след което малката група напусна гостоприемното индианско селище.

През целия път Кейд нито веднъж не пришпори жребеца си, както бе обещал на бременната си съпруга, затова тя се облегна на гърдите му и се отпусна, полюшвана от ритмичните стъпки на коня, като вдишваше свежия въздух, изпълнен с дивния аромат на боровете. За нея това пътуване означаваше връщане към свободата. В индианското селище се задушаваше, почти както и в хасиендата на Антонио де Суела. В ранчото се чувстваше като истинска господарка. С нетърпение очакваше да си легне в своето легло, заедно с Кейд.

С тази мисъл тя извърна глава и улови погледа му, сведен към лицето ѝ. От пламъка в очите му я побиха тръпки, дори се изчерви като младо момиче. Хуанита ѝ бе изпратила по Травис една от нейните блузи, открита в един скрин, оцелял като по чудо след грабежите. Деколтетото на блузата бе доста изрязано и разкриваше по-голямата част от гърдите, още преди да забременее, а сега ги оголваше наистина безсрамно. Разбира се, че младият мъж, извисяващ се над главата ѝ, не пропусна тази прелестна гледка. Странно, досега не се беше досещала, че един мъж може дори само с поглед да погали гърдите на своята любима.

Почувства се неспокойна и още по-плътно се притисна към него, но в далечината се показва покрива на пристройката. До слуха ѝ достигнаха приглушеното мърморене на Кейд, защото тялото ѝ се извиваше не само заради полюшването на коня. Нека да се измъчва, нали той предложи тя да пътува на седлото пред него? Когато наближиха, тя се успокои и огледа до болка познатата местност. Видя силуетите на работниците, които довършваха покрива и въздъхна облекчено.

Серена скочи от коня на Травис, преди още да са спрели конете, а Рой пришпори понито си към двора, като се развика с пълен глас от радост, че най-после отново са у дома. От къщата наизлязоха мъжете, учудени от суматохата.

Кейд не пропусна радостния поглед на любимата си, но забеляза след това и огорчението, когато по-късно тя видя пораженията от набезите на войниците и червенокожите. Тази земя никога нямаше да бъде негова както земята на бащиното му племе, но Лили му даваше нещо, което никой друг на света не можеше да му дари — тя и само тя

можеше да го накара за забрави, че е странен продукт на смесица от двете съвсем различни раси, нито червенокож, нито бял. Младият мъж си припомни как в началото на тяхната любов си беше въобразявал, че може да я накара да мисли като него, но сега за него бе важно само едно — да бъде с нея. И щом тя е истински щастлива само тук, в своето ранчо, тук ще живее и той.

Кейд не мислеше, че е позорно да търси подслон в имението на жена си. Всъщност, когато двама души се обичат от все сърце, може ли да се използва тази дума? С подобни мисли той скочи от седлото и я пое с двете си ръце, след което тръгнаха към пристройката. Лили щеше да го остави да управлява цялото ранчо, защото за тази работа се изискваше мъжка ръка, а тя щеше да поеме грижите за децата. Кейд знаеше, че точно така ще стане. Значи са сключили споразумение, от което всички печелят.

Прегърна я, когато тя се доближи, за да му съобщи колко много е направено в тяхно отсъствие. Лакът на махагоновата маса не може да бъде напълно възстановен, но нали следите може да се прикрият с една добре избродирана покривка? Фурнирът на столовете е старателно изчистен и повредите едва се забелязват. Малкото легло на Серена ще го заменят с по-голямо, а по лавиците са останали делвите и тиганите, готови да влязат в употреба още за утрешната вечеря.

— Пак ще трябва да похарчим доста пари — тихо промърмори Лили, макар че Кейд нежно я притисна към гърдите си.

— Половината от живота ми измина в пестене и трупане на пари, но нали сега съм намерил кой да ги харчи, значи всичко е наред. Мисля, че съм намерил всичко, за което съм мечтал.

Тя се обърна и погледна, но не забеляза нищо особено. А той искаше само да ѝ каже, че е намерил най-важното — техния дом. И в това беше тяхното щастие. От нея се искаше само да се погрижи този дом да бъде такъв, че той никога да не пожелае да го напусне.

— Искаш ли да разгледаме всичко още сега?

Всъщност искаше да го попита дали желае да надзърнат в тяхната спалня. Въпреки че беше натезжала от плода в утробата си, Лили се понесе с устрем към леглото, а зад гърба ѝ Кейд втренчи поглед в бедрата ѝ. На няколко пъти в индианското селище тя недвусмислено му беше показвала, че го желае. Разтревожен за

бременността ѝ, Кейд дори бе попитал жрицата на племето дали няма да причини вреда на плода, ако спи с жена си.

И като видя искрите в очите ѝ, колебанието му се стопи. Каквито и различия да имаха по този или онзи въпрос, леглото винаги щеше да ги свързва и утешава.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

— Кейд, какво правиш? — задъхано прошепна Лили, когато той се приближи към леглото и веднага започна да смъква нощницата ѝ.

— Искам да се възползвам от най-важното съпругеско право. Освен това е прекалено горещо, за да си облечена с толкова много дрехи.

Самият той бе съвсем гол и въобще не личеше да му е студено, така че можеше да му се вярва. Но щом коленичи до леглото и започна да вдига нощницата ѝ през главата ѝ, Лили кой знае защо си помисли, че се готви да я скалпира. А когато протегна ръка към плитките ѝ, за да ги развърже, тръпки пролазиха по гърба ѝ.

— Кейд, почакай, мили, та това е глупаво. Изглеждам като кит. Пък и трябва да спазваме известно благоприличие.

Но той въобще не обърна внимание на думите ѝ, с един замах запрати завивката на пода и долепи ухо до корема ѝ.

— Мисля, че бебето ни говори на езика на апахите, но не мога да разбера нито една дума.

Лили весело се засмя и се опита да отмести ръката му. Напоследък беше доста загрижена. Коремът ѝ се беше вкоравил и беше доста наедрял. Опита се да мисли за нещо друго, например за раната на рамото му, затова вдигна ръка и погали белега му.

— Това ли е езика, който говори племето на баща ти?

— Да, езика на гордите апахи — спокойно отвърна Кейд и отново се доближи до нея, за да целуне голата ѝ гръд. — Не ми се иска децата ми да забравят езика на своите предшественици.

Лили изохка и се изви на дъга, когато устните му ухапаха зърното и по цялото ѝ тяло се разлиха сладостни вълни.

— Престани, Кейд! Стига, ох, стига, моля те... — Замлъкна едва когато устните му се сляха с нейните в целувката, за която и двамата бяха жадували от дни и седмици.

— Не се плаши. Имаме право да се наслаждаваме един на друг и да забравим за всичко останало — промърмори той, леко отлепил

устни от нейните, прегърна я със здравата си ръка и я притегли към себе си.

— Стига! Това вече е прекалено. Нима можеш да изнасилваш една дебела жена?

Лукавият блясък в очите му ѝ напомни, че той е истински потомък на червенокожите диваци. Ръката му се плъзна надолу и се пъхна между бедрата ѝ.

— Ще отложим изнасилването за по-удобно време. А сега искам само да те галя. Стой спокойно, Лили, и ме остави да се запозная по-отблизо с бъдещото ни дете. Искам да разбера дали ще е момче или момиче.

— Е, сигурно ще е или едното, или другото. А кой знае, може пък да са две — въздъхна тя, докато той не спираше да я милва и успя най-сетне да я накара да потръпне под неспирните му милувки. Вече бе забравила кога се бяха любили за последен път.

Кейд с любопитство съзерцаваше подутия ѝ корем.

— Хм... За близнаци ли намекваш? Нима мислиш, че ще родиш близнаци? — И без да дочака отговора ѝ, той спусна глава към бедрата ѝ и започна да я гали с езика си.

Останала без дъх, Лили само успя да изохка от неочакваната атака. Е, това вече сигурно е съвсем неморално. Джим никога не бе вършил с нея подобни щуротии. Но протестите ѝ останаха без последствия, защото тялото ѝ избухваше в конвулсии и горещи вълни я обливаха при всеки допир на езика му. Притисна я още по-близо до себе си и проникна още по-дълбоко, докато накрая се почувства като разглобена на късове. Младият мъж нежно я обърна настрана и започна да целува талията ѝ и гърдите ѝ, като извличаше и последната капка наслада от телата им.

Когато отново се отдръпна от нея и постави възглавницата под кръста ѝ, за да проникне в тялото ѝ изотзад, Лили потръпна неудържимо и отлетя към своята кулминация малко след неговата.

Заспаха и двамата в тази поза, прегърнати и изпотени, напълно щастливи и уморени. Бяха заслужили своето щастие, затова последната мисъл на Кейд беше за пълното блаженство, което може би чак сега бе постигнал за пръв път в живота си. Тук и само тук бе неговият дом, тук, при нея. И нямаше никакво значение как се наричаше това, което бяха извършили в спалнята.

Когато се събудиха, слънцето беше високо над хоризонта и горещината заливаше всичко наоколо. Отвориха очи почти едновременно, защото всяко помръдване на единия веднага събуждаше и другия. Лили си помисли, че може би точно това означава да бъдат мъж и жена в пълния смисъл на думата. Мургавата ръка на младия метис лежеше отпусната върху белия ѝ корем, като че ли той искаше да предпази детето си от всички беди, а едрото му мускуесто тяло се беше обвило около нея като броня. Младата жена се усещаше защитена както никога досега. Може би това е любовта. Никога не бе очаквала, че ще срещне мъж, който да продължи да я обича, дори когато е по-грозна от всякога. Нима не бе най-яркото доказателство, че този мъж е готов на всичко за нея? А именно това бе най-важното за Лили.

Ако Кейд наистина се окаже толкова загрижен за нея и децата, то тя ще положи усилия, ще направи всичко, на което е способна, за да го направи щастлив. Младата жена се усмихна и нежно погали мургавата му ръка, след което се сгуши доволна до него.

Той ѝ отвърна с безброй целувки по лицето, шията, раменете и гърдите. След миг тя отново се озова под него.

— Не ме изкушавай повече, мила, защото отново започвам да се възбуждам. А днес ме чака много работа и до довечера сигурно ще се изтощя до предела на силите си.

Лили пак се усмихна закачливо и погали орловия му нос.

— Може би действително съм попаднала на страхотен мъж. Ако е така, наистина ще е по-добре довечера да легнеш до мен пребит от умора, иначе не мога да ти обещаая, че няма да се наложи да ти родя още безброй много деца. Нали знаеш, че бездействието винаги подтиква хората към прекалено много забавления в леглото.

— Но любовта ни дава сили да посрещаме неизбежните житейски страдания и поражения. — Кейд пъргаво скочи от леглото и отиде в ъгъла на спалнята, за да се измие с водата от легена, който временно заменяше счупения порцеланов умивалник. — Хм, да не забравя нещо важно за днес. Трябва да изчакам със сеитбата. Нали имаше поверие да не се засява по време на пълнолуние, защото реколтата ще бъде съвсем оскъдна. Тогава мога днес да се заема с почистването и прибирането на сечивата и инвентара и с подготовката на семето за посев.

Лили се засмя и се надигна от леглото.

— Затова ли ме убеди да родя още едно дете? Защото си успял да ме оплодиш по време на пълнолуние?

Младият мъж избърса лицето си с ленената кърпа и се приближи към нея, усмихна ѝ се и се загледа с възхищение в слънчевите лъчи, които се вплитаха в златистите ѝ коси и танцуваха сред кичурите ѝ, нежни като коприна.

— Преди да се засее, земята трябва да се изоре добре, любима. — Протегна ръка и отмести косата от облото ѝ рамо. — Нали не съжаляваш за тази нощ?

Лили отметна глава назад и го погледна в лицето.

— Не вярвам, че ще съжалявам за която и да е от нашите нощи, Кейд. Странно ли ти се струва това?

— Не. — Той също изгаряше от желание да продължат с любовните ласки, макар че от вълнение думите не му достигаха, за да изрази чувствата си. Как да ѝ обясни, че никога не се е усещал изпълнен с трепет и бащинска гордост както сега, при мисълта за тяхното дете, за детето, което любимата му жена щеше да роди само след няколко седмици. И нима можеше с няколко думи да опише необяснимото вълнение, което тя предизвикваше у него дори и само когато погледите им се пресичаха? Толкова по-различна бе тя от всички жени, с които досега се беше срещал, а така чудесно се разбираха, така си допадаха дори и в най-дребното...

Затова само я целуна, нежно и трогателно. Може би една целувка е по-силна от десетки думи?

През целия ден Лили не забрави топлината на ласките му. Затова само се усмихна с разбиране, когато Травис и Хуанита сконфузено се отдръпнаха един от друг при неочакваната поява на господарката на ранчото. Затова посрещна със смях несръчния опит на Серена да свали една делва от високата лавица, единствената оцеляла в кухнята, при което на пода се изсипаха всички съдове от лавицата. Дори успя да се обуздае и не възрази, когато Кейд отстъпи на горещите молби на Рой и го взе със себе си. Със светнали очи момчето веднага излезе, за да се преоблече. За него нямаше по-голяма радост от възможността да помага на Кейд при обядването на новите коне. Лили разбираше, че това безоблачно щастие не може да трае дълго, но ѝ бе много приятно да забрави несгодите поне за един ден.

Освен това беше прекрасно, че всички около нея се вслушваха в думите ѝ и млъкваха още щом започне да говори. По време на вечерята тя подхвърли, че няма да е зле Травис отново да попълни запасите си от лекарства и мехлеми. Всички побързаха да се съгласят с нея и напълно сериозно се заеха да обсъждат какви медикаменти непременно трябва да имат в ранчото, защото не се знаеше кога някой от тях ще се нарани било при ежедневните грижи за добитъка, било при евентуално нападение от войници, червенокожи или скитащи банди от дезертъори или бягащи заселници. Когато Лили излезе в градината и заплака при вида на опустошените лехи, Кейд побърза да изпрати при нея един от наемните работници, за да започне да прекопава лехите. Освен това метисът ѝ обеща, че до три дни мъжете ще се постараят да почистят, прокопаят и засадят отново цялата градина, така че до месец да възвърнат предишното очарование на любимото ѝ място за почивка. Лили си припомни с колко усилия бе успяла да научи Джим да отгатва поне част от желанията ѝ, но Кейд явно нямаше нужда да бъде обучаван.

Разбира се, никой рай не е вечен. Дните бавно се нижеха под палещите лъчи на юнското слънце и страстите се разгорещяваха. Мъжете първо се заеха със сеитбата на пшеницата и царевичата, като за известно време трябваше да изоставят ремонта на къщата. Кейд непрекъснато се оплакваше от неравните и плитки бразди, а Травис оправдаваше грешките с довода, че не познава земеделската работа и прехвърляше отговорността върху ратаите. В околните ферми, до една опожарени и ограбени, започнаха да се завръщат съседите им и почти всеки ден някой идваше при Кейд и Лили с молба за помощ при строежа на колиби, обори и плевници. На няколко пъти по-богатите заселници успяха да отмъкнат част от ратаите им с обещания за по-добро заплащане. Слуховете за набезите на команчите на север и на запад непрекъснато опъваха нервите на всички обитатели на ранчото. Трудно е да се работи, когато всеки момент очакваш отнякъде да затрещят пушките...

Погълната от грижите за дрешките на бебето, за дрехите на децата и на останалите членове на семейството, а също и за градината, Лили постепенно се научи да не обръща прекалено голямо внимание на ежедневните разговори за нападения, сражения и бандитски набези. Щом Травис и Хуанита започваха да спорят посред двора, тя с

дяволита усмивка изливаше на главите им по една кана студена вода от кладенеца и се оттегляше, а зад гърба ѝ се разнасяха ругатните на Травис и смехът на Хуанита. Веднъж Кейд ги видя, току-що окъпани от господарката на ранчото, и едва прикри усмивката си. Не можеше да се отрече, че нейният метод за охлаждане на разгорещени глави веднага слагаше край на всяка кавга.

— А след този неочакван студен душ нашите две гълъбчета продължиха ли да се гледат влюбено? — попита Лили, като подаде на Серена закуската, понеже Хуанита беше останала навън с Травис.

— Когато пресичах двора, заварих ги мокри до ушите — промърмори Кейд и надигна каната с вода. От тежките бали сено той беше целият в пот, ожаднял и зачервен от горещината. — Хуанита тъкмо бе хванала Травис за косата и му крещеше, че не е очаквала да ѝ се падне такъв глупав мъж за съпруг. Чух и не толкова любезни приказки, но по-добре е да не ти ги споменавам всичките. А пък Травис се опитваше да я убеди да смъкне дрехите си, защото щяла да настине, както е измокрена. Представяш ли си? Да настине в тази жегата... Но знаеш ли, това ме подсети за нещо. Дали пък да не си направим един ден малък басейн в задния двор?

Лили отмести мрежата против комари и надникна през вратата. Гледката се оказа съвсем различна от описаната. Никой не скубеше косите на другия, дори напротив, ръцете на Хуанита бяха прегърнали Травис през врата. Лили се закиска и пусна мрежата.

— Най-добре е за няколко минути никой от нас да не си показва носа навън. Ако пак ги полеем с вода, може дотолкова да ги охладим, че да изстинат един към друг.

Кейд едва не се задави от смях със залька хляб, който бе взел от масата. Черните му очи блеснаха, когато тя се върна при него.

— Не забравяй, че ако на Травис отново му щукне да запраши по пътищата, ще се лишим от готвачката си.

Тя го изгледа иронично.

— Хуанита трябва само да му скръцне със зъби и амбулантните търговци ще намалеят с един.

— Нима си въобразяваш, че всяка жена винаги успява да се качи на главата на мъжа си? — заядливо ѝ отговори Кейд и започна да маже масло по филията на Серена.

— Невинаги жените излизат победителки в тези нескончаеми семейни войни, но Травис е достатъчно разумен и много добре разбира, че Хуанита се нуждае от сигурността, която има, като живее при нас. По-скоро би се разделил с нея, отколкото да я помъкне със себе си по пътищата.

Докато дъвчеше хляба, Кейд се замисли върху думите на жена си. Лили беше с много по-силен характер от Хуанита и за миг не се бе поколебала да последва мъжа си, когато е трябвало да се преместят в напълно непознатия Тексас. Започнала е нов живот с първия си съпруг, когато е била само на шестнадесет, при това бременна с Рой. Сигурно би намерила сили да започне нов живот в хасиендата с него, ако я помоли да напуснат ранчото, макар че именно тук бе нейният дом. Но кой знае, може би щеше да му каже да върви по дяволите? Лили го бе дарила с цялото щастие, за което можеше да мечтае един мъж, с едноединствено изключение — трудно, много трудно би се съгласила да изоставят ранчото. Е, това е нищо в сравнение с щастливите дни, на които се радваха не само те двамата, но и децата.

Но преди да успее да й отговори, в кухнята връхлетя Травис, мокър и разчорлен.

— Насам идва някакъв непознат на кон. Сам е. Да повикам ли мъжете?

Лили го изгледа изненадано. Нима винаги ще трябва да посрещат гостите си с насочени пушки? Наистина Травис не спомена да грабнат оръжието, но опитът ѝ я бе научил да разбира мислите на двамата мъже от половин дума. Досега никога не бяха събирали мъжете от ранчото при появата на самотен ездач по пътя от града.

Кейд отиде до вратата и дръпна мрежата против комари.

— Като че ли е Оли Кларк. Повикай мъжете, но им кажи да не се показват пред него. Постави двама от тях с пушки зад боровете край пътя. Кажи им да не застават прекалено близо до пристройката.

Травис грабна своята пушка, закопча изцапаната си риза и се втурна навън. Лили и Кейд се спогледаха.

— Това се очакваше, нали? — тихо го попита тя, като се стараеше да не изплаши Серена. Момиченцето се беше увлякло в играта с граховите зърна по масата.

— Наивно е да си мислим, че ще ни забравят така лесно. Но не очаквах именно Кларк пръв да ни посети. Защо не вземеш Серена и да

се приберете в стаята на Хуанита? Оли е сам и не може да ни стори нищо лошо, но ще успее да изтръгна повече от него, ако разговаряме само на четири очи.

Лили искаше да протестира, че се отнася с нея като към безпомощна слагиня, но успя да се въздържи. Явно Кейд постъпваше така от загриженост за нея и децата, а не поради неуважение към жена си. Освен това нали доскоро въобще не я удостояваше с обяснения на постъпките си. Може би животът му с нея постепенно го облагородяваше и цивилизоваше. Като се усмихна при тази мисъл, младата жена го прегърна и го целуна, докато той зареждаше пушката си. Сетне хвана Серена за ръката и излезе от стаята, преди Кейд да се съвземе от изненадващата ѝ милувка.

Не му остана време да обмисля какво да прави по-нататък, защото на вратата се почука. Кейд опря пушката си на стената и отвори вратата.

Оли го изгледа смутено, след което се приближи към прага.

— Мислех, че ще заваря Лили или поне Травис.

Щеше да ги завари сами, ако беше дошъл преди една-две седмици. Но с приближаването на раждането на детето Кейд се стараеше по-често да остава в къщата. Още преди да напуснат индианското селище, жрицата на апахите беше предупредила Лили, че може да роди по-рано, понеже плодът е доста едър. Разбира се, Кейд не обясни това на Оли, а само го изгледа хладно.

— Те са накъде наоколо. За какво ти трябвават?

— Май не ме посрещаш много любезно — рече Оли и се огледа неспокойно, но си отдъхна, когато видя Травис да влиза през другата врата. — Донесох малко от новото уиски, което дори може да лекува. Оставих го навън в торбите. Ей сега ще го донеса.

Когато Травис влезе в стаята, той си размени погледи с Кейд, но не каза нищо, преди Оли да излезе, за да донесе уискито.

— Имаш ли някакви чаши? — попита Оли, когато се върна с бутилките. — Не е лошо да го опитаме и да видим дали доктор Болтън ще го одобри. — Той се засмя на шегата си.

Травис кимна и му помогна да остави бутилките на масата. Кейд се намръщи, но не каза нищо. Травис донесе чаши и Оли ги напълни с уиски, като непрекъснато хвалеше качеството на питието.

Заговориха за фармацевтичния бизнес на Травис и взеха чашите си. Кейд погледна разсеяно през прозореца и механично надигна чашата си, но силната миризма на уискито му припомни за напиването в къщата на дядо му и той потръпна от отвращение към това, което се канеше да извърши. Все още държеше чашата си в ръка, когато погледът му се плъзна по масата, покрита с пъстроцветна покривка и подредена за обед — Лили я беше полирала преди време и масата беше нейната гордост. Припомни си, че пияният Ефраим често разливаше уискито си по масата и затова трябваше да я застилат.

Кейд остави чашата, без да пие, и отиде към прозореца. Оли се беше замислил нещо. Не трябваше да пие, докато не разбере намеренията на Оли. А и по принцип въобще не трябваше да пие. Нещата се бяха променили, пък и той самият също се беше променил.

— Хайде, Кейд, какво ти става? Виждал съм те да обръщаш цели кани с уиски. Не заслужава ли стомахът ти едно хубаво питие, след всичките онези боклуци, които си пил?

Ала насмешката му остана без отговор. Кейд се обърна и го погледна така, че косата му настръхна.

— Кейд вече е семеен мъж и не пие — намеси се весело Травис. — Уискито наистина е добро, Кларк. Дори бих казал, че е чудесно, но имам още работа и не трябва да пия повече. Всъщност защо си дошъл? Не ми се вярва, че си яздил от града дотук, само за да ни видиш, тъй като отдавна не сме идвали при вас.

Без да чака покана, Оли се настани удобно на масата.

— Сега почти всички са заети със сеитбата и ремонт на къщите си, така че много малко от фермерите идват в града. Затова имам повече свободно време. Мислиш ли, че Лили ще има нещо против, ако остана за обяд? После трябва да посетя още няколко места, преди да се прибера. Дай ми чашата си да я напълня до горе. Това питие ще те ободри.

Кейд наблюдаваше с насмешка суетенето и бърборенето на Оли. Реши, че трябва да повика жените. А за Травис беше по-добре да хапне нещо, ако смяташе да пие още от това уиски, помисли си Кейд.

Хуанита влезе, носейки табла с чинии. Както обикновено тя не разговаряше с никого, но Лили любезно поведе разговора, както подобаваше на една южняшка лейди.

— Отдавна не сме чували никакви новини, Оли. Разкажи ни какво става? Ще станем ли отделна република, или ще се присъединим към останалите щати?

— Мисля, че ще трябва да се гласува. Президентът Джаксън няма търпение да ни присъедини към американските щати, но не съм сигурен дали ще стане точно така. Сигурен ли си, че не искаш малко уиски, Кейд? Наистина е много меко и никак не е силно, а и при това е безплатно, като благодарност за вашето гостоприемство.

Кейд забеляза, че Травис тайно размеси своето уиски с вода. Следователно уискито не беше никак слабо. Имаше време, когато наистина щеше да страда, ако откаже да пие. Имаше време, когато безразсъдно и с предизвикателство се нахвърляше на бутилката, въпреки че много добре знаеше какво прави алкохолът с него. Имаше време, когато търсеше утеха в уискито и искаше да забрави всичко. Дори и сега ясно си представи как силната течност прониква в кръвта му и го изгаря целия, но не посегна към чашата, а продължи да се храни. Имаше време, когато се нуждаеше от забрава. Ала това време си бе отишло завинаги.

А и освен това трябваше да внимава много и да се опита да постави Оли натясно, ако искаше да разкрие и осуети плановете му. Лили напрегнато слушаше разговора им, а когато Оли отново напълни чашата на Травис, тя тихо се изправи и започна да прибира празните чаши от масата, при което успя незабелязано да прибере бутилката.

— Чух да се говори за някакви проблеми относно това кой е истинският собственик на именията около Бексар. Мексиканците настоявали, че земите са техни — небрежно спомена Оли. — Като че ли повечето от испанските земевладелци са предявили прекомерно големи претенции и сега никой не е сигурен колко земя притежава. Освен това непрекъснато се опитват да разширят границите на именията си, но аз съм сигурен, че Джим се е погрижил да уреди документите, преди да започне да строи всичко това.

Кейд продължи да се храни привидно спокойно, но младата жена знаеше, че е напрегнат като пантера преди скок. Забеляза под старата риза как мускулите му заиграха. Струваше й се, че само ако го докосне, той ще подскочи от мястото си. Обаче Кейд успя да запази самообладание, а останалите не забелязаха напрежението му.

Освен че се тревожеше за съпруга си, Лили никак не харесваше този разговор за документи, собственост и наследствени права. Джим не беше от хората, които се интересуваха от документи. Той беше роден за фермер и се грижеше за ранчото и земята. Вярваше, че и другите са честни като самия него. Той не беше много наясно с документите за собственост и ако имаше някаква нередност със земята, едва ли го е забелязал, помисли си Лили. Ала тя премълча този факт.

— Аз вярвам на обещанието на мистър Остин, че тези земи ще останат наши, но искам да ми разкажеш повече за земите около Бексар. Нали хората там владеят тези земи от десетки години? — попита тя.

— Те са само едни мързеливи мексиканци, Лили — презрително отвърна Оли, без да се смущава, че Кейд беше наполовина мексиканец. — Те нямат никакви права. Нямат писмени документи, които да удостоверят правото им на собственост върху земите, дори не знаят кой колко земя притежава. Чух, че Хюстън се е заканил да ги изгони веднага, щом стане президент. А има хора, които искат още сега да ги прогонят. Новата република няма нужда от тази паплач.

Хуанита понечи да каже нещо, но Травис бързо пхна парче хляб в устата ѝ. След връщането им от индианското селище в ранчото, Лили настоя Хуанита да се храни заедно с тях. Сега обаче съжали за това. Хуанита не говореше много, а когато го правеше, използваше такива думи, които можеха да накарат дори един мулетар да се изчерви от срам.

Без да обръща внимание на напрежението около масата, Оли се огледа за бутилката и като не я видя, поклати учудено глава и промърмори:

— Е, както и да е, мисля, че добре си похапнахме, Лили. Благодаря за гостоприемството. Не искам повече да те притеснявам с разговори за имотите, а и Кейд е заявил, че и след женитбата ти с него земята остава твоя собственост. Ако правителството смята да изгони мексиканците, то какво остава за индианците. Мисля, че трябва да тръгвам и да ви оставя да си гледате работата...

Той смутено се огледа още веднъж за пълната бутилка уиски, която щеше да бъде чудесен край на обяда, но беше достатъчно възпитан и не каза нищо. Лили отиде в съседната стая и се приближи към детското легло. Усмихна се доволно, тъй като бутилката беше под

легло, а после погледна през прозореца и махна на Оли, който си тръгваше.

Върна се при двамата мъже, които я гледаха със сериозни лица.

— Къде е проклетият нотариален акт? Ако е изгорял заедно с всичко останало...

Никой не искаше дори и да помисли за това.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Кейд наруши неловкото мълчание, настъпило след заминаването на Оли.

— Лили, къде държеше Джим нотариалния акт за ранчото?

— Всички документи се пазеха в метална кутия под една от дъските на пода, близо до камината.

Тъкмо около камината всичко беше опустошено от пожара, причинил смъртта на Ефраим Портър.

— Откри ли нещо под дъските по време на ремонта? — обърна се Кейд към Травис.

Травис замислено се почеса по главата. Опитваше се да си припомни какво бе намерил под дъските на пода. Хуанита се приближи към камината и прекна на пода, за да огледа дъските.

— Не бях в стаята, когато работниците са вдигали дъските. Никой не ми е споменал за някаква метална кутия.

— Лили, кажи на Рой да потърси къде са изхвърлили старите дъски. Ние двамата с Травис ще огледаме всичко наоколо. Не ми хареса опита на Оли да ни отвлече вниманието с бутилката уиски. Усещам, че нещо ще се случи, а те искат да ни заварят неподготвени.

Докато говореше, Кейд вече бе взел пушката и прибираше патроните от кутията с мунициите. В този миг Лили усети първия полъх на страха.

— Може би ще е по-добре да стоиш при мен, вместо да излизаш навън и да рискуваш да те изненада някой куршум — плахо промълви тя, макар да знаеше, че той ще ѝ откаже.

— Ще изпратя някой от мъжете до фермата на Ленгтън — остро я погледна Кейд. — Длъжни сме да го предупредим, че нещо не е наред. Ако те е страх, прибери се в спалнята с децата.

„Да имаш да вземаш!“ — помисли си тя и стисна зъби, докато гледеше как мъжете нарамиха пушките и тръгнаха към вратата. Нищо не каза, но в себе си бе твърдо решила този път да не позволи да

решават вместо нея. По дяволите, сега на карта бе поставена съдбата на нейното ранчо, на нейния дом!

По това време на деня Рой обикновено се хранеше в пристройката заедно с работниците, но сега трябваше да наруши режима си. Въоръжено с тежък лост, момчето влезе в стаята и погледна въпросително майка си. Тя с кимване му посочи мястото и Рой веднага се зае с къртенето на дъските. Никой не вярваше, че работниците са заковали новите дъски върху металната кутия, без да проявят любопитство, но все пак трябваше да проверят и за тази възможност. Ако не намерят кутията, това ще означава, че някой от мъжете тайно е задигнал съдържанието ѝ и е захвърлил кутията, без да уведоми Травис. Това бе възможно най-лошият вариант.

Докато Лили се тревожеше за нотариалния акт, Кейд разпределяше мъжете по позициите около къщата като генерал, който издава заповедите си преди решителна битка. Някои от мъжете бяха наети след началото на войната и не можеха да проумеят защо трябва да се готвят да посрещнат неизвестните нападатели с оръжие в ръка. Опитаха да спорят с Кейд, но веднага млъкнаха, когато той ги заплаши с камшика. Никога не го бяха виждали толкова разгневен и недоумяваха защо трябва да се приготвят за стрелба, но видът на едрия метис, яростно размахващ дългия камшик над главата си, беше достатъчно красноречив. След няколко минути новите работници бързо залегнаха до по-старите си колеги.

Кейд се обърна към Травис, който чакаше заповедите му, без да слезе от коня си.

— Ще остана тук, за да съм близо до къщата. Може би ще се наложи да се притека на помощ на жените и децата, ако бъдат нападнати от някого. Ти трябва да заминеш за селището на апахите и да се срещнеш с баща ми. Той най-добро знае дали наоколо се навъртат бандитски групи. Ще успееш ли да се разбереш с баща ми?

— Разбирам езика на апахите, колкото ти разбираш латински, но може би ще се справя, ако заваря в индианското селище поне един от братята ти. Мога да се обзаложа, че тези двама младежи знаят не по-малко английски думи от мен, макар да се преструват на невежи.

Кейд не се беше сетил да потърси услугите на природените си братя, но се колебаеше дали да одобри предложението на Травис. Наистина братята му бяха достатъчно разумни и нямаше да се

разприказват повече, отколкото бе необходимо, а освен това умееха много добре да се преструват пред бледоликите и да се държат като безобидни глупаци. Затова само кимна в знак на съгласие и Травис пришпори коня си. След няколко минути силуетът му се изгуби зад дърветата.

Сега Кейд оставаше сам срещу неznайните си врагове. Никога не беше разчитал на чужда помощ, за да се спаси от беда. В ранчото работниците не бяха малко и ако спазваха заповедите му, защитата щеше да бъде много по-стабилна, но младият метис не разчиташе много на тези мъже, събрани от всички краища на Тексас. Оли Кларк беше само един приказлив самохвалко, но явно зад него се криеше по-сериозен противник, с когото именно Кейд трябваше да се съобразява. Не беше трудно да се сети кой е този мъж. Но който и да бе изпратил Оли като парламентьор, очевидно бе допуснал грешка. Най-коварният ход на врага би могло да бъде лъжовната вест, че хасиендата на Антонио де Суела е застрашена. Тогава Кейд би се метнал веднага на коня и Лили щеше да остане беззащитна в ранчото. Вместо това те изпратиха пратеник, който бе местен жител и винаги се беше интересувал от Лили и нейното ранчо, а не от Кейд и от именията около Бексар. Това бе сериозна грешка на неизвестния противник.

Като продължаваше да си мърмори под нос, Кейд наближи пасището, където беше събрана по-голямата част от стадото. Погледът му бе привлечен от няколко неспокойни бичета. Отдавна трябваше да ги отделят и кастрират. Може би сега моментът бе подходящ.

Лятното слънце започна да слиза към хоризонта зад дърветата, когато във въздуха се разнесе пронизително изсвирване. Мъжете, лениво изтегнати в сянката на боровете, скрити сред ниските храсти, веднага застанаха нащрек и се извърнаха към ниското възвишение, за да открият откъде идва загадъчният звук. Някои даже възседнаха конете си, готови да започнат претърсването, а останалите насочиха пушките си към прашния път.

За тяхна изненада по пътя се показва едър индианец на сив жребец, който, без да бърза, размахваше камшика си, подкарал стадо бичета. Червенокожият надигна шапката си, почеса се и отново изсвири.

— По дяволите, не видяхте ли този говедар! Ако не бе изсвирил, този проклетник щеше да премине незабелязано покрай нас заедно с

цялото си стадо.

Мъжете веднага се насъбраха около Кейд.

— Виж! Погледни там! — прошепна Джек на Ейбрахам и посочи назад.

Зад завоя на пътя откъм града се показаха няколко конника и един конски фургон. Ездачите бяха въоръжени, а фургонът беше натоварен със земемерни инструменти. Бичетата от стадото на индианеца се подплашиха и хукнаха право към фургона.

Кейд се понесе с жребеца си към бикове и след миг изчезна в облака от прах. Виждаше се само крайт на триметровия му камшик, който яростно плющеше връз гърбовете и хълбоците на стреснатите говеда. Животните грозно мучаха и стремглаво се носеха като вихрушка по пътя.

Ейбрахам се засмя и се метна на седлото.

— Този мъж явно няма нужда от нас. Решил е, че сам може да се справи с цяло стадо побеснели бикове.

Гледката можеше да накара да изтръпне и най-смелия каубой. Разярените бичета се устремиха с бясна скорост напред, навирили острите си рога, до един метър широки, за секунди изтласкаха конете и ездачите от тесния път и се втурнаха към необятната прерия. Конете, завързани за фургона, изцвилиха отчаяно, изправиха се на задните си крака и се понесоха в галоп по калните коловози. Фургонът се тресеше зад тях, всеки момент готов да се катурне в крайпътната трева. Навред се разхвърчаха инструментите на земемерите. Кочияшът веднага скочи и се претърколи в тревата. Това бе единствения начин да се спаси. Накрая фургонът се разцепи на трески, защото уплашените коне се втурнаха право срещу един висок дъб.

Малката група мъже, скрити сред дърветата, се спусна на помощ на Кейд, макар че не го виждаха сред прахоляка. Никой не обърна внимание на проснатия в тревата кочияш. Когато стигнаха до пътя, чуха вика на Кейд:

— Как може да яздиш така бързо на завоя на пътя? За беля моите хора тъкмо в този момент събираха подплашения добитък. Ранен ли си? Ако искаш, ще те заведа в ранчото и жена ми ще ти превърже раните.

Кочияшът все още се олюляваше, но се надигна от земята и започна да ругае, като видя каубоите на седлата. Ядосано изплю един

счупен зъб и мрачно изгледа едрият метис, надвесен на него.

— Как може да си такъв глупак, че да изпуснеш бичетата по пътя! — Озърна се и забеляза разпилените инструменти. — Накарай твоите хора да съберат всичко. Инструментите са прекалено скъпи, за да ги изоставим.

Джек се наведе и вдигна дървения прът с бляскав метален накрайник.

— Туй твое ли е? — подметна той с невинна усмивка и подаде пръта на кочияша.

Мъжете набързо събраха останалите инструменти. Докато каубоите с последни усилия се спасяваха от побеснелите животни, надзирателят на групата земемери се развика, скочи на крака и с крясъци започна да хвърля насъбраното обратно във фургона.

Кейд стоеше невъзмутим на седлото и мълчаливо наблюдаваше следите от опустошителните набези на биковете. Само повдигна въпросително вежди, когато ядосаният кочияш доведе двата коня.

— Ще ми платиш скъпо за това, червенокож бандит! — изръмжа зад гърба му един широкоплещест мъж.

— Да ги платя? Аз? — Кейд погледна към прерията, където само прахът над високата трева показваше къде са минали бичетата. — Закара стадото ми до средата на пътя до Галвстоун и сега очакваш нещо да ти платя? Много се лъжеш, ако си въобразяваш, че ще получиш пари. По-скоро трябва да ми обясниш защо вече не си стигнал до града.

Пришълците нервно се спогледаха при зловеция звук от изщракването на затворите на пушките. Каубоите, които допреди миг изглеждаха като добродушни момчета, сега имаха заплашителен вид, настръхнали на седлата, с вдигнати пушки, наобиколили непознатите ездачи като глутница вълци около плячка.

— Не може да си позволявате такива волности, когато се намирате в чужда земя — извика земемерът.

— Така ли е обозначен този път на твоята карта? — Кейд гневно се наведе над гривата на жребеца си. — Тогава трябва да си поправиш картата, защото, ако наистина си земемер, трябва да знаеш, че този участък е средата на ранчото, собственост на Джим и Лили Браун от есента на 1824 година. Джим прокара този път, за да прекарва стадата си до главното шосе за Сан Антонио. Затова не аз, а ти, мистър,

нарушаваш закона за частните владения и не мога да си обясня какво търсиш тук.

Широкоплещестият се оказа най-бърз. Откопча пушката от седлото си и се опита да я насочи към гърдите на Кейд, но се спря, защото дузина дула се изправиха срещу него. Задоволи се само да промърмори, след което бавно сведе дулото на пушката си.

— Ще ти обясня защо сме тук. Нотариалният акт за тази земя сега е само къс хартия без никаква стойност. Генерал Остин не е имал право да продава това ранчо, както и всички околни имения. Земята принадлежи на виден аристократ и той желае да се отърве и от вас, и от мисис Браун, за да може да продаде имота си.

Кейд не си направи труда да вдигне пушката си, но всички забелязаха как метисът стисна устни и презрително изгледа новодошлия.

— Мога да се досетя кой е този загадъчен собственик. Кажи на Рикардо да не се опитва да ме измами, ако не иска скалпът му да виси сред скалповете на останалите ми врагове. Освен това нямам намерение отново да си губя времето по съдилища. Предпочитам да му извия врата. Ще запомни за цял живот този опит да посегне на ранчото на жена ми.

— Въобще не познавам този Рикардо, мистър — отвърна земемерът. — Аз само върша работата, за която ми плащат. Ако се опитате да ми попречите, ще си навлечете гнева на властите.

Кейд се усмихна, а мъжете около него го изгледаха с недоумение, тъй като той никога не се усмихваше. Усмивката му не предвещаваше нищо добро и хората около него погледнаха към земемера. Когато Кейд заговори, всички изтръпнаха от страх.

— Само се опитай — процеди Кейд през зъби, обърна коня си и препусна към къщата, като остави своите хора да убедят земемерите, че е по-добре да се махнат час по-скоро.

Когато Ралф Ленгтън го настигна, лицето на Кейд изразяваше по-скоро умора, отколкото заплахата. Ралф пришпори коня си и се изравни с Кейд.

— Научих, че си имал неприятности.

Младият мъж го изгледа кисело.

— Кога ли не съм имал? — И продължи, без да дочака отговора на Ралф. — За всичко е виновен Рикардо. Трябва да бъдеш нащрек. Ако този тип реши да подправи документите за собственост на всички имения от тази страна на реката, и твоето ранчо ще бъде застрашено. Няма да му трепне окото и пред най-страшното престъпление, само и само да постигне целта си.

— Не може да подправи документите. Нали притежаваме нотариални актове.

Кейд изпрати с поглед ястреба, който кръжеше на запад.

— Нотариалните актове нямат никаква стойност, ако Рикардо обяви, че Остин не е имал право да ги издава.

Ралф за миг замълча.

— Все пак имаме приятели, на които можем да разчитаме — накрая каза той.

— Дори и да имам приятели — отвърна Кейд и гневно го изгледа, — аз не бих искал да ги въвличам в борбата срещу такъв тип като Рикардо. Стой настрани от това, Ленгтън. Време е аз лично да се погрижа за него. Убеден съм, че той е дявол в човешки образ и с него не може да се действа с добро.

— Не можеш да се справиш сам с него, Кейд. Не забравяй за Лили.

— Не съм забравил за Лили. Ако не мислех за нея, сега нямаше да бъда тук и да преследвам този Сатана. — Той замлъкна и погледът му се зарея в далечината. След това се обърна към Ленгтън и попита: — Мислиш ли, че съдиите ще приемат индианци за свидетели?

— Не. Защо питаш?

— По дяволите, и аз не знам — уморено призна Кейд. — Мисля, че мога да намеря свидетел за убийството на Джим Браун. Прекарах по-голямата част от живота си в изучаването на мексиканските закони, за да се предпазя от Рикардо. Сега нямам друг избор, Ленгтън, освен да се справя с него. Трябва да го открия.

По-възрастният мъж го погледна, но не каза нищо. Той знаеше не по-зле от Кейд, че съдът няма да приеме показания на червенокожи свидетели.

— Ще има правосъдие — бавно рече той, — но трябва да бъдеш търпелив. Все още нямаме справедливи закони, но с или без закони, ти

нямаш право да убиваш човек, освен ако не искаш да те обесят. Има твърде много желаещи, които искат да те видят на бесилката.

— Тогава предполагам, че аз трябва да го обеса колкото се може по-бързо. — Кейд пришпори коня си и препусна към къщата.

Лили го чакаше, изпълнена с безпокойство. Кейд видя загриженото ѝ лице и разбра, че тя се тревожи за него. За пръв път откакто се бе родил, някой имаше нужда от него и се страхуваше за живота му. Той скочи от коня, прегърна я и я притисна към себе си. Топлината на прегръдката ѝ сякаш прогони болката от душата му.

— Прекалено много се забави. Започнах да се страхувам, че няма да се върнеш — промълви тя и склони глава на гърдите му.

Думите ѝ бяха като истински балсам за нараненото му сърце. Младият мъж притисна устни към златистите ѝ коси.

— Върнах се колкото се може по-скоро. Трябва да мислиш за бебето и да не се притесняваш толкова, само защото ме е нямало за малко.

— За малко ли? — Младата жена се изскубна от ръцете му, сложи ръце на кръста си и го изгледа гневно. — Потегли с мъжете още на разсъмване, нямаше те почти цял ден и се връщаш по тъмно. Ще ми кажеш ли, по дяволите, какво се е случило, Кейд де Суела?

Тревогата ѝ за него беше като балсам за сърцето му, но гневният ѝ изблик беше като балсам за духа му. Кейд се ухили, повдигна я и я занесе до люлеещия се стол.

— Седни. Не искам детето да се роди преждевременно — каза той и се обърна към разтревожената Хуанита. — Донеси ми нещо за пиене. Трябваше да прибера стадото и устата ми пресъхна от дългата езда.

— Прибирал си стадото! — възмутено възкликна Лили.

Когато Травис се появи, Лили едва се сдържаше да не избухне от ярост. Една чаша прелетя през стаята, Кейд се наведе, а Травис едва успя да се отдръпне. Чашата се разби с трясък в стената.

Травис повдигна въпросително вежди към разбеснялата се жена, чиито златисти коси се бяха разпилели по раменете, а сините ѝ очи изпусаха гневни мълнии. Никога не я беше виждал в такова състояние. Не беше съвсем наясно с легендите, но си помисли, че може би валкириите са изглеждали като нея. Успя да улови следващата чаша и я остави на масата.

— Ще доживея ли деня, когато вие двамата ще седнете на масата и спокойно ще се разберете?

— Виж ти кой ми дава съвет! — Лили ядосано отметна косата от лицето си и хвърли унищожителен поглед към изцапаната риза на Травис. — Каж ми какво се е случило, но без да ми разправяш измислици, че си прибирал стадото. Нещо е станало и ако не ми кажеш веднага, ще ме запомните и двамата!

Травис сви рамене и взе чашата, която Хуанита му подаде, след което седна до масата.

— Не мога да ти кажа нищо повече от това, което знам. Аз отидох до селището на индианците.

Хуанита грабна чашата от ръката му и я изля върху главата му. Травис изрева, а Рой, който до този миг стоеше тихо до камината, избухна в смях. Серена също се закиска, намести се в скута на Травис и започна да го потупва с ръчички по мократа риза.

Като видя в каква лудница се е превърнал домът му, Кейд придърпа жена си към себе си и звучно я целуна, преди тя да се опомни и да се опита да протестира.

— Обзалагам се, че те ще се оженят, преди да се роди детето ни — промърмори Кейд.

— А пък аз се обзалагам, че тя ще го убие преди това — отвърна Лили и го погъделичка.

— Спри веднага — ухили се младият мъж. — Ако продължаваш, ще... — И той прошепна нещо в ухото ѝ, за да не чуят останалите.

Думите му я накараха да се изчерви, макар да знаеше, че сега не можеха да се любят. Лили му поднесе устните си за целувка, после се отскубна от прегръдката му и тръгна към кухнята, за да се погрижи за вечерята.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

— Кутията беше там, но нотариалният акт не беше в нея. Какво ще правим, Кейд? — прошепна Лили.

Двамата лежаха прегърнати в леглото. Вълненията през деня бяха изсмукали силите им и двамата се чувстваха изтощени, ала младата жена беше прекалено уплашена, за да може да заспи.

— Трябва да има копие от нотариалния акт при кмета, а и при Остин сигурно има план на земята. Ала едно парче хартия няма да има никаква сила, ако Рикардо реши да наруши правилата. Сега навсякъде цари такъв хаос, че са решили да затворят поземлената служба, а нищо законно не може да се извърши, преди отново да я отворят. От беззаконието печелят само такива като Рикардо.

Лили леко погали широките гърди на Кейд. Пръстите ѝ усетиха бесните удари на сърцето му. Едва сега започваше да разбира напълно живота на Кейд. Оказа се, че Рикардо преследваше Кейд като проклетие още от детството му. Кейд винаги се е опитвал да не се изпречва на пътя му, с години е бродил из необятните прерии на Тексас, но Рикардо винаги е успявал да го открие. И ето че сега отново го заплашваше. Лили беше учудена, че Кейд въобще не помисли да избяга от своя враг при дядо си. Не разбираше какво го възпира.

— Какво да правим? — тихо попита тя.

Кейд сви рамене и се опита отново да прикрие тревогата си.

— Ще чакаме. Сега нищо друго не може да се направи. — Опита се да разсее напрежението, като погали издутия ѝ корем. — Ще чакаме да се роди детето и да приберем реколтата.

Тъкмо това искаше тя да чуе от него, но защо не я напускаше тревожното чувство, че той нещо крие от нея? Като всяка жена, тя долавяше с шестото си чувство как в сърцето му се надига ярост и гняв. Знаеше, че нейният любим не беше много избухлив, въпреки че понякога изглеждаше опасен за околните, но все пак сдържаността на всеки човек си има своите граници. Младата жена подозираше, че Кейд е на границата на издръжливостта си, но засега по-силно е

желанието му да остане при нея, докато се роди детето им. Или поне така ѝ се струваше.

— Ох, наистина не знам какво да ти кажа, но ми се струва, че е време да посетиш дядо си — плахо се обади Лили, за да разбере по-добре намеренията му.

Кейд се вцепени от неочакваното предложение, но отново съумя да се овладее.

— Бексар е на няколко дни път оттук, а точно сега никак не ми се иска да те оставям сама. Дядо ми има доста приятели, които ще се погрижат за него.

— Искаш да кажеш, че само заради мен се отказваш да тръгнеш за хасиендата на Антонио де Суела? — запита тя, като се подпря на лакът и го изгледа недоверчиво.

За да му хареса, младата жена нарочно беше разплела плитките си и златистата ѝ коса се беше разпиляла като сияние по голите ѝ рамене и гърди. Кейд си пое дълбоко въздух и с наслада взе да попива възхитителната гледка. Преди да отговори на въпроса ѝ, той нежно погали копнинените ѝ коси.

— Ти и детето си оставате най-важното нещо за мен, дори и да ми предлагат всички земи на света.

Лили не повярва на ушите си. Потърси по лицето му скрити признаци, заради които да го уличи в лъжа, но в сърцето си знаеше, че Кейд можеше да бъде всичко друго, само не и лъжец. Стената, която беше изградил около себе си, най-последно бе рухнала и тя виждаше като на длан всичките му опасения и тревоги. Погледът му бе тъй красноречив, че не оставяше нито капка съмнение в искрените му чувства. И тогава в главата ѝ внезапно нахлуха спомените за техните огнени нощи.

„Ако наистина го обичам — каза си младата жена, — трябва да го пусна да си върви.“ Но в същия миг в душата ѝ се загнезди непоносима горчивина. Обърна се към него и се сгуши в обятията му, залята от страх, мъка и отчаяние, с парализирани сетива и изтръпнали ръце. Нима за него тя наистина е много по-важна от земята? Това не бяха празни, макар и красиви думи, не беше кухо и романтично признание в любов. За Кейд това бе цялата истина на живота му, зовът на сърцето му. Как можеше да удържи вихъра на надеждите, който отново омая главата ѝ, като я издигна до нови, неподозирани висоти!

Никога не се бе замисляла какво е всъщност истинската любов, в която се взима и дава от все сърце, без корист и умисъл, но едва сега разбра, че е по-силна от ураган. Този водопад от чувства не може да се спре, нито да се разбере, нито дори да се опише с думи.

Лили искаше да му разкрие сърцето си, да откликне на трепетите му, да облекчи душата му, въпреки че нейното сърце също се свиваше при мисълта за клопките, които ги очакваха в близкото бъдеще.

— Не, Кейд, не се безпокой за мен. Тук съм в безопасност. Може би в момента дядо ти ще има по-голяма полза от твоята подкрепа. До раждането на бебето може да изтекат няколко седмици. Мисля, че и на двама ни ще олекне, като разберем какво става в града.

Подбираше думите си колкото бе възможно по-внимателно. Не искаше той да се втурне да търси Рикардо, за да го убие. Не искаше да му признае, че до смърт я плашеше възможността да остане без него точно в решителните дни около раждането на детето. Искаше да го накара да повярва, че той не трябва да се измъчва чак толкова заради нея и детето. Всичко, което казваше и правеше, беше продиктувано от пламенната ѝ любов към Кейд, а собственото си благополучие тя неизменно оставяше на втори план. Може би никога нямаше да разбере докрай мислите и вълненията му, но винаги щеше да се старае да успокоява терзанията му и да го подкрепя в решителните моменти.

Все още замислен върху неочакваното ѝ предложение за пътуване до хасиендата, Кейд лежеше, прегърнал жена си, и търсеше най-подходящите думи.

— Прекарах няколко месеца сред войската на генерал Хюстън и нямаше ден, без да ми се къса сърцето от мъка, че трябваше да се разделим. Когато узнах, че си напуснала хасиендата на дядо ми, помислих, че съм те изгубил завинаги. За нищо на света не желая отново да преживея такава мъка.

Може би Кейд никога нямаше да каже думите, които Лили искаше да чуе, ала тя не се и надяваше на това. По-голямата част от живота си той бе прекарал в самота и тя не можеше да очаква от него много лесно да промени характера си. Но дори и това, което ѝ каза, беше достатъчно доказателство за връзката между тях, връзка, която тя никога не беше вярвала, че може да съществува между един мълчалив индианец и нея. Научи се да приема и малкото, което той можеше да ѝ даде. Беше чудесно, че не ги свързваше само страстта.

— Не искам да заминаваш, но знам, че трябва да заминеш, както знаех, че не можеше да не участваш в сраженията във войската на генерал Хюстън. Никога няма да те оставя, Кейд. Ние ще останем свързани докато сме живи, независими какво ще ни поднесе животът. Знам, че никога не съм ти казвала всичко това, но когато се оженихме, аз се съгласих да бъда твоя жена „докато смъртта ни раздели“. А и детето, което расте в мен, ще има нужда от баща.

Кейд се усмихна. В гърдите му се надигна топло чувство. Той никога не бе притежавал нещо повече от един кон и едно седло и сега знаеше, че Лили не е негова собственост, но тя беше станала негова жена по свое собствено желание. Младият мъж беше доволен, че тя ще му бъде вярна спътница в живота и няма да го напусне, ако ѝ омръзне или я раздразни с поведението си. А той беше дяволски сигурен, че не иска да живее сам. И това не беше продиктувано само от желанието да сложи край на самотата си, това беше начало на нещо съвсем друго. Кейд се усмихна, като си припомни разгорещения им спор и още по-страстната любовна нощ.

— Мисля да доведа свещеник от града. Искам да чуя как ще кажеш същите тези думи пред духовно лице. Мисля, че ще е по-добре да имам още един свидетел, ако отново започнеш да ме замеряш с чаши и чинии.

Младата жена се засмя. И двамата криеха чувствата си един от друг. Трябваше да мине много време, за да се научат да разговарят по-откровено помежду си, да се опознаят докрай.

— Няма да забравя това обещание. Не искам да избягаш, когато бебето се роди и започне да плаче по цели нощи. Ако непрекъснато мислиш за Рикардо и затова колко опасен враг е той, няма да можеш да се грижиш добре за детето.

Кейд се усмихна. После говориха дълго, преди да заспят, но и двамата знаеха, че проблемите им няма да се решат само с няколко нежни думи, прошепнати в леглото. Очакваха ги трудни дни. Само времето щеше да покаже дали ще успеят да се справят.

Вратата на градината беше с решетки, но той не се изненада. Пъхна ножа си между вратата и рамката и започна да кърти

изсъхналата дъска, докато тя се отчупи и меко падна на земята. След миг вече беше в градината на хасиендата.

Проникването зад оградата беше най-лесната част от плана му. Опасностите тепърва предстояха. Животът му сред индианците го беше научил на много умения — как да се движи безшумно и как да използва сенките за прикритие.

Лампата в стаята на дядо му все още светеше. Наблизо не се виждаше пазач. Огледа се още веднъж, бавно се прокрадна към стените на хасиендата, покатери се по гредите и надникна през прозореца.

Дядо му изглеждаше уморен, седеше зад бюрото си и старателно пишеше нещо в дневника си. Прозорецът беше твърде малък и младият мъж не можеше да влезе през него, но беше отворен и можеха да разговарят през него. Кейд тихо подсвирна и Антонио вдигна глава.

Лицето на възрастния мъж светна от радост, когато разпозна сянката на прозореца. Той се приближи към прозореца и прошепна:

— В градината има пазач и трябва да бъдеш предпазлив.

— Ще го чуя още преди да се приближи към прозореца. Разбрах, че те държат тук против волята ти. Искаш ли да дойдеш с мен?

Антонио сви рамене.

— Стоя тук, защото няма къде да отида.

Трябваше да щади гордостта на стария човек, но не искаше и да го лъже.

— Ще те заведа да се видиш с моята съпруга. Тя се тревожи за теб.

Възрастният мъж го погледна внимателно, но все пак се усмихна.

— Как е тя? Кога ще се роди бебето?

— Всеки момент очакваме да се роди. След като е напуснала хасиендата, тя е отишла при моя баща. Мисля, че сега е добре и е в безопасност.

Антонио радостно се усмихна.

— Жена ти е изключителен човек. — За миг той се спря, но после продължи. — Но мисля, че ти не би я избрал, ако беше друга. И твоята майка беше силна жена. Ти много приличаш на нея.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Много бих искал да видя правнука си. Но пред вратата има пазач. Какво да направим?

— Увий всичко, което искаш да вземеш със себе си в един вързоп и го скрий докато се върна. Побързай.

Кейд изчезна от прозореца, преди Антонио да успее да му отговори.

Като се стараеше да не вдига шум, младият мъж се плъзна в сенките на лимоновото дърво и изчака пазача да отmine. После се плъзна в мрака и започна да се прокрадва към оградата, зад която бяха конете. На лицето му беше застинала зловеща усмивка, от която Рикардо сигурно би изтръпнал, ако можеше да я види.

Повдигна пръта и отвори вратата на оградата. Чу се леко изсвирване, което накара жребеца да наостри уши, а изплющяването на камшика събуди кобилите. Кейд извика, за да подплаши животните. Всичко стана много бързо. Жребецът се втурна към отворената ограда, а кобилите го последваха.

Когато конете се разпръснаха в двора и се понесоха в галоп към градината, от къщата и пристройките наизскачаха полуоблечени мъже. Въздухът се изпълни с проклетия и свистене на камшици, цвилене и тропот на копита.

Кейд се промъкна в мрака към задната част на хасиендата и незабелязан от никого влезе през задната врата. Изсвири остро и щракна с пръсти. Хрътките на дядо му, привлечени от шума, се втурнаха към тази част на къщата. Откриха отворената врата, влязоха през нея и се понесоха по коридора.

Младият мъж чу как някаква жена се разпищя, посипаха се ругатни и хрътките заскимтяха в дъното на коридора. Някъде се чу шум от счупен фенер и една от стаите потъна в мрак. Той изгаси останалите фенери и се отпрати през познатия хол към стаята на дядо си.

Пазачът пред вратата на стаята беше изчезнал и Кейд безшумно влезе вътре. Наведе се под леглото, за да вземе вързоп на дядо си, и двамата се измъкнаха от къщата. Пред стените на хасиендата ги чакаха два коня.

— О, каква изненада! Не ви очаквах, мистър Диксън. Няма ли да влезете? — Лили отвори широко вратата и покани кмета да влезе.

Бърт Диксън нервно мачкаше шапката си в ръце, без да помръдне от прага. Заговори, едва когато видя как мъжът в стаята се изправи зад Лили и въпреки притеснението успя да обясни що-годе свързано за какво е дошъл.

— Тук съм по официална работа, мисис Браун.

— Вече се казвам де Суела — любезно го поправи младата жена.
— Но влезте, моля ви.

— Добре, ще вляза, макар че трябва да ви съобщя нещо много неприятно. Възникнаха въпроси относно вашето право на собственост върху ранчото. Направих някои проучвания и хм, знаете ли, оказа се, че тази земя не ви принадлежи по закон. Трябва да ви помоля да напуснете ранчото.

Лили продължаваше да стои до вратата и отново го покани да влезе.

— Влезте да пийнете нещо. Гърлото ви сигурно съвсем е пресъхнало, мистър Диксън. Сигурна съм, че сте яздили дълго, а слънцето днес е много силно.

Диксън се поколеба и неуверено пристъпи в хладната стая. Ралф Ленгтън все още седеше до масата, но Диксън отново се обърна към Лили.

— Разбрахте ли какво ви казах?

— Разбира се, мистър Диксън. Заповядайте, седнете. Ралф, налей на джентълмена малко от онова уиски, което Травис пази за специални случаи.

Озадаченият кмет седна на стола и взе чашата, която Ралф му подаде.

— Вие наистина сте много любезна, но се страхувам, че не сте ме разбрали добре. От днес нататък новият собственик има право да се настани тук. Можете ли да ми кажете кога ще се изнесете?

— Ние няма да се изнесем, мистър Диксън. Искате ли нещо за ядене? Хуанита току-що направи чудесен пай с праскови, първия за сезона. Искате ли да го опитате? — Младата жена седна на люлеещия се стол и взе плетивото си.

— Не, мем, не искам нищо повече, благодаря. Ралф, може би ти ще ѝ обясниш...

Ралф Ленгтън кръстоса ръце пред гърдите си и намръщено го изгледа изпод вежди.

— Тя те разбра много добре. Всички ние те разбрахме. Кога мислиш да посетиш и моето ранчо, Диксън?

Диксън отпи набързо от чашата, преди да отговори.

— Страхувам се, че в най-скоро време ще трябва да посетя и теб. Всички нотариални актове се оказаха невалидни. Цялата земя по протежението на реката принадлежи на друг собственик.

— Глупости, мистър Диксън — обади се Лили. — Вие много добре знаете, че документите, издадени от мистър Остин са валидни. А сега идете при мистър Рикардо и му предайте, че ние сме щастливи тук и нямаме никакво намерение да напускаме земята си.

Диксън се изправи.

— Страхувам се, че ще трябва да приложя силата на закона, ако откажете доброволно да напуснете, мем. Съжалявам, че трябва да се стигне дотам, но съм дал клетва да спазвам закона.

Младата жена мило му се усмихна.

— Какъв закон, мистър Диксън? Сигурна съм, че новата конституция ще осигури необходимите права на кмета, но ние все още не сме си избрали такъв. Ние вече не сме част от Мексико и вие всъщност не сте официално избран за кмет. Тук все още няма закони, мистър Диксън, и затова не може да ни принудите да напуснем земите си.

— Няма да можете да останете тук! — избухна Диксън. — Ще дойдат въоръжени наемници и ще ви изхвърлят. Той има нотариален акт и необходимите документи, а вие нямате нищо!

Ленгтън хвана Диксън за лакътя и го избута към вратата.

— Ние също имаме хора и пушки, Диксън. Всеки, който се опита да нахлуе в земите ни, ще бъде застрелян. И ако бях на твое място, щях да стоя настрана от всичко това. Ви трябвало да те нашибам с камшика, загдето си се домъкнал тук да плашиш една бременна лейди, когато нейният съпруг не е вкъщи. Този път само те предупреждавам. А сега се махай от погледа ми.

Диксън се препъна в прага и залитна навън. Ленгтън затръшна вратата зад гърба му и се обърна към Лили.

— Ти и Кейд сте странни хора, Лили. Какво, по дяволите, щеше да правиш, ако аз не бях тук?

— Нима мислиш, че съм съвсем сама, Ралф? — лукаво му се усмихна тя и посочи към прозореца. — Мисля, че точно сега виждаш

Травис, който се връща от полето. Звънецът, който чу преди малко, не беше знак за обед. Ако не греша, след малко ще видиш колко мъже ще се съберат в къщата, но не за обяд. А освен това, там сред дърветата са скрити поне двама червенокожи, които ще се озоват след секунди в къщата, ако размахам една червена кърпа на един от прозорците.

Младата жена се засмя, като видя изуменото му лице.

— Кейд наистина не вярва, че мога да се грижа сама за себе си. А ти какво мислиш, Ралф?

Той взе пушката си и се запъти към вратата.

— Струва ми се, че трябва по-скоро да се прибера в моето ранчо и да се заема с приготовленията за защита. Може би не е лошо да помислим как да си сигнализираме при опасност. Навярно ще трябва да използваме димните сигнали на индианците.

— Ако видим два облака черен дим един след друг, моите хора веднага ще ти се притекат на помощ — успокой го младата жена.

Ленгтън нахлузи шапката на главата си, изгледа я многозначително и излезе.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Еlegantният испанец, който седеше върху балата памук, дръпна от пурата си, докато домакинът гледеше изплашено пепелта от пурата. Мъжът с мокра от пот риза, който беше влязъл преди броени минути, избърса прахта от веждите си и с жаден поглед огледа бутилката бренди на масата.

— Защо ми носиш само тези новини? Онзи дърт плъх беше при тях още преди два дни. Не е ли малко късно чак сега да ми съобщаваш, че той не е в хасиендата?

— Търсихме го навсякъде! — възмутено отвърна пратеникът. — Но не очаквахме, че старецът ще може да се скрие толкова надалеч. Отдавна никой не използва онази врата към задния двор. Никой! Узнахме за бягството, чак когато побеснелите мустанги побягнаха през оградата.

Мъжът с пурата се огледа с нескрита досада и преди да му отговори, отпи от брендито.

— Не допусках, че ще се окажете такива глупаци! Къде сте видели хасиенда само с една врата на оградата? — Рикардо презрително се отвърна от злополучния вестносец и изплю сдъвкания тютюн, оригна се и продължи: — Разбира се, че няма такава хасиенда в цяло Мексико! Всичко трябва да ти обяснявам като на някое хлапе. Нима тук само аз мога да мисля с главата си?

Бърт Диксън наля бренди в една чаша и я подаде на вестносеца, след което заговори, но думите му бяха предназначени за Рикардо:

— Струва ми се, че изгубихме играта. Вие може да правите в Бексар каквото поискате, това е ваша територия, но аз никога няма да бъда избран за законен кмет, ако позволя да прогоните тези хора. След големия хълм има два участъка, за които съм сигурен, че никой няма да предяви претенции. Можем да ги продадем и да потърсим нещо похубаво. Няма да мине много време и земята ще поскъпне, след като се уредят всичките спорове с индианците и заселниците. Дори чух, че няколко кораба, претърпкани със заселници, били готови да отплават, за

да намерят плодородни парцели. Можем да им оберем кесиите до последния долар и да забогатеем.

— Плодородните парцели винаги са край реките. Много лесно си готов да се предадеш, идиот такъв! Не виждаш ли, че отвред сме заобиколени от тези проклетите червенокожи копелета? Случайно узнах, че команчите не са много радостни от завръщането на бледоликите. Въпрос на време е кога това кръвожадно племе ще изкопае томаховката на войната, а самотните ферми винаги са били отлични мишени на техните нападения. Трябва да побързаме и да продадем участъците колкото може по-скоро.

Един мъж в ъгъла нервно се размърда върху варела, на който бе седнал.

— Кейд също е индианец. Защо ще го нападат червенокожите? Защо ще изгарят къщата му?

— Защото не е от племето на команчите, глупако. — Рикардо ядосано захвърли остатъка от пурата си на пода и я стъпка с тока на испанската си обувка. — А ние няма защо да си губим времето в чакане. Кой знае кога ще се уредят законите в тази дива страна. Най-добре е сами да вземем това, което ни трябва. Ще се намажете, за да приличате на команчи, ще изстреляте няколко стрели и ще ги подпалите от всички страни. Всичко ще свърши само за няколко часа. Ако имаме късмет, всички северняци ще хукнат да се спасяват в града и с това нашата работа приключва.

Оли го изгледа втренчено.

— Но там има жени и деца!

Рикардо се прозина, като че ли искаше да му покаже колко търпелив може да бъде и с най-малоумните си слуги.

— Няма да ги убиваме, нито ще ги скалпираме. Жените и децата имат достатъчно време да се измъкнат от пламъците и да побегнат. — Внезапно някаква коварна мисъл проблесна в черните му очи. — Няма да е зле да обявя награда за този, който ми донесе вързан онзи проклет метис. Команчите имат пушки, нали?

Лили неспокойно се въртеше в леглото. Сънят не идваше, въпреки че бяха изтекли няколко часа откакто бе легнала. Изведнъж чу свистене във въздуха. Първата стрела се заби в покрива на къщата.

Помисли, че навън се е появил прериен вълк, скочи от леглото и посегна за робата си.

Индианският боен вик и миризмата на пушек я вцепениха от ужас. Наведе се да събуди Кейд, но той вече бе скочил от леглото и нахлузваше панталоните си.

— Вземи децата и дядо ми и бягайте в голямата колиба. Аз ще събера останалите.

Но като излезе на двора, видя, че мъжете вече изскачаха от къщата на работниците. Тропотът на копитата и индианските викове ги бяха събудили. Кейд видя как Рой излезе от плевника, следван от Антонио. Лили изтича до кухнята да повика Хуанита. Покривът вече беше обхванат от пламъци. Тя изкрещя, но в този миг видя Травис, който тичаше към тях, понесъл полуголата Хуанита на ръце.

Младата жена въздъхна облекчено и побърза да успокои разплаканата Серена.

— Вземете пушките! — изкрещя тя на Рой и Антонио. — Единият от вас да залегне до предния прозорец, а другият до задния. — В този миг в стаята връхлетя Травис. — Спусни резето на предната врата, Травис, а ти, Хуанита, вземи брадвата и ако някой се приближи, отсеци му проклетите крака.

— Идват ездачи откъм ранчото на Ленгтън! — извика Рой от предния прозорец. — Мисля, че са индианци!

Зад къщата се чуха изстрели и Лили чу как Антонио изруга на испански и стреля с пушката си. Отвън някакъв мъж диво извика. Тя бързо подаде на Антонио заредена пушка.

Настъпи мъртва тишина, а след нея се чуха крясъци и стъпки на бягащи хора. Възрастният мъж се втурна към вратата. Лили не можеше да повярва, че всичко е свършило толкова бързо, но миризмата на изгоряло дърво я накара да изтича до прозореца. Видя как покривът на кухнята с грохот се сгромоляса сред пламъците.

Погледът ѝ трескаво обходи двора. Въздъхна от облекчение, когато видя огромния познат силует на Кейд, наведен над някакъв мъж и тя тръгна към вратата.

— Лили, не излизай навън! — предупреди я Травис. — Стой при децата. Аз ще видя какво става.

Тя не обърна внимание на думите му и излезе на двора. Кръстът я болеше от тежестта на наедрялото бебе.

За нейна изненада на двора някакви непознати мъже се бяха наредили във верига и си подаваха ведрата с вода. Разпозна Ралф Ленгтън и Оли Кларк. Присъствието на последния я изненада още повече. Но нямаше време за чудене и младата жена се завтече към Кейд. За неин ужас видя, че ръкавът на ризата му беше подгизнал от кръв, но той сякаш не забелязваше това. Беше наведен над поваления мъж и грубо го разпитваше.

Любопитството ѝ надделя и тя се приближи към тях. Едва не извика от изненада, когато видя, че раненият не беше индианец, а полугол бял мъж. Лили не го познаваше, но очевидно съпругът ѝ знаеше кой е той.

Когато огънят утихна, Ленгтън и Кларк се отправиха към Кейд и падналия „индианец“. Кейд хвърли гневен поглед към Оли, който се обърна умоляващо към Ленгтън.

— Кларк се опита да ни предупреди, Кейд — побърза да се намеси Ралф. — Препускал е с все сили до ранчото ми и ние тръгнахме насам колкото се може по-скоро, ала враговете ти действат много бързо. Познаваш ли този мъж?

— Познавам го. Той се опита да ме убие, но дядо ми го застреля. — Кейд се обърна към Травис. — Виж дали ще можеш да измъкнеш нещо от него. Мисля, че той има връзка с едно друго убийство. Изглежда има навика да се преоблича като индианец. — Младият мъж погледна към Лили, но, изглежда, тя не разбираше за какво говори съпругът ѝ. Въздъхна с облекчение. Не искаше тя да страда.

— Нека Травис първо да прегледа ръката ти — тихо рече младата жена.

Кейд отново изгледа гневно Оли и се изправи.

— Няма нищо страшно. Куршумът само леко ме е одраскал. Аз съм добре. Струва ми се, че в момента трябва да разберем нещо друго. Прав ли съм, Кларк?

— Сега нямаме време за губене. После ще разговаряме.

— Не мисля така. — Младият мъж посочи в далечината, към фигурите на двама конника, които изплуваха от тъмнината, заедно с още няколко коня без ездачи. — Ако тези негодници знаеха какво вършат, те трябваше да се предадат веднага, след като ги разкрихме. На сутринта ще потърсим телата и на останалите убити.

— Но с колко хора разполагаш в ранчото? — недоверчиво попита Кларк.

— Не всички са от ранчото. Помогнаха ми някои приятели. — Той погледна още веднъж в далечината, за да се увери, че двамата ездачи са природените му братя, след което прегърна Лили през кръста и я целуна. — Децата добре ли са?

— Всички са добре. Кейд, къде отиваш?

— Отивам в града. — Той я освободи от прегръдката си и с кимване посочи към хамбара и конете пред него. Мъжете разбраха заповедта му и се отправиха към конете си. След минути всички бяха на седлата, със заредени пушки в ръце.

Разтревожена, Лили го хвана за ръката.

— Кейд, но ти си ранен и не можеш да тръгнеш сега. Защо не почакаш до сутринта?

— Защото работата не търпи отлагане. — Младият мъж погледна към дядо си и разбра, че старият мъж също беше уплашен. — Моля те, остани тук и се погрижи за семейството ми. По-добре да не знаеш какво ще се случи.

— По-добре е да не го правиш, синко — тъжно отвърна Антонио. — Остави правосъдието да си каже думата.

Кейд не отговори и се отправи към коня си.

Докато гледаше отдалечаващите се ездачи, Лили мислено прокле твърдоглавието на мъжете и съжали, че не може да отиде с тях. В този миг я прониза остра болка в кръста, която се премести отпред. Младата жена изохка и се хвана за корема. Почака болката да отmine и с решителен вид тръгна към къщата, където я чакаха уплашените деца и Хуанита. В ранчото беше останал само един възрастен мъж, който бе твърде изтощен, за да им бъде сигурна опора.

Когато влезе в стаята, тя тихичко извика сина си.

— Иди и доведи жрицата на племето. Нали ще можеш да се справиш? Мисля, че тази нощ повече няма да ни нападнат.

Рой я погледна разтревожено, но срещна окуражителния поглед на Хуанита и бързо тръгна към вратата.

По пътя за града към ездачите се присъединиха още десетина мъже. Когато пристигнаха, бързо обкръжиха големия магазин на

главната улица. В задната стаичка все още светеше лампа. Кейд ненавиждаше насилието, но този път Рикардо бе стигнал твърде далеч. Младият мъж свали пушката от седлото, скочи на земята и с решителни крачки тръгна към задната врата.

Отвори я с един ритник и се отдръпна настрана. Отвътре проехтя изстрел, но той не помръдна преди стрелецът да се доближи до вратата. С бързо движение Кейд го събори на земята и изби пушката от ръката му.

Когато пристъпи в стаята, видя, че към него бяха насочени дулата на три пушки. Зад балите памук изскочи една позната фигура.

— Бъдете готови да го застреляте всеки момент, джентълмени. Той е само един смрадлив индианец.

Кейд повдигна пушката си и я насочи към Рикардо.

— Ще те убия, преди да успееш да им заповядаш да стрелят.

— Не ставай смешен. Не си ли спомняш как се разтрепери от страх и едва не си повърна червата, когато трябваше да застреляш онзи кон в Гонзалес. — Рикардо извади една пура и спокойно отрязва върха ѝ.

— Трябваше да застрелям онзи кон, защото ти избяга позорно, а той щеше да стъпче онова дете. Ако си спомняш, тогава бях много пиян. Но вече не пия, Рикардо. Ако не вярваш, че съм готов да те застрелям, трябва да те уверя, че половината от мъжете в града са на моя страна и те чакат на улицата. Този път няма да успееш да се измъкнеш през задната врата заедно с твоите бандити.

Тримата мъже в стаята наведоха пушките си и се опитаха да видят в мрака зад гърба на Кейд дали индианецът говореше истината. Младият мъж се отдръпна настрана и мъжете от улицата започнаха да изпълват стаята.

В черните очи на Рикардо проблесна тревога, но успя да се овладее.

— Добре дошли сред нас, джентълмени. На какво дължа тази чест? Трябва да ви предупредя, че винаги съм се старал да стоя настрана от политическите борби в областта. Единствената ми грижа неизменно е била службата ми като поземлен агент на правителството.

— В къщата в ранчото има един мъж, ранен в гърдите, който може да докаже, че ти си организирал нападението тази нощ. Той успя да каже, че си обявил допълнителна награда за главата ми, Рикардо.

Това е заговор за убийство и доколкото познавам законите, трябва да бъдеш обесен.

— Един мъж с куршум в гърдите не може да бъде свидетел. Кметът и аз цяла нощ сме работили, за да свършим с тези документи, защото бързам да се махна оттук. Предполагам, че трябва да измислиш нещо по-добро от това, ако искаш да ме уплашиш.

Рикардо се изправи и започна да рови сред документите на масата, за да намери този, който му трябваше. Подаде го на Ралф Ленгтън, защото той бе най-стариат и най-представителният мъж от присъстващите.

— Ето, заради този документ всъщност моят приятел иска да ми пререже гърлото. Той доказва правото ми на собственост върху хасиендата на баща ми. Кейд няма никакви права.

Кейд недоверчиво поклати глава. Искаше му се да го простре на земята с един удар, но се сдържа.

— Започвам да мисля, че ти наистина вярваш на измислиците си. Тези мъже само трябва да отидат в ранчото на жена ми и да разговарят с дядо ми. Тогава ще узнаят, че миналата пролет той остави хасиендата на мен. Ако аз умра, имението остава на децата ми. Ти си наследил зестрата на майка си. За да не успееш да го заставиш насила да промени волята си, дядо ми напусна Бексар и се укри в ранчото на жена ми, като предвидливо се погрижи да осигури резервно копие от завещанието си. Какво ще кажеш сега, Рикардо?

Ленгтън скъса на дребни парчета листа хартия, който държеше в ръка. Нервна тръпка пробягна по лицето на Рикардо.

— Сигурен съм, че тези мъже скоро ще се убедят, че ти си само един лъжец и нищо повече — презрително изсъска Рикардо, — но междувременно, ще трябва да се извиниш за грубото си поведение. Не съм извършил никакво престъпление, затова мисля, че е време да се махаш оттук.

— Но аз не съм свършил с теб. — Кейд бавно повдигна пушката си. — Искам да обясня на тези приятели как е убит Джим Браун. Той намери смъртта си от ръцете на бял човек, също както онзи нещастник в Галвстоун.

— Трябва да си си загубил ума — намръщи се Рикардо. — Ти уби онзи фермер. Всички в Галвстоун знаят това. Никой не откри какво

е станало с парите му, а ти не можеш да обясниш откъде имаш това богатство.

В стаята се надигна недоволно мърморене, но всички млъкнаха, когато Кейд отново заговори. Метисът говореше тихо, но мъжете изтръпнаха от студената заплаха, която звучеше в гласа му.

— Аз съм наполовина индианец, Рикардо, но съм отрасъл сред белите. Не мога да улуча със стрела и вратата на обора, но мога отлично да си служа с пушката. Трябва да обръщаш повече внимание на дребните неща. Този фермер беше застрелян от същия негодник, който уби и Джим Браун, същия, който тази нощ се опита да убие и мен, но получи куршум в гърдите. Този мъж се закле пред свидетели, а освен това имам и друг свидетел, който го е видял, когато е убил Джим Браун. Твоите бандити, преоблечени като индианци, също се заклеха, че си му платил добре за двете убийства.

— Какво бих спечелил от убийството на някакви фермери? — попита Рикардо, изплашен от разгневените лица на мъжете около него.

— Земята и парите им. А аз спечелих моите пари по честен път, но ти имаше пълен джоб с монети от Тенеси, които онзи фермер беше спестил, за да купи още земя, преди да разбере, че се опитваш да му продадеш едно блато. И сега неговата земя принадлежи на теб, също както и си мислеше, че ще присвоиш и земята на Джим Браун. Уморих се да споря с теб, Рикардо. Налага се да намерим съдия, защото ти трябва да бъдеш обесен.

— Проклет да бъде, ако позволя на някой от вас да ме качи на бесилката. Оли Кларк беше този, който искаше земята на Джим Браун заедно с вдовицата му. Така че няма защо да обвиняваш мен.

Оли си проправи с лакти път сред разгневените мъже.

— Мръсен негодяй! Аз наистина исках земята, но не съм застрелял Джим заради нея. Ако трябва аз и Бърт Диксън ще свидетелстваме срещу теб, ала ако ти си убил Джим Браун, лично аз ще те обеса още тук!

Изглежда всички бяха съгласни с него и тълпата застрашително се насочи към Рикардо.

Той разбра, че няма да може да ги убеди, обърна се и се втурна към предната врата.

В този миг се разнесе изстрел, Рикардо подскочи и падна на пода.

Ленгтън се извърна и изгледа подозрително Кейд, но той се беше облегал на пушката си и с недоумение гледаше падналия мъж. Само от пушката на Оли излизаше дим.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Небето на изток вече беше обагрено в розово, когато дългата верига от уморени ездаци се показва по пътя от Сан Антонио. Към града бяха тръгнали двадесетина мъже, а сега се връщаха само половината, понеже останалите се разпръснаха из околността, за да разнесат новината за смъртта на Рикардо и за опазването на земите.

Жителите спонтанно се събраха на площада както при обичайните публични обесвания. Обаче мъжът, който най-много имаше право да свиква съда, отдавна беше напуснал града. Като узнаха това, насъбралите се бавно се разотидоха по домовете си. Трябваше да се почисти склада на магазина на Оли. Среднощната свада се обсъждаше подробно от всички жители на Бексар, преди да се стигне до някакво приемливо решение.

Кейд не се вълнуваше дали по петите му ще се втурне цялото население на града. Спря коня си и напрегнато се загледа към къщата. От комина се извиваше стълб от сив пушек, макар че денят се очертаваше като горещ дори и за място като Тексас. После отмести поглед към сринатата до основи пристройка за лятната кухня и реши в най-скоро време да я изгради наново. Сръга коня си и жребецът се втурна напред. Младият мъж искаше час по-скоро да се увери, че повече нищо не е застрашавало най-скъпите му хора, скрити под този покрив.

На входната врата се показва дребна фигура и сърцето на Кейд едва не подскочи в гърдите му. Махна с ръка от седлото, пришпори жребеца още по-енергично и след броени минути Рой се озова в прегръдката му.

— Татко, мама те вика! Побързай!

Кейд се скова от ужасно предчувствие. Зад момчето той видя Травис да скача от коня си и да бърза към тях. Прегърна още веднъж момчето, за да му вдъхне смелост, въпреки че сам не знаеше как да се успокои.

— Отивам при нея. — Погледна мъжа, който през всичките тези трудни месеци бе доказал приятелството си, и като видя как лицето му помръкна, щом чу как Рой посрещна Кейд, замисли се и го попита: — Рой, знаеш ли, че аз не съм твоят баща? — Момчето погледна през рамото на Кейд към мъжа, с когото наистина имаха общи черти и кимна. — Тогава иди при него, докато аз съм при майка ти. — Кейд тръгна напред, без да се обръща, и затова не можа да види как лицето на Травис светна от радост, когато Рой пристъпи неуверено към баща си.

Но щом забеляза двамата млади и стройни индианци, застанали на пост пред вратата, младият мъж се огледа къде може да се скрие.

Мъжете пред него вече бяха вдигнали пушките си, но в този миг Травис им даде знак да не стрелят. Точно тогава на огрения от утринното слънце двор се показа някакъв едър испанец и мъжете, които придружаваха Кейд от града до ранчото, станаха свидетели на още една удивителна сцена. Непознатият испанец, облечен в скъпи дрехи, със сребърни катарамии и шпори, се обърна и повика някого, а зад него се показа Хуанита в изящна рокля, със сребърни гривни на китките и сребърно колие на врата. След нея от къщата бавно излезе индианец с дрехи на племенен вожд, с татуировки по гърдите и раменете, с набедрена препаска с ресни и мъниста, с пера, нанизани в гъстите му черни коси, които се спускаха върху лявото му рамо. Той остана сам на верандата, гордо скръстил ръце пред едрата си гръд, докато Хуанита и Антонио се присъединиха към мъжете на двора.

Без да се смущава от тържественото посрещане, Антонио веднага се обърна към Травис.

— Лили изпрати жена ти при мен. Хуанита така се е изплашила от дежурството си по време на раждането на Лили, че е решила никога да не помисли да ражда.

Хуанита изплашено погледна към Травис, макар че продължаваше да се приближава към него с наперен вид.

— Никога няма да имам деца — твърдо заяви тя. — Защо да се подлагам на такива страшни мъки, за да се пръкне още един мъж на този свят?

Травис изтри праха от челото си и погледна към стария индиански вожд на верандата, после се обърна към Хуанита и се усмихна сърдечно, след като я огледа от главата до петите. Мургавата ѝ

кожа светеше със златисти отблясъци в зората, а дълбокото деколте разкриваше повече, отколкото беше необходимо, за да разпали кръвта му.

— За какво са създадени жените на този свят, ако не да готвят на мъжете, да топят леглата им и да раждат красиви бебета? Знаеш ли от какво щастие искаш да се лишиш с глупавите си приказки? — И преди Хуанита да си отвори устата, с един замах Травис я грабна на ръце, за да утоли поне отчасти страстта си, като притисна към гърдите си младото ѝ тяло и долепи устни до нейните.

Няколко от по-младите мъже нададоха възторжени викове. Ралф Ленгтън смъкна шапката си и скочи от коня си, за да протегне ръка на Антонио.

— Предполагам, че не ме познавате, сеньор. Аз съм Ралф Ленгтън. Правилно ли съм разбрал, че Лили е родила?

Антонио стисна ръката на фермера и с гордост погледна след внука си към вратата на къщата.

— Може би след един час ще имам правнук. Обещавам да устроя истинска фиеста за младежите от цялата околност. Влезте вътре, защото след малко ще започне празненството.

Като заведе Ленгтън на верандата при невъзмутимия индиански вожд, Антонио запозна двамата мъже.

— Това е бащата на Кейд. Наричат го Дивия кон. А този човек е Ралф Ленгтън, съсед и приятел на Кейд.

Червенокожият и белият се спогледаха. Дивия кон сдържано кимна. Ленгтън протегна ръка. Серена се втурна между тях с куклата си в ръка. Искаше дядо ѝ да я вдигне на ръце. Високият индианец безмълвно се наведе и като прегърна немирната си внучка, здраво стисна ръката на Ленгтън. Хуанита профуча край тях с пламнали бузи, притеснена, че в мислите си за ласките на Травис е забравила, че на двора я чака внушителна група изморени и огладнели мъже.

Без да обръща внимание на безпорядъка, който цари из двора, Кейд влезе в спалнята тъкмо навреме, за да приседне до леглото и да се заеме с успокояването на жена си, която, обляна в пот, се превиваше от болки.

— Още не е приближило времето за раждане — обади се жрицата на племето.

Кейд едва я чу. Смелият метис този път бе изплашен, както никога досега, дори се страхуваше да докосне жена си. Красивото лице на Лили се бе изкривило от болка до неузнаваемост, а пръстите ѝ се впиваха в пръчките на таблата на леглото. Когато болката утихна и тя се отпусна без дъх на възглавниците, Кейд все още не се осмеляваше да пристъпи към нея. Паниката отново се надигна в гърдите му, когато жрицата на племето изтри потта от челото ѝ и заговори някакви успокоителни слова на езика на апахите, които Лили въобще не можеше да проумее.

— Какво стана с Рикардо? — запита младата жена с пресипнал глас, когато дишането ѝ се успокои.

— Убиха го при опит за бягство. — Кейд заговори спокойно, като че ли ставаше дума за някакво второстепенно събитие. Вече не изпитваше гордост от победата си. Смъртта на Рикардо сега нямаше никакво значение, когато пред очите му се раждаше детето му. Затова метисът безпомощно сви рамене, за да прикрие чувствата си, но Лили не забеляза това. Болките отново се усилиха.

— Защо не дойде по-рано? — гневно попита той жрицата, която седеше на пода с кръстосани крака и не спираше да мърмори заклинанията си.

— Защото още не беше дошло времето да ражда — спокойно отговори тя.

— Но тя може да умре! Виж я как се мъчи! Трябва да направим нещо... — Кейд скочи на крака и с тревога погледна към Лили, която пое дълбоко дъх и още веднъж се отпусна безпомощно на леглото.

— По-добре излез навън при мъжете, Кейд. Нищо не може да накара детето да се появи по-бързо на този свят. — Въпреки че не разбираше езика на апахите, Лили инстинктивно бе схванала за какво са говорили мъжът ѝ и индианката.

— Ще доведе Травис. Той ще ти даде нещо за болките.

Но преди Кейд да стигне до вратата, Лили изохка още по-силно и жрицата се надигна от пода.

— Санта Мария! Тя ще умре! Направи нещо, дърта вещице! — Кейд рязко дръпна ръката на индианката, после се отпусна отчаяно на пода и се опита да вдигне Лили на ръце, но не можа да я помръдне, защото младата жена се беше вкопчила със сетни сили в пръчките на леглото.

— Кажи му да излезе — промърмори жрицата на испански, когато Лили се съвзе. — Не искам и двамата да страдате.

Младата жена видя измъченото лице на съпруга си. За пръв път го виждаше така развълнуван и усети прилив на нежност към този мъж, който винаги досега бе прикривал чувствата и вълненията си.

— Излез, Кейд. И без това с нищо не можеш да помогнеш — промълви тя.

— Как мога да те оставя в този миг? — извика младият мъж с болка в гласа. — Нали аз съм виновен за страданията ти. Бих искал да поема болката върху себе си. — Тя затвори очи от болка и той изпадна в паника. — Лили, не искам да те изгубя! Лили, моля те...

Жрицата отиде до вратата и прошепна нещо на двете момчета в коридора. По-голямото от тях я погледна възмутено, но не каза нищо и бързо излезе навън.

След малко се върна заедно с Травис.

— Кейд, махай се по-бързо, преди аз да съм те изхвърлил! — извика той.

Очите на младата жена се отвориха и по лицето ѝ пробягна лека усмивка.

— Върви си, Кейд. Не можеш да накараш бебето да се роди по-бързо.

— Не мога да те оставя да страдаш сама. — Той докосна челото ѝ, а сърцето му се сви от страх. Нейната болка сякаш разкъсваше гърдите му. Не искаше да я изгуби и не искаше да я остави сама. Страхуваше се, че когато се върне в стаята, нея вече нямаше да я има.

— Искам да послушам музика — прошепна Лили и отново се сви от болка.

Съпругът ѝ не помръдна, дори когато Травис се върна в стаята с пушка в ръка и я насочи към нето.

— По дяволите, Кейд, жените ти казаха да се махнеш оттук! — изкрещя той.

Кейд спокойно отмести пушката, с един удар простря Травис на пода, прекрачи го и излезе навън.

Мъжете на двора го изгледаха учудено, но той, без да каже нито дума, се затича към оградата, зад която пасяха воловете.

Двама мъже, които бяха чули виковете на Травис, се опитаха да го спрат, но Кейд удари единия в корема, а другия в челюстта и

продължи да тича.

Изведе воловете и се насочи към фургона. Травис се показва на вратата на къщата и се развика. Оли се хвърли към Кейд, за да го спре.

В този мит Ленгтън заповяда на двама от мъжете да го хванат от двете страни, а бащата на Кейд кимна на другите си двама сина. Кейд изръмжа и без усилие отблъсна нападателите и започна да впряга воловете.

— По дяволите, човече, не можеш да заминеш тъкмо сега, когато жена ти всеки момент ще роди! — извика баща му, а двете момчета пъргаво се качиха на гърбовете на воловете, за да му помогнат да стегне хамутите.

Кейд рязко изтръгна пушката от ръцете на мъжа, който се приближи до него, и изгледа свирепо насъбралите се мъже.

— Моята съпруга иска музика — извика той, хвана поводите и камшикът изплющя над гърбовете на животните.

Мъжете го изгледаха смаяно, но очите на Травис светнаха и той се обърна към намръщения Оли.

— Нали онова пиано все още е твое?

Оли подозрително го изгледа.

— То си е там, в града. Не е много лесно да се открадне.

Травис се качи във фургона и хвана Кейд за яката.

— Върви в кухнята, а ние ще се погрижим да намерим музика за Лили.

И преди Кейд да успее да се освободи от Травис, някой друг скочи върху него и го събори от фургона, а останалите мъже хванаха воловете. Каубоите бяха развеселени от среднощното пиршество с уискито на Травис, съхранявано за лечебни цели. Предвкусвайки кавгата, те с радост се заеха да помагат на Травис да смъкне Кейд от седалката на фургона. Когато падна в праха, повален от дружните усилия на шестима мъже, Кейд се разкрещя и започна да се бори като див звяр, а двамата братя скочиха от фургона, за да му се притекат на помощ.

Щом се изправи на крака, Кейд видя как фургонът се отдалечаваше по пътя сред облак от прах. Дрехите му бяха разпокъсани, а лицето му беше изпотено и изцапано.

Кейд намръщено изгледа фургона и тръгна обратно към къщата. Един от братята му излезе навън и му пхна флейтата в ръката, но

Кейд дори не я погледна. В този миг приглушени писъци от спалнята на Лили нарушиха тишината и той потръпна, стисна флейтата в юмрука си и тръгна с решителни крачки към задния двор.

Младият мъж започна да свири, седнал на земята с кръстосани крака под сянката на тополата. Въздухът се изпълни с чудна ловджийска мелодия, която от десетилетия свиреха неговите прадеди. Като че ли звуците бяха създадени, за да изтръпне гърба на човека, заслушан в нежните извивки на песента. Серена излезе от къщата и веднага се настани в скута му, облегна глава на гърдите му, а мелодията се издигаше все по-високо и като че ли пронизваше сърцето. Баща му, дядо му и братята му мълчаливо го наобиколиха, а музиката ги обгръщаше с дивната си хармония. Хуанита донесе на всички лимонада и царевични питки, а в двора Травис започна да разседлава конете.

Лили чу флейтата въпреки пелената, с която болката помрачаваше ума ѝ, разбра откъде идва мелодията, и се усмихна. Продължаваше да лежи с бледа усмивка на уста през цялата сутрин, когато болките утихнаха, но детето не бързаше да се роди. Извивките на мелодията постепенно заглъхваха, но след миг звуците на флейтата се разливаха сред притихналия двор. Жрицата погледна през прозореца, поклати глава и промърмори:

— Много хора са се събрали.

Кейд свиреше все по-напрегнато, защото от спалнята отново долетяха виковете на родилката. Накрая флейтата притихна, преди младият мъж да подхване нова мелодия. Лили се опитваше да следи звуците през паузите, когато болките заглъхваха. Точно в мига, когато усети как плодът в корема ѝ се намести в ново положение, на двора се разнесоха весели викове и писъците ѝ се примесиха с тържествени и мелодични тонове на пиано.

Но до слуха на Кейд достигнаха само нейните викове. Едва не счупи флейтата в здраво стиснатия си юмрук, когато скочи към вратата на къщата. Преди да стигне до спалнята, през отворения прозорец се чу детски плач.

На двора като че ли изригна гейзер. Всички крещяха от радост и се прегръщаха. Пианистът засвири някаква жизнерадостна мелодия и всички запяха с дрезгави гласове. Вдигна се шум до небесата.

Кейд се олюля на прага, облегна глава на вратата, разтърси рамене и влезе в спалнята.

Жрицата на неговото племе къпеше новороденото в коритото.

Младият мъж изгледа втренчено едрото дете, което отново се готвеше да ревне. После внезапен страх пропълзя в гърдите му и той се обърна към жена си с изплашено лице.

Изтощена, тя лежеше върху възглавниците, а русата ѝ коса беше разпиляна хаотично върху раменете ѝ. Но на лицето ѝ беше застинала неизказано щастлива усмивка. Лили протегна ръка, Кейд пристъпи сковано и я хвана. Като че ли искра премина през тялото му при допира до изпотената и омаломощена ръка на Лили.

Той падна на колене до леглото ѝ. Тя побърза да избърше сълзите си, преди той да успее да ги види. Прегърна я неуверено, изплашен да не ѝ причини още болка, а след миг ръцете ѝ нежно обвиха врата му.

— Благодаря ти, любима, безкрайно ти благодаря... Толкова те обичам. Как можах да го кажа? Как можах дори да си го помисля? Сам не знам как... По едно време си бях внушил, че това дете никога няма да те остави, че ще те убие. Толкова ми се искаше да имам дете от теб, но не очаквах, че толкова много ще боли...

Отвън долетяха тържествените звуци на пианото. Свиреха марша „Янки Дудъл“, с който празнуваха свободата на Четвърти юли. Лили се усмихна и погали гарвановочерната му коса. В този миг се чувстваше безкрайно щастлива. Знаеше, че никога няма да забрави този ден.

— Всичко се дължи на любовта ми към теб. Заради нея исках да се роди това дете. Мога ли вече да го видя? Ще ми го донесеш ли?

Кейд вдигна глава от гърдите ѝ, видя щастливите искри в очите ѝ и разбра, че Лили е напълно откровена. В първия миг му беше трудно да повярва на думите ѝ. Твърде дълго бе живял самотен и отритнат от всички, а ето че тази жена бе пренебрегнала всички предразсъдъци и открито му признаваше, че го обича повече от всичко на света. Погали бузата ѝ. Мургавата ръка поразително контрастираше с бялата ѝ кожа. Изтощената родилка извърна глава и докосна с устни пръстите му. За него това беше потвърждение на думите ѝ и той не можа да сдържи щастливата си усмивка.

— Мисля, че бебето е толкова голямо, че само ще може да дойде при теб. — Но въпреки шеговитите си думи Кейд се надигна, пое внимателно детето от индианката, разгърна одеялото и внимателно го

огледа. Обзе го чувство на благоговение и гордост, че това същество бе част от него и Лили. Малките му ръчички бяха свити в юмручета, а краченцата ритяха одеялото.

Младият баща показва детето на Лили, без да обръща внимание на възбудените гласове, които се чуваха през вратата. Тя нежно пое новороденото и се засмя като чу силния плач на бебето. В този миг вратата се разтвори и на прага застана Дивия кон с цялото си величие на индиански вожд.

— Имаш внук — промълви младата майка и го подаде на свекъра си.

Дивия кон погледна изтощеното лице на сина си, а след това погледът му се насочи към щастливата майка. Кейд му подаде детето и той измърмори нещо, което Лили не разбра. Индианецът приближи до прозореца, за да го разгледа по-добре, потупа го по гръбчето, подаде му пръста си и бебето веднага го стисна.

Пианото на двора спря да свири и се възцари тишина. На прозореца се показва Травис и тихо извика към Кейд, но младият мъж не го чу.

— Кейд! — прошепна Травис малко по-силно. — Дошъл е един свещеник и иска да говори с теб.

Кейд го погледна озадачено. В този миг вратата на спалнята отново се отвори и на прага се показва Антонио.

— Дошъл е отец Хуарес. Да го доведе ли? — Старият мъж говореше на Кейд, но погледът му не се откъсваше от правнука му.

Кейд кимна. Лили се смути, отметна косата от лицето си, оправи нощницата си и се огледа за шала.

Антонио се отдръпна и в стаята пристъпи възрастен свещеник в дълго черно расо, но внезапно спря при вида на високия полугол индианец. После погледна към бебето, повдигна учудено вежди, но не каза нищо и се приближи към леглото.

— Мислех, че сте ме повикали за бракосъчетание, а не за кръщаване.

Младият баща нежно притискаше детето до гърдите си. То се бе успокоило и сега кротко спеше.

— Повикахме ви и за двете, отче. — Кейд подаде бебето на Лили. — Ние сме женени по индианския закон и по закона на белите заселници, но сега искаме да получим и благословията на църквата.

Свещеникът изгледа изненадано красивата жена в леглото, прегърнала новороденото, и едрият мъж, когото познаваше от дете. Присъствието на индиански вожд и испански аристократ в къща, заобиколена от тексаски заселници, негри и мексиканци, не го изненада. Кейд винаги е бил загадъчен и непредвидим и отец Хуарес го приемаше такъв, какъвто бе.

— Тогава ви предлагам да започнем веднага, още повече, че всички гости са тук. Струва ми се, че мъжете на двора са се почерпили порядъчно. — Той кимна към прозореца, през който долитаха звуците на шумна веселба.

— Попитай мисис Уитъкър дали може да изсвири нещо от Бетховен — прошепна Лили на ухото на Кейд.

Младият мъж предаде молбата ѝ на Травис, който изтича до фургона с пианото. След малко се разнесоха първите звуци на концерта за пиано.

— Сега съм готова — каза Лили.

Церемонията започна. Младоженецът застана до леглото, където лежеше младоженката с тяхното дете на ръце. Когато настъпи мигът да повторят брачните клетви, Кейд приседна до нея, тя отпусна глава на рамото му, погледна го в очите и промълви: „Да те обичам в радост и скърби, докато смъртта ни раздели“. Той я целуна по челото и повтори клетвата.

Когато церемонията свърши, Травис даде знак и пианото засвири една весела мелодия. Чуха се радостни викове, изстрели и звън от камбани.

Бебето се събуди и започна да плаче.

— Кажете ми какво име сте избрали, за да го кръстя — обади се отец Хуарес.

Лили се намръщи. Все още не бяха говорили за името. Погледна към ревящото бебе, което един ден щеше да стане високо и силно като баща си.

— Не искам да се казва Голямата стрела — твърдо каза тя.

— Нито пък Луис Филип — добави Кейд.

— Защо не го кръстите на мен? — обади се Травис от прозореца.

— Не — отвърнаха едновременно младите родители.

Антонио се засмя и дръпна настрана свещеника.

— Май още не са решили как ще се казва детето, отче. Навярно ще трябва да почакате малко. Мога ли да ви предложа чаша вино?

Жрицата мълчаливо взе плащето на бебето и го занесе в люлката му в ъгъла на стаята. Дивия кон тръгна към вратата. Травис отиде да потърси Хуанита.

— Няма да бъде Ефраим. Това е ужасно име за едно момче.

— Не искам детето ми да се казва Каденца.

А навън пианото продължаваше да свири.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Нито едно облаче не се виждаше сред синьото небе, слънцето печеше безмилостно, и Лили побърза да се скрие под сянката на боровете, надвесени над реката. Кристалните звуци на флейтата се носеха като нежен полъх. Младата жена повдигна памучната си пола, за да прескочи краставата жаба, която подскочаше напъряно на пътеката, усмихна се и за миг се спря, заслушана във вълшебните звуци.

Знаеше къде може да го намери. Всички мъже бяха заети с прибирането на реколтата. Дори бяха наели още работници, за да закарат говедата до Ню Орлиънс. Лятната кухня след ремонта беше по-широка и още по-уредена от старата кухненска пристройка, изгоряла до основи. След няколко дни ще започнат да събират стадата. Кейд си беше заслужил почивката след толкова тежък ден под палещите лъчи на слънцето.

Той все още не й бе казал всичко. По цял ден беше зает с ранчото, а вечер, щом се прибереше в дома им, веднага започваха игрите с децата, после лягаше в леглото до нея и се сърдеше, ако не я усещаше в прегръдките си, но не й разкри тревогите си. Може би затова понякога се усамотяваше в гората и свиреше унесено с флейтата си.

Обаче Лили знаеше какво крие Кейд от нея и днес бе решила да се разберат окончателно, дори и да стигнат до яростно спречкване.

Когато я видя, Кейд веднага скочи на крака и й подаде ръка, за да седне до него на тревата. Изглежда Травис бе успял да го научи как да се държи с една лейди.

— Защо се реши да излезеш в тази жега? — попита я той.

Жена му рядко излизаше навън, защото от трите деца и от непрестанните грижи около домакинството не й оставаше минута свободно време.

— Дейви заспа, а Серена помага на Хуанита за бисквитите. Рой и дядо ти четат някаква испанска книга, която ми се струва доста

неприлична. Затова реших, че най-после мога да си позволя да се поразходя.

Кейд се засмя и я прегърна, после я наведе към тревата. Двамата се загледаха в небесната синева. Чуваше се само шумоленето на вентреца сред клоните на боровете.

— Прекрасно е, че си се сетила за съпруга си. Така ми се иска по-често да идваш при мен през деня.

Някаква птичка запя сред храстите. Звуците се изливаха като ручей сред смълчаната гора, като напев за отминаващото лято. Двамата мълчаливо изслушаха горския певец, но внезапно от близкия бор се намеси креслива сойка. Сладкопойната птичка се уплаши и излетя от храстите.

— Чух, че жената на Оли Кларк докарала в магазина нови шапки и порцеланови сервизи — небрежно подхвърли Лили и целуна мъжа си.

Кейд леко се усмихна и я погали по рамото.

— Струва ми се, че тя е достатъчно наказание за един мъж. Ще го научи да изпълнява и най-дребните й желаниа. Аз самият не бих могъл да я издържа, ако беше моя съпруга.

— Глупости! Не беше справедливо Оли да лежи в затвора, а Бърт Диксън да се отърве чрез бягство. Никога няма да открият доказателства за убийството на Джим.

Кейд я притегли още по-близо до себе си и погали нежното й лице.

— Но наистина Оли стреля в Рикардо. Ако искаме да се спазват някакви закони в Тексас, трябва да се забрани на всички да стрелят кой когато му скимне. Може би Рикардо си заслужаваше жалката участ и може би Оли само искаше да му попречи да избегне възмездието за всичките злини, които Рикардо бе сторил... Не знам какво да ти кажа. Оли твърди, че е искал само да го рани, но раната се оказала смъртоносна. Както и да е, но аз съм убеден, че никой няма право сам да раздава правосъдие.

Настъпи тишина. Кейд и Лили се замислиха за трагичните събития от онази нощ. И двамата бяха съгласни, че Рикардо си е получил заслуженото, въпреки че би трябвало да бъде изправен пред съда, а не да бъде застрелян като побесняло псе.

— Подозирам, че Хуанита е бременна. — Лили неочаквано наруши тишината.

— Сигурен съм, че Травис ще се ожени за нея — усмихна се Кейд и отметна косата от челото ѝ.

— Според мен, преди това Хуанита трябва да му даде съгласието си. Като всяка жена, и тя иска да има щастливо семейство, но се опасява, че Травис много се заглежда по жените.

— Е, не трябва да го упрекваш чак толкова. През последните месеци никъде не се отделяше от нея и не съм забелязал да се прехласва по друга жена. Едва изчаква края на вечерята, за да се усамоти с нея в спалнята им.

Лили се засмя и се притисна към него. Пръстите ѝ отместиха разкопчаната му риза и докоснаха мургавата му гръд.

— Може би трябва да отидем до хасиендата и да ги оставим сами за две-три нощи — прошепна тя.

Предизвикателните ѝ докосвания изведнъж спряха. Кейд за миг остана неподвижен, после се надигна на лакът и се взря в едва забележимите лунички по лицето ѝ. В прелестните ѝ очи се отразяваше небесния лазур, но погледът ѝ беше напълно сериозен, без следа от любовен намек.

— Ако дядо ми се съгласи да се върне в хасиендата, ще го взема с мен. Но за теб все още е рисковано да тръгваш на дълъг път.

— Повече от един месец мина от раждането, Кейд. Знаеш, че не съм порцеланова статуетка. Пък и Дейви укрепна и може да понесе пътуването. Тъкмо сега е най-удобно да отидем до града, а не през есента, когато започнат дъждовете.

Лили си помисли, че може би трябва да го удари с нещо по главата, за да престане да я гледа с широко отворени очи и вместо това да схване скритата ѝ мисъл. Леко го перна по брадата и зарови пръсти в гъстата му черна коса.

— Не разбираш ли, мили, че в този момент няма нищо по-добро за Травис и Хуанита от това, да останат за малко съвсем сами. Не отиваме толкова далеч, че да не можем да се върнем до три дни, ако в ранчото се случи нещо непредвидено. Може би трябва да оставим тук Рой за няколко месеца, защото един ден той ще наследи земята и не е лошо отсега да знае всичко за поддържането на такова голямо ранчо. Пък и не трябва да го разделяме от Травис. Време е да направим

някакви промени в хасиендата на дядо ти. Спомням си, че няколко пъти ми говореше, че трябвало да се закърпи покрива и да се извършат някои други поправки по къщата.

Кейд замлъкна, погледна я в очите и отметна кичура от челото ѝ, след което я прегърна и колебливо я попита:

— Ще се съгласиш ли да живееш с мен в хасиендата?

— Разбира се — нетърпеливо отговори тя. — Един ден имението ще бъде твое. Не може повече да се изоставя тази прекрасна възможност.

— Но нали винаги си ми казвала, че тук е твоят дом — настоятелно продължи Кейд. — А тук всичко е по-различно, отколкото в хасиендата на дядо ми. Не мога да те принуждавам да се разделиш с приятелите си, нито пък аз ще се съглася да замина без теб.

— Ох, Кейд! — прошепна младата жена и зарови ръце в косите му, после ги спусна към раменете му и поглади твърдите му мускули, когато той се наведе над нея. — Все още ли не си разбрал, че те обичам и искам да бъдеш щастлив, а ти явно няма да бъдеш щастлив, докато имението на майка ти е изоставено на произвола на съдбата. Ще ти помогна да се справим с всички трудности и съм уверена, че ще бъдем щастливи, защото никога няма да се разделяме. Понеже ще оставим ранчото на Травис, ще бъда спокойна, че тук всичко ще бъде наред. За мен ти си много по-важен от земята, кога ще го разбереш, мили мой? Пък ако някой ден се наложи, ще дойдем да помогнем на Травис. Градът не е толкова далеч, нали? Навсякъде мога да си намеря нови приятели, но никъде не мога да намеря мъж като теб.

Лицето на Кейд се озари от надежда.

— Нима искаш да кажеш, че си готова да захвърлиш всичко тук и да дойдеш с мен в хасиендата край града, за да намериш там своя нов дом?

— Е, само едно нещо още ме тревожи — дали Дейвид ще получи същото наследство като Рой — рече Лили и сви рамене, като се опитваше да не прикрива тревогата си пред Кейд.

Но когато той се наведе да я целуне, тя изостави преструвките. Обви с ръце мускулестия му гръб и отвърна на целувката му, която и на двамата се стори прекалено кратка. Тялото му се възпламени и младият мъж усети как желанието отново се надига в него. Този път тя дори и не помисли да го отблъсне.

Кейд докосна гърдите ѝ, а младата жена се повдигна и се притисна силно към него. Той се опита да се отдръпне, но ръцете ѝ се пъгнаха под ризата му и пръстите ѝ леко погалиха голата му гръд, намериха зърната на гърдите му и нежно ги разтриха. Той изохка от удоволствие и я притисна към себе си, а устните му потърсиха нейните.

Лили измъкна ризата от панталоните му и започна да гали гърдите и корема му, той изохка още по-страстно и прилепи бедрата си към нейните. Макар и неохотно Кейд започна да разкопчава корсажа ѝ. Пръстите му бавно намираха копчетата и тя не издържа, разкопча сама няколко от тях, после смъкна роклята от раменете си и развърза долната си риза. Гърдите ѝ се оголиха, жадни за неговите ласки.

Когато той я целуна по гърдите, Лили едва не изкрещя от наслада, примесена с облекчение и желание, на което не можеше да устои. Младият мъж я захапа леко по шията и тя извика неудържимо. Той бързо повдигна полата ѝ и започна да разкопчава панталоните си.

Ала изведнъж спря и погледна красивото голо тяло, което се притискаше към неговото. Мъжествеността му бе набъбнала от възбуда, но трябваше да спре сега, докато все още можеше.

Но младата жена нямаше намерение да спира дотук. Кейд хвана ръцете ѝ и ги вдигна над главата ѝ.

— Недей, Лили. Няма да мога да се спра. Аз съм виновен, че едва не умря при раждането. Никога няма да допусна отново да се измъчваш до смърт. Трябва да мине време, за да се възстановиш. Мисля, че не трябва да имаме повече деца. Не искам отново да страдаш.

Тя го изгледа предизвикателно.

— Аз съм силна жена, Кейд. Аз съм силна и не се страхувам да износя и родя нашите деца. Желая те толкова силно, колкото и ти ме желаеш, затова не измъчвай и двама ни.

Лили притисна бедрата си към неговите и ги разтърка. Сякаш в телата им избухна пламък, който заплашваше да ги погълне. След миг роклята ѝ беше повдигната високо над кръста ѝ и Кейд проникна в нея.

Нейният вик, изпълнен с екстаз разцепи тишината и се сля с песента на един присмехульник, който ги гледаше любопитно от върха на близкия бор.

Малко по-късно, когато проехтя и неговият вик, птицата размаха криле и отлетя.

Само едно самотно перо се спусна към земята и се закачи в златистите плитки на Лили.

В далечината проехтя крясък на бухал, което беше твърде необичайно за това време на деня.

Младият мъж се надигна и я погледна нежно.

— Обещах им да ги водя на лов за бизони — смутено прошепна той.

Косата ѝ образуваше златен пръстен около главата ѝ. Тя лениво се усмихна.

— Винаги съм мечтала да отида на лов за бизони.

Той се намръщи.

— Ти няма да дойдеш с нас.

Над главите им се чу шум от клюна на кълвач и те се разсмяха. Смехът им се извиси и се сля с горското ехо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.